VLĂSTARUL MINȚII
JSGANCNL

„Valerie se încruntă şi făcu un pas înapoi, neliniştită. Ce tot spunea? Hoţi? Criminali? Păreau elucubraţiile unui nebun.

– K-Kate nu-i aici, se bîlbîi ea, dînd înapoi spre uşă. Dacă pe ea o cauţi, a ieşit în oraş.

Intrase şi reuşise să închidă uşa pe jumătate, cînd Alex se aruncă înainte, izbind uşa cu toată greutatea şi răsturnînd-o pe Valerie la podea. Uşa se lovi violent de perete.

Valerie încercă să scape de-a lungul coridorului pardosit cu gresie roşie de carieră, dar era deja prea tîrziu.

Degetele lui Alex i se încleştară în jurul gîtului şi începură să strîngă.

– Venganza... murmură el."

JOHN SAUL

VLĂSTARUL MINȚII

RAO International Publishing Company

RAO International Publishing Company S.A.
P.O. Box 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

JOHN SAUL
Brainchild
Copyright © 1985 by John Saul
All rights reserved

Traducere din limba engleză
CORNELIA BUCUR

Ediţia I

Copyright © 1997
RAO International Publishing Company S.A.
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

Septembrie 1997

ISBN 973-576-147-5

Lui Shirley Osborn, cu dragoste,
afecțiune și recunoștință.

PROLOG

Soarele de sfîrşit de august strălucea pe deasupra dealurilor arse, cu o intensitate tipică zonelor sudice. Spre sud, îşi spuse adolescentul de şaisprezece ani, strecurîndu-se printre tufele ce acopereau ranchul întins al tatălui său, spre sud ar fi trebuit să se îndrepte de mult, el şi ai lui.

Tatăl insistase să rămînă.

Întregul an, de cînd se semnase Tratatul de la Guadelupe Hidalgo, părinţii dezbătuseră pe furiş subiectul.

– Or să ne gonească, spusese mama, nu o dată.

O spusese din nou în dimineaţa aceasta. Înaltă şi dreaptă, stătea aşezată pe un scaun cu spetează de lemn, la umbra peretelui estic al haciendei, îmbrăcată, ca de obicei, în negru, în ciuda căldurii de dimineaţă. Mîinile prelungi, cu degete suple, care nu trădau nimic din ceea ce probabil simţea, lucrau fără să se întrerupă la broderia cu care îşi umplea zilnic cîteva momente, cînd munca din hacienda i-o permitea. Tatăl însă clătinase din cap, aşa cum făcea aproape în fiecare zi.

– La Los Angeles s-au ţinut de cuvînt faţă de hispanici. Or să o facă şi aici.

Ochii Doñei María sclipiseră nerăbdători şi buzele i se strînseseră, dar, cînd vorbise, o făcuse cu respectul pe care i-l acordase întotdeauna soţului său şi pe care le învăţase şi pe fiicele ei să îl acorde atît tatălui, cît şi fratelui lor.

– La Los Angeles nu au găsit aur. Pămîntul nu are nici o valoare. De ce să nu se ţină de cuvînt? Aici însă, chiar dacă nu e aur, tot or să ia pămîntul. În San Francisco sosesc în fiecare zi nave şi oraşul e plin. Unde să se ducă?

– Spre cîmpurile aurifere, insistase Don Roberto de Meléndez y Ruiz, dar Doña María nu făcuse altceva decît să clatine din cap.

– Cei mai mulţi se vor îndrepta spre cîmpurile aurifere. Dar nu toţi, Roberto. Unii se vor gîndi la viitor şi vor opta pentru pămînt. Aceia vor veni aici. Şi atunci, pe noi cine ne va apăra?

– Prezidiul de la Monterey...

– Prezidiul e al lor acum. Războiul s-a terminat, iar noi am pierdut. Trupele noastre s-au întors în Mexic, iar noi ar trebui să facem la fel.

– Nu! replicase Don Roberto. Noi nu sîntem mexicani, sîntem californios. Casa noastră aici e. Am construit hacienda asta şi avem dreptul să rămînem aici! Şi aici vom sta!

– Vom sta, atunci, spusese Doña María pe un ton deodată placid. Dar hacienda nu va mai fi a noastră. Ranchul ne va fi luat. Vin oameni noi, Roberto, şi nu ne putem opune.

Şi iată-i că veniseră în această după-amiază.

Din vîrful dealului, la două sute de metri depărtare, băiatul văzu escadronul de cavalerie a Statelor Unite apărînd la orizont şi făcîndu-şi drum, fără grabă, către zidurile spoite ale haciendei. Atitudinea lor nu avea nimic ameninţător, şi totuşi băiatul simţea primejdia. În loc să se suie pe cal şi să gonească spre casă, el legă animalul de un copac, dincolo de creasta dealului, şi se piti în tufişuri. Îşi văzu tatăl aşteptînd în faţa porţii deschise. Aproape că îl auzea oferindu-le

ospitalitatea casei sale. Călăreții nu intrară. Escadronul așteptă ca unul din băieții de la grajd să aducă tatălui său un cal. Don Roberto încălecă și grupul, cu el în mijloc, porni înapoi pe drumul îngust care ducea spre satul de misionari, la doi kilometri depărtare.

Băiatul mergea cît putea de repede, dar nu destul. Nu exista decît un singur drum pe care toate instinctele îl avertizau să îl ocolească. Trebuia deci să își facă loc prin tufele încîlcite și uscate, ascunzîndu-se cum putea mai bine printre pîlcurile de stejari.

Văzu escadronul apropiindu-se de clădirea misiunii și, pentru o clipă, frica îl părăsi. Poate că îl duseseră pe tatăl său la o întîlnire cu comandantul.

Nu.

Escadronul depăși clădirea misiunii și se opri o sută de metri mai încolo, sub stejarul uriaș și în jurul căruia se dezvoltase inițial satul. Indienii se adăpostiseră sub ramurile lui puternice cu multe sute de ani înainte de sosirea părinților franciscani.

Pe neașteptate, băiatul înțelese ce aveau de gînd soldații și că nu putea face nimic să-i împiedice.

Dar nu putea nici să plece. Trebuia să rămînă, să privească.

În timp ce tatăl său ședea drept în șa, unul dintre soldați azvîrli o frînghie pe după ramura cea mai de jos a copacului. Un altul legă mîinile lui Don Roberto la spate. Duseră apoi armăsarul pînă sub copac și înfășurară capătul liber al frînghiei în jurul gîtului lui Don Roberto.

Din ascunzătoarea sa dintre tufe, băiatul încercă să zărească chipul tatălui său, dar acesta era prea departe, iar umbra stejarului de nepătruns.

Apoi unul dintre soldați plesni armăsarul cel negru peste coaste cu o cravașă; calul se ridică în două picioare, sforăind, și reveni cu tropot pe pămînt. O clipă mai tîrziu totul se terminase.

Calul negru galopa pe drumul îngust spre hacienda, în timp ce trupul lui Don Roberto de Meléndez y Ruiz se legăna sub ramurile primitoare ale stejarului.

Escadronul de cavalerie se întoarse şi porni, cu acelaşi pas leneş, înapoi pe drumul spre hacienda.

Copilul aşteptă pînă ce soldaţii ieşiră din cîmpul lui vizual, apoi parcurse ultimii cincizeci de metri pînă în vale. Privi intens la chipul tatălui său, încercînd să citească în ochii morţi ce ar fi trebuit să facă. Nici în grimasa contorsionată de durere, nici în ochii holbaţi, goi, nu se vedea nimic. Era ca şi cum, nici măcar murind, Don Roberto nu ar fi înţeles ce i se întîmpla.

Dar băiatul înţelegea.

Se răsuci pe călcîie şi se pierdu din nou printre tufe.

Era tîrziu după-amiaza; pe măsură ce soarele cădea spre orizontul vestic, umbre lungi îşi începeau goana peste vîrfurile dealurilor. În depărtare, copilul văzu un banc de ceaţă formîndu-se deasupra apelor oceanelor.

La picioarele lui, ultimii dintre servitorii familiei sale părăseau hacienda prin porţile deschise, cu puţina avere strînsă în nişte serapes vechi, cu ochii în pămînt, ca şi cum ar fi fost ei înşişi în primejdie dacă îndrăzneau măcar să privească la soldaţii ce stăteau de o parte şi de alta a porţii. În curte, la umbra zidului dinspre apus, adăpostindu-se de căldura mai puţin dogoritoare acum, mama sa şedea calmă pe un scaun, încadrată de cele două fiice; degetele îi alergau în continuare peste broderie. Din cînd în cînd, îi vedea buzele mişcîndu-se, adresînd vorbe de rămas bun peonilor, fără ca vreunul din ei să-i răspundă; numai unul sau doi fură destul de curajoşi ca să dea din cap în direcţia ei.

În fine, ieşi şi ultimul dintre servitori şi, la un semn al conducătorului lor, soldaţii închiseră încet porţile. Ofiţerul se întoarse spre Doña María. Cuvintele i se auzeau perfect pînă pe coasta dealului.

– Unde vă este fiul?

– E plecat, fu răspunsul ei. L-am trimis de-aici săptămîna trecută.

– Nu minţiţi, Doña María. A fost văzut ieri.

Mama ridică glasul, iar copilul înţelese că vorbele îi erau adresate lui, în aceeaşi măsură ca şi bărbatului din faţa ei.

– Nu se află aici, señor. E la Sonora, în siguranţă, printre ai noştri.

– O să-l găsim, Doña María.

– Ba nu. Nu-l veţi găsi niciodată. Dar el vă va găsi pe voi. Noi nu ne temem de moarte, dar nu veţi avea nimic de cîştigat de pe urma morţii noastre. Nu ne vom părăsi pămîntul, señor. Bărbatul meu a spus că vom rămîne aici şi aşa vom face. Voi ne veţi ucide. Dar fără folos. Fiul meu se va întoarce şi vă va găsi.

– Zău? întrebă conducătorul escadronului. Ridicaţi-vă, Doña María.

Sub ochii băiatului care urmărea scena de sus, de pe deal, mama se ridică în picioare. Inspirate de curajul ei, cele două fiice făcură la fel.

– Fiul meu vă va găsi, o auzi el spunînd. Vă va găsi şi vă va ucide.

Ofiţerul făcu un semn scurt cu degetul spre zidul dinspre sud.

– Acolo.

Făcu un pas înainte, ameninţîndu-le pe Doña María şi pe fiicele ei cu baioneta fixată pe ţeava puştii. Doña María rămase pe loc.

– Nu ne temem să murim, dar nici nu ne vom lăsa împinse ca vitele la tăiere.

Se întoarse şi îşi puse lucrul de mînă pe un scaun, apoi îşi luă fiicele de mînă. Porni să traverseze curtea, cu pasul ferm şi spatele drept ca întotdeauna.

Ajunse lîngă zidul sudic, scăldat încă în lumina soarelui de după-amiază; acolo se întoarse şi începu să se roage.

Buzele i se mişcau. Copilul culcat pe coasta dealului închise ochii, murmurînd aceleaşi cuvinte pe care ştia că le rosteşte mama lui.

Prima împuşcătură îi deschise cu brutalitate ochii. Clipi de două ori înainte de a se putea concentra asupra scenei din curte.

Mama lui stătea încă în picioare, cu capul sus şi ochii deschişi, dar mîna dreaptă îi era încleştată la piept. O clipă mai tîrziu, sîngele începu să i se scurgă printre degete şi pe pieptul rochiei i se întinse o pată stacojie.

Apoi liniştea după-amiezii fu spartă în mii de bucăţi de ţipetele îngrozite ale surorilor, amestecate cu pocnetele furioase ale puştilor, şi un zgomot infernal se izbi de zidurile haciendei, rostogolindu-se peste cîmpul de dincolo de ele.

Sora mai mică se prăbuşi prima. Genunchii i se muiară; această simplă mişcare păru să concentreze focul asupra ei. Trupul îi zvîcni violent o clipă, izbit de gloanţe, apoi rămase nemişcat în praf. Fata mai mare ţipă, întinzînd braţele ca şi cum ar fi vrut să-şi ajute sora, dar se înclină şi căzu cu faţa în jos, pe cînd glasul puştilor se auzea din nou.

Doña María rămăsese singură în faţa zidului. Înfruntă întregul escadron cu ochii larg deschişi, privind ţevile puştilor cu seninătate.

– Nu vă foloseşte la nimic, spuse ea din nou. Fiul meu vă va găsi şi vă va ucide. Nu ne vom părăsi pămîntul niciodată.

Apoi se prăbuşi încet. Cîteva secunde mai tîrziu, soldaţii îşi goleau puştile în trupul său fără viaţă.

Trecuse de miezul nopţii cînd băiatul se furişă în jos de pe deal şi intră pe porţile haciendei. Peste clădiri se aşternuse o tăcere stranie; pînă şi creaturile nopţii păreau să respecte morţii, în felul lor. Nu se zărea nici un soldat de gardă, după cum nimeni nu se ostenise să acopere cadavrele. Escadronul plecase de mult, în căutarea familiilor vechililor, pe care le aştepta aceeaşi soartă ca a familiei lui Don Roberto. Luna

stătea atîrnată pe cer şi lumina ei argintie azvîrlea umbre ciudate prin curte. În semiîntuneric, petele stacojii lăsate de sîngele membrilor familiei lui păreau a nu fi mai mult decît nişte urme cenuşii pe peretele văruit. Paloarea morţii de pe chipurile mamei şi surorilor lui semăna cu pacea somnului. Băiatul rămase vreme îndelungată alături, rugîndu-se pentru sufletele părinţilor şi surorilor sale. În cele din urmă, o dată cu ultima rugăciune, dădu la o parte şi durerea.

Se schimbase şi avea atîtea de făcut.

Îşi ridică mai întîi mama. Duse cadavrul afară din curte, pe deal, unde îl îngropă adînc în tufărişul des.

Alături de ea le îngropă pe cele două surori, după care se aşeză şi rămase aşa toată noaptea, ca amorţit, retrăind ororile zilei care tocmai trecuse. Cînd lumina primilor zori începu să dilueze întunericul nopţii, se ridică în picioare şi mai privi o dată hacienda care îi fusese cămin.

Amintirile, ca şi cuvintele mamei sale, îi erau încrustate în suflet, tot aşa cum sîngele familiei şi urmele gloanţelor ucigaşe erau încrustate pe zidurile fermei. Nimic nu va şterge vreodată aceste imagini din mintea lui şi nimic nu îi va înmuia ura din suflet.

Şi nu va părăsi nicicînd satul care îi fusese casă.

Pentru totdeauna, noapte de noapte, se va trezi din acest coşmar, tremurînd.

Era întotdeauna acelaşi. Se afla pe dealul de lîngă hacienda şi urmărea măcelărirea familiei sale; auzea cuvintele mamei şi ştia ce avea de făcut.

Era adevărat? Se petrecuse oare totul aşa cum revedea în vis? Împuşcăturile. Ţipetele. Petele stacojii de pe zidul văruit.

Coşmarul se întorcea noapte de noapte. Iar el ştia ce avea de făcut...

PARTEA ÎNTÎI

1

La Paloma era genul de oraş care absoarbe cu greu schimbările. Ascuns între înălţimile care înconjoară Palo Alto, crescuse lent timp de mai bine de o sută de ani, concentrat însă, ca întotdeauna, în jurul piaţetei din faţa vechii misiuni spaniole. Spre deosebire de altele la fel din California, clădirea misiunii din La Paloma nu fusese transformată în muzeu sau monument istoric, ci devenise sediul primăriei; clădirea adiacentă, pe vremuri o şcoală, era acum bibliotecă.

În spatele misiunii se găsea un mic cimitir, dincolo de care se întindea un grup de case dărăpănate, în care locuiau descendenţii celor care înfiinţaseră La Paloma. Aceştia continuau să vorbească între ei în spaniolă şi îşi cîştigau un trai mizer, ca servitori pe lîngă acei gringos care puseseră stăpînire pe pămînturile haciendelor cu generaţii în urmă.

Două străzi mai încolo, la intersecţia drumului principal care traversa La Paloma cu potecile ce străbăteau rîpele prin care era împrăştiat satul, se afla o bucată triunghiulară de pămînt, dominată de un stejar imens. Bucata de pămînt

rămăsese neatinsă fiindcă primii locuitori, începînd chiar cu preoţii misionari, hotărîseră să lase stejarul în pace şi să construiască drumurile pornind de sub el. Şi lucrurile rămăseseră neschimbate. Străzile întortocheate ale satului nu aveau nici trotuare, nici borduri şi, chiar cînd aşezarea formată în jurul misiunii crescuse şi dăduse pe dinafară, în ţinutul pustiu şi fără nume din jur, piaţeta rămăsese centrul oraşului.

Acum această zonă dimprejurul stejarului era cunoscută sub numele de Piaţa. Iar stejarul, sub ramurile căruia generaţii întregi de copii crescuseră, în care se cocoţaseră, de care îşi atîrnaseră leagăne, în care îşi încrustaseră iniţialele şi pe care îl chinuiseră dincolo de limitele oricărei răbdări horticulturale, era acum împrejmuit cu un gărduţ, înconjurat de o pajişte frumos tunsă, traversată de nenumărate poteci proiectate cu grijă, ca să pară întîmplătoare. Anunţuri discret amplasate cereau publicului să nu calce pe iarbă, să evite organizarea de picnicuri şi să arunce gunoiul la coşurile frumos vopsite în ocru, pentru a respecta tradiţia spaniolă a oraşului. Copacul însuşi era împrejmuit cu un lanţ şi îşi avea propriul său anunţ care îl proclama drept cel mai mare şi mai bătrîn stejar din California şi interzicea atingerea lui sub orice formă, cu excepţia reprezentanţilor autorizaţi ai Departamentului pentru Spaţii Verzi din La Paloma. Faptul că Departamentul consta în doi grădinari angajaţi cu o jumătate de normă nu era menţionat nicăieri.

Căci automaticienii descoperiseră, în sfîrşit, La Paloma.

La început, miile de oameni îngrămădiţi în zona cunoscută sub numele de Silicon Valley îşi construiseră adăposturi pe cîmpiile din jurul lui Palo Alto şi al lui Sunnyvale. Micul, somnorosul La Paloma, ascuns între dealuri şi rîpe, dincolo de stejar, minunat loc de răgaz după soarele californian, la umbra eucaliptilor înalţi, înverzit de tufe şi iarbă pînă

aproape de vîrfurile dealurilor pe care se mai întindeau încă păşunile pentru animale, era prea tentant pentru a mai rămîne ignorat multă vreme.

Primii care se mutaseră în La Paloma fuseseră cei din eşaloanele superioare ale producătorilor de computere. Hotărîţi să se folosească de tot ce le oferea averea lor proaspăt acumulată pentru a conserva frumuseţea nesofisticată a oraşului, o conservaseră, într-adevăr, cheltuind sume uriaşe pentru a face ca La Paloma să rămînă un refugiu rustic, departe de restul lumii.

Răspunsul la întrebarea dacă această conservare fusese un lucru bun sau nu depindea de persoana căreia îi era adresată.

Pentru ultimii californios, afluxul de noi veniţi însemna un număr mai mare de locuri de muncă. Pentru negustorii locului, el însemna mai mulţi bani. Ambele grupuri se văzură deodată ducînd un trai decent în locul vechii lupte pentru supravieţuire. Pentru alţii însă, conservarea La Palomei însemna o schimbare radicală a unui întreg mod de viaţă. Ellen Lonsdale era unul dintre aceştia.

Ellen crescuse în La Paloma. Cînd se căsătorise, îşi convinsese soţul că La Paloma era locul ideal: un orăşel liniştit, în care Marsh îşi putea deschise un cabinet medical, unde îşi puteau creşte copiii în mediul ideal în care Ellen însăşi crescuse. Marsh, care îşi petrecuse multe vacanţe aici, fusese de acord.

În primii zece ani după ce Ellen îl adusese pe Marsh în La Paloma, existenţa ei fusese într-adevăr ideală. Apoi începuseră să sosească producătorii de computere şi oraşul începuse să se schimbe. La început, schimbările fusese subtile; Ellen nici nu le observase decît cînd fusese prea tîrziu.

Acum, în timp ce se strecura cu Volvoul negru prin traficul oraşului într-o după-amiază de mai, Ellen se gîndea

că Piața și copacul păreau să simbolizeze toate schimbările prin care trecuseră orașul și ea însăși. Dacă s-ar cunoaște adevărul, La Paloma nu ar mai părea la fel de atrăgător.

Existau, de exemplu, casele vechi – vile mari, construite cam la întîmplare de vechilii californios, în stilul haciendei de pe deal, considerată odată luxoasă. Acestea se renovau, în fine, recăpătîndu-și splendoarea originară. Nimeni nu pomenea însă de faptul că, nu o dată, splendoarea caselor nu reușise să aline nefericirea dinăuntrul lor și că, de cele mai multe ori, ele erau vîndute de îndată ce se încheiau operațiunile de restaurare, fiindcă familiile pe care le adăposteau se destrămau, victime ale unui mod de viață mînat de tensiuni extrem de înalte.

Iar acum, Ellen se temea că același lucru se va întîmpla cu ea și cu familia ei.

Trecu de Piață, merse preț de două colțuri pe La Paloma Drive și intră în parcarea Centrului Medical. Acesta, ca și gardul din jurul Pieței și lanțul care înconjura stejarul, era un lucru pe care Ellen nu ar fi crezut să îl vadă vreodată în La Paloma.

Dar se înșelase.

O dată cu La Paloma crescuse și numărul pacienților lui Marsh, iar cabinetul său strîmt se transformase în Centrul Medical La Paloma, un spital mic, dar echipat cu tot ce-i trebuia. Ellen renunțase de mult să mai numere personalul, după cum renunțase să-i mai țină registrele contabile, așa cum făcea pe vremea cînd erau proaspăt căsătoriți. Marsh era nu numai directorul spitalului, ci și deținătorul a jumătate din stocul de acțiuni. Ca și orașul, familia Lonsdale prosperase. Peste două săptămîni aveau să se mute din căsuța de pe Santa Clara Avenue în casa mare și veche de pe Hacienda Drive, ai cărei proprietari intentaseră acțiunea de divorț încă înainte de a începe programatele reparații ale casei.

Ellen bănuia că unul din motivele pentru care dorise această casă – şi trebuia să admită că şi-o dorise mai mult decît Marsh sau decît fiul lor, Alex – era faptul că încerca să îşi găsească ceva de făcut, ceva care să-i îndepărteze gîndurile de la propria ei căsnicie, care părea pe cale să se destrame, la fel ca multe altele în La Paloma, nu numai în rîndurile noilor veniţi, ci şi al prietenilor ei din copilărie: mariaje care începuseră cu atîtea speranţe, care păruseră să înflorească o vreme şi care se sfîrşeau acum din motive pe care nici unul din ei nu părea că le înţelege prea bine.

Valerie Benson, care într-o zi îşi dăduse pur şi simplu soţul pe uşă afară şi îşi anunţase toţi prietenii că nu mai are putere să înghită obiceiurile proaste ale lui George, deşi nu spusese nimănui niciodată care erau acele obiceiuri. Acum locuia singură în casa pe care o renovase cu ajutorul lui George.

Martha Lewis, care locuia împreună cu soţul, chiar după ce mariajul păruse încheiat, cu mulţi ani în urmă. Soţul lui Marty, care o vreme se învîrtise în cercurile înalte ale producătorilor de computere ca director de vînzări, căzuse în cele din urmă în alcoolism. Pentru ea, viaţa devenise o luptă continuă pentru întreţinerea unei case pe care de fapt nu şi-o mai puteau permite.

Cynthia Evans care, ca şi Marty, încă trăia cu soţul ei, dar care îl pierduse în favoarea programului de optsprezecece-ore-pe-zi-şapte-zile-pe-săptămînă prin care prosperau şi se îmbogăţeau cei din Silicon Valley. Cynthia hotărîse în cele din urmă că, dacă nu-şi putea petrece timpul cu bărbatul său, putea măcar să-i cheltuie banii, aşa că îl convinsese să cumpere vechea ruină de la capătul lui Hacienda Drive şi să-i dea mînă liberă să o renoveze cum credea de cuviinţă.

Acum iată că şi familia Lonsdale îşi găsise de lucru cu una din casele vechi. În următoarele două săptămîni, Ellen trebuia să se ocupe de repararea duşumelelor, a instalaţiilor

de apă, electrice şi de zugrăvit, ceea ce spera să îi îndepărteze gîndurile de la faptul că Marsh părea să lucreze mai mult ca niciodată şi că, din ce în ce mai des, ei doi părea să aibă opinii diferite asupra tuturor lucrurilor. Dar poate că pînă la urmă casa cea nouă avea să-i capteze interesul şi astfel aveau să reuşească să îşi repare o căsnicie care, ca atîtea altele, suferea de pe urma prea multor lucruri ce trebuiau făcute în prea puţin timp.

Parcă Volvoul între un Mercedes şi un BMW şi intră în sala de primire, cu zîmbetul pe faţă, hotărîtă să evite o discuţie.

Avuseseră prea multe în ultima vreme, legate de prea multe subiecte. Trebuia să le pună capăt. Îi făceau rău ei, îi făceau rău lui Marsh şi îi făceau rău lui Alex care, la şaisprezece ani, era mai sensibil la stările de spirit ale părinţilor decît crezuse Ellen vreodată că era posibil. Dacă ea şi Marsh se certau acum, Alex sesiza asta după-amiază, de îndată ce intra pe uşă.

Barbara Fannon, asistenta care lucra cu Marsh încă de la început cînd, în urmă cu douăzeci de ani, înfiinţaseră cabinetul, îi zîmbi.

– Tocmai a terminat o şedinţă şi a intrat la el în birou. Să-l anunţ că aţi venit?

Ellen clătină din cap.

– Vreau să-i fac o surpriză. O să-i prindă bine.

Barbara se încruntă.

– Nu-i plac surprizele...

– Tocmai de-aia o să-i facă bine, îi replică Ellen, făcîndu-i cu ochiul şi dorindu-şi să nu fi existat aceste momente, cînd i se părea că Barbara îl cunoaşte pe Marsh mai bine decît ea însăşi. Nu trebuie să-l lăsăm pe domnul doctor să înceapă să se creadă prea important, nu? mai spuse ea şi trecu mai departe, spre biroul soţului său.

Acesta era aşezat la masa de lucru. Cînd îşi ridică privirea, lui Ellen i se păru că vede în ochii lui o sclipire de iritare, pe care o izgoni iute.

– Bună. Ce vînt te-aduce? Te credeam la casa cea nouă, pisînd pe toată lumea la cap şi cheltuind şi ultimul bănuţ.

În ciuda zîmbetului larg, Ellen simţi înţepătura, apoi îşi spuse că s-a înşelat.

– Mă întîlnesc cu Cynthia Evans, îi răspunse ea, regretîndu-şi imediat vorbele.

În opinia lui Marsh, Cynthia şi Bill Evans reprezentau toate schimbările prin care trecuse La Paloma. Dintre averile nou acumulate, a lui Bill era printre cele mai mari.

– Nu te teme, adăugă ea. Nu cumpăr, doar mă uit.

Se întinse să-l sărute, dar nu primi răspuns. Se aşeză pe canapeaua de la perete.

– Deşi va trebui să facem ceva cu gresia de pe terasă, mai spuse. În mare parte e spartă, iar ce a rămas întreg nu se potriveşte cu nimic.

Marsh clătină din cap.

– Mai încolo, decretă el. Am hotărît că, deocamdată, nu umblăm decît la strictul necesar pentru a face casa locuibilă.

– Ştiu, suspină Ellen. Dar de cîte ori îmi povesteşte ce mai face la hacienda, mă înverzesc de invidie.

Marsh lăsă stiloul pe birou şi se întoarse cu faţa spre ea.

– Atunci poate că trebuia să te fi măritat cu un informatician de geniu, nu cu un doctor de ţară, spuse el pe un ton în care Ellen nu reuşi să citească nimic.

În timp ce încerca să găsească un răspuns, privi în jurul ei prin încăpere. În ciuda protestelor lui Marsh, ea fusese aceea care insistase ca mobila să fie din lemn de trandafir.

– Nici ce ai aici nu s-ar putea numi chiar sărăcăcios, îndrăzni ea în cele din urmă, uşurată să vadă că Marsh îi răspunde cu un zîmbet.

– Nu. Ba chiar trebuie să recunosc că îmi place, deşi dacă uneori mă ia cu frig cînd mă gîndesc cît a costat. În fine, de-aia ai venit pînă aici? Ca să mă sperii cu ideea că te duci la cumpărături cu Cynthia Evans?

Ellen clătină din cap şi încercă să adopte acelaşi ton uşor ironic.

– Mai rău. Nici n-am venit special să te văd pe tine. Am venit să ridic buchetul pentru Alex.

Chipul lui Marsh nu exprima nimic.

– Balul, îi aminti ea. Fiul nostru. A împlinit şaisprezece ani. Merge la prima petrecere la şcoală. Îţi mai aminteşti?

Marsh scoase un geamăt.

– Îmi pare rău. Dar sînt atîtea de ţinut minte aici.

– Marsh, începu Ellen. Tare aş vrea... Lasă.

– Ai vrea să stau mai puţin aici şi mai mult pe-acasă, completă el. O s-o fac. Sau, în orice caz, o să încerc.

Privirile li se întîlniră şi încăperea se umplu de cuvintele pe care şi le spuseseră de atîtea ori, încît le ştiau pe dinafară. Discuţia era veche şi, după cum o ştiau amîndoi, fără rezolvare. În plus, Marsh nu se deosebea prea mult de majoritatea soţilor şi taţilor din La Paloma. Toţi munceau prea multe ore pe zi şi pe toţi îi interesau mai mult carierele profesionale decît familiile.

– Ştiu că o să încerci, îi răspunse ea.

Şi continuă pe un ton de reproş, în ciuda bunelor intenţii:

– Mai ştiu şi că n-o să reuşeşti şi, cu toate astea, o să continuu să-mi spun că, de fapt, nu contează şi că totul va fi bine.

Din nou Ellen îşi regretă vorbele, dar de data aceasta, în loc să se enerveze, Marsh se ridică şi se apropie de ea, sălţînd-o blînd în picioare.

– Va fi bine, îi spuse el. Doar că sîntem prinşi în iţele unei existenţe pe care nu am bănuit-o, cu mai mulţi bani

decît am crezut vreodată că o să avem şi cu mai puţin timp decît am fi vrut. Dar ne iubim şi, indiferent ce se întîmplă, o să ne descurcăm. OK?

O sărută.

Ellen aprobă, dînd din cap uşurată. În ultimii ani şi mai ales în ultimele cîteva luni, avuseseră parte de foarte puţine momente ca acesta, în care ştiau că, în ciuda problemelor, ea şi Marsh îşi aparţineau încă unul altuia. Îl sărută la rîndul ei şi se îndreptă de spate, zîmbind.

– Iar acum mă duc să ridic florile lui Alex.

Expresia de pe chipul lui Marsh, blîndă cu o clipă mai devreme, se înăspri.

– De ce, Alex nu şi le putea ridica singur?

– S-au schimbat vremurile, îi replică Ellen fără să dea atenţie tonului său şi făcînd eforturi să păstreze un aer bine dispus. Şi n-am timp acum să te ascult înălţînd ode „vremii noastre". Hai să fim cinstiţi: cînd erai de vîrsta lui Alex nu aveai de făcut nici pe jumătate din ce are el de făcut după orele de şcoală. Şi, dacă tot am venit în oraş, pot foarte bine să-i iau şi florile.

Ochii lui Marsh se îngustară şi de pe chip îi dispăru şi ultima umbră de zîmbet.

– Da, iar pe vremea mea şcoala nu era atît de bună ca a lui şi nu existau programe de învăţămînt accelerat, aşa cum are el. Doar că probabil el n-o să intre într-un asemenea program.

– Of, Doamne, suspină Ellen pe cînd se evapora şi ultima clipă de linişte.

De ce trebuia să transforme pînă şi un fapt banal ca ridicatul buchetului de flori într-o predică pe tema performanţelor nesatisfăcătoare ale lui Alex? Şi oricum, indiferent ce credea Marsh, performanţele lui nu erau nesatisfăcătoare. Dar, tocmai cînd era pe punctul de a-i lua apărarea, se opri şi se strădui să zîmbească.

– Hai să nu începem discuţia asta, Marsh. Nu acum, te rog.

Marsh ezită, apoi îi întoarse zîmbetul, la fel de forţat ca al ei. O sărută de la revedere. Ellen ieşi din birou cu speranţa că fusese ultima discuţie pe ziua aceea. După plecarea ei însă, în loc să se întoarcă la teancul de hîrtii de pe biroul său, Marsh rămase cîteva minute pe gînduri.

Era şi el conştient de presiunile care îi ameninţau căsnicia, dar habar nu avea ce ar putea face ca să le îndepărteze. Părea că problemele nu fac decît să se înmulţească. După părerea lui, singurul lucru de făcut era să plece din La Paloma, deşi, în urmă cu un an, hotărîse împreună cu Ellen că asta nu era o soluţie. Plecarea nu rezolva problemele, ci însemna doar o fugă de ele.

Nici măcar rezultatele la şcoală ale lui Alex nu erau adevărata problemă, deşi Marsh era convins că Alex ar fi putut, cu puţin efort, să fie un elev de zece pe linie.

Problema era, după părerea lui Marsh, că începuse să se întrebe dacă nu cumva soţia lui, ca atîţia alţii în La Paloma, ajunsese să creadă că banii pot rezolva orice.

Îşi luă seama. Dacă ceva nu mergea, nu era din vina lui Ellen. De fapt, nu era din vina nimănui. Doar că lumea era în schimbare şi amîndoi trebuiau să facă eforturi în plus pentru a se adapta acestor schimbări înainte de a-şi vedea căsnicia destrămată.

Se hotărî să ajungă mai devreme acasă în ziua aceea şi să se asigure că nimic nu va strica plăcerea soţiei sale de a-şi vedea fiul trimis la primul bal.

Alex Lonsdale se aplecă deasupra lavoarului din baie şi îşi examină atent pata de pe obrazul drept, apoi hotărî că nu era un coş, ci doar o iritaţie pe care şi-o făcuse apăsînd prea tare pe maşina electrică a tatălui său cînd se răsese. Mai trecu încă o dată cu maşina peste faţă, apoi o deschise ca să

o curețe, așa cum îi arătase tata. Nu că ar fi avut prea mult de curățat – barba lui Alex, la o lună de la cea de-a șaisprezecea lui aniversare, era mai mult o manifestare a optimismului său decît o realitate. Totuși, cînd scuturâ mașina lovind-o ușor de marginea bazinului, căzură din ea cîteva fire întunecate ca părul lui, nu castaniu deschis ca cel al tatălui. Zîmbi mulțumit și asamblă la loc aparatul. Ieși din baie și se îndreptă grăbit spre camera lui, într-un efort de a ignora glasurile ridicate ale părinților, a căror ceartă se auzea venind din bucătărie.

Cearta începuse acum o oră, imediat după ce el se ridicase de la masă pentru a se pregăti pentru petrecere. Era deja un lucru obișnuit și, în timp ce se lupta cu balenele cămășii de seară închiriate, Alex se întrebă cît de departe aveau să ajungă de data aceasta.

Detesta clipele cînd părinții începeau să se certe, ca și faptul că, oricîte eforturi ar fi făcut să nu asculte, tot auzea fiecare cuvînt. Măcar de asta avea să scape după ce se mutau în casa cea nouă. Pereții erau groși și din camera lui de la etaj nu se auzea nimic din ce se petrecea în restul casei. Așa că, dacă începeau discuțiile, se putea retrage la el în cameră și se putea izola de tot. Fiecare cuvînt spus la supărare îl lovea dureros. Nu putea face mai mult decît să încerce să nu le mai audă.

Termină de montat balenele, își trase cămașa, încercă să-și pună butonii; trebuia să dezbrace cămașa, să îndoaie manșetele, să pună butonii pe jumătate, apoi să îmbrace cămașa din nou. Cu butonul stîng era simplu, dreptul însă îi dădu mai multă bătaie de cap. În cele din urmă reuși să-l împingă prin butoniere și să-l închidă.

Aruncă o privire ceasului de pe birou. Mai aveau cinci minute pînă la plecare și nu trebuia să întîrzie. Își puse pantalonii, agăță bretelele și măsură din priviri brîul de mătase așezat pe pat. Cum venea? Cu pensele în sus sau în jos?

Nu-şi mai amintea. Luă o perie şi şi-o trecu prin ciuful des care părea să-i cadă veşnic în ochi, apoi înşfăcă brîul cu pricina şi haina de seară. După cum spera, părinţii tăcură de cum îşi făcu apariţia în bucătărie.

– Nu-mi aduc aminte cum se pune, spuse el, ridicînd obiectul la vedere.

– Cu pensele în jos, îi răspunse Ellen Lonsdale. Altfel se strînge şi face cute. Întoarce-te.

Luînd brîul din mîna lui Alex i-l prinse la spate, iar apoi îi ţinu haina să se îmbrace. Alex se întoarse din nou cu faţa, iar ea îl luă de gît şi îl sărută.

– Arăţi extraordinar, îi spuse.

Îl mai strînse o dată în braţe, apoi se dădu un pas în urmă.

– Distracţie plăcută şi să conduci atent.

Aruncă o privire îngrijorată către Marsh, dar se relaxă văzînd că era la fel de domic ca şi ea să abandoneze discuţia.

– Trebuie să plec, spuse Alex. Dacă întîrzii, mă omoară Lisa.

– Dacă întîrzii ai să te omori singur, remarcă Ellen, cu zîmbetul din nou pe buze. Dar, chiar dacă te grăbeşti, nu uita astea.

Deschise frigiderul şi scoase buchetul Lisei, împreună cu o garoafă albă pentru reverul lui Alex.

– Trebuia să-mi iei roşie, mormăi el, lăsînd-o să-i prindă garoafa la rever.

– Dacă voiai garoafă roşie, trebuia să-ţi iei o haină albă, îi răspunse Ellen.

Făcu un pas înapoi şi îl privi mîndră. Nu se ştie cum, reuşise să semene cu ei amîndoi, într-o combinaţie uimitoare. Ochii negri şi părul negru, ondulat, erau de la ea; tenul alb şi trăsăturile regulate, de la tatăl său. Combinaţia dădea chipului său un farmec delicat, care atrăsese exclamaţii de admiraţie încă de cînd era copil şi, în ultimele cîteva luni, un

şir nesfîrşit de telefoane de la fete care sperau că într-o zi avea să se sature de Lisa Cochran.

– Să nu te miri dacă tu şi Lisa nu ajungeţi regele şi regina balului, mai spuse ea, întinzîndu-se să-l sărute.

– Haide, mamă...

– Se mai aleg regele şi regina balului, nu? întrebă Ellen.

Alex aprobă din cap roşind, verifică dacă avea cheile şi portofelul în buzunar şi se îndreptă către uşă.

– Şi nu uita, mai strigă ea în urma lui, să nu stai peste ora unu şi să nu dai de bucluc.

– Adică să nu beau, o corectă Alex. N-o să beau, îţi promit. E bine?

– E bine, îi răspunse Marsh Lonsdale.

Îi întinse o hîrtie de douăzeci de dolari.

– După bal, ia şi tu cîţiva copii şi cumpără-le cîte o coca-cola.

– Mulţumesc, tată.

Alex se făcu nevăzut pe uşa din spate. O clipă mai tîrziu, Ellen şi Marsh auziră maşina pornind. Marsh îşi arcui sprîncenele.

– Nu pot să cred că se duce cu maşina pînă la vecini, spuse el, fără să-şi poată stăpîni un zîmbet, în ciuda faptului că maşina lui Alex fusese subiectul discuţiei toată seara.

– E de înţeles, îi răspunse Ellen. Ce crezi, că se duce să o ia pe Lisa pentru ca s-o aducă apoi pe jos pînă în faţa casei noastre? Nu-i genul lui Alex al nostru.

– Ar fi putut merge pe jos pînă la bal, propuse Marsh.

– N-ar fi putut, replică Ellen, pe un ton deodată obosit. Are nevoie de o maşină, Marsh. După ce ne mutăm, n-o să mai pot să stau tot timpul după el. Şi la urma urmei, e un copil responsabil...

– Nu spun că nu e, acceptă Marsh. Nu spun decît că, după părerea mea, maşina ar fi trebuit să o merite. Nu neapărat că trebuia să muncească pentru ea. Dar n-am fi

putut folosi maşina asta ca pe o motivaţie pentru nişte note mai mari?

Ellen ridică din umeri şi începu să strîngă vasele rămase de la cină.

– Are note foarte bune.

– Nu atît de bune pe cît le-ar putea avea şi o ştii lă fel de bine ca şi mine.

– Ştiu, suspină Ellen. Dar cred că sînt două chestiuni diferite, atîta tot.

Zîmbi brusc.

– Hai să facem un compromis. Hai să aşteptăm pînă la încheierea mediilor şi pe urmă mai vedem. Dacă sînt mici, am să accept că maşina a fost o greşeală şi poţi să i-o iei înapoi. O să mă descurc cumva cu transportul. Dacă sînt la fel ca pînă acum sau mai mari, îl laşi să păstreze maşina. Dar, indiferent cum iese, încetăm discuţiile pe tema asta. E bine?

Marsh ezită doar o secundă, apoi zîmbi.

– S-a făcut. Acum, ce-ai zice să te ajut la vase şi pe urmă să încercăm să încropim ceva împreună cu familia Cochran?

Îi făcu poznaş cu ochiul.

– Pot chiar să mă duc să-i iau cu maşina.

Toată tensiunea care vibrase în aer întreaga după-amiază se risipi şi, împreună, Ellen şi Marsh începură să strîngă masa.

Alex scoase încet Mustangul roşu şi strălucitor cu spatele din alee, apoi îl parcă lîngă bordură, în faţa casei familiei Cochran. Apucă florile Lisei, traversă pajiştea şi intră fără să bată.

– E cineva acasă? strigă el.

Sora mai mică a Lisei, Kim, în vîrstă de şase ani, coborî scările ca un uragan şi se aruncă asupra lui Alex.

– Astea-s pentru mine? întrebă ea, încercînd să ajungă la buchet.

– Dacă Lisa nu-i gata, poate te iau pe tine la bal, răspunse Alex smulgînd-o de pe el, în timp ce din sufragerie își făcea apariția silueta corpolentă a tatălui fetelor.

– Bună seara, domnule Cochran.

Cu o sprînceană ridicată, Jim Cochran îl măsură pe Alex din cap pînă în picioare.

– Măi, măi, prințul a coborît de la castelul din vîrful muntelui ca s-o ia pe Cenușăreasa la bal.

Alex încercă să-și acopere jena cu un zîmbet.

– Haideți, zău așa. Nu ne mutăm încă vreo două săptămîni. Și nici nu e un castel.

– Asta așa e, acceptă Cochran. Pe de altă parte, nici nu te-am auzit cerînd să închiriezi camera lui Kim. Vom fi încîntați s-o dăm afară.

– Ba nu! țipă Kim, încercînd să-i tragă un pumn în burtă.

– Ba da. Vrei o coca-cola, Alex? Lisa e încă sus, încearcă să arate omenește.

Coborîndu-și puțin glasul sonor, nu destul ca să nu se audă din restul casei, el adăugă:

– Adevărul e că e gata de-un ceas, dar nu vrea să crezi că e prea nerăbdătoare.

– E-o minciună gogonată, spuse Lisa din capul scărilor. Tot timpul ne păcălește, Alex. Să nu crezi o vorbă din ce spune.

Spre deosebire de Alex, Lisa moștenise totul de la mama ei. Era minionă, iar părul blond și-l pieptăna lins peste cap, astfel încît ochii verzi deveneau trăsătura ei dominantă. Și, fiindcă era nu numai Lisa, ci și fiica tatălui său, preferase o rochie de un verde smarald în locul culorilor pastel pe care aveau să le poarte celelalte fete. Zîmbetul lui Alex se lărgi la vederea ei coborînd scările.

– Hei, arăți superb!

Lisa surîse mulțumită și clipi din ochi, într-o imitație seducătoare.

– Nici tu nu arăţi rău.

Aşteptă o clipă, apoi întrebă:

– Nu-mi prinzi buchetul?

Alex privi la cutia din mîinile sale, se înroşi şi i-o întinse lui Carol Cochran, care tocmai apăruse dinspre bucătărie.

– P-poate că ar fi mai bine să o faceţi dumneavoastră, doamnă Cochran. Eu... eu... s-ar putea să-mi scape mîna.

– N-o să-ţi scape nimic, Alex, spuse Lisa. Haide odată. Prinde-mi-l şi hai să mergem. Altfel stăm aici toată noaptea în timp ce mama face poze.

Alex moşmondi cîteva secunde la buchet, dar în cele din urmă reuşi să-l fixeze pe rochia Lisei. Apoi, confirmînd spusele fiicei ei, Carol Cochran, cu aparatul de fotografiat în mînă, îi împinse în sufragerie.

– Mamă, n-avem timp... încercă fără succes Lisa.

– La primul bal nu te duci decît o dată-n viaţă şi o dată porţi prima rochie de bal. Trebuie să avem poze. Şi pe urmă, sînteţi amîndoi atît de...

– Doamne, Alex, are s-o spună. Acoperă-ţi urechile.

– Şi ce dacă, mie nu-mi pasă, rîse Carol. Chiar sînteţi dulci!

Douăzeci şi patru de fotografii mai tîrziu, Alex şi Lisa erau în drum spre bal.

– Nu pricep de ce trebuie să stăm înşiraţi la uşă, se văită Alex, în timp ce parca Mustangul cu grijă între o Alfa Romeo şi un Porsche.

Înainte ca Lisa să apuce să-i răspundă, coborîse din maşină şi acum îi ţinea portiera deschisă. Din întuneric, de la cîţiva metri depărtare, se auzi o voce.

– Dacă-mi zgîrii vopseaua, ai pus-o de mămăligă, Lonsdale.

Alex zîmbi şi îi făcu un semn prietenesc lui Bob Carey, mînă în mînă cu Kate Lewis, dar mai atent la maşină decît la prietenă.

– Acum o lună i-ai smuls portiera, îl tachină Alex.

– Şi tata era să-mi smulgă mie urechile, răspunse Bob. De acum înainte, trebuie să plătesc toate reparaţiile din buzunarul meu.

Aşteptă ca Lisa să coboare din maşină şi Alex să închidă portiera, apoi se relaxă.

– Ne vedem înăuntru.

Împreună cu Kate, se întoarse şi porni spre sala de gimnastică unde se ţinea balul.

– Trebuie să stăm înşiraţi pentru că la anul vei fi preşedintele corpului de studenţi, îi spúse Lisa lui Alex. Dacă nu-ţi place ce ai făcut, trebuia să nu candidezi.

– Nu mi-a spus nimeni că asta trebuie să fac. Am crezut că nu trebuie decît să mă las fotografiat la sfîrşitul anului.

– Haide, n-o să fie chiar atît de rău. Îi cunoşti deja pe toţi cei din şcoală. Nu trebuie decît să-i saluţi la venire.

– Şi să ţi-i prezint, ceea ce e stupid, fiindcă îi cunoşti la fel de bine ca şi mine.

Lisa chicoti.

– Se presupune că aşa strîngem relaţiile între noi. Nu vrei să strîngem relaţiile?

– Şi dacă uit vreun nume? O să mor de ruşine.

– Nu-ţi mai bate capul. O să iasă bine. Am şi întîrziat, aşa că grăbeşte-te.

Porniră în goană în sus pe scări spre foaierul sălii de gimnastică, unde îşi ocupară locurile în rîndul celor care făceau onorurile de gazde. Prima pereche care se apropie de ei era compusă din Bob Carey şi Kate Lewis; Alex constată mulţumit că lui Bob părea să-i placă tot atît de puţin să treacă prin faţa şirului de gazde pe cît îi plăcea lui să stea acolo. Cei doi rămaseră nemişcaţi un moment, întrebîndu-se ce şi-ar putea spune unul altuia. În cele din urmă, Kate fu cea care sparse gheaţa.

– Nu-i grozav? Tot anul am aşteptat seara asta. Am să ţin minte fiecare clipă.

– Cu toţii o vom ţine minte, o asigură Lisa.

Perfect adevărat. Căci viaţa nici unuia dintre ei nu avea să mai fie la fel ca pînă atunci.

2

Ultimul acord al cîntecului rock se sfîrşi brusc şi Alex, gîfîind, se uită în jur prin sală după Lisa. Ultima dată cînd o văzuse – acum mai bine de un sfert de oră – ea dansa cu Bob Carey, iar el cu Kate Lewis. După aceea el mai dansase cu încă trei fete, iar acum Bob stătea în picioare lîngă perete, strigînd ceva la urechea lui Jennifer Lang. Porni spre ieşire, convins că avea să o găsească pe Lisa pe pajişte, trăgîndu-şi sufletul. Ajuns la uşă, simţi o mînă pe braţul lui. Se întoarse şi o zări pe Carolyn Evans, care îi zîmbea.

– Hei, îi spuse ea, dacă o cauţi pe Lisa, e la toaletă, cu Kate şi cu Jenny.

– Atunci cred că o să mă duc să-mi iau un pahar de punci, dacă mai e.

– E destul, îi spuse Carolyn, pe tonul uşor batjocoritor pe care îl folosea ori de cîte ori voia să pară mai sofisticată decît restul copiilor. Nu cred că mai bea cineva în afară de tine şi de Lisa. Hai cu mine la maşină, am nişte bere.

Alex clătină din cap.

– Haide, insistă Carolyn. Ce-o să-ţi facă o bere? Eu am băut patru şi nu m-am îmbătat.

– Sînt cu maşina. Cînd sînt cu maşina nu beau.

Carolyn îşi dădu capul pe spate şi printre buzele ei lucioase ieşi un hohot de rîs răguşit, pe care Alex era sigur că îl repetase ore întregi.

– Nu se poate! Nici măcar o bere? Una mică? Haide, Alex, poartă-te ca un om normal.

– Nu-i asta, răspunse Alex cu un zîmbet forţat. Dar dacă mă duc acasă mirosind a bere, tata o să-mi ia cheile de la maşină.

– Săracul de tine, murmură Carolyn. Atunci bănuiesc că nu poţi să vii la petrecerea mea.

La vederea licărului de interes din ochii lui, se hotărî să-şi mărească avantajul.

– O să fie acolo toată lumea. Un fel de deschidere oficială.

Alex o privi stupefiat. Vorbea cu adevărat despre hacienda? Mama îi spusese că familia Evans nu lăsa pe nimeni să o vadă cel puţin încă o lună, pînă cînd o terminau de renovat.

Şi toată lumea din La Paloma, indiferent ce părere avea despre familia Evans, voia să vadă ce făcuse Cynthia Evans cu banii lui Bill Evans.

La început, cînd se auzise că Evanşii cumpăraseră casa uriaşă din capătul lui Hacienda Drive, se presupusese că voiau să o demoleze. Stătuse goală prea mult timp, era prea mare pentru o familie fără servitori şi prea deteriorată pentru ca cineva să se gîndească măcar să o restaureze.

Dar lucrările începuseră.

Primul fusese reparat zidul exterior. În mare parte se dărîmase de mult; nu mai rămăseseră în picioare decît cîţiva metri din zidul sudic. Dar fusese ridicat din nou şi porţile de lemn fuseseră înlocuite cu unele noi, copiate după nişte schiţe vechi ale haciendei, aşa cum arăta ea cu o sută cincizeci de ani în urmă. Diferenţa era că porţile cele noi erau străbătute de firele sistemelor de alarmă şi se

deschideau lent, pe șine, comandate electric. După reclădirea zidului, Cynthia purcesese la renovarea casei și a clădirilor auxiliare.

Aproape toți locuitorii din La Paloma își făcuseră drum pînă la capătul lui Hacienda Drive măcar o dată sau de două ori, dar porțile erau permanent închise și nimeni nu reușise să treacă dincolo de ziduri. Împreună cu cîțiva prieteni, Alex urcase pe dealurile din apropiere pentru a privi în curte, dar nu reușiseră să vadă decît lucrările exterioare: pereții reparați și zugrăviți, precum și țiglele noi ale acoperișului.

Toată lumea aștepta să zărească interiorul, iar Carolyn tocmai îi spunea că prietenii ei puteau să-l vadă chiar în seara aceea.

Alex o privi bănuitor.

– Am crezut că mama ta nu vrea să lase pe nimeni înăuntru pînă luna viitoare.

– Mama și tata sînt în weekend la San Francisco, spuse Carolyn.

– Nu știu... începu Alex, amintindu-și de promisiunea de a nu merge la nici o altă petrecere după bal.

– Ce nu știi? îl întrebă Lisa, strecurîndu-și brațul pe sub al lui.

– Nu vrea să vină la petrecerea mea, replică Carolyn, înainte ca el să poată spune ceva.

Lisa făcu ochii mari.

– O petrecere? La hacienda?

Carolyn dădu din cap aprobator, cu o neglijență studiată.

– Bob și Kate vin, Jenny la fel, toată lumea o să fie acolo.

Lisa se întoarse către Alex.

– Hai să mergem și noi!

Alex roși stînjenit, fără a spune nimic. Orchestra începu ultimul dans și Lisa îl trase pe ring.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea o clipă mai tîrziu. De ce nu putem merge la petrecerea lui Carolyn?

– Pentru că nu vreau.

– Pentru că nu-ţi place Carolyn. Dar nici nu trebuie să vorbeşti cu ea. Şi pe urmă, va fi acolo toată lumea.

– Nu de-aia.

– Atunci de ce?

– Le-am promis alor mei că nu mergem nicăieri după bal. Tata mi-a dat nişte bani ca să-i duc pe cîţiva la un hamburger şi i-am spus că după aceea ne ducem direct acasă.

Lisa tăcu preţ de cîteva clipe, apoi zise:

– Nu trebuie neapărat să le spunem unde am fost.

– Or să afle.

– Tu nu vrei să vezi cum arată locul?

– Sigur că vreau, dar...

– Atunci hai să mergem. Şi pe urmă, ai tăi nu sînt îngrijoraţi în legătură cu locul, se tem să nu bei. Aşa că mergem la petrecere, dar nu bem nimic, nici măcar bere. Şi nu stăm mult.

– Zău, Lisa. Le-am promis că nu...

Dar Lisa se smulsese din braţele lui şi îl trăgea deja pe ringul de dans.

– Hai să-i căutăm pe Bob şi pe Kate. Poate îi convingem să meargă cu noi la Carolyn, doar cîteva minute, pe urmă mergem toţi patru la un hamburger. Aşa vedem şi casa şi nu va trebui nici să-i minţi pe ai tăi.

Tîrît de Lisa afară din sala de gimnastică, Alex ştiu că va ceda, deşi nu ar fi trebuit. Lisei îi era greu să nu-i cedezi – reuşea întotdeauna să prezinte lucrurile ca fiind perfect logice, chiar şi cînd nu erau.

Porţile deschise ale haciendei apărură în lumina farurilor Mustangului lui Alex, care frînă.

– Parcăm aici sau intrăm?

– Habar n-am. Carolyn n-a spus nimic.

Deodată se auzi un claxon şi Porsche-ul lui Bob Carey opri alături, cu geamul coborît.

– Uite-acolo! strigă Bob.

Le arătă cu degetul spre stînga unde, în umbra zidului, stăteau deja parcate cîteva maşini. În urma lui Bob, Alex parcă Mustangul lîngă un Camaro, opri motorul şi se întoarse spre Lisa.

– Poate că ar fi mai bine să mergem acasă, propuse el, dar fata se mulţumi să zîmbească şi să clatine din cap.

– Vreau s-o văd. Haide, numai un pic.

Coborî din maşină şi, după o clipă de ezitare, Alex o urmă. În momentul următor, din întuneric apărură Kate şi Bob. Porniră toţi patru spre luminile care se revărsau pe poartă.

– Nu-mi vine să cred, spuse Kate.

Rămaseră în dreptul porţii, încercînd să se obişnuiască cu schimbările suferite de ceea ce, pînă cu numai un an în urmă, fusese o ruină.

La stînga, vechile grajduri fuseseră transformate în garaje. În lumina albă a becurilor, tecuiala veche nu se deosebea de cea nouă. Singura deosebire era că acoperişul grajdurilor, pe vremuri din stuf, era acum din aceeaşi ţiglă roşie ca şi cel al casei şi al clădirilor pentru servitori.

– E stranie, spuse Alex. Arată ca acum două sute de ani.

– Mai puţin asta, şopti Lisa. Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

În mijlocul curţii, pînă nu demult un maidan plin de buruieni, era acum un bazin în care apa sclipitoare cădea în cinci trepte dintr-o faianţă cu desene complicate, pentru ca apoi să se prăbuşească în piscina imensă, ovală.

Înainte ca cineva să îndrăznească să răspundă, vocea lui Carolyn Evans se auzi peste muzica rock care se revărsa bubuind din casa uriaşă.

– Hei! Haideţi înăuntru!

Aruncîndu-şi priviri stînjenite, cei patru traversară încet

curtea, apoi urcară treptele loggiei largi ce se întindea pe toată lățimea casei. Zîmbind fericită, Carolyn îi aștepta în pragul ușii de stejar cu sculpturi elaborate.

– Nu-i așa că arată bine? Haideți înăuntru, ceilalți au sosit deja.

Intrară în holul imens, pardosit cu gresie și dominat de o scară ce ducea la al doilea nivel. La dreapta era o sufragerie spațioasă dincolo de care se vedea, printr-o altă încăpere, pînă la bucătărie.

– Între sufragerie și bucătărie e cămara majordomului, le spuse Carolyn, ridicînd vocea pentru a acoperi muzica pe care cineva o dăduse mai tare. Mama n-a fost sigură că ăla e locul ei, dar a făcut-o totuși.

– Și o să aveți un majordom? întrebă Kate Lewis.

Carolyn ridică din umeri cu aceeași nepăsare studiată.

– Nu știu. Cred că da. Mama zice că pentru María singură casa e prea mare.

– María Torres? se miră Bob Carey. Vrăjitoarea aia bătrînă nu poate avea grijă nici de casa ei. Mama a concediat-o din prima zi.

– E foarte bună... începu Alex, acoperit imediat de rîsetele celorlalți.

Li se alătură și Lisa.

– Zău așa, Alex, femeia e nebună de legat. Toată lumea știe asta.

Îi aruncă lui Carolyn o privire vinovată.

– Nu-i aici, nu?

Carolyn chicoti malițios.

– Și dacă e, atunci a avut ce auzi.

În capătul scării, María Torres se pierdu în umbra coridorului de la etaj. Rochia neagră o făcea aproape invizibilă.

Ședea tăcută în dormitorul de la capătul coridorului – dormitor care, de drept, ar fi trebuit să fie al ei – cînd începuseră să sosească primele mașini.

Știa că nimeni nu era așteptat să se întoarcă la hacienda. Ar fi avut casa doar pentru ea... și pentru fantomele trecutului ei. Acum însă, reveria ei fusese întreruptă, iar zgomotul ritmat al muzicii gringo și copiii acelorași gringos pe care îi urîse o viață întreagă umpleau încăperile străvechi.

Era în casă de la ora șapte. Intrase cu propria cheie, îndată după plecarea lui Carolyn. Ultimele patru ceasuri și le petrecuse bîntuind prin casă, închipuindu-și că este a ei și că nu era o simplă servitoare – nu mai mult decît un peon – ci și stăpîna haciendei. Doña María Ruiz de Torres. Și într-o zi aceasta se va întîmpla; într-o zi, cîndva în viitorul nebulos, se va întîmpla. Toți acei gringos vor fi izgoniți și hacienda va fi în fine a ei.

Pentru moment însă, trebuia să se prefacă și să fie atentă. Gringos erau foarte pretențioși și nu o lăsau singură în casele lor. Trebuia să părăsească hacienda fără a fi văzută și să ajungă prin canion pînă la căsuța unde locuia, în spatele misiunii. Mîine, cînd se va întoarce, nu trebuia să lase să se vadă că fusese aici în această seară.

Mai privi o dată de jur împrejurul dormitorului întunecat care ar fi trebuit să fie al ei, apoi se strecură în jos pe scara din spate, scară pe care strămoșii săi nu ar fi folosit-o niciodată, și ieși în bezna nopții. Acolo, în timp ce petrecerea copiilor de gringos se încingea – ce profanare! – rămase de strajă, pîrjolită pe dinăuntru de ura aceea străveche...

– Dumnezeule mare, șopti Bob. Ultima dată cînd l-am văzut, arăta ca după incendiu. Și acum, uită-te la el.

Livingul, vizavi de sufragerie, avea douăzeci de metri lungime și era dominat de prezența unui șemineu imens, pe peretele opus intrării.

Podeaua de stejar lăcuit strălucea într-un maro închis, aproape negru, dar pereții albi reflectau lumina aplicelor montate la intervale egale, umplînd încăperea cu o lumină care o făcea să pară mai spațioasă decît era. La alți douăzeci de metri deasupra, un tavan ca de catedrală se sprijinea pe niște bîrne uriașe, din trunchiuri de copac cojite.

– E incredibil, șopti Lisa.

– Și e doar începutul, îi răspunse Carolyn. Puteți să vă plimbați în voie, dar aveți grijă să nu rătați subsolul. E partea de casă care îi aparține tatei, dar mama nu poate s-o sufere.

Apoi dispăru într-un grup de adolescenți care dansau în ritmurile unui cîntec reggae.

Le luă o oră să vadă întreaga casă, fără să fie siguri că o văzuseră pe toată. La etaj era un întreg labirint de încăperi, dintre care număraseră șapte dormitoare, fiecare cu baia proprie, plus o bibliotecă și încă vreo cîteva camere de zi mai mici. Totul arăta de parcă ar fi fost construit și mobilat acum două sute de ani și apoi, cumva, înghețat în timp.

– Vă dați seama cum trebuie să fie să stai aici? întrebă Lisa, în timp ce coborau la subsol.

– Nici nu arată ca o casă. E mai mult ca un muzeu, spuse Alex, apoi adăugă, oprindu-se brusc la jumătatea scării: Hei, nici nu știam că locul ăsta a avut vreodată subsol.

– N-a avut, îi răspunse Kate. Carolyn spune că tatăl ei a vrut un loc al lui, dar mama n-a vrut să-i lase nici una din camerele vechi. Și atunci și-a săpat un subsol. Vă vine să credeți?

– Fir-aș al dracului, mormăi Bob Carey. Casa nu i s-a părut destul de mare așa cum era?

La piciorul scării descoperiră pe stînga spălătoria și, dincolo de ea, un spațiu mare ce părea destinat să fie depozit.

Dedesubtul livingului, ocupînd un spațiu aproape la fel de mare ca și încăperea de deasupra, era colțul domnului Evans. Îl priviră multă vreme în tăcere.

– Știu și eu, mie mi se pare de prost gust, spuse Lisa după ce îl examină în amănunt.

Bob Carey ridică din umeri.

– Iar mie mi se pare că te roade invidia. Dacă era la tine acasă, pun pariu că nu ți s-ar mai fi părut de prost gust.

Kate Lewis îl țintui pe Bob cu ceea ce spera să fie o privire ucigătoare.

– Mama spune tot timpul că Evanșii au mai mulți bani decît gust. Uită-te puțin, Bob. E oribil.

Încăperea părea dedicată mijloacelor de comunicare. Peretele cel mai îndepărtat de ușă era aproape în întregime acoperit de un ecran imens, ce putea fi folosit fie pentru proiecția de filme, fie ca televizor. Pe un perete se afla un complex de componente electronice pe care nici unul dintre ei nu le putu identifica în întregime. Ele erau însă, aparent, sursa muzicii rock. O auzără pe Carolyn cerînd să se reducă volumul, de teamă că vecinii vor chema poliția. Dar nimeni nu-i dădu atenție. Între timp, petrecerea părea să se fi mutat jos.

Ceea ce atrăsese însă critica Lisei Cochran nu erau aparatele electronice, ci barul de pe peretele opus lor. Nu era un bar obișnuit pentru o casă, cu trei taburete și un suport pentru pahare, ci unul care se întindea pe toată lungimea peretelui. În spatele tejghelei, zidul era acoperit cu rafturi cu băuturi și pahare; fiecare raft se mărginea cu un tub de neon, iar tuburile dădeau un efect de curcubeu, reflectat în întreaga încăpere de oglinzile cu care era căptușit peretele, ca și barul însuși. Tejgheaua era deja acoperită cu sticle din care copiii își umpleau paharele cu tot soiul de băuturi.

– Vreți ceva? întrebă Bob, măsurînd din ochi marfa.

Kate ezită, apoi spuse ridicînd din umeri:

– De ce nu? E vreun fel de gin?

Bob turnă gin în două pahare, adăugă puțin ginger ale și îi întinse un pahar lui Kate. Apoi se întoarse să îi întrebe pe

Alex şi pe Lisa ce doresc. Dar, în timp ce el amesteca băuturile, Alex şi Lisa dispăruseră.

– Hei... unde au plecat?

Kate dădu din umeri.

– Nu ştiu. Hai să dansăm.

Îşi termină băutura din pahar şi îl trase pe Bob spre locul de dans. Cînd se termină discul, porniră împreună în căutarea lui Alex şi a Lisei.

– Crezi că s-au supărat fiindcă am luat o înghiţitură? întrebă în cele din urmă Kate.

– Ce ştiu eu? La urma urmelor, nu depindem de ei să ne ducă acasă. Lasă-i încolo.

– Nu! Haide.

Îi găsiră pe Alex şi pe Lisa în curte, privind stelele.

– Hei! strigă Bob, ridicînd paharul. Nu veniţi la petrecere?

– Am promis că nu bem, îţi aminteşti? Era vorba că mergem la un hamburger, spuse Alex, privind lung la un pahar.

– Cui îi mai pasă de hamburgeri dacă avem de băut? replică Bob.

Lăsă paharul jos şi, scoţînd o sticlă de bere dintr-un răcitor, i-o puse lui Alex în mînă. Acesta o privi o clipă, iar apoi uită la Lisa, care clătină din cap. Alex ezită şi pe urmă, cu un gest hotărît, desfăcu dopul şi luă o înghiţitură.

Lisa îl privi acuzator.

– Alex!

– Eu nici măcar n-am vrut să vin la petrecere, îi spuse Alex, cu o nuanţă defensivă în glas. Dar, dacă tot am venit, măcar să ne distrăm.

– Dar am zis că...

– Ştiu ce-am zis. Iar eu am zis că nu vreau să merg la nici un fel de petrecere. Şi totuşi sînt aici. De ce să nu fac şi eu ce face toată lumea?

Dădu sticla peste cap cu un gest ostentativ și o bău pe toată, gîlgîind. Se întinse după o a doua. Lisa își mîji ochii supărată, dar, înainte să apuce să spună ceva, peste zgomotul petrecerii se auzi vocea lui Carolyn Evans, care ieși din casă cu brațul plin cu prosoape.

– Cine vrea să facă baie în piscină?

Se lăsă o clipă de liniște, după care cineva spuse că nu aveau costume de baie.

– La ce ne trebuie costume? întrebă ascuțit Carolyn. Facem nudism!

Își duse brusc mîna la spate și trase fermoarul rochiei pe care o lăsă să cadă pe terasă. Smulgîndu-și chiloții și sutienul fără bretele, se aruncă în piscină, unde înotă pe sub apă preț de cîteva lovituri de braț, apoi ieși la suprafață.

– Haideți! le strigă ea. E fantastic!

După o clipă de ezitare, alți doi puști se dezbrăcară și se aruncară în apă. Le urmară încă trei și, în curînd, terasa se acoperi cu haine aruncate, iar piscina cu adolescenți goi. Alex îi aruncă o privire Lisei.

– Nu, îi răspunse ea, citindu-i în priviri. Am venit să stăm cîteva minute și am promis că nu bem. Și în nici un caz nu intrăm în piscină.

– Laşo, o tachină Alex, în timp ce își scotea haina de seară.

Goli și cea de-a doua sticlă, o puse jos și începu să își desfacă șireturile.

– Alex, nu. Te rog.

– Haide, ce mare lucru? N-ai mai făcut nudism?

– Nu e mare lucru, încercă să spună Lisa. Dar nu cred că e bine. Eu zic că ar trebui să mergem acasă.

– Ei bine, eu zic că ar trebui să facem o baie, mîrîi Alex, dezbrăcîndu-se de pantaloni și de cămașă. Tot eu am zis că nu e bine să venim, dar am venit, da? Acum zic că ar trebui să facem o baie și că ar trebui să faci și tu ce face toată lumea.

Îşi trase chiloţii şi sări în apă. O clipă mai tîrziu ieşi la suprafaţă şi se întoarse să-i zîmbească. Lisa dispăruse.

Apa neutralizase iute efectul celor două beri şi Alex scrută cu privirea grupurile, convins că Lisa era printre cei rămaşi încă pe terasă. Apoi se convinse că nu era. Dacă îşi băgase în cap să nu intre în apă, era sigur că nu avea să se răzgîndească.

Brusc, se simţi caraghios.

Nu voise să vină la petrecere, nu voise să bea cele două beri şi, în orice caz, nu voise să o supere pe Lisa. Ieşi din apă, înşfăcă un prosop, se şterse şi se îmbrăcă în cea mai mare viteză. Intrînd în casă, îl întrebă pe Bob Carey dacă nu o văzuse pe Lisa. Răspunsul fu negativ.

La fel ca şi al celorlalţi.

Zece minute mai tîrziu, Alex plecă de la petrecere, rugîndu-se la toţi zeii să nu-i fi blocat cineva maşina.

Ajunsă la un sfert de milă distanţă de casă, Lisa încetini pasul, întrebîndu-se dacă nu era mai bine să se întoarcă la petrecere. La urma urmelor, ce era aşa de rău dacă făceau baie dezbrăcaţi? Şi cine era ea să facă pe nebuna? Într-un fel, Alex avea dreptate: fusese într-adevăr ideea ei să meargă la petrecere. El încercase să o convingă, dar ea insistase. Da, dar el băuse două sticle de bere şi probabil că acum o bea şi pe a treia. Iar dacă era aşa, atunci nu voia să meargă cu el cu maşina.

Se opri de tot în loc, întrebîndu-se ce să facă. Poate că era mai bine să meargă pe jos pînă în sat şi să-l aştepte pe Alex acasă.

Da, dar părinţii o aşteptau treji şi vor ţine cu tot dinadinsul să afle ce se întîmplase.

Poate era mai bine să se întoarcă la petrecere, să-l găsească pe Alex şi să-l convingă să plece acasă. Va conduce ea.

Dar asta însemna să dea înapoi, iar ea nu voia să dea înapoi. Avusese dreptate, iar Alex greșise; lăsîndu-l acolo, îi dădea o lecție.

Se hotărî, apoi porni din nou la drum.

Alex scoase cu grijă Mustangul, ocolind mașina lui Bob Carey, ieși în alee și ambală puternic motorul. Roțile din spate derapară un moment pe pietriș, însă apoi mașina țîșni înainte, ieșind din alee pe Hacienda Drive.

Nu știa sigur cît era de cînd plecase Lisa – avea impresia că pierduse o veșnicie cu îmbrăcatul și căutatul prin casă. Putea fi deja aproape de casă.

Apăsă pe accelerație și mașina prinse viteză. La prima curbă intră cît mai aproape de peretele de stîncă, dar derapă și fu nevoit să tragă de volan pentru a recăpăta controlul asupra automobilului. Urmă o bucată de drum drept, pe care ajunse la aproape șaptezeci de mile pe oră, apoi o curbă în care semnele limitau viteza la treizeci de mile; știa însă că întotdeauna semnele acestea erau la limita inferioară a prudenței. Coborî la șaizeci și intră în prima curbă.

Și o zări.

Stătea la marginea drumului, îmbrăcată în rochia verde smarald ce lucea în lumina farurilor, privindu-l cu niște ochi îngroziți.

Sau i se păruse? Era chiar atît de aproape de ea?

Timpul păru că își încetinește brusc trecerea, iar el apăsă puternic pe frînă.

Prea tîrziu. Avea să o lovească.

Dacă ar fi fost pe partea interioară a curbei, nu s-ar fi întîmplat nimic. Ar fi ocolit-o și gata. Acum însă mașina derapa drept către ea...

Cîrmește! Trebuia să cîrmească!

Luă piciorul de pe frînă, trase de volan spre dreapta și simți cauciucurile mușcînd din asfalt.

Lisa era doar la cîţiva metri distanţă.

Şi în spatele ei, aproape pierdut în întuneric, altcineva.

Un chip bătrîn şi zbîrcit, încadrat de păr alb. Ochii îl priveau cu o intensitate aproape materială.

Acest chip îl făcu să piardă definitiv controlul maşinii.

O faţă îmbătrînită, ofilită, înecată de o ură de nedescris, plutind în întuneric.

În ultima clipă smuci de volan spre stînga şi Mustangul răspunse, ocolind-o pe Lisa, aruncîndu-se asupra şanţului şi a peretelui de piatră din spatele ei.

Îndreapt-o!

Trase de volan în sens invers.

Prea mult.

Maşina sparse balustrada şi se prăbuşi în rîpă.

– Lisaaaaaaa...

3

Cînd Ellen Lonsdale auzi primele vaiete stinse ale sirenei, se apropia de ora două noaptea. Nu dormea. Rămăsese în sufragerie după plecarea familiei Cochran, cu un ceas înainte, din ce în ce mai neliniştită pe măsură ce minutele treceau. Nu era în obiceiul lui Alex să întîrzie. În ultima jumătate de oră se luptase cu presimţirea că i se întîmplase ceva. Sirena se auzea tot mai tare. Cîteva secunde mai tîrziu i se alătură o alta, apoi o a treia. Ascultă vaietele din ce în ce mai ascuţite, care îi sfîşiau şi ultima rămăşiţă de calm.

Alex. În adîncul sufletului ştia că sirenele erau pentru fiul ei.

Apoi începu să sune telefonul.

Asta e, îşi spuse. Mă caută să-mi spună că a murit. Cu plumb în picioare, se apropie de el, ezită un moment, apoi ridică receptorul.

– A-alo?

– Ellen?

– Da.

– Sînt Barbara, de la Centru.

Nesiguranţa din glasul Barbarei Fannon îi spuse lui Ellen că ceva nu era în regulă.

– Ce e? Ce s-a întîmplat?

Vocea Barbarei își recăpătă neutralitatea profesională.

– Pot să vorbesc cu doctorul Lonsdale?

– Ce s-a-ntîmplat? întrebă Ellen din nou, imperativ.

Dar, realizînd că în glasul ei se auzea isteria, inspiră adînc și își aminti că Marsh era de serviciu în noaptea aceea.

– Îmi cer scuze, Barbara, spuse ea. Un moment.

Cu mîna tremurînd fără să o poată stăpîni, așeză receptorul pe măsuță, lîngă telefon, după care se întoarse în direcția holului. Marsh stătea în prag, cu ochii cîrpiți de somn.

– Ce se întîmplă? M-a trezit un zgomot.

– Sirenele, șopti Ellen. S-a întîmplat ceva și cei de la spital vor să vorbească cu tine.

Cu privirile deodată limpezite, Marsh intră grăbit în încăpere și ridică receptorul.

– Doctorul Lonsdale.

– Marsh? Sînt Barbara. Sînt la camera de gardă. Îmi pare rău că te trezesc la ora asta, dar a avut loc un accident și nu știm cît e de grav încă. Și pentru că erai de serviciu...

Vocea i se pierdu, nesigură.

– Ai făcut foarte bine. Vin imediat. Știe cineva vreun amănunt?

– Nu prea. Se pare că cel puțin o mașină s-a răsturnat și nu știm cîți pasageri erau în ea...

– Atunci poate-i mai bine să mă duc acolo.

O scurtă ezitare.

– Echipa de intervenție e în ambulanță, domnule doctor...

Fu rîndul lui Marsh să ezite, apoi făcu o strîmbătură ușoară. Nici acum, după cinci ani, nu se obișnuise cu ideea că echipa de tehnicieni medicali care intervenea în cazurile de urgență era, într-adevăr, mai bine pregătită să facă față unui astfel de caz decît el.

– Am priceput, Barb. Nu-i nevoie să-mi mai spui nimic. Ne vedem în cîteva minute.

Închise telefonul și se întoarse către Ellen, care rămăsese în picioare, în spatele unui scaun, strîngînd speteaza în mîini.

– Alex, nu-i așa? întrebă ea șoptit.

– Alex? repetă Marsh.

Cum de i-o fi venit așa o idee?

– Și de ce ar fi Alex?

Ellen se străduí din răsputeri să se stăpînească.

– Am o presimțire. De mai bine de o jumătate de oră. E vorba de Alex, nu-i așa?

– Nu se știe despre cine e vorba încă. E un accident de automobil, dar nu înseamnă neapărat că e Alex.

Dar vorbele lui nu reușiră să împrăștie neliniștea din ochii ei așa că, în ciuda tensiunii din aer, o strînse în brațe.

– Iubito, nu face una ca asta.

Fără să primească vreun răspuns, îi dădu drumul încet și se îndreptă spre ușa dormitorului. Ellen se agăță de brațul lui. Privirile, ca și tonul vocii ei, erau rugătoare.

– Dacă nu e vorba de Alex, atunci de ce te-au sunat pe tine? E un stagiar de gardă, nu?

Marsh aprobă dînd din cap.

– Dar nu se știe cîți răniți sînt. Poate că au nevoie de mine și, la urma urmelor, sînt de serviciu.

Se desprinse cu blîndețe din strînsoarea ei, dar Ellen îl urmă în dormitor.

– Vreau să merg cu tine, îi spuse pe cînd el se îmbrăca.

Marsh clătină din cap.

– Ellen, nu ai nici un motiv...

– Ba am un motiv, protestă Ellen, încercînd inutil să nu ridice vocea. Am o presimțire și...

– Care e doar o presimțire, insistă Marsh.

Ellen tresări auzind tonalitatea definitivă din glasul lui. El se mai înmuie și o luă din nou în brațe.

– Draga mea, te rog. Gîndeşte-te. Accidente de maşină se petrec tot timpul. Probabilitatea ca de data asta să fie vorba de Alex e aproape zero. Şi nu pot să-mi văd de treabă dacă trebuie să mă ocup de tine.

Cuvintele lui o dureau, dar Ellen ştia că are dreptate. Se strădui să se oprească din tremurat şi îi dădu drumul.

– Iartă-mă. Doar că... Lasă, du-te.

Marsh îi zîmbi.

– Aşa te vreau.

Deşi zîmbetul nu-i alina cu nimic durerea, Ellen luă de pe masa de toaletă portofelul lui şi cheile şi i le întinse.

– Marsh? spuse ea, aşteptînd pînă cînd privirile li se întîlniră, înainte de a continua. Cînd ai să ştii ce s-a întîmplat, roagă pe cineva să mă sune. Nu vreau amănunte, vreau doar să ştiu că nu e Alex.

– Pînă aflu eu ce s-a întîmplat, Alex o să fie probabil deja acasă, răspunse Marsh, dar apoi cedă. Am să pun pe cineva să-ţi dea un telefon. Cu puţin noroc, mă întorc şi eu într-o oră.

Plecă, iar Ellen se prăbuşi pe sofa, în aşteptare.

– Doamne Dumnezeule, murmură sergentul Roscoe Finnerty, pe cînd reflectorul instalat pe maşina de poliţie lumina grămada de tablă din fundul rîpei. Cum dracu' de n-a luat foc?

Înşfăcînd o lanternă, ieşi din maşină şi începu să coboare rîpa, urmat îndeaproape de colegul său, Thomas Jefferson Jackson. La cîţiva metri mai încolo, Finnerty văzu o umbră mişcînd şi aţinti raza lanternei asupra chipului speriat al unui adolescent.

– Rămîi unde eşti, fiule, spuse Finnerty încet. Indiferent ce s-a întîmplat, mai departe ne ocupăm noi.

– Dar... începu puştiul.

– L-ai auzit, interveni Jackson. Urcă pe şosea şi nu încurca locul.

Puse lanterna pe grupul de copii adunați laolaltă. Cei mai mulți aveau părul încă ud și hainele în dezordine.

– Prietenii tăi?

Băiatul dădu din cap.

– Trebuie să fi fost o petrecere pe cinste. Hai, du-te sus la ei și vorbim mai tîrziu.

Băiatul se întoarse fără o vorbă și începu să urce rîpa, în timp ce Jackson o lua pe urmele lui Finnerty, spre mașina distrusă. În spate auzi portiere trîntite și voci dînd ordine. Simți cum și alți oameni coborau panta rîpei.

Mașina zăcea pe o parte, atît de turtită, încît marca era de nerecunoscut. Părea să se fi dat peste cap de cel puțin două ori, după care se rostogolise lateral pînă se oprise într-un bolovan mare.

– Șoferul e încă înăuntru, îl auzi Jackson pe Finnerty.

Stomacul îi se strînse ca întotdeauna cînd avea de-a face cu victimele unor accidente rutiere. Stoic, făcu un pas înainte.

– Trăiește?

– Nu știu, mormăi Finnerty. Dar nu văd cum ar putea să mai trăiască.

Se întrerupse, conștient de stomacul slab al colegului său.

– Ți-e rău?

– Lasă că vărs mai tîrziu, murmură Jackson. Mai e cineva în mașină?

– Nu. Dar dacă a fost cineva care nu a avut centura de siguranță legată, atunci a fost probabil azvîrlit afară la prima tumbă.

Lumină o clipă chipul transpirat al lui Jackson.

– Îmi dai o mînă de ajutor aici sau preferi să cauți, ca să vezi dacă mai sînt și alte victime?

– Te ajut. Cel puțin pînă vin medicii.

Se apropie de mașină și privi trupul rezemat de volan.

Capul îi era plin de sînge şi Jackson îi dădu dreptate lui Finnerty: dacă nu murise din lovitură, atunci şoferul murise în urma hemoragiei. Dar avea o treabă de făcut. Cu dinţii încleştaţi, Jackson îl ajută pe Finnerty să taie centura care ţinea trupul captiv în ceea ce mai rămăsese din maşină.

– Nu-l mişcaţi, se auzi, o clipă mai tîrziu, vocea unuia dintre membrii echipei medicale de intervenţie.

Pe cînd cei doi poliţişti terminau de tăiat centura, el şi colegul său desfăcură o targă.

– Ce credeţi, că e prima dată cînd facem aşa ceva? se răsti Finnerty. Şi oricum, pentru ăsta nu mai are prea multă importanţă.

– Asta o să hotărîm noi, replică tehnicianul, făcînd un pas înainte şi împingîndu-l pe Jackson la o parte. Ştie cineva cine e?

– Încă nu, îi răspunse Jackson. După ce-l urcăm înapoi pe şosea, o să vedem ce aflăm în funcţie de numărul de înmatriculare.

Cei doi din echipa medicală scoaseră încet şi cu grijă trupul lui Alex din maşina distrusă şi, după ceea ce lui Jackson i se păru o veşnicie, îl aşezară pe targă.

– Nu-i mort încă, murmură unul din ei, dar va fi dacă nu-l scoatem mai repede de-aici. Hai!

Cîte unul la fiecare colţ al tărgii, cei doi poliţişti şi cei doi medici porniră în susul rîpei.

Grupul de adolescenţi strînşi pe şosea stătea tăcut, urmărind targa ce urca încet. În mijloc Lisa Cochran se sprijinea greu de braţul lui Kate Lewis, care se străduia să o împiedice să privească trupul plin de sînge al lui Alex Lonsdale.

– Trebuie să fie încă viu, şopti Bob Carey. I-au înfăşurat capul cu ceva, dar nu are faţa acoperită.

Ajunseseră sus și băgară targa în ambulanță. O clipă mai tîrziu, cu luminile clipind intermitent și sirena urlînd, mașina gonea în noapte.

O sonerie sparse liniștea camerei de gardă de la Centrul Medical, împreună cu o voce răgușită, ce venea dintr-un difuzor montat pe perete.

– Sîntem echipa unu. Avem un rănit, alb, adolescent, cu plăgi multiple pe față, un braț rupt, cutia toracică afectată și răni la cap. De asemenea, o hemoragie pronunțată.

Marshall Lonsdale întinse mîna peste birou și apăsă pe butonul de emisie.

– L-ați identificat?

– Negativ. Prea ocupați să încercăm să-l ținem în viață ca să mai avem timp de identificări.

– Ce șanse are?

O pauză scurtă.

– Vom afla în două minute. Sîntem la capătul dinspre oraș al lui Hacienda Drive, cotim pe La Paloma Drive.

Thomas Jefferson Jackson ședea pe locul din dreapta al mașinii de poliție și aștepta să fie identificat automobilul din fundul rîpei. Privind pe geam, îl văzu pe Roscoe Finnerty discutînd cu grupul de copii a căror petrecere se sfîrșise cu o tragedie. Se bucura că nu trebuia să vorbească el cu ei, nu era sigur că și-ar fi putut stăpîni furia. De ce nu se mulțumeau să danseze? De ce trebuiau să se îmbete și să înceapă să distrugă mașini? Nici măcar nu era sigur că înțelegea ce îi motiva. Turnau în ei pînă nu mai puteau și pe urmă li se făcea rău.

– Era Alex Lonsdale, spuse Bob Carey, fără să se poată uita în ochii sergentului Finnerty.

– Puștiul doctorului Lonsdale?

– Da.

– Eşti sigur că el conducea?

– Lisa Cochran l-a văzut.

– Cine?

– Prietena lui. E acolo.

Urmărind privirea lui Bob, Finnerty văzu o blondă drăgălaşă, într-o rochie verde de seară, murdară de pământ, suspinînd în braţele altei fete. Ştia că va trebui să se apropie şi să-i vorbească, dar decise să mai aştepte – din cîte îşi putea da seama, tot nu era foarte coerentă.

– Ştii unde stă? îl întrebă el pe Bob Carey.

Bob recită ca un automat adresa Lisei, pe care Finnerty şi-o notă în carnet.

– Stai aici o clipă, spuse el şi se îndreptă către maşina din care Jackson tocmai cobora.

– Am depistat marca maşinii, spuse Jackson. Aparţine lui Alexander Lonsdale. E fiul doctorului Lonsdale, nu?

Finnerty dădu din cap, sumbru.

– Aşa spun şi copiii şi se pare că el conducea. Avem o martoră, dar încă nu am vorbit cu ea.

Smulse din carnet pagina cu adresa Lisei şi i-o dădu lui Jackson.

– Uite numele şi adresa ei. Ia legătura cu părinţii şi spune-le că o ducem la Centru. Să ne aştepte acolo.

Jackson îl privi, nehotărît.

– N-ar trebui s-o ducem la secţie, să-i luăm o declaraţie?

– Tom, asta e La Paloma, nu San Francisco. Puştiul din maşină era prietenul ei şi fata e şocată. N-are rost să înrăutăţim lucrurile ducînd-o la secţie. Haide, ia legătura cu Centrul şi spune-le cine vine, pe urmă caută-i pe Cochrani. OK?

Jackson dădu din cap şi urcă la loc în maşină.

Lisa şedea jos, încercînd să accepte ceea ce se întîmplase. Totul părea să fi fost un vis din care nu-i rămăseseră în memorie decît fragmente.

Stătuse la marginea drumului, încercînd să hotărască dacă să se întoarcă sau nu la petrecere, în căutarea lui Alex.

Zgomotul maşinii.

Ştiuse instinctiv a cui maşină era, iar supărarea i se evaporase imediat.

Atunci îşi dăduse seama că maşina venea cu viteză prea mare. Se răsucise şi încercase să-i facă semn lui Alex să încetinească. Lucrurile deveniseră neclare.

Maşina care se repezea spre ea virînd în ultima clipă, apoi doar un şir de zgomote.

Scrîşnetul cauciucurilor care derapau...

Un hîrşîit...

O bufnitură...

Şi sunetul oribil al glasului lui Alex strigînd-o, frînt de maşina care se zdrobea în rîpă.

Pe urmă nimic – un gol, pînă se trezise înapoi, acasă la Carolyn Evans, unde toţi ceilalţi o priveau cu chipuri albe, răvăşite.

Nu fusese în stare nici măcar să le spună ce se întîmplase. Nu putuse decît să arate cu mîna spre şosea, urlînd numele lui Alex.

În cele din urmă, Bob Carey pricepuse şi chemase poliţia.

După care începuse o zăpăceală şi mai mare.

Toată lumea ieşise în grabă din piscină, îşi înşfăcase hainele şi se repezise afară din casă.

Cei mai mulţi o luaseră la goană pe şosea.

Cîteva maşini porniseră.

Şi Carolyn Evans, care o ţintuise cu privirile încărcate mai degrabă de furie decît de spaimă.

– E numai vina ta, sunase acuzaţia. Numai vina ta, iar acum o să dau de bucluc.

Lisa îşi ridicase privirea nedumerită. Ce tot spunea?

– Părinţii mei! se văitase Carolyn. Or să afle şi or să mă ţină în casă toată vara!

Pe urmă Kate se apropiase şi o trăsese de-acolo.

Deodată era din nou pe Hacienda Drive. Noaptea se umpluse de sirene, de lumini de faruri, de oameni care îi puneau întrebări şi încercau să desluşească ceva în fundul rîpei...

Părea că nu se va mai sfîrşi niciodată.

În fine, venise clipa îngrozitoare cînd apăruse targa şi îl văzuse pe Alex...

Doar că nu era Alex.

Era doar o formă acoperită cu o pătură.

Nu putuse să arunce decît o privire, apoi Kate o răsucise şi nu mai văzuse nimic.

Acum pîcla era ruptă de un glas.

– Lisa? Lisa Cochran?

Ridică ochii, dînd din cap pe muteşte. Era un poliţist care o privea, dar care nu părea să fie supărat pe ea.

– Trebuie să te scoatem de-aici. Va trebui să te ducem la Centrul Medical.

Îi întinse o mînă.

– Poţi să te ridici?

– Eu... eu...

Lisa se străduí să se ridice în picioare, dar se prăbuşi la loc. O pereche de mîini puternice i se strecurară pe sub braţe şi o ridicară de jos. Un minut mai tîrziu, se afla pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie. La cîţiva metri mai încolo erau o a doua maşină şi un poliţist care vorbea cu prietenii ei.

Dar ei nu ştiau ce se întîmplase. Numai ea ştia.

Lisa îşi îngropă faţa în palme, suspinînd.

Difuzorul răguşit de pe peretele sălii de aşteptare prinse viaţă din nou.

– Sîntem echipa unu, spuse monoton vocea anonimă. Ajungem în treizeci de secunde. Şi am identificat victima.

Vocea se frînse brusc, pierzîndu-şi tonul profesional.

– Este Alex... Alex Lonsdale.

Marsh privi cu ochi ficşi difuzorul, sperînd că nu auzise bine. Apoi se uită în jur şi, după şocul întipărit pe feţele tuturor şi după felul în care îi întorceau privirea, înţelese că auzise bine. Întinse mîna în spate după un scaun, găsi unul şi se aşeză.

– Nu, şopti el. Nu Alex. Oricine altcineva, dar nu Alex.

– Sunaţi-l pe Frank Mallory, îi ceru Barbara Fannon unui brancardier, preluînd imediat controlul. E următorul pe lista de serviciu. Numărul e în agendă.

Ocoli masa şi îşi puse mîna pe umărul lui Marshall Lonsdale.

– Marsh, poate că e o greşeală, îi spuse ea, deşi ştia că echipa de pe ambulanţă nu ar fi comunicat identificarea dacă nu ar fi fost absolut sigură.

Marsh clătină din cap şi îşi ridică privirile îndurerare.

– Cum să-i spun? întrebă el cu o voce nesigură. Cum să-i spun lui Ellen? A... a avut... o presimţire... mi-a spus... voia să vină cu mine...

– Haide.

Barbara adoptă un ton autoritar, cel pe care îl folosea cu persoanele aflate în pragul unei crize de nervi. Afară, sunetul ambulanţei care se apropia sfîşia noaptea.

– Trebuie să ieşi de-aici.

Neprimind nici un răspuns, îl luă de mînă şi îl ridică în picioare.

– Mergem la tine în birou.

– Nu! protestă Marsh, în timp ce sirena se auzea din ce în ce mai tare. Alex e fiul meu...

– Exact, de-aia nu trebuie să fii aici cînd îl aduc. Frank

Mallory trebuie să sosească şi, pînă vine el, Benny Cohen ştie ce are de făcut.

Marsh o privi mirat.

– Benny e doar un stagiar...

Barbara îl împinse către uşă. Sirena tăcu şi farurile luminară o secundă intrarea de sticlă a camerei de gardă.

– Benny e cel mai bun stagiar pe care l-am avut vreodată. Tu mi-ai spus asta.

Apoi, în timp ce uşile de sticlă se deschideau şi targa pe care era trupul aproape lipsit de viaţă al lui Alex Lonsdale era împinsă înăuntru, Barbara îl scoase pe Marsh pe culoar.

– Du-te la tine în birou, îi spuse ea. Du-te la tine în birou şi toarnă-ţi un pahar din sticla aia din care tu şi Frank luaţi cîte o duşcă ori de cîte ori avem o naştere. Pot să mă ocup de tot, dar nu pot să mă ocup şi de tine. Ai înţeles?

Marsh înghiţi în sec, iar apoi dădu din cap.

– O să o sun pe Ellen...

– Ba n-ai s-o suni deloc, îi tăie vorba Barbara. O să-ţi torni un pahar, o să-l bei şi o să aştepţi. În cinci minute vin şi eu şi pînă atunci o să ştim în ce condiţie e. Acum du-te!

Îl împinse uşor, iar pe urmă dispăru înapoi în camera de gardă.

Marsh se opri în loc o clipă, încercînd să-şi ordoneze gîndurile.

Ştia că Barbara avea dreptate.

Cu un pas nesigur şi simţindu-se deodată neajutorat, porni pe culoar spre biroul său.

În căsuţa din spatele vechii misiuni, peste drum de cimitir, María Torres lăsă transperantele la fereastra dinspre stradă, după care intră, tîrşîindu-şi încet picioarele, în dormitor, unde îşi aşează trupul îmbătrînit pe pat.

Drumul lung, pe jos, pînă acasă o obosise, iar astă-seară fusese mai obositor decît altădată.

Pentru că nu dorea să fie văzută, María fusese nevoită să parcurgă canionul pe drumeagul ce tăia tufișuri, paralel cu șoseaua, dar la un metru-doi sub nivelul ei. Ori de cîte ori auzea o sirenă sau vedea faruri luminînd drumul de deasupra, se ghemuia la pămînt și aștepta ca mașina să treacă, înainte de a-și continua drumul anevoios către casă.

Acum totul era perfect.

Ajunsese acasă fără să o vadă cineva, iar slujba ei era în siguranță.

Astă-seară nu avusese necazuri. Astă-seară grupul de gringos era cel care avea necazuri.

Pentru María Torres, ceea ce se întîmplase pe șosea, în apropiere de hacienda, era nici mai mult nici mai puțin decît o binecuvîntare. Toată viața ei își petrecuse nenumărate ceasuri rugîndu-se ca asupra celor pe care îi numea gringos să se abată nenorocirea. În noaptea aceasta, sfinții hotărîseră în sfîrșit să îi asculte rugăminții.

Mîine sau poimîine va afla cine era în mașina care se răsturnase în rîpă și se va duce la biserică, unde va aprinde o lumînare sfîntului care, ca răspuns la rugăciunile ei, își luase în noaptea aceasta mîna de pe unul din cei ce îi purtau numele. Lumînările ei nu însemnau prea mult, știa asta, dar erau mai mult decît nimic, iar sufletele strămoșilor ei se vor bucura.

În cele din urmă, liniștea se așternu peste La Paloma. María Torres dormi împăcată tot restul nopții.

Benny Cohen desfăcu prosopul cu care fusese înfășurat capul lui Alex Lonsdale cu grijă și rămase cu ochii pironiți la gaura ce se căsca în craniul băiatului.

E ca și mort, își spuse Benny. Poate că mai respiră, dar e ca și mort.

4

De cum o văzu pe Carol Cochran în prag, cu ochii înroşiţi şi cu o batistă în mîna stîngă, Ellen Lonsdale înţelese că presimţirea ei se adeverise.

– S-a întîmplat, nu-i aşa? întrebă ea în şoaptă.

Carol înclină din cap aproape imperceptibil.

– Alex..., murmură ea. Era... era singur în maşină...

– Singur? repetă Ellen.

Şi Lisa unde era? Nu era cu el? Dar întrebările rămaseră nerostite, în timp ce ea încerca să se concentreze asupra frazelor lui Carol.

– E la Centru, spuse ea, intrînd şi închizînd uşa în urmă. Am venit să te iau.

Timp de o clipă, Ellen avu senzaţia că se prăbuşeşte. Apoi, cu o detaşare nefirească, îşi luă poşeta de pe măsuţa de la intrare şi, cu un gest automat, o deschise să îi verifice conţinutul. Convingîndu-se că avea tot ce-i trebuia, trecu pe lîngă Carol şi deschise uşa.

– E mort? întrebă ea.

– Nu, îi răspunse Carol cu un glas ceva mai sigur. Nu e mort, Ellen.

– Dar e în stare gravă, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Şi nu cred că ştie cineva.

În tăcere, cele două femei se urcară în maşina familiei Cochran şi Carol porni motorul. În timp ce dădea cu spatele ca să iasă din alee, Ellen rosti întrebarea care i se tot învîrtea în minte.

– Lisa de ce nu era cu el?

– Nu ştiu. Am primit un telefon de la poliţie. Ne-au spus că ne aşteaptă la Centru şi că o duc pe Lisa acolo. Am crezut... în fine, nu contează ce am crezut. În orice caz, Lisa e teafără, dar Alex... Maşina s-a răsturnat pe şosea, în apropiere de hacienda. Carolyn organizase o petrecere.

– A promis că nu se duce la nici o petrecere, spuse Ellen alb, rezemată de portiera maşinii. A promis...

Se întrerupse brusc şi rămase tăcută preţ de cîteva secunde, în timp ce mintea i se adapta la noua stare de lucruri. Nu-mi pot permite să cedez nervos. Nu pot să mă las pradă sentimentelor. Trebuie să fiu tare. De dragul lui Alex, trebuie să fiu tare. Se îndreptă în scaunul maşinii.

– Asta e, nu mai contează ce-a promis. Singurul lucru care contează e ca el să fie bine.

Se întoarse să o privească pe Carol. Vocea îi era ceva mai sigură.

– Dacă ai şti cît de gravă e situaţia mi-ai spune, nu?

Carol îşi luă mîna de pe volan ca să o strîngă o clipă de braţ.

– Sigur. Şi nici n-am de gînd să-ţi spun să nu-ţi faci griji.

În timp ce Carol conducea, Ellen încercă să se concentreze asupra oricărui alt lucru decît ce i se întîmplase lui Alex. Privi pe geam, obligîndu-şi mintea să se gîndească la lucrurile pe care le vedea.

– E un oraş frumos, spuse ea brusc.

– Ce? întrebă Carol Cochran, surprinsă de ciudata afirmaţie a lui Ellen.

– Mă uitam în jur, continuă Ellen. N-am mai făcut-o de multă vreme. Umblu tot timpul prin el cu maşina, dar de ani

de zile nu m-am mai uitat atent. O parte destul de mare a rămas neschimbată de cînd eram copii.

– Aşa e, îi răspunse Carol, încă nesigură încotro băteau gîndurile lui Ellen. Nu s-a schimbat prea mult.

Ellen scoase un sunet – pe jumătate chicotit, pe jumătate suspin.

– Crezi că am înnebunit de-ţi vorbesc de frumuseţea La Palomei? N-am înnebunit. Sau, cel puţin, nu cred. Dar am o presimţire şi, dacă mă las pradă ei, atunci chiar că înnebunesc.

– Ce presimţire?

Urmă o nouă tăcere, îndelungată. Cînd vorbi din nou, vocea lui Ellen devenise stranie, fără culoare.

– E mort, spuse ea. Am o presimţire îngrozitoare că Alex e mort. Dar nu e mort. Nu... n-am să las să fie mort!

Ellen privi la grupul strîns în sala de aşteptare. Cunoştea cele mai multe dintre feţele de acolo, chiar dacă mintea ei refuza să le lege pe cele mai multe de cîte un nume. Cu cîteva excepţii.

Lisa Cochran.

Şedea pe o canapea, ghemuită lîngă tatăl ei, ascultînd un poliţist care îi vorbea. O văzu şi se ridică imediat, îndreptîndu-se către ea.

– Îmi pare rău, izbucni fata. Doamnă Lonsdale, îmi pare atît de rău... N-am vrut să...

– Ce s-a întîmplat? o întrebă Ellen cu o voce plată.

– Nu... nu ştiu sigur, se bîlbîi Lisa. Ne-am certat... mă rog, aproape că ne-am certat şi m-am hotărît să plec pe jos acasă. Iar Alex probabil că venea după mine. Dar mergea prea repede şi...

Continuă să relateze grăbită tot ce se petrecuse, în timp ce Ellen o asculta, dar de auzit o auzea doar pe jumătate.

– E vina mea, încheie Lisa. Totul e din vina.

Ellen îi puse o mînă blîndă pe obraz și o sărută.

– Nu, îi spuse ea. N-a fost vina ta. Tu nici nu erai în mașină și ce s-a întîmplat n-a fost din vina ta.

Se întoarse și o văzu pe Barbara Fannon lîngă ea.

– Unde e? o întrebă. Unde e Alex?

– E în sala de operație. Frank și Benny se ocupă de el. Marsh e la el în birou.

O luă pe Ellen de braț și o conduse afară din sala de așteptare.

Cînd intrară în birou, îl găsiră pe Marsh așezat la masa de lucru, cu un pahar în față, privind în gol. Își mută privirea, iar apoi se ridică, ocoli biroul și o luă în brațe pe Ellen.

– Ai avut dreptate, îi șopti el cu vocea gîtuită. O, Doamne, Ellen, ai avut dreptate.

– E mort? îl întrebă ea.

Marsh se dădu înapoi brusc, ca și cum cuvintele acelea ar fi fost o lovitură fizică.

– Cine ți-a spus?

Chipul lui Ellen păli.

– Nimeni. Doar... doar că am o presimțire.

– Ei bine, de data asta nu se mai adevărește. E viu.

După o clipă de ezitare, Ellen spuse:

– Dacă e viu, atunci de ce nu simt că e așa?

Marsh clătină din cap.

– Nu știu, dar nu e mort. E grav rănit, dar nu e mort.

În timp ce Ellen privea adînc în ochii soțului ei, timpul păru să stea pe loc. În cele din urmă, repetă cuvintele lui Marsh:

– Nu e mort. Nu e mort. Nu va muri.

Și, în ciuda hotărîrii ei de a fi tare, o podidiră lacrimile.

În sala de operație, Frank Mallory extrăgea cu atenție ultimul fragment vizibil de os din țesutul cranian al lui Alex. Privi în sus la monitoare.

Teoretic, băiatul ar fi trebuit să fie mort.

Şi totuşi, acolo, pe monitoarele acelea, se afla dovada că trăia.

Se înregistra un puls – slab şi neregulat, dar exista.

Iar copilul respira, deşi cu ajutorul aparatelor.

Braţul stîng, rupt, era prins în atele, iar rănile de pe faţă îi fuseseră cusute doar atît cît să oprească sîngerarea.

Aceasta fusese partea cea mai uşoară.

Problema rămînea capul.

Din cîte îşi dădea seama Mallory, în timp ce maşina se rostogolea, Alex trebuie să se fi lovit cu capul de o piatră mare care îi zdrobise osul parietal stîng şi îi crăpase frontalul. Bucăţele din ambele se desprinseseră şi se înfipseseră în creierul lui Alex. Aceste bucăţele le culesese pînă acum, cu grijă, Mallory. Apoi, cu toată îndemînarea de care era în stare, aşezase fragmentele cît mai aproape de poziţia lor iniţială. În clipa aceasta lega capul lui Alex cu nişte bandaje ce nu puteau fi decît temporare, pînă cînd encefalograma copilului avea să capete o formă perfect liniară, iar el putea fi definitiv declarat mort.

– Ce crezi? întrebă Benny Cohen.

– În momentul ăsta, încerc să nu cred nimic, îi răspunse Mallory. Nu fac altceva decît să pun bucăţelele astea la loc şi, regret că trebuie s-o spun, nu cred că o să-mi reuşească.

– Nu crezi că o să trăiască?

– N-am spus asta, îl repezi Mallory, incapabil să recunoască adevărul. Pînă acum a supravieţuit, nu?

Benny dădu din cap.

– Ajutat. Dar fără respirator nu rezistă.

– Mulţi au nevoie de respirator. De aia s-a inventat.

– Dar cei mai mulţi au nevoie de el doar pentru o perioadă limitată. Lui o să-i trebuiască pentru tot restul vieţii.

Frank Mallory îl ţintui pe tînărul stagiar cu o privire

furioasă, apoi se mai potoli. La urma urmelor, Cohen nu-l cunoștea pe Alex Lonsdale de cînd se născuse; de asemenea, lui Cohen încă nu-i murise nici un pacient. În ziua în care se va întîmpla acest lucru, poate că va înțelege cît de dureros este să vezi pe cineva murind și să știi că nu-l poți ajuta nicicum. Dar Alex supraviețuise procedurilor de urgență și avea încă șanse de a trăi.

– Hai să-l ducem la terapie intensivă și să-l pregătim pentru un control cu raze X și pentru o tomografie axială computerizată.

Zece minute mai tîrziu, Mallory intră în biroul lui Marshall Lonsdale, încă ștergîndu-se pe mîini cu un prosop alb. Marshall și Ellen se ridicară, epuizați, în picioare.

– E în viață, l-am dus în salonul de terapie intensivă, le spuse el, făcîndu-le semn să stea jos. Dar e în stare gravă, Marsh, foarte gravă.

– Spune-mi, îi ceru Marsh cu un glas lipsit de inflexiuni.

Mallory ridică din umeri.

– Deocamdată nu pot să-ți dau detalii, știi și tu asta. Dar creierul e afectat foarte serios.

Ellen îngheță, dar nu spuse nimic.

– Ne pregătim să-i facem toate analizele posibile. O să fie dificil, pentru că e conectat la un respirator și la un cardiostimulator.

Le descrise starea lui Alex folosind limbajul rece, concret, deprins în facultate, care îl ajuta să se stăpînească. Cînd termină, Ellen fu prima care vorbi.

– Ce putem face?

Mallory clătină din cap.

– Pentru moment, nimic. Vom încerca să-l aducem la o condiție stabilă și să vedem cît de gravă e starea în care se află. Mîine dimineață, probabil, o să știm ceva mai mult. Poate pe la șase.

– Înțeleg, murmură Ellen. Pot să-l văd?

Mallory îi aruncă o privire rapidă lui Marsh, care aprobă din cap.

– Sigur. Poţi să stai cu el toată noaptea, dacă vrei. Nu are ce rău să-i facă, ba poate chiar să folosească. Nu ştii niciodată cît percep cei în starea în care e el şi dacă, cine ştie cum, e conştient de prezenţa ta... ce să mai, rău n-are cum să-i facă, nu?

Barbara Fannon aruncă o privire ceasului de pe perete, surprinsă să constate că era aproape cinci dimineaţa. Parcă nu trecuse mai mult de o oră de cînd sosise ambulanţa aducîndu-l pe Alex.

Fuseseră atîtea de făcut. Atîtea analize trebuiseră efectuate; fusese sarcina Barbarei să facă în aşa fel încît ele să se desfăşoare mutîndu-l pe Alex cît mai puţin posibil. Coordonase nu numai examenul cu raze X şi tomografia axială, ci şi tot ce mai ceruse Frank Mallory. Şi, după cîte putea să-şi dea seama, acesta nu omisese nimic: ceruse o examinare cu ultrasunete şi o puncţie cerebrospinală, ca şi o arteriografie şi o electroencefalogramă. Singurul lucru pe care nu-l făcuseră era o pneumoencefalogramă, dar Barbara ştia că singurul motiv pentru omiterea ei era că, pentru efectuarea unei asemenea analize, Alex ar fi trebuit aşezat în poziţie verticală. Iar în starea în care se afla, acest lucru era absolut imposibil. Barbarei îi trebuise aproape o oră ca să ia legătura cu toţi tehnicienii necesari şi să îi adune la Centru. Pe urmă mai fuseseră şi cei din sala de aşteptare.

Se mai împuţinaseră după primele două ceasuri, cînd le spusese că în noaptea aceea nu mai aveau ce veşti să aştepte, că Alex era supus unei serii de teste, dar că rezultatele vor apărea după un timp oarecare.

Acum, la ora cinci, se putea în sfîrşit duce acasă. Tot ce trebuia făcut sau se putea face se făcuse, iar acum îşi dădea seama cît era de obosită. Nu trebuia decît să mai verifice o

dată sala de aşteptare şi putea pleca. Deschise uşa, aşteptîndu-se să găsească sala goală.

Nu era.

Aşezată pe canapea, în colţul cel mai îndepărtat, între părinţii ei, se afla Lisa Cochran. Se oprise din plîns şi şedea dreaptă, cu mîinile împreunate în poală. Barbara ezită, însă apoi intră în încăpere, lăsînd uşa să se închidă în urma ei.

– Pot să vă mai aduc ceva? întrebă ea. Poate puţină cafea?

Lisa clătină din cap, fără să răspundă.

– Poate că, dacă aţi convinge-o să meargă acasă cu noi, ar fi mai bine, răspunse Carol, ridicîndu-se în picioare şi întinzîndu-se, cu un zîmbet resemnat către asistenta obosită.

– Nu pot, mamă, şopti Lisa. Dacă se trezeşte şi întreabă de mine?

Barbara străbătu încăperea şi se aşeză lîngă ea.

– Nu o să se trezească în noaptea asta, Lisa.

Lisa o privi cu ochi injectaţi.

– O să... o să se mai trezească vreodată?

Barbara ştia că nu avea căderea să comenteze cu nimeni starea lui Alex, dar ştia şi cine era Lisa şi care erau sentimentele lui Alex faţă de ea. Numai Dumnezeu ştia cîte ore îşi petrecuse băiatul, cocoţat pe marginea biroului ei, povestindu-i cît de minunată era Lisa. Şi, după ce văzuse în ultimele cîteva ceasuri. Barbara se convinsese că Alex avea dreptate. Scoase un oftat.

– Nu ştiu, spuse ea prudent.

Apoi, pentru că în ochii Lisei apăruse deodată teama, adăugă:

– Am spus că nu ştiu. Asta nu înseamnă că nu se va mai trezi. Nu înseamnă decît că eu nu ştiu, după cum nu ştie nimeni.

– Dacă se trezeşte, asta înseamnă că se face bine?

Barbara ridică din umeri.

– Nici asta nu ştim. Tot ce putem face e să aşteptăm.

– Atunci voi aştepta, spuse Lisa.

– Ai putea să mergi acasă şi să dormi puţin, îi sugeră Barbara. Îţi promit că aranjez să te sune cineva dacă se întîmplă ceva. Indiferent ce.

Lisa se frecă la ochi, apoi clătină din cap.

– Nu, spuse ea. Vreau să fiu aici. Pentru orice eventualitate.

O privi rugător pe asistentă.

– Poate că totuşi se trezeşte.

Barbara vru să spună ceva, dar se răzgîndi. Are dreptate, îşi zise. S-ar putea foarte bine să se trezească. Şi, în timp ce se gîndi la asta, îşi dădu seama că, la fel ca şi ceilalţi din clinică, se îngrijise de Alex ca un automat.

Pentru toţi, cadre medicale care mai văzuseră şi altădată răni ca ale lui Alex, cazul era fără speranţă. Făceai tot ce se putea face, încercai să nu scapi din vedere nici o măsură, oricît de radicală, care ar fi putut salva o viaţă, dar în adîncul sufletului te pregăteai pentru gîndul că pacientul nu avea să reziste.

Şi, la sfîrşit, te duceai acasă.

Dar Lisa Cochran nu voia să se ducă acasă, iar Barbara hotărî că nu va pleca nici ea, chiar dacă garda luase sfîrşit cu multe ore înainte. Hotărîrea odată luată, se ridică în picioare.

– Haide, spuse ea.

Părinţii fetei o priviră fără să înţeleagă, dar o urmară pe culoar. Deschise fără să bată uşa biroului lui Marshall Lonsdale şi îi conduse înăuntru.

– Dacă tot stăm, măcar să stăm confortabil.

– E biroul lui Marsh, spuse Jim Cochran.

– Al nimănui altcuiva.

– Avem voie să stăm aici?

– Sînteţi prietenii lui, nu-i aşa? Noaptea a fost lungă şi nu s-a sfîrşit încă. Voiam să plec, dar, dacă voi rezistaţi, o să rezist şi eu. Însă nu în sala de aşteptare.

Făcu lumina mai mică și lăsă storurile la ferestre.

– Așezați-vă comod pînă mă duc să aduc niște cafea. Dacă vreți ceva mai tare, căutați prin birou cît lipsesc eu. Sînt zvonuri că uneori ar fi o sticlă pe-aici.

Jim o privi atent.

– Zvonurile spun și pe unde s-ar putea găsi?

– Nu, răspunse Barbara.

Apoi, în timp ce ieșea din birou, adăugă:

– Dar în locul vostru aș începe cu dulăpiorul. Sertarul din dreapta jos.

Ellen Lonsdale ședea pe scaunul cu spetează de lemn pe care cineva i-l așezase lîngă patul lui Alex; o mînă și-o ținea așezată blînd pe mîna lui. Alex zăcea în aceeași poziție în care fusese întins, pe spate, cu brațul stîng pus în ghips, ușor suspendat deasupra saltelei, și cu dreptul atîrnînd moale pe lîngă corp. Chipul, abia vizibil sub masca respiratorului și sub bandaje, îi era de nerecunoscut. În jurul său se găseau tot felul de aparate pe care Ellen nu le pricepea. Tot ce știa era că monitoarele și mașinăriile acelea îi țineau fiul în viață.

Era acolo de aproape cinci ceasuri. Dincolo de ferestre, cerul începea să se lumineze. Își schimbă ușor poziția pe scaun, nu ca o reacție la amorțeala care pusese demult stăpînire pe trupul ei, ci ca să poată vedea mai bine ochii lui Alex.

Nu știa nici ea de ce, dar se tot aștepta ca aceștia să fie deschiși.

Noaptea fusese presărată cu asemenea gînduri stranii.

De cîteva ori se surprinsese mirîndu-se că aparatul pentru respirat încă mai funcționează.

Odată, cînd îl aduseseră pe Alex de la una din analize – nu-și mai aducea aminte care – fusese șocată de cît de caldă îi era mîna.

Știa ce însemnau toate aceste reacții ciudate.

În pofida a tot ce i se spusese şi în pofida hotărîrii sale intime, nu putea scăpa de sentimentul îngrozitor că Alex era mort.

Nu o dată descoperise că studia monitoarele, întrebîndu-se cum de mai înregistrează semne de viaţă.

Din moment ce Alex era mort, liniile care îi urmăreau pe ecrane bătăile inimii şi respiraţia ar fi trebuit să fie perfect drepte.

Trebuia să-şi spună permanent că, de fapt, nu era mort, ci doar adormit.

Numai că el nu era nici adormit.

Era în comă şi, indiferent ce spuneau ceilalţi, nu va mai ieşi din această stare.

Înţelegea în mod abstract că nu era o problemă de timp. Problema era cînd să oprească respiratorul şi să îl lase pe Alex să se stingă.

Nu ştia exact de cînd se instalase gîndul acesta în mintea ei, dar începuse să se obişnuiască efectiv cu realitatea lui. Cîndva, astăzi sau poate mîine, după ce rezultatele tuturor testelor vor fi fost studiate şi analizate, ea şi Marsh vor trebui să ia cea mai dificilă hotărîre din viaţa lor şi nu era deloc sigură că vor fi în stare să o facă.

Dacă într-adevăr creierul lui Alex era mort, vor fi nevoiţi să accepte că a-l ţine pe Alex în viaţă în această stare ar fi o cruzime.

O cruzime faţă de el.

Privi din nou maşinăria şi pentru o clipă se întrebă de ce fusese inventată.

De ce nu-i lăsau pe oameni pur şi simplu să moară?

Dar, pricepu ea brusc, cu o claritate uimitoare, chiar înţelegînd care era starea lui Alex, nici ea nu l-ar fi lăsat să moară pur şi simplu.

Dacă ar fi fost să o facă, ar fi făcut-o pînă acum. Avusese destule ocazii în ultimele două ore. Nu trebuia decît să

oprească respiratorul. Asta ar fi declanşat alarma, dar s-ar fi descurcat şi cu ea. Şi nici nu ar fi durat mult – un minut sau două.

Şi totuşi, nu o făcuse. În schimb, stătuse acolo, luptînd împotriva disperării, încercînd să nu-şi piardă hotărîrea de a nu-l lăsa să moară şi şoptindu-i cuvinte de îmbărbătare în timp ce îl ţinea de mînă.

Chiar dacă o parte din ea îi spunea că Alex era deja mort, cealaltă parte, cea care hotărîse că el trebuia să trăiască, era tot mai puternică cu fiecare ceas ce trecea.

Uşa se deschise pe neaşteptate şi în încăpere intră Barbara Fannon, care închise uşa la loc în urma ei.

– Ellen? E opt. Ai stat aici toată noaptea.

Ellen întoarse capul.

– Ştiu.

– Marsh e la Frank în birou. Au toate rezultatele analizelor. Te aşteaptă.

Ellen se gîndi o clipă, apoi clătină uşor din cap.

– Nu, spuse ea în cele din urmă. Stau aici, cu Alex. Marsh o să-mi comunice tot ce trebuie să ştiu.

Barbara ezită, apoi dădu din cap.

– O să le spun.

Şi ieşi din cameră, lăsînd-o pe Ellen singură cu fiul ei.

– E rău, spuse Frank Mallory. Mă tem că mai rău nici nu se poate.

– Hai să vedem.

Marsh îşi simţea întregul trup secat de puteri în urma şocului şi a oboselii din ultimele ore; într-un fel sau altul însă, mintea îi era perfect limpede. Încet şi cu atenţie, începu să treacă în revistă rezultatele testelor şi analizelor ce i se făcuseră lui Alex pe timpul acestei nopţi lungi.

Mallory avea dreptate – era rău.

Creierul lui Alex avusese mult de suferit. Peste tot erau

fragmente de os, înfipte în cortex. Cel mai tare atins era creierul mare, mai ales lobul temporal. Dar nimic nu părea să fi scăpat întreg – lobii parietal şi frontal erau şi ei afectaţi.

– Nu sînt expert în chestia asta, spuse Marsh.

Amîndoi ştiau însă la fel de bine că rănile lui Alex şi consecinţele lor erau, în cea mai mare parte, evidente pentru oricine.

Mallory decise să abordeze subiectul direct.

– Dacă supravieţuieşte, nu va putea merge sau vorbi şi e îndoielnic că va auzi. S-ar putea să vadă, lobul occipital pare să fi avut cel mai puţin de suferit. Dar asta aproape că nu mai contează. E îndoielnic că va fi conştient de ce se întîmplă în jurul lui, sau chiar de el însuşi. Şi asta dacă iese din comă.

– Nu cred, răspunse Marsh, fixîndu-l pe Mallory cu ochi reci.

– Nu crezi, sau nu vrei să crezi? îl întrebă Mallory blînd.

– Nu are importanţă. Vom face pentru Alex tot ce e omeneşte posibil.

– Asta fără îndoială, Marsh, spuse Frank Mallory, în glasul căruia se simţea toată durerea pe care i-o pricinuiau cuvintele lui Marsh. Ştii bine că nici unuia dintre noi nu-i trece prin cap să facă altfel.

Chiar dacă îl auzise, Marsh îl ignoră.

– Vreau să încep prin a lua legătura cu Torres, la Palo Alto.

– Torres? repetă Mallory. Raymond Torres?

– Există altcineva care îl poate ajuta pe Alex?

Cu gîndul la cel căruia Marsh voia să îi încredinţeze fiul, Mallory rămase tăcut.

Raymond Torres crescuse în La Paloma şi, dacă nu existaseră niciodată dubii în privinţa inteligenţei sale, omul însuşi dăduse naştere la destule întrebări. Părăsise demult La Paloma, rămînînd la Palo Alto după ce terminase medicina şi

revenind în sat numai ca să-și vadă mama, pe bătrîna María Torres. Dar chiar și aceste vizite erau rare. În La Paloma opinia generală exista că Torres nu era prea legat de mama sa, care era pentru el doar puțin mai mult decît o amintire a trecutului și că, dacă era un lucru pe care Torres ar fi vrut să îl uite, acesta era trecutul său. În La Paloma era privit ca o ciudățenie: copilul crescut în spatele misiunii și care, cumva, reușise în viață.

Dincolo de granițele satului însă, el devenise o enigmă pentru întreaga lume medicală. Pentru cei care îl simpatizau, atitudinea lui detașată era doar rezultatul faptului că își dedica fiecare ceas al existenței modului de funcționare a creierului; detractorii atribuiau aceeași atitudine aroganței.

În ciuda tuturor întrebărilor legate de persoana sa, Raymond Torres reușise să devină unul dintre cei mai buni specialiști în structura și funcționarea creierului uman. În ultimii ani, centrul atenției sale se mutase ușor și principala zonă de interes pentru el devenise chirurgia de recuperare pe creier.

– Dar cea mai mare parte a cercetărilor lui nu sînt încă teoretice? întrebă Mallory. Nici nu știu dacă a făcut experimente pe creierul uman.

În ochii lui Marshall Lonsdale se citea disperarea.

– Raymond Torres știe mai mult despre creierul omenesc decît oricine altcineva. Iar ce a făcut în materie de reconstrucție e aproape incredibil. Aș fi spus că e chiar incredibil dacă nu aș fi văzut cu ochii mei rezultatele. Vreau să-l opereze pe Alex.

– Marsh...

Dar Marsh era deja în picioare, cu privirile fixate asupra grămezii de radiografii și tomografii, rezultate de laborator, grafice și alte hîrtii care dovedeau măsura în care fusese afectat creierul fiului său.

– Trăiește încă, Frank. Și, atîta timp cît trăiește, trebuie

să încerc să îl ajut. Nu pot să-l abandonez – vezi şi tu cum va fi. Va fi o legumă. Doamne, Dumnezeule, tu cu gura ta mi-ai spus-o chiar acum. Mai rău nu are ce să-i mai facă. Torres nu poate decît să-l ajute. Sună-l din partea mea. Spune-i ce s-a întîmplat şi că vreau să vorbesc cu el. Doar să vorbesc, atît. Aranjează-mi o întîlnire cu el.

Şi pentru că Frank Mallory încă ezita, Marshall Lonsdale continuă.

– Alex e tot ce am, Frank. Nu-l pot lăsa pur şi simplu să moară.

Rămas singur, Mallory ridică receptorul şi formă numărul lui Raymond Torres din Palo Alto, aflat la treizeci de kilometri depărtare. După o conversaţie de o jumătate de oră reuşi, în sfîrşit, să-l convingă să se întîlnească cu Marshall Lonsdale şi să examineze cazul lui Alex.

Doctorul nu făcuse nici o promisiune, dar acceptase să discute şi să vadă.

În sinea lui, Frank aproape că spera că Torres îl va refuza pe Marsh.

5

Oboseala îl copleşea pe Marsh, care începea să creadă că totul era în zadar. Stătuse aproape întreaga zi în institutul lui Raymond Torres, dar aproape întreaga zi fusese singur. Nu că n-ar fi fost interesant; fusese, chiar în ciuda faptului că teama îngrozitoare pentru viaţa fiului său nu-l părăsise de dimineaţă, de cînd intrase pe uşă.

Privise institutul cu ochi înceţoşaţi. Clădirea în sine era o barbarie. Iniţial fusese o casă impunătoare. Dar, din corpul central al conacului – căci conac fusese – se desfăceau două aripi a căror arhitectură nu semăna nici măcar în intenţie cu clădirea originară. Aveau în schimb o funcţionalitate spilcuită, care contrasta evident cu masivitatea tipică stilului georgian a corpului central. Clădirile erau înconjurate de o pajişte întinsă, împînzită de copaci. O placă simplă de alamă, montată pe una din feţele unui bolovan de la stradă, ajuta la identificarea structurii:

INSTITUTUL PENTRU CERCETAREA
CREIERULUI UMAN

Odată ajuns înăuntru, fusese imediat condus în biroul lui Raymond Torres, unde îi arătase chirurgului toate hîrtiile

referitoare la Alex; acesta le pasase unei asistente, fără să le arunce măcar o privire. După plecarea asistentei, Torres îi oferise un scaun, apoi își petrecuse ceea ce Marsh considerase a fi un timp inutil de lung aprinzîndu-și pipa.

Lui Marsh îi trebuiseră doar cîteva secunde pentru a hotărî că nimic din reputația profesională a lui Torres nu se reflecta în comportamentul sau în înfățișarea lui. Era înalt, iar trăsăturile bine conturate îi erau atent încadrate de părul prematur încărunțit, într-o tunsoare mai potrivită, după părerea lui Marsh, unui star de cinema decît unui om de știință. Senzația de star era subliniată și de costumul de mătase maronie, perfect croit, ca și de degajarea elegantă a ținutei. Cu toată reputația sa, prima impresie pe care i-o lăsase Raymond Torres oaspetelui său fusese aceea de medic de societate, interesat mai degrabă în practicarea golfului decît a medicinei.

Antipatia instinctivă a lui Marsh nu se diminuase nici cu faptul că, pipa odată aprinsă, întîlnirea durase numai atît cît Torres să-i spună că nu se vor lua nici un fel de decizii pînă cînd rezultatele testelor lui Alex nu vor fi analizate de specialiști și că analizarea lor va dura mai toată ziua.

– Am să aștept, spusese Marsh.

Aflat în spatele biroului, Raymond Torres ridicase din umeri, aparent neinteresat.

– Cum vreți, dar pot să vă telefonez cînd am luat o hotărîre.

Marsh clătinase din cap.

– Nu. Trebuie să stau. Alex e singurul meu copil. Nu... nu am unde altundeva să mă duc.

Torres se ridicase de pe scaun cu un gest de concediere pe care Marsh îl găsise aproape jignitor.

– Cum spuneam, faceți cum vreți. Dar pe mine va trebui să mă scuzați, am foarte multă treabă în dimineața asta.

Marsh îl privise uluit.

– Nu vreți să auziți detaliile cazului?

– E prezentat în hîrtii, nu? îl contrase Torres.

– Dar Alex nu e în hîrtii, domnule doctor, îi răspunsese Marsh cu glasul tremurînd din cauza efortului de a-și stăpîni furia.

Torres păruse că se gîndește o clipă, dar nu se așezase la loc, iar cînd vorbise din nou o făcuse pe un ton rece.

– Domnule doctor Lonsdale, eu sînt cercetător. Sînt cercetător pentru că, așa cum am descoperit cu mulți ani în urmă, nu am răbdare să mă port amabil cu pacienții. Există voci care spun că nu știu să mă port cu oamenii, am auzit. Ca să fiu sincer, nici nu mă interesează. Pe mine mă interesează să îi ajut pe oameni, nu să-i cocoloșesc. Și pentru a-l ajuta pe fiul dumneavoastră nu am nevoie de detalii din viața lui personală. Nu mă interesează cine e, cum e, sau care au fost împrejurările accidentului. Tot ce vreau să știu sînt detaliile legate de leziunile lui, în așa fel încît să pot hotărî dacă îl pot ajuta sau nu. Cu alte cuvinte, tot ce am nevoie să aflu despre fiul dumneavoastră se găsește în hîrtiile referitoare la cazul lui. Dacă lipsește ceva, eu sau unul din angajații noștri ne vom da seama și vom face tot ce trebuie făcut pentru a îndrepta lucrurile. Nu am nimic împotrivă să petreceți restul zilei aici, pentru cazul în care vom avea nevoie de dumneavoastră. Eu însă mă îndoiesc. Dacă e să avem nevoie de cineva, acela va fi medicul care îl îngrijește pe copil.

– Frank Mallory.

– Mă rog, ridicase Torres din umeri, fără urmă de interes. Vă rog să rămîneți dacă vreți. Avem un salon de așteptare confortabil, unde veți găsi fără îndoială suficient de citit.

Brusc, zîmbise.

– Totul e în legătură cu activitatea noastră, firește. Unul din lucrurile asupra cărora insist întotdeauna este ca din salon să nu lipsească nici un articol sau monografie din cele pe care le-am scris.

În ciuda mîniei pe care i-o stîrnea orgoliul manifest al individului, Marsh reușise să tacă, pentru că, fără Torres, Alex nu mai avea nici o speranță. Iar pînă la ora două se convinsese fără putință de tăgadă că, indiferent cît îi lipsea în materie de căldură umană, doctorul Torres compensa cu vîrf și îndesat în competență profesională.

Articolele pe care le citise – și citise cel puțin treizeci, încercînd să-și păstreze atenția concentrată pe parcursul interminabilelor ore – acopereau un domeniu de interes foarte larg. Torres se specializase nu numai în structura creierului, ci și în teoriile asupra modului său de funcționare. În zeci de articole, el descria cazuri în care găsise metode de a compensa zonele afectate ale creierului și de a folosi zonele sănătoase care să preia funcțiile țesuturilor traumatizate. Ideea care răzbătea din toate era că misterele creierului omenesc puteau fi dezlegate, dar că posibilitățile acestui organ abia acum începeau să fie investigate. Totul putea fi rezumat în cîteva fraze care îl intrigaseră pe Marsh:

> Sistemul de rezervă al creierului pare să fie infinit. Cu multă vreme în urmă am descoperit că, dacă o porțiune a lui cedează, o altă porțiune poate prelua funcțiile porțiunii afectate. Ca și cum fiecare zonă a creierului nu numai că știe ce fac celelalte, dar poate chiar și să facă același lucru dacă este nevoie. În consecință, sarcina noastră este pe de o parte să convingem creierul lezat să nu renunțe la luptă și, pe de alta, să îl facem să înțeleagă care sînt problemele cu care se confruntă, în așa fel încît el singur să își

redistribuie activitatea înspre componentele sănătoase.

Marsh citise și recitise de cîteva ori acest articol, cînd funcționara de la recepție apăru pe neașteptate, zîmbindu-i cald.

– Domnul doctor Lonsdale? Vă așteaptă doctorul Torres.

Puse revista deoparte și o urmă pe tînăra elegantă pînă în biroul lui Torres. Cu un semn de salut din cap, acesta îi indică un scaun din apropierea biroului. Deja așezat pe un alt scaun se afla Frank Mallory.

– Frank? Ce cauți aici?

– Eu l-am rugat să vină, răspunse Torres. Sînt cîteva lucruri pe care trebuie să le verific împreună cu dînsul.

– Dar Alex...

– Starea lui e stabilă, Marsh, îi spuse Mallory. De cîteva ore n-a intervenit nici o schimbare. Benny a rămas acolo și în cameră cu el e tot timpul o asistentă.

– Haideți să începem, îi întrerupse Torres.

Se răsuci către un monitor instalat pe o măsuță, lîngă birou. Pe ecran se vedea fotografia detaliată a unui creier uman.

– Nu e ce credeți, spuse el.

Marsh Lonsdale și Frank Mallory se întoarseră ca să îl privească, surprinși.

– Poftim? întrebă Frank.

– Nu e o fotografie. E o reprezentare grafică generată pe computer a creierului lui Alexander Lonsdale.

Făcu o pauză de o clipă, apoi continuă:

– Înainte de accident.

Mallory își întoarse din nou privirea către ecran. Auzi vocea lui Torres:

– Iată ce s-a întîmplat. Sau mai degrabă iată o reconstituire a ceea ce s-a întîmplat.

Introduse cîteva instrucţiuni pe tastatura din faţa lui şi imaginea de pe monitor începu să se mişte, răsturnîndu-se. În partea de jos a ecranului îşi făcu apariţia o altă figură. Sub ochii celor trei, imaginea creierului luă contact cu celălalt obiect şi începu dintr-o dată să se deformeze. Era ca şi cum ai fi urmărit un film în care cineva se izbeşte cu capul de un bolovan.

În ralanti, văzură craniul crăpînd, apoi spărgîndu-se şi coşcovindu-se.

Ţesutul de sub cutia craniană începu să cedeze, în parte zdrobit, în parte sfîşiat. Fragmente de os se desprinseră, rupînd şi mai mult creierul. Frank Mallory şi Raymond Torres urmăreau în tăcere, dar Marsh nu fu în stare să-şi oprească un geamăt de durere. Totul se termină brusc şi creierul reveni la poziţia iniţială. Apoi Torres tastă din nou cîteva instrucţiuni şi imaginea se schimbă iar.

– Isuse! şopti Mallory. Aşa ceva nu se poate.

– Ce s-a întîmplat? vru să ştie Torres.

– E capul lui Alex, murmură Mallory cu respiraţia tăiată.

Marsh, al cărui chip era de-acum cenuşiu, îl privi, dar Frank rămase cu ochii aţintiţi asupra ecranului.

– E capul lui. Şi arată exact aşa cum arăta cînd l-au dus la spital. Dar... cum?

– Ajungem şi acolo, răspunse Torres. Domnule doctor Mallory, vreau să vă concentraţi cît puteţi de tare asupra acestei imagini. Este extrem de important. Cît este de asemănător ceea ce vedeţi cu ceea ce aţi constatat atunci cînd v-au adus pacientul?

Ridică o mînă într-un semn de avertizare.

– Vă rog să nu vă grăbiţi să răspundeţi. Examinaţi totul foarte atent. Dacă aveţi nevoie, pot să învîrt imaginea în aşa fel încît să o vedeţi din unghiuri diferite. Dar am nevoie să ştiu cît este de exactă.

Timp de două minute nesfîrşite, urmărit într-o tăcere

îndurerată de Marsh, Mallory examină imaginea, cerîndu-i lui Torres din cînd în cînd să o întoarcă ba într-o parte, ba în cealaltă. În cel din urmă dădu din cap.

– După cîte pot să-mi dau seama, e perfectă. Dacă există vreo diferență, eu nu o văd.

– Bine. Acum, ceea ce urmează va fi mai ușor pentru dumneavoastră. Nu trebuie să spuneți nimic, doar urmăriți-mă și, dacă e ceva ce nu seamănă cu ce vă amintiți, spuneți-mi.

Sub ochii lor, imaginea prinse din nou viață. Apăru un forceps care începu să culeagă fragmentele de os din creier. Apoi forcepsul dispăru, înlocuit de o sondă. Sonda se mișcă și smulse o bucățică de țesut cranian. Mallory se înfioră.

Lucrurile continuau să se desfășoare dureros, detaliu după detaliu. O dată cu fiecare fragment de os recuperat, creierul lui Alex suferea o nouă rană. În sfîrșit, după ceea ce păru o veșnicie, totul se termină.

Frank Mallory privi fix la imaginea exactă a creierului lui Alex, după ce terminase de curățat leziunile.

– Ei? întrebă Torres.

În timp ce răspundea, Mallory își auzi glasul tremurînd.

– De ce mi-ați arătat toate astea? Numai ca să-mi dovediți cît sînt de incompetent?

– Nu fiți ridicol, îl repezi Torres. În afară de faptul că nu văd de ce mi-aș pierde timpul cu o asemenea prostie, nu sînteți deloc incompetent. În condițiile date ați făcut absolut tot ce se putea face. Acum am nevoie să știu dacă reconstituirea a fost corectă.

Mușcîndu-și buzele, Mallory răspunse:

– Da. Îmi pare rău... am făcut tot ce-am putut.

– Nu aveți de ce să vă pară rău, remarcă Torres cu răceală. Concentrați-vă asupra ei.

– E corectă, îl asigură Frank. Acum puteți să ne spuneți și cum ați făcut-o?

– Nu am făcut-o eu. Un computer a făcut totul. În

ultimele – se uită la ceas – şase ore, am introdus date în calculator. În cea mai mare parte, au fost informaţiile obţinute de scanerul pentru tomografii axiale computerizate din La Paloma. Din fericire, şi aici aţi făcut treabă bună. Dar computerul nostru e mult mai rapid decît al dumneavoastră. Aparatele dumneavoastră pot afişa orice parte a creierului, din orice unghi, în două dimensiuni. Ale noastre sînt mult mai sofisticate.

Dintr-o dată, în ochii săi atît de reci şi de distanţi pînă atunci, apăru o lumină nouă, intensă.

– O dată ce i-am dat toate informaţiile, calculatorul a fost în stare să reconstituie tot ce s-a întîmplat cu creierul lui Alexander Lonsdale din momentul impactului pînă în clipa examenului cu scanerul. Noi nu am fi putut face mai mult de cîteva presupuneri ştiinţific argumentate. Am fi putut, extrapolînd, să obţinem forma aproximativă a agentului traumatizant şi unghiul probabil al loviturii. Şi cam atît. Dar leziunile sînt întinse, iar computerul este proiectat să poată analiza simultan un număr foarte mare de variabile. Conform lui, ceea ce aţi văzut este corect în proporţie de 99,624 %, cu condiţia ca datele introduse să fi fost corecte. De aceea am vrut să vedeţi şi dumneavoastră reconstituirea. Dacă în introducerea datelor s-ar fi strecurat vreo greşeală, prin extrapolare ea s-ar fi amplificat pînă într-atît încît să detectaţi diferenţele. Dar dacă dumneavoastră nu vedeţi nimic, putem presupune că ce am văzut este exact ceea ce s-a întîmplat.

În timp ce Mallory tăcea, Marsh dădu glas întrebării pe care o aveau amîndoi în gînd.

– De ce e atît de important? După părerea mea, ar trebui să ne preocupe ce avem de făcut de-acum încolo.

– Exact, aprobă Torres. Acum priviţi atent. Imaginile care urmează se vor derula cu viteză mai mare, dar e vorba de ce credem că se poate face pentru Alexander.

– Toţi îi spun Alex, interveni Marsh.

Torres îşi arcui puţin sprîncenele.

– Foarte bine, Alex. Pentru mine nu are nici o importanţă cum i se spune.

Ignoră fulgerul de mînie din ochii lui Marsh şi îşi lăsă din nou degetele să zboare peste tastele computerului. Imaginea reîncepu să se modifice. Sub privirile fascinate ale celor doi medici din La Paloma, straturile de ţesut cranian începură să fie îndepărtate. O parte din ele erau aruncate cu totul; altele erau puse la loc. Haosul cauzat de leziuni începu să se ordoneze şi apoi, încet, începu procesul de vindecare, de la măduva spinării înspre lobii cerebrali. La sfîrşit, ecranul rămase acoperit din nou de forma recognoscibilă a unui creier omenesc. Unele zone rămăseseră însă colorate în diverse nuanţe de roşu. Pe chipul încruntat al lui Marsh se citea nedumerirea.

– Acestea sînt zonele nefuncţionale, îi răspunse Torres înainte ca el să apuce să pună întrebarea. Cele roz pal sînt în profunzimea creierului, cele roşu aprins sînt la suprafaţă. Semnificaţia radiaţiilor este evidentă, cred.

Mallory îi aruncă o privire lui Marsh, a cărui atenţie părea complet absorbită de imaginea de pe monitor. În cele din urmă se răsuci către Torres, cu degetele împletite sub bărbie.

– Tot ce ne-aţi arătat aici e science fiction, domnule doctor. Nu puteţi tăia atît de profund şi nici nu puteţi face reparaţii atît de extensive fără a vă ucide pacientul. În afară de asta, am avut impresia că vă propuneţi să reconstituiţi creierul lui Alex pînă la a regenera celulele nervoase. Cinstit vorbind, nu cred că dumneavoastră sau oricine altcineva poate face aşa ceva.

Torres chicoti.

– Şi, desigur, aveţi dreptate. Eu n-o pot face şi nici altcineva. Din nefericire, sînt prea mare, iar mîinile mele sînt

mult prea neîndemînatice. De aceea Alexan... Alex – se corectă el – va trebui adus aici.

Închise monitorul şi se ridică de pe scaun.

– Haideţi cu mine. Vreau să vă arăt ceva.

Ieşiră din birou şi o luară pe un coridor care ducea în aripa vestică a clădirii. Un paznic îşi ridică privirile, apoi, recunoscîndu-l pe Torres, se întoarse la monitorul de pe biroul său. În fine, intrară într-o încăpere cu instalaţii sanitare, dincolo de care se afla o sală de operaţii. Fără un cuvînt, Torres se dădu la o parte şi îi lăsă pe cei doi să intre înaintea lui pe uşa dublă.

În centru se afla masa de operaţie şi, pe un perete, tot instrumentarul obişnuit unei asemenea săli – toate aparatele şi monitoarele cu care Marsh şi Frank erau obişnuiţi. Restul spaţiului era ocupat cu echipamente pe care nici unul dintre ei nu le mai văzuse vreodată.

– Un robot microchirurgical computerizat, le explică Torres. Dacă e să simplific foarte mult, ceea ce face el este reducerea la scară a mişcărilor chirurgului – în acest caz, ale mele – de la fracţiuni de milimetru la fracţiuni de micron. El cuprinde un microscop electronic şi dispune de un program pe lîngă care cel pe care tocmai l-aţi văzut arată ca adunarea pe lîngă calculul diferenţial. Într-un fel – continuă el pe un ton în care se citea mîndria – o dată cu punerea la punct a acestui aparat, mi-am redus propriul statut de la cel de chirurg la cel de simplu tehnician. Microscopul examinează problemele, computerul le analizează şi ia deciziile. În final, tot el îmi spune ce trebuie ataşat şi unde, iar eu efectuez mişcările pe un model mărit al ţesutului. Robotul reduce la scară mişcările mele şi le repetă pe ţesutul real. Şi merge. Fizic, maşina şi cu mine putem repara o mare parte din stricăciunile suferite de creierul lui Alex Lonsdale.

Marsh studie echipamentul timp de cîteva secunde, apoi se întoarse din nou spre Torres. În glasul său se auzea limpede nesiguranţa.

– Ce şanse are Alex să supravieţuiască operaţiei?

Chipul lui Torres se întunecă.

– Haideţi să mergem înapoi în birou. Tot computerul ne va spune şi asta.

Nimeni nu mai rosti un cuvînt pînă se înapoiară în clădirea principală şi uşa biroului lui Torres se închise în urma lor. Marsh şi Mallory îşi reluară locurile, iar Torres porni din nou computerul. Începu să introducă iute nişte instrucţiuni şi ecranul se lumină.

	CU OPERAŢIE	FĂRĂ OPERAŢIE
PROBABILITATEA SUPRAVIEŢUIRII MAI MULT DE O SĂPTĂMÎNĂ	90%	10%
PROBABILITATEA IEŞIRII DIN COMĂ	50%	0.2%
PROBABILITATEA RECUPERĂRII PARŢIALE	20%	0%
PROBABILITATEA RECUPERĂRII TOTALE	0%	0%

Marsh şi Mallory studiară lista. Apoi, fără să-şi dezlipească ochii de ecran, Marsh puse prima întrebare care îi veni în minte.

– Ce înseamnă exact recuperare parţială?

– Pentru început, faptul că va putea respira singur, ca şi faptul că va fi conştient de ce se întîmplă în jur şi va putea comunica cu lumea din afară. Pentru mine, orice e mai puţin decît atît nu se poate numi recuperare. Chiar dacă pacientul este din punct de vedere tehnic conştient, eu îl consider într-un fel de comă. Mi se pare inuman să ţii oamenii în viaţă în asemenea condiţii şi nu cred că, dacă aceşti oameni nu-şi pot comunica suferinţele, asta înseamnă că nu suferă. Pentru mine unul, o asemenea viaţă ar fi de nesuportat, fie şi numai cîteva zile.

Marsh făcea eforturi să-şi stăpînească furia pe care i-o stîrnea omul acesta, care putea discuta atît de rece despre starea lui Alex. Şi totuşi, undeva în adîncul sufletului, nu era deloc sigur că nu era de acord cu Torres. Îl auzi pe Frank Mallory punînd o altă întrebare.

– Şi recuperarea totală?

– Exact ce auziţi, replică Torres. În cazul acesta, recuperarea totală este imposibilă. A fost distrus prea mult ţesut. Indiferent cît de bune sînt rezultatele operaţiei, vindecarea nu va fi niciodată completă. S-ar putea, totuşi – şi aş vrea să subliniez, s-ar putea – să îşi recapete un număr surprinzător de mare de funcţii. S-ar putea să meargă, să vorbească, să gîndească, să audă şi să simtă. Sau s-ar putea să recapete doar unele dintre aceste funcţii.

– Şi sînteţi dispus să faceţi operaţia, presupun?

Torres ridică din umeri.

– Mă tem că sorţii de izbîndă sînt cam mici. Sînt un om căruia nu-i place să dea greş.

Marsh simţi un nod în stomac.

– Să dea greş? şopti el. Domnule doctor Torres, vorbim despre fiul meu. Fără dumneavoastră va muri. Aici nu e vorba de a izbîndi sau a da greş. E vorba de viaţă şi de moarte.

– N-am spus că n-am s-o fac. Am să o fac, cu cîteva condiţii.

Marsh răsuflă uşurat şi căzu la loc, moale, în scaun.

– Orice, spuse el. Absolut orice.

Dar Frank Mallory era mai circumspect.

– Şi care sînt condiţiile? întrebă el.

– Foarte simple. Să mi se dea putere de decizie absolută pe o perioadă nedefinită şi să fiu absolvit de răspundere, atît pe durata operaţiei, cît şi pe cea a convalescenţei.

Marsh vru să-l întrerupă, dar Torres continuă fără să-l bage în seamă.

– Și prin convalescență înțeleg timpul pînă cînd eu – și numai eu – eliberez pacientul.

Bägă mîna într-un sertar al biroului și scoase un document cu mai multe file, pe care i-l întinse lui Marsh.

– Acesta este angajamentul pe care îl veți semna dumneavoastră și mama copilului. Puteți să îl citiți – ba chiar cred că ar trebui – dar nu puteți schimba nici măcar o virgulă. Îl semnați sau nu. Dacă îl semnați și dumneavoastră și soția dumneavoastră, aduceți băiatul aici cît mai repede posibil. Cu cît așteptați mai mult, cu atît e mai riscantă operația. După cum sînt sigur că știți, pacienții în starea în care se găsește fiul dumneavoastră își recapătă rareori puterile o dată cu trecerea timpului; de cele mai multe ori slăbesc.

Se ridică în picioare, semn că întrevederea se încheiase.

– Îmi pare rău că toate acestea au durat atît de mult, dar mă tem că nu s-a putut altfel. Pînă și computerelor mele le trebuie timp pentru a lucra.

Mallory se ridică.

– Dacă se hotărăsc în favoarea operației, cînd intenționați să o faceți și cît va dura?

– O vom face mîine, răspunse Torres. Și va dura optsprezece ore cel puțin, cu o echipă de cincisprezece oameni. Și nu uitați – mai spuse el, întorcîndu-se către Marsh – avem o probabilitate de 80% să dăm greș, cel puțin parțial. Regret, dar nu e în obiceiul meu să îi mint pe oameni.

Deschise ușa și o ținu așa pentru Marsh și Mallory, apoi, de îndată ce aceștia păși peste prag, o închise în urma lor.

După ieșirea celor doi medici din La Paloma, Raymond Torres rămase multă vreme singur în biroul său.

La Paloma.

Era interesant că acest caz, cel mai incitant din cîte avusese vreodată, nu numai că venea din orășelul în care

crescuse, dar şi privea un om pe care îl cunoştea de o viaţă. Se întrebă dacă Ellen Lonsdale îşi mai amintea cine este, sau mai bine zis cine fusese el.

Probabil că nu.

În La Paloma, ca şi în restul Californiei în anii copilăriei sale, el şi toţi ceilalţi descendenţi ai vechilor californios fuseseră consideraţi simpli mexicani, ignoraţi în cel mai bun caz, dispreţuiţi în cel mai rău.

Ca reacţie, prietenii săi îi dispreţuiau pe gringos şi mai mult decît erau dispreţuiţi ei înşişi.

Raymond Torres îşi mai amintea şi acum nopţile petrecute în bucătăria mică, unde bunica asculta toate umilinţele îndurate de mama şi de surorile lui din partea celor pentru care munceau, apoi povestea repetată despre zilele de demult, cînd nici măcar bunica nu se născuse şi cînd familia Meléndez y Ruiz locuia în hacienda, iar californios erau stăpînii locului. Pe atunci, în casele mari şi albe de pe drumul spre hacienda locuiau familiile Torres şi Ortiz, Rodríguez şi Flores. În repetate rînduri, bunica le spusese povestea masacrului de la hacienda şi a carnagiului care urmase pe măsură ce, una după alta, vechile familii fuseseră izgonite din casele lor şi reduse la starea de peoni. Dar lucrurile se vor schimba, mai spunea bunica. Nu aveau altceva de făcut decît să păstreze vie ura şi să aştepte ziua cînd fiul lui Don Roberto de Meléndez y Ruiz se va întoarce şi îi va goni pe gringos din casele şi de pe pămînturile pe care le furaseră.

Raymond ascultase totul, ştiind că era inutil. Poveştile bunicii nu erau mai mult decît nişte legende şi nădejdea ei într-o răzbunare viitoare nu era mai puternică decît fantomele de care depindeau aceste speranţe. La moartea ei crezuse că totul se va sfîrşi, dar mama sa preluase ştafeta. Pînă în ziua de azi, vechile legende şi ura păreau să fie tot ce o mai ţinea în viaţă.

Dar nu avea să vină nici o răzbunare, iar gringos nu aveau să fie izgoniţi, cel puţin nu în ceea ce îl privea pe Raymond Torres. Căci el alesese un alt drum, ignorînd batjocura lor, ca şi ura şi planurile de răzbunare ale prietenilor săi.

Pentru Raymond Torres, răzbunarea avea să fie simplă. Va învăţa tot ce învăţau gringos şi va deveni mai bun decît ei, după cum ei se credeau mai buni decît el. Superioritatea lui însă va fi reală, nu imaginară.

Şi acum, în fine, venise ziua cînd aveau nevoie de el.

Iar el avea să îi ajute, înfruntînd furia mamei sale.

Avea să îi ajute, pentru că hotărîse demult că toţi anii în care fusese dispreţuit de către gringos puteau fi cel mai deplin răzbunaţi dacă îi obliga să admită că se înşelaseră; că le fusese întotdeauna egal. Că le fusese egal, chiar dacă nu avusese puterea lor.

Acum, în urma accidentului petrecut chiar pe locul masacrului, puterea era în mîinile lui.

Acumulase iscusinţa necesară, pe parcursul unor ani lungi de muncă grea. Acum avea să combine această iscusinţă cu puterea pe care ei înşişi i-o vor da, pentru a face din Alex Lonsdale mult mai mult decît fusese vreodată înainte de accident.

Încet, cu grijă, îşi începu pregătirile pentru reconstituirea minţii lui Alex Lonsdale.

Demonstrîndu-şi propriul geniu, va avea parte şi de răzbunare.

– Dar de ce nu o poate face aici? întrebă Ellen Lonsdale.

Cîteva ore de somn adînc îi alungaseră oboseala de dimineaţă, dar încă nu reuşea să înţeleagă tot ce-i spunea Marsh. Răbdător, acesta o luă de la capăt.

– Aparatura. E voluminoasă şi nu poate fi scoasă din sala de operaţie. Pur şi simplu nu poate fi transportată, sau nu atît

de repede şi nu la noi în spital. Nici nu avem loc destul.

– Dar Alex va rezista?

De data aceasta Frank fu cel care răspunse la întrebare.

– Nu ştim. Eu cred că da. Pulsul e slab, dar egal, iar respiratorul începe în ambulanţă, împreună cu el. La Palo Alto există o sală de tratament intensiv, pe care o vom folosi.

Urmă un moment de tăcere, apoi Marsh spuse pe un ton calm, dar apăsat:

– Trebuie să te hotărăşti, Ellen. E nevoie de semnăturile amîndurora pe angajamentul ăsta.

Ellen îşi privi soţul o clipă, în timp ce gîndurile îi zburau în trecut.

Raymond Torres. Înalt şi chipeş, cu ochi negri, aprinşi, dar un tînăr cu care nimeni nu s-ar fi gîndit să lege o prietenie. Şi inteligent pe deasupra. Adevărul este că era cel mai inteligent din clasă. Dar şi ciudat, într-un fel pe care nu-l înţelesese niciodată; nu că ar fi încercat într-adevăr să-l înţeleagă. Întotdeauna se comportase ca şi cum ar fi fost mai grozav decît toţi ceilalţi şi nu avusese niciodată prieteni, din rasa lui sau a ei. Iar acum, deodată, viaţa fiului ei depindea de el.

– Cum e? întrebă ea pe neaşteptate.

Marsh o privi curios.

– Ce importanţă are?

Ellen ezită o clipă, apoi clătină din cap.

– Presupun că nu are. Dar l-am cunoscut. Era atît de... arogant şi, uneori, puţin sinistru. Nimeni nu-l simpatiza.

Marsh zîmbi strîmb.

– Păi, nu s-a schimbat prea mult. E în continuare arogant, iar mie nu mi-e deloc simpatic. Dar s-ar putea să îl salveze pe Alex.

Ellen avu o nouă ezitare. Pe vremuri, ea şi Marsh petreceau ceasuri întregi discutîndu-şi problemele, ascultîndu-se

unul pe celălalt, comparîndu-şi ideile şi părerile, încercînd să vadă care era cea mai bună. În ultimele luni însă – sau poate în ultimii ani – comunicarea aceasta dispăruse. Fuseseră prea ocupaţi, el cu extinderea Centrului Medical, ea cu extinderea relaţiilor sociale ce se ţeseau în jurul Centrului. În cele din urmă îşi sacrificaseră propria capacitate de a comunica între ei. Acum, că viaţa lui Alex atîrna de un fir de păr, trebuiau să ia o hotărîre.

– Nu avem de ales, nu-i aşa? spuse ea. Trebuie să încercăm.

Puse mîna pe stilou şi semnă angajamentul pe care nici nu îl citise, apoi i-l înapoie lui Marsh. Un gînd îi fulgeră prin minte.

Dacă Raymond Torres e convins că se poate, de ce nu vrea să-şi asume responsabilitatea?

Apoi decise că nu voia să afle răspunsul la această întrebare.

6

Carol Cochran puse mîna peste microfonul telefonului şi strigă în sus, pe scări.

– Lisa! E pentru tine!

Aşteptă cîteva secunde şi, pentru că nu auzi nici un răspuns, strigă din nou:

– Lisa?

– Indiferent cine e, spune-i că nu sînt aici.

Vocea Lisei se auzi înăbuşit. Carol se întrebă o secundă dacă nu ar fi bine să urce la ea şi să insiste să vină la telefon. Pe urmă oftă.

– Kate, Lisa zice că nu-i aici. Îmi pare rău, dar refuză să vorbească. O s-o pun să te mai sune ea, bine?

Închise şi urce scările; sus o găsi pe Kim stînd pe hol.

– A încuiat uşa şi nu vrea să iasă, raportă fetiţa.

– Mă ocup eu de ea, draga mea. Mai bine du-te şi caută-l pe tata.

– De ce, s-a pierdut? întrebă Kim cu aceeaşi privire inocentă pe care o aborda şi Jim, ori de cîte ori o tortura cu genul acesta de răspunsuri.

– Du-te de-aici, bine? Vreau să stau de vorbă cu sora ta.

– Chiar trebuie să plec? se rugă Kim. Aş putea să stau şi eu de vorbă cu ea.

– Sînt convinsă că ai putea. Dar acum vreau să vorbesc eu cu ea, singură.

Kim îşi lăsă capul pe o parte şi îşi miji ochii cu un aer întrebător.

– O să vorbiţi despre Alex?

– Probabil.

– O să moară?

– Nu ştiu, răspunse Carol, credincioasă principiului onestităţii totale pe care îl abordase întotdeauna în educaţia copiilor săi. Dar despre asta nu vorbim pînă nu se întîmplă. Eu sper să nu se întîmple. Acum du-te şi caută-l pe tata.

Kim, care învăţase demult pînă unde putea merge cu insistenţele, coborî scările, în timp ce Carol bătea la uşa Lisei.

– Lisa? Pot să intru?

Nu primi nici un răspuns, dar, un moment mai tîrziu, auzi zgomotul cheii răsucite dinăuntru de Lisa. Uşa se deschise cîţiva centimetri şi Carol îşi văzu fiica îndreptîndu-se spre pat, unde se întinse pe spate, fixînd tavanul cu privirea. Intră în cameră şi închise uşa în urmă.

– Vrei să stăm puţin de vorbă? întrebă ea.

Pentru că nu primi nici un răspuns, se apropie de pat şi se aşeză pe marginea lui. Lisa se trase într-o parte ca să-i facă loc.

– Eu aş vrea să stăm de vorbă, continuă Carol. Ştiu ce e în capul tău şi ştiu că te înşeli.

Chipul înlăcrimat al Lisei se răsuci spre mama sa, care întinse o mînă şi îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe frunte.

– A fost din vina mea, mamă, spuse ea cu un glas stins. Totul a fost din vina mea.

– N-are rost să o luăm iarăşi de la început. Am auzit de prea mult ori toată povestea asta. Dacă vrei neapărat să îţi

asumi o vină, fă-o, pentru că tu eşti cea care l-a convins pe Alex să mergeţi la petrecere. Dar asta e toată vina ta. Alex a băut singur berea, după cum tot el a fost cel care a ţinut volanul.

– Dar a trebuit să cotească...

– Pentru că avea viteză prea mare. Lisa, el e cel care a provocat accidentul, nu tu.

– Dar... dacă moare?

Carol îşi muşcă buzele şi inspiră adînc.

– Dacă moare, atunci vom suferi cu toţii o vreme. Ellen şi Marsh vor suferi o vreme mai îndelungată. Dar lumea nu se va sfîrşi aici, Lisa. Iar dacă Alex moare, nu va fi din vina ta, aşa cum nici accidentul nu a fost din vina ta.

– Dar Carolyn Evans a spus...

– Carolyn Evans e o puştoaică răzgîiată şi egoistă, iar tu nu eşti singura care a auzit-o ţipînd în noaptea aia că e numai vina ta. Astă-seară am vorbit cu Bob Carey şi cu Kate Lewis şi amîndoi mi-au spus exact ce era în mintea ei. În mintea ei era că, dacă tu n-ai fi plecat de la petrecere, n-ar fi plecat nici Alex. Şi vrei să ştii care era problema ei? Nu tu şi nici Alex. Problema drăgălaşei noastre Carolyn era că petrecerea nu va mai putea rămîne secretă. De asemenea, din cîte ştiu, Carolyn a fost singura care nu s-a deranjat să vină la Centru azi-noapte. S-a dus înapoi acasă, unde s-a apucat de curăţenie.

– Nu are nici o importanţă ce era în mintea ei, spuse Lisa, întorcîndu-se cu faţa la perete. Nu schimbă cu nimic ceea ce simt eu.

Carol rămase cîteva clipe tăcută, apoi întinse un braţ şi o trase mai aproape.

– Ştiu, draga mea. Şi probabil că va trebui să te descurci singură cu asta. Între timp, ce facem cu Alex?

Lisa tresări şi se ridică brusc.

– Alex? Ce-i cu el?

– Dacă își revine?

– Are să-și revină. Trebuie.

– De ce? Numai pentru că tu vrei să scapi de sentimentul de vinovăție? De-aia vrei să se trezească? Pentru ca tu să te simți mai bine?

Lisa făcu ochii mari, șocată.

– Mamă! Cum poți să spui așa ceva...

Carol dădu din umeri.

– Păi, ce altceva pot să cred?

O luă de mînă.

– Lisa, te rog să mă asculți foarte atent. Sînt șanse ca Alex să supraviețuiască accidentului, după cum sînt șanse ca el să iasă din comă. Dar, dacă se întîmplă, va fi într-o stare foarte proastă și va avea nevoie de mult ajutor. Părinții nu vor fi de ajuns. Va avea nevoie de prietenii lui și va avea nevoie de tine. Dacă îți consumi toată energia cu sentimente de vină și autocompătimire, n-ai să-i mai poți fi de prea mare ajutor, nu?

– Dar ce altceva pot să fac?

– Asta nici unul din noi nu va ști decît atunci cînd va veni momentul. Pentru început însă, ai putea să încerci să te pui pe picioare.

Se opri ezitînd o clipă, apoi continuă.

– Îl operează mîine.

În ochii Lisei apăru mirarea, dar Carol continuă înainte ca ea să apuce să spună ceva.

– Știu că ai să vrei să fii acolo – asta vrem cu toții. Dar n-o să te las să stai pe canapea și să bocești. Dacă e să facă cineva asta, atunci aceea va fi Ellen și bănuiesc că nici ea n-are s-o facă. Operația va fi lungă și s-ar putea ca Alex să nu-i supraviețuiască. Dar, dacă vrei să te afli acolo, și eu și tatăl tău sperăm că te vei comporta așa cum am încercat să te învățăm.

Urmă o tăcere îndelungată, după care în colţul gurii Lisei se ivi umbra unui zîmbet. Întrebă cu o voce mică:

– Adică să ţin capul sus?

Carol aprobă cu o înclinare a capului.

– Şi să nu uiţi că nu tu eşti cea care suferă, ci Alex. Indiferent ce se întîmplă mîine, săptămîna viitoare sau indiferent cînd, viaţa ta va merge înainte. Dacă supravieţuieşte, Alex nu va avea prea mult timp de pierdut ca să te încurajeze pe tine.

Se ridică şi îşi forţă un zîmbet, pe care nu-l simţea ca fiind adevărat.

– Mingea e în terenul tău, draga mea. Ai grijă cum o joci.

Patruzeci de minute mai tîrziu, Lisa Cochran coborî la parter. Purta una din cămăşile albe, mai vechi, ale tatălui ei şi o pereche de blugi. Părul, încă ud de la duş, îi era strîns într-un prosop.

– Cine-a sunat? întrebă ea.

Tatăl coborî ziarul şi deschise gura.

– Adică în afară de prinţul Andrew şi de John Travolta? Cu ei am vorbit deja şi le-am explicat că s-a terminat definitiv.

– Toate mesajele sînt lîngă telefon, îi răspunse mama. Se petrece ceva ce-ar trebui să ştim şi noi sau o să aflăm din ziare?

– Nu cine ştie ce, răspunse Lisa. M-am gîndit să-i strîng şi pe ceilalţi pentru mîine. Ştiţi la ce oră îl operează pe Alex?

Jim lăsă ziarul deoparte, privindu-şi curios fiica cea mare. Şi, pentru că Lisa se îndrepta deja spre uşă, o strigă.

– Vrei să-mi spui şi mie pentru ce îi strîngi?

– Păi, toată lumea o să vrea să fie acolo, dar n-are nici un sens să apară toţi odată. Vreau să-i mai răresc. Mîine e

duminică, deci nu merge nimeni la școală. Putem foarte bine să dăm o mînă de ajutor.

Carol se încruntă.

– Sper că n-o să se adune iar o gloată, ca azi-noapte...

– Am să le spun să nu stea mult. Și o să o rog pe Kate să stea pe-acolo, pentru cazul în care are cineva nevoie de ceva.

Fu rîndul lui Jim să clatine din cap.

– Lisa, iubita mea, știu că vrei să ajuți, dar...

– Las-o, îl întrerupse Carol. Lisa, îmi dai voie să-ți dau o sugestie? Nu vrei să o suni mai întîi pe Ellen, să vezi ea ce zice? S-ar putea să prefere să-i ții pe toți deoparte, măcar pînă știm ce se va mai întîmpla.

Chipul Lisei se lungi și fata gemu.

– De ce nu m-am gîndit?

– Pentru că ești toantă, spuse Kim, abandonînd desenul la care lucra și cățărîndu-se în poala tatălui ei. Nu-i așa că e toantă, tati?

– Rîde ciob de oală spartă.

– Tati! Tu trebuia să ții cu mine!

– Am uitat.

Jim o strînse în brațe, apoi se întoarse spre Lisa.

– Ai ceva planuri și pentru sora ta? o întrebă el blînd. Dacă tot vrei să-ți organizezi prietenii, n-ar fi bine să găsești cîțiva care să stea cu Kim?

– Vreu să merg cu voi! protestă imediat aceasta.

– Așa spui acum. Dar mîine n-ai să mai spui la fel. Și nu te contrazice cu mine. Sînt mai mare decît tine și, dacă vreau, te fac una cu pămîntul.

Kim chicoti, dar nu mai comentă.

– Poate o duce cineva la film sau altundeva. Și după cină o să avem nevoie de cineva care să stea cu ea.

Ochii Lisei se întunecară.

– N-o să fie gata pînă atunci?

Carol și Jim schimbară o privire, iar Jim spuse:

– Am vorbit ceva mai devreme cu Marsh. Mi-a spus că operaţia va dura cel puţin optsprezece ore. N-o să fie nici o distracţie, draga mea.

Lisa păli uşor, luptîndu-se cu lacrimile care îi izvorau în ochi. Vocea însă nu-i tremura.

– Ştiu că n-o să fie o distracţie. Vreau numai să ajut atît cît pot.

– Mama poate...

– Nu, şi eu pot şi am să o fac. Am să văd de Kim şi am să mă îngrijesc să nu ne trezim cu toată gaşca la spital. O să mă descurc, tati. Numai lasă-mă să fac lucrurile aşa cum ştiu eu, bine?

Dispăru şi o auziră murmurînd la telefon. Jim se întoarse către Carol.

– Ce s-a întîmplat sus, în camera ei? o întrebă el.

– Cred că s-a maturizat, Jim. Sau măcar încearcă.

Urmă un moment de tăcere, iar pe urmă Kim începu să se fîţîie în poala tatălui său, încercînd să se întoarcă pentru a-l putea privi în ochi.

– Chiar trebuie să mă duc la film cu prietenii ei ăia fraieri? vru ea să ştie.

– Dacă te duci, sînt sigur că or să te lase să alegi filmul, îi răspunse Jim.

Ceva mai împăcată, Kim se aşeză la loc.

– Sper că Alex se face bine repede, zise ea. Mie îmi place de Alex.

– Şi nouă ne place, îi spuse Carol. Şi o să se facă bine, dacă ne rugăm toţi pentru el.

Şi, adăugă în gînd, dacă Raymond Torres ştie într-adevăr ce face.

În timp ce ea gîndea astfel, Raymond Torres îşi făcea ultimele pregătiri din seara aceea. Nu erau vizite obişnuite, căci Alex Lonsdale era singurul pacient. Se opri mai întîi în

rezerva lui Alex, vizavi de blocul operator. Asistenta din tura de noapte ridică ochii din cartea pe care o citea.

– Nimic, domnule doctor, spuse ea, în timp ce Torres scruta monitoarele pe care erau înregistrate funcţiile vitale ale copilului. Nu s-a modificat nimic faţă de acum o oră.

Torres înclină din cap, privindu-l gînditor pe băiatul întins pe pat.

Seamănă cu maică-sa. Gîndul îi trecu prin minte, aducînd cu el o mulţime neaşteptată de amintiri nechemate, dintr-un trecut despre care crezuse că nu-l mai putea atinge. O dată cu amintirea lui Ellen Lonsdale reveni amintirea altor trei fete; pe măsură ce chipurile lor i se conturau în minte, începu să tremure.

Uită, îşi spuse el. Totul s-a întîmplat demult, acum s-a terminat. Nu mai are nici o importanţă. Cu un efort de voinţă, se concentră asupra formei nemişcate a lui Alex Lonsdale. Se aplecă şi deschise cu grijă unul din ochii băiatului, verifică pupila, apoi închise ochiul la loc. Invazia bruscă de lumină nu provocase nici o reacţie. Nu era un semn pozitiv.

– Bun, spuse el. În noaptea asta dorm aici, în camera de lîngă birou. Dacă se întîmplă ceva, orice, vreau să mă trezeşti imediat.

– Desigur, domnule doctor, răspunse asistenta.

Nu mai era nevoie să spună ceva. Prima regulă pe care o învăţau cei care lucrau cu doctorul Torres le era expusă limpede în momentul angajării: Dacă se întîmplă ceva, anunţaţi-l imediat pe doctorul Torres. Toţi cei din institut se supuneau acestei reguli, învăţînd repede să renunţe la aprecierile personale. Aşa încît în această noapte, dacă Alex tresărea, un aparat avea să înregistreze mişcarea şi doctorul Torres avea să fie anunţat imediat. Pe cînd Torres ieşea din rezervă, asistenta se întoarse la cartea ei.

Torres intră în anticamera sălii de operaţie, unde constată că totul era pregătit pentru a doua zi: halate, mănuşi, măşti, totul. Şi pe parcursul nopţii se vor mai face încă cel puţin două verificări. Trecu în sala de operaţie, unde şase tehnicieni verificau, bucată cu bucată, întregul echipament din încăpere, test după test, verificîndu-şi propriile mişcări, apoi supunîndu-se verificărilor făcute de alţi doi tehnicieni. Această activitate avea să continue toată noaptea, în căutarea oricărui element care ar fi putut funcţiona anormal şi care era imediat înlocuit. Tehnicienii aveau să părăsească sala doar în momentul începerii sterilizării, cu o oră înainte de operaţie.

Mulţumit, se îndreptă pe culoar spre ceea ce demult devenise cunoscut sub numele de Sala de Repetiţii. Era o încăpere mare, cu cîteva birouri. Pe fiecare se afla cîte un terminal de computer. Aici se făceau repetiţiile pentru fiecare dintre operaţiile efectuate la institut.

În noaptea aceasta toate birourile erau ocupate şi toate monitoarele clipeau viu în lumina blîndă a Sălii de Repetiţii. Utilizînd modelul generat mai devreme al creierului lui Alex, tehnicienii de la monitoare parcurgeau operaţia pas cu pas, căutînd eventualii viruşi produşi de computer prin propriul său program.

Nu se aşteptau să găsească nimic; de multă vreme se convinseseră că programele generate de computere erau mult mai curate decît cele create de oameni.

Exista însă şi posibilitatea ca undeva, în sistem, să existe un „pasiv"

„Pasivii" erau viruşii nedetectaţi. Ei puteau să nici nu existe în programul ca atare. Puteau proveni dintr-un program care fusese utilizat, la rîndul său, pentru crearea unui al treilea program. Cu toţii ştiau dintr-o tristă experienţă că un asemenea virus se putea activa pe neaşteptate şi putea distruge totul.

Sau, mai rău, putea introduce în program o eroare infinitezimală, creînd un nou „pasiv"

În cazul de faţă, acesta putea provoca o conexiune greşită în creierul lui Alex Lonsdale, ceea ce putea însemna orice.

Sau nimic.

Sau moartea lui Alex.

Torres se învîrti prin sală, concentrîndu-se pe rînd asupra monitoarelor. Tot ceea ce vedea îi era cunoscut. Şi avea să revadă totul din nou mîine.

Doar că mîine nu mai era nici o repetiţie. Mîine degetele lui vor comanda robotului şi conexiunile pe care le făcea în creierul lui Alex, urmînd programul acesta, nu mai puteau fi desfăcute. Alex va trebui să trăiască tot restul vieţii cu rezultatul operaţiei de mîine.

Sau să moară.

Unul dintre tehnicieni se lăsă pe spate şi se întinse.

– Ceva probleme? întrebă Torres.

Tehnicianul clătină din cap.

– Pînă acum totul e perfect.

– De cîte ori ai trecut prin el?

– Cinci.

– E un început, spuse Torres.

Ar fi fost bine dacă ar fi avut cîteva luni la dispoziţie, pentru a rula programul, dar nu le aveau. Nici chiar dimineaţă nu vor fi siguri că programul nu avea nici un virus. Aceasta era partea cea mai rea a viruşilor, uneori nu apăreau cu anii. Singura modalitate de a-i scoate la iveală era să rulezi programul de nenumărate ori şi să speri că, dacă era să iasă ceva prost, atunci va ieşi cînd trebuia. Da data aceasta însă, pur şi simplu nu aveau timpul necesar. Va trebui să spere că programul era curat.

Şi totuşi, pe cînd se îndrepta spre micul dormitor pregătit permanent pentru el deasupra biroului, prin mintea doctorului

Torres se tot învîrtea un gînd: nimic nu e perfect. Întotdeauna e cîte ceva care merge prost.

Alungă gîndul. Nu şi de data asta. De data asta totul trebuia să fie perfect. Şi numai el va şti vreodată ce era perfecţiunea.

Ellen şi Marshall Lonsdale sosiră la Palo Alto a doua zi dimineaţă, la ora cinci. Afară era încă întuneric, dar pretutindeni la Institutul de Cercetare a Creierului Uman luminile străluceau şi peste tot era lume. Fură conduşi în acelaşi salon în care Marsh îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei precedente, unde li se oferi cafea şi plăcintă.

– Îl putem vedea pe Alex? întrebă Ellen.

Recepţionera zîmbi cu înţelegere.

– Îmi pare rău. A început deja pregătirile.

Ellen încercă să nu se manifesteze, dar durerea din ochii ei era vizibilă pentru cealaltă femeie.

– Îmi pare foarte rău, doamnă Lonsdale, dar aceasta este una din regulile doctorului Torres. Odată începute pregătirile, pacientul rămîne complet izolat. Doctorul e un fanatic al sterilizării.

Uşa se deschise brusc şi o voce prietenoasă umplu încăperea.

– De ce trebuie ca operaţiile să se facă întotdeauna cînd se crapă de ziuă? fu întrebarea lui Valerie Benson, adresată nimănui în mod special. Ăştia se cred în război?

Traversă salonul şi o îmbrăţişă iute pe Ellen.

– O să fie bine, îi şopti ea. Eu nu mă scol aşa devreme decît dacă ştiu că nu are ce să meargă prost şi uite-mă. Aşa că poţi să te linişteşti. Alex o să fie bine.

Ellen nu putu să nu-i zîmbească lui Valerie, cunoscută pentru obiceiul ei de a se trezi tîrziu dimineaţa. Uneori, Valerie afirma că motivul real pentru care divorţase de soţul ei era acela că pretenţia de a lua micul dejun la ora nouă

dimineața constituia forma cea mai gravă de cruzime mintală. Dar, într-adevăr, iat-o acolo, sprijin la nevoie, ca și cum ar fi fost trează de ceasuri întregi.

– Nu trebuia să vii, îi spuse Ellen.

– Ba bineînțeles că trebuia. Dacă nu veneam, s-ar fi comentat pe tema asta ani de zile. Marty a venit?

– Nu știu dacă vine. Și e atît de devreme...

– Prostii, pufni Valerie. Cred că e aproape vremea prînzului.

Îl sărută în fugă pe Marsh pe obraz.

– E bine? îl întrebă ea, scăzînd vocea.

– Nu vor nici măcar să ne lase să-l vedem pe Alex înainte de operație, replică el, nefăcînd nici un efort să își ascundă iritarea.

Valerie dădu din cap înțelegătoare.

– Întotdeauna am spus că Raymond Torres e o ființă imposibilă. Strălucit, fără îndoială. Dar imposibil.

Ochii lui Ellen se întunecară.

– Dacă îl poate salva pe Alex, nu-mi pasă cît de imposibil e.

– Bineînțeles, draga mea, o asigură Valerie. Nici unuia dintre noi nu-i pasă. Și-apoi, poate că s-a mai schimbat în ultimii douăzeci de ani. Doamne, dacă aș avea un pic de minte, m-aș mărita cu el. Ce loc extraordinar, nu-i așa? E tot al lui?

– Val, o întrerupse Ellen, poți s-o mai lași mai moale. Nu e nevoie să ne distragi atenția – vom trece prin toate pas cu pas.

Zîmbetul larg al lui Valerie se stinse, iar ea se așeză brusc, scotocind în geantă și scoțînd o batistă. Își suflă nasul, își șterse ochii și, cu un gest hotărît, puse batista la loc.

– Iertați-mă. Dar gîndul că i s-ar putea întîmpla ceva lui Alex... Of, Ellen îmi pare atît de rău. Pot să vă ajut cu ceva?

Ellen clătină din cap.

– Cu nimic. Doar să stai cu mine, Val. Cel mai important lucru e să vă am lîngă mine pe tine, pe Marty şi pe Carol.

Faptul că prietenele ei erau acolo, să o sprijine şi să încerce să o îmbărbăteze, avea să-i fie de ajutor.

Cea mai lungă zi din viaţa ei tocmai începuse.

7

Puţin după ora şapte, cînd se deschise uşa salonului, nici Ellen şi nici Marsh nu-i dădură prea multă atenţie. Cunoscuţii veniseră şi plecaseră pe tot parcursul zilei, unii după ce stătuseră doar cîteva minute, alţii după o oră sau două. Acum nu mai rămăseseră decît prietenii apropiaţi: familia Cochran, Marty Lewis şi Valerie Benson. Numai Cynthia Evans nu venise.

Încetul cu încetul îşi dădu seama că în faţa ei stătea cineva care îi vorbea. Ridică privirea şi întîlni un chip străin.

– Doamnă Lonsdale? Sînt Susan Parker, asistenta de noapte. Doctorul Torres vrea să vă vadă, împreună cu soţul dumneavoastră, la el în birou.

Ellen se uită la Marsh care, deja în picioare, îi întinse o mînă. Brusc, se simţi dezorientată – crezuse că va dura pînă spre miezul nopţii. Doar dacă... Îşi întrerupse gîndul că Alex ar fi putut, în sfîrşit, să moară.

– E gata? reuşi ea să îngaime. A terminat?

Apoi se trezi în biroul lui Torres. Doctorul o privea intens de pe cealaltă parte a biroului. Se ridică, ocoli biroul şi îi întinse mîna.

– Bună, Ellen, îi spuse el încet.

Primul gînd care îi trecu prin minte fu că era chiar mai chipeş decît şi-l amintea. Şovăind, îi luă mîna şi i-o strînse scurt, iar apoi, fără să-i dea drumul, îl privi drept în ochi.

– Alex..., şopti ea. E...

– E în viaţă, răspunse Torres, în glasul căruia se citea extenuarea, în timp ce în ochi îi strălucea triumful. L-am scos din sala de operaţie şi am decuplat respiratorul. Respiră singur, iar pulsul îi e puternic.

Lui Ellen i se muiară genunchii; Marsh o ajută să se aşeze.

– E treaz? îşi auzi soţul întrebînd.

Torres clătină din cap, iar inima lui Ellen se opri.

– Dar asta nu înseamnă mare lucru, zise Torres. Nici nu vrem să se trezească mai devreme de mîine dimineaţă.

– Atunci nu ştiţi încă dacă operaţia a reuşit.

Vocea lui Marsh era plată.

Din nou Torres clătină din cap şi se frecă la ochi cu mîinile strînse pumn.

– Vom şti mîine dimineaţă, cînd... dacă se trezeşte. Dar lucrurile par să stea bine.

Le zîmbi.

– Şi, pentru că v-o spun eu, puteţi să mă credeţi. Ştiţi ce consider eu reuşită şi ce consider eşec. Pot să vă spun de pe acum că, dacă Alex moare în următoarea săptămînă, nu va fi din cauza leziunilor pe creier. Va fi din cauza complicaţiilor – pneumonie sau vreo infecţie virală. Şi am de gînd să fac în aşa fel încît aşa ceva să nu se întîmple.

– Putem... să-l vedem? întrebă Ellen.

Torres dădu din cep.

– Dar numai un minut şi numai pe fereastră. Pentru moment nu vreau să intre nimeni în rezerva lui, cu excepţia personalului nostru.

Marsh păru că vrea să spună ceva, dar Torres îl ignoră.

– Regret, dar asta vă include şi pe dumneavoastră. Puteţi

să aruncaţi însă o privire – Susan are să vă conducă – după care vă sfătuiesc să mergeţi acasă şi să trageţi un pui de somn. Mîine dimineaţă va fi clipa cea mare, pentru care vreau să fiţi aici. Dacă iese din comă, vreau să văd în ce măsură îi recunoaşte pe cei din jur.

– Pe noi, şopti Ellen.

– Exact, răspunse Torres. Acum vă rog să mă scuzaţi, eu o să mă duc să mă culc.

Ellen se ridică cu greu în picioare şi se întinse să-i apuce din nou mîna lui Torres.

– Îţi mulţumesc, Raymond, murmură ea. Nu... nu ştiu ce să spun. N-am crezut... nu mi-aş fi putut...

Torres îşi smulse mîna dintr-a ei.

– Nu-mi mulţumi, Ellen. Nu încă. Există posibilitatea ca fiul tău să nu iasă din comă.

Şi dispăru, lăsînd-o pe Ellen, cu chipul pămîntiu, să privească în urma lui.

– Îl recunosc, spuse Marsh. E felul lui de a ne spune să nu ne facem speranţe prea mari.

– Dar a spus...

– A spus că Alex e în viaţă şi că respiră fără ajutor. Asta e tot ce-a spus.

O conduse spre uşă.

– Hai să-l vedem o clipă, apoi mergem acasă.

Susan Parker îi conduse în tăcere pînă în aripa vestică, pe un culoar, dincolo de sala de operaţie. Se opri în dreptul unei ferestre prin care cei doi Lonsdale puteau vedea înăuntrul unei încăperi spaţioase. În centru era un pat tipic de spital, cu grilajul de protecţie ridicat. De jur împrejurul patului se găseau o serie de monitoare, fiecare ataşat la o parte din trupul lui Alex.

Capul, înfăşurat în bandaje, părea un ghem ţepos de fire subţiri.

Dar respiratorul dispăruse şi, chiar de dincolo de geam, i

se vedea pieptul ridicîndu-se şi coborînd în ritmul profund, egal, al somnului. Dintr-o privire aruncată unuia din monitoare, Marsh văzu că pulsul lui Alex era acum tot atît de puternic şi regulat ca şi respiraţia.

– O să iasă din comă, spuse el încet.

Alături de el, Ellen îl ţinea strîns de mînă.

– Ştiu, răspunse ea. O simt. Marsh, a reuşit. Raymond ne-a înapoiat fiul.

După o pauză ea întrebă:

– Dar cum va fi? Nu va mai fi acelaşi, nu-i aşa?

– Nu, spuse Marsh gînditor. Nu va mai fi acelaşi, dar va fi tot Alex.

Se auzi un piuit uşor, iar asistenta, a cărei singură datorie era să-l păzească pe Alex Lonsdale, ridică iute privirea, verifică monitoarele cu un ochi experimentat şi înregistră exact momentul.

Nouă patruzeci şi şase dimineaţa.

Apăsă pe soneria de pe panoul de comandă, apoi se aplecă peste patul lui Alex, concentrată asupra ochilor.

Piuitul se auzi din nou şi de data aceasta văzu şi cauza. Ridică receptorul telefonului şi apăsă pe două taste. De la primul apel, cineva răspunse la capătul celălalt.

– Torres. Ce este?

– Mişcări rapide ale ochilor, domnule doctor. S-ar putea să viseze sau...

– Sau să se trezească. Cobor imediat.

Telefonul îi amuţi în mînă, iar asistenta îşi întoarse atenţia din nou către Alex.

Aparatul piui încă o dată. Mişcările slabe şi rare ale pleoapelor se înteţiră pînă la un fluturat energic.

Ca prin ceaţă, devenea conştient de sine însuşi. În jurul său se întîmpla ceva.

Percepea sunete şi imagini şterse, dar nici una din ele nu avea sens.

Era ca şi cum ai privi un film, derulat cu o viteză atît de mare, că nu vezi nimic din el.

Întunericul. Întunericul care îl înconjura şi în care nu aveai deloc senzaţia că exişti. Apoi, încet, începu să se simtă. Era ceva mai mult decît întunericul, mai mult decît sunetele şi imaginile nedeslușite.

Un vis.

Visa.

Ce? Încercă să se concentreze. Dacă visa, unde se afla? Şi de ce nu făcea parte din vis?

Întunericul începu să se retragă, sunetele şi imaginile să dispară.

Nu era un vis. Era adevărat. El era adevărat.

El.

Ce însemna „el"?

„El" era un cuvînt a cărui semnificaţie ar fi trebuit să o cunoască. Ar fi trebuit ca de el să fie legat un nume, dar nu era.

Cuvîntul nu avea nici un sens.

Apoi, încet, „el" se topi în „eu"

„Eu" se contură.

Eu sînt eu. El este eu.

Cine?

Alexander James Lonsdale.

Semnificaţia acestor cuvinte mici începu să renască.

Începu să îşi aducă aminte.

Dar nu erau decît fragmente, cele mai multe dintre ele fără vreun sens. Mergea undeva. Unde? La un bal. Avusese loc un bal. Gîndeşte-te la el.

Dacă vrei să-ţi aminteşti un lucru, trebuie să te gîndeşti la el.

Nimic.

Mergea undeva.

O maşină. Era într-o maşină, conducea. Încotro?

Nimic. În minte nu-i venea nici o imagine, nici un nume de stradă.

Gîndeşte-te la o imagine, indiferent care.

Dar nu revenea nimic şi, pentru o clipă, fu convins că nu va şti niciodată nimic altceva decît propriul său nume. În mintea sa nu mai exista nimic altceva. Nimic în afară de un gol imens, întunecat. Apoi începură să-i revină în memorie alte nume.

Marshall Lonsdale.

Ellen Smith Lonsdale.

Părinţii. Erau părinţii lui. Foarte încet, întunericul din jur se lumină.

Deschise ochii către lumina strălucitoare şi îi închise la loc.

– S-a trezit.

Cuvintele aveau o semnificaţie pe care o pricepea.

Deschise din nou ochii. Strălucirea se mai diminuă şi începură să se formeze imagini tulburi. Apoi, încet, privirile i se concentrară.

Imagini ce i se legau în minte, lucruri pe care le mai văzuse. Brusc, înţelese unde se afla. Într-un spital.

Tatăl său lucra într-un spital. Tatăl său era medic. Mişcă din nou ochii şi zări un chip.

Tatăl său?

Nu ştia. Deschise gura.

– C-cine... sînteţi?

– Doctorul Torres, rosti o voce. Doctorul Raymond Torres.

Urmă o perioadă de tăcere. Apoi vocea se auzi din nou.

– Dar tu cine eşti?

Rămase tăcut timp de cîteva secunde, după care rosti iar

cîteva cuvinte chinuite, dar suficient de clare pentru a fi înţelese:

– Lonsdale. Alexander James Lonsdale.

– Bun, îi spuse cel al cărui nume era Raymond Torres. E foarte bine. Acum, ştii unde te afli?

– S-spa...

Se opri, apoi încercă iar, cu grijă.

– Spi-tal.

– Corect. Ştii de ce eşti la spital?

Alex se cufundă din nou în tăcere, în timp ce mintea lui încerca să prindă sensul întrebării. În clipa aceea totul îi reveni cu un val.

– Ha-hacienda, şopti el. Maşina.

– Bun, rosti blînd doctorul Torres. Acum nu mai încerca să spui nimic. Stai liniştit. Totul are să fie bine. Înţelegi?

– D-da.

Imaginea doctorului dispăru din cîmpul său vizual, înlocuită de o faţă pe care nu o cunoştea. Închise ochii.

Cîteva minute mai tîrziu, Torres intră în birou, iar Ellen şi Marsh se ridicară nerăbdători în picioare.

– Şi-a revenit, le comunică el. Şi vorbeşte.

– A... chiar a spus ceva? întrebă Ellen, în vocea căreia, pentru prima dată de la accident, se auzi speranţa. Nu doar sunete disparate?

Torres se aşeză la birou. Atitudinea sa era, ca întotdeauna, rece şi distantă.

– Mai mult decît atît. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să mă întrebe cine sînt. Apoi mi-a spus cum îl cheamă. Şi ştie ce s-a petrecut.

Marshall Lonsdale îşi simţi inima bătînd. Apoi o imagine i se născu brusc în minte. Diagrama de probabilităţi pe care o văzuse cu două zile înainte. Pentru recuperarea parţială şansele erau de 20%, în timp ce pentru recuperarea totală ele

erau inexistente. Dar iată că Alex auzea, vorbea şi părea să şi gîndească. Îşi dădu seama că doctorul Torres continua să vorbească şi se strădui să se concentreze asupra cuvintelor lui.

– ...dar trebuie să înţelegeţi că s-ar putea să nu vă recunoască.

– De ce? întrebă Ellen. O, Doamne, nu e... nu e orb, nu-i aşa?

– Deloc, o asigură Torres.

Sub privirea ochilor fixaţi asupra ei, Ellen simţi cum o ia cu fiori. Era în ochii aceia o forţă care nu fusese acolo în urmă cu douăzeci de ani. Dacă pe atunci focul din privirile lui i se păruse înspăimîntător, acum el ardea cu o nouă încredere în sine, molipsitoare. Înţelese deodată că, indiferent ce avea să-i spună doctorul Torres, acesta avea să fie adevărul absolut... Şi dacă Alex putea fi vindecat, singurul care o putea face era Raymond Torres. În prezenţa sa, spaima atotstăpînitoare care o cuprinsese din clipa în care aflase de accidentul lui Alex începu să se destrame. Descoperi că se concentra asupra cuvintelor lui cu o intensitate de care nu se crezuse capabilă.

– Nu avem cum să ştim acum ce îşi va aminti şi ce nu. S-ar putea să ştie cum vă cheamă, dar să nu aibă nici o idee de cum arătaţi. Sau dimpotrivă. S-ar putea să-i păreţi familiari, dar să nu ştie cine sînteţi. Aşa că aveţi mare grijă cînd îl vedeţi. Dacă nu vă recunoaşte nu vă întristaţi, nici măcar nu-i arătaţi că v-a întristat.

– E suficient că a ieşit din comă şi că e conştient, şopti Ellen.

Apoi, deşi ştia că nu va putea niciodată exprima ceea ce simţea, continuă:

– Cum pot să-ţi mulţumesc? Cum aş putea vreodată să-ţi mulţumesc pentru ce ai făcut?

– Acceptîndu-l pe Alex așa cum e el acum, răspunse Torres, ignorînd emoția din glasul ei.

– Dar ai spus...

– Știu ce-am spus. Trebuie să înțelegeți amîndoi că Alex va avea, fără îndoială, multe probleme și că veți fi nevoiți să învățați să vă descurcați cu ele. S-ar putea să nu fie chiar așa de ușor.

– Știu, spuse Ellen. Nici nu mă aștept să fie. Dar, oricare vor fi aceste probleme, sînt sigură că Alex le va dovedi. Raymond, ne-ai dat înapoi viața lui Alex. Ai... ce mai, ai făcut o minune.

Torres se ridică în picioare.

– Haideți să-l vedem. O să vă duc chiar eu înăuntru, și aș prefera să o facem pe rînd. Nu vreau să-l confrunt cu prea multe deodată.

– Desigur, aprobă Marsh.

Porniră spre aripa vestică și se oprirră în fața ușii de la rezerva lui Alex. De dincolo de geam, nu părea să se fi schimbat nimic.

– Are vreo importanță care dintre noi intră primul? întrebă el.

– Aș prefera să intri tu, răspunse Torres. Ești medic și, dacă se întîmplă ceva, ai să-ți controlezi mai bine reacțiile.

Cei doi Lonsdale schimbară o privire, iar Ellen reuși să-și ascundă dezamăgirea.

– Hai, du-te, zise ea. Eu mă descurc.

Torres deschise ușa și amîndoi pătrunseră înăuntru. Ellen îl urmări din ochi pe Marsh care se apropie, iar apoi se opri lîngă patul lui Alex.

Alex deschise din nou ochii și îl recunoscu pe doctorul Torres. Lîngă el mai era cineva.

– Cine... cine... sînteți?

După o scurtă pauză, străinul spuse:

– Alex, sînt tatăl tău.

– Tatăl...? repetă Alex.

Cu privirile aţintite asupra bărbatului, îşi scotocea prin memorie. Brusc, chipul deveni din necunoscut familiar.

– Tată, spuse el.

Şi din nou:

– Tată.

Îi văzu ochii umplîndu-se de lacrimi şi îl auzi întrebîndu-l:

– Cum te simţi, fiule?

Alex căută în memorie cuvîntul adecvat.

– D-doare, şopti el. Doare, dar nu... nu rău.

De undeva răsări o formulă:

– Se pare că o să trăiesc pînă la urmă.

Tatăl său şi doctorul Torres schimbară o privire rapidă, înainte de a-l privi din nou. Pe chipul tatălui său reapăru zîmbetul.

– Sigur că o să trăieşti, fiul meu, îl mai auzi spunînd cu un glas înecat. Sigur că o să trăieşti.

Alex închise ochii, ascultînd zgomotul paşilor care se îndepărtau de patul lui. Încăperea se cufundă în liniştе; apoi auzi din nou paşi şi înţelese că se apropiase iar cineva. Doctorul Torres, împreună cu altcineva. Deschise ochii şi privi în sus. Deasupra lui, în aer, părea să plutească suspendat un chip încadrat de păr negru, vălurit.

– Bună... mamă, şopti el.

– Alex, murmură la rîndul ei Ellen. Ah, Alex, ai să te faci bine. Ai să te faci bine.

– Bine, repetă el. Bine.

Extenuat, se lăsă să alunece înapoi în apa adîncă a somnului.

– Puteţi să vă petreceţi ziua aici dacă vreţi, le spuse doctorul Torres, întors în biroul său. Dar nu-l mai puteţi vedea pe Alex pînă mîine.

– Mîine? întrebă Marsh. De ce? Şi dacă se trezeşte? Dacă întreabă de noi?

– Nu se mai trezeşte. Vreau să mă mai uit încă o dată la el, apoi o să-i dau un sedativ.

Ochii lui Marsh se înnegurară.

– Sedativ? Abia a ieşit din comă. Unui pacient ca ăsta nu-i dai sedative, mai degrabă încerci să-l ţii treaz.

Chipul lui Torres păru tăiat în piatră.

– Nu cred că v-am cerut nici sfatul şi nici părerile, domnule doctor Lonsdale, spuse el.

– Dar...

– Pe care nu mă interesează să le aud, continuă Torres, ignorînd întreruperea. Ca să fiu cinstit, nu am timp să ascult ce vreţi să-mi spuneţi şi aş prefera să vă păstraţi opiniile pentru dumneavoastră. Alex este pacientul meu, iar eu am metodele mele proprii. Alaltăieri v-am spus clar. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi.

Deschise uşa cu obişnuitul gest de concediere.

– Dar e fiul nostru, protestă Marsh. Nu se poate să nu avem dreptul...

– Nu, Marsh, îl întrerupse Ellen. Vom face aşa cum ne cere Raymond.

Marsh îşi privi soţia în tăcere timp de o clipă, cu maxilarele încleştate de furie. Disperarea ei fu mai puternică însă, astfel încît, cînd se întoarse spre Torres, o făcu într-o atitudine stăpînită.

– Îmi cer scuze... m-au luat nervii pe dinainte.

Îi zîmbi strîmb.

– Am să încerc să nu mai uit că nu eu sînt doctorul aici. Am avut de-a face cu destui părinţi speriaţi ca să ştiu cît pot fi de dificili.

Gheaţa din comportamentul lui Torres se mai topi puţin.

– Mulţumesc, replică el. Mă tem că am pacienţi puţini şi răbdare mai deloc, dar ştiu perfect ce fac. Vă rog să mă scuzaţi, vreau să mă întorc la Alex.

În timp ce se întorcea împreună cu Ellen în salon, pe Marsh îl năpădi din nou furia.

– Aşa ceva n-am mai auzit! Mai că nu ne-a spus că nu vrea să ne mai vadă pe-aici!

– Se pare că nu vrea.

– Dar sînt tatăl lui Alex, ce naiba!

Aflată la capătul puterilor, Ellen îşi privi soţul cu o detaşare neaşteptată. Era nemulţumit de ceea ce făcuse Raymond Torres?

– Iar el e medicul lui Alex, spuse ea. Şi dacă nu era el, acum nu-l mai aveam. Îi datorăm lui Raymond viaţa fiului nostru şi nu vreau să uit asta.

– Raymond, o îngînă Marsh. Şi de cînd mă rog vă spuneţi pe nume?

Ellen îl privi uimită.

– De ce nu?

– Eu nu-i spun, rosti Marsh.

Era din ce în ce mai nedumerită. Ce se petrecea cu el? Răspunsul îi veni brusc.

– Marsh, eşti gelos?

– Bineînţeles că nu, răspunse Marsh, o idee prea iute. Doar că nu pot să-l înghit.

– Regret profund, zise Ellen cu o undă de gheaţă în glas. Fapt este că i-a salvat viaţa fiului nostru şi, chiar dacă nu poţi să-l înghiţi, ar trebui măcar să-i arăţi recunoştinţă.

Cuvintele acestea îşi făcură efectul şi din nou mînia lui Marsh se evaporă.

– Asta da. Ai avut dreptate. A făcut, într-adevăr, o minune, una pe care eu n-aş fi putut să o fac. Poate că sînt şi puţin gelos.

O înconjură cu braţele.

– Promite-mi că nu te îndrăgosteşti de el.

Timp de o clipă, Ellen nu fu sigură că glumeşte, apoi îi zîmbi şi îl sărută fugar.

– Promit. Acum hai să le spunem şi celorlalţi vestea cea mare.

Intrară în salonul pe care Carol şi Lisa Cochran îl măsurau nerăbdătoare de la un capăt la altul.

– E-adevărat? întrebă Lisa repede. E-adevărat că s-a trezit?

Ellen o luă în braţe şi o strînse.

– E adevărat. S-a trezit, vorbeşte şi m-a recunoscut.

– Mulţumesc lui Dumnezeu, murmură Carol. Fata de la recepţie ne-a spus, dar nu ne venea să credem.

– Şi, adăugă Marsh, tocmai am fost azvîrliţi afară. Nu mă întrebaţi de ce, dar Torres vrea să-l adoarmă din nou şi zice că nu mai avem voie să-l vedem pînă mîine.

Carol îl privi stupefiată.

– Glumeşti, nu-i aşa?

– Aş vrea eu. După părerea mea e o prostie, dar aici nu eu dau ordinele. Hai să mergem acasă. Nu ştiu cum vă simţiţi voi, dar eu n-am dormit prea mult azi-noapte şi mă tem că nici Ellen.

Odată ieşiţi în lumina strălucitoare a dimineţii de mai, Ellen se opri şi privi în jur, ca şi cum atunci ar fi văzut pentru prima oară totul.

– E frumos, nu? Pajiştea, clădirea, nu-i aşa că sînt frumoase?

Carol Cochran îi zîmbi.

– În dimineaţa asta totul ţi se pare minunat.

Pentru prima dată după accidentul lui Alex, pe chipul lui Ellen se aşternu un zîmbet de fericire.

– Şi de ce nu? întrebă ea. Totul va fi bine. Ştiu eu.

Într-un impuls, o strînse pe Lisa în braţe.

– L-am căpătat înapoi! strigă ea. L-am căpătat înapoi şi totul are să fie bine.

– Alex.

Doctorul Torres aşteptă cîteva secunde, apoi spuse din nou:

– Alex, mă auzi?

Pleoapele lui Alex fluturară, iar pe urmă se deschiseră, dar copilul nu răspunse.

– Alex, crezi că poţi să-mi răspunzi la vreo două întrebări?

Străduindu-se în căutarea cuvintelor, Alex spuse atent:

– Nu ştiu. O să încerc.

– Bun. Nici nu vreau mai mult. Acum, încearcă să te gîndeşti. Ştii de ce nu ţi-ai recunoscut tatăl?

O clipă de tăcere; apoi:

– După ce mi-a spus cine e, am ştiut.

– Dar cînd l-ai văzut pentru prima dată, Alex, ţi s-a părut cunoscut?

– Nu.

– Deloc?

– Nu... nu ştiu.

– Dar pe mama ta ai recunoscut-o, nu-i aşa?

– Da.

– Deci, figura ei îţi era familiară?

– Nu.

Torres se încruntă.

– Atunci cum ai recunoscut-o?

Alex rămase tăcut un moment, apoi rosti încet şi chinuit cuvintele, ca şi cum nu ar fi fost sigur că erau cele potrivite.

– M-am... m-am gîndit că trebuie să fie mama, dacă el fusese tata. M-am gîndit şi am hotărît că, dacă tata era aici, atunci trebuia să fie şi mama. După ce am hotărît că ea trebuia să fie, a început să mi se pară cunoscută.

– Deci nu i-ai recunoscut pe nici unul înainte de a afla cine sînt?

– Nu.

– Bine. Acum am să-ţi dau ceva care te va adormi şi, cînd te trezeşti, vin să te văd din nou.

Înfipse acul unei seringi pe sub pielea braţului drept al

băiatului și apăsă pe piston. În timp ce ștergea locul cu o bucățică de vată îmbibată în alcool, îl întrebă dacă îl duruse înțepătura.

– Nu.

– Dar ai simțit-o?

– Da.

– Cum a fost?

– Nu... nu știu, spuse Alex.

– Bine. Acum dormi și o să vin să te văd mai tîrziu.

Alex închise ochii. Torres îl urmări cîteva clipe, după care se apropie de monitoarele de la capul patului și făcu cîteva modificări. Înainte de a ieși din rezervă, îl mai controlă o dată pe Alex.

Pleoapele îi zvîcneau mărunt. Torres ar fi vrut foarte mult să știe exact ce se petrecea în creierul lui.

Dar existau încă mistere pe care nici măcar el nu le dezlegase.

PARTEA A DOUA

8

Alex aruncă o privire ceasului de pe biroul lui Raymond Torres, iar acesta îşi notă cu atenţie acţiunea, aşa cum făcea întotdeauna.

– Încă două ore, spuse el. Ai emoţii?

Alex ridică din umeri.

– Cred că sînt mai degrabă curios.

Torres lăsă stiloul pe birou şi se rezemă de spătarul scaunului.

– Eu în locul tău cred că aş avea emoţii. În sfîrşit, după trei luni, pleci acasă – ar trebui să fie ceva emoţionant.

– Doar că nu mă duc acasă, nu-i aşa? Mama şi tata s-au mutat, aşa că eu mă duc undeva unde nu am locuit niciodată.

– Ai fi vrut să te întorci în casa în care ai crescut?

Alex ezită, apoi clătină din cap.

– Am impresia că nu contează unde sînt, dacă tot nu-mi amintesc cum era casa veche.

– Şi nu simţi nimic în legătură cu asta?

– Nu.

Alex rostise cuvîntul, perfect lipsit de expresie.

Iar aceasta îşi spuse din nou doctorul Torres era cheia

întregii poveşti. Alex nu avea nici un fel de sentiment sau de emoţie. Asta nu însemna că recuperarea lui nu fusese un lucru remarcabil; dimpotrivă, totul fusese mai degrabă de domeniul miraculosului. Băiatul putea să umble şi să vorbească, să vadă, să audă şi să pipăie. Dar părea incapabil să mai simtă ceva.

Nici măcar vestea că va ieşi din spital nu-i stîrnise vreo emoţie. O primise cu aceeaşi detaşare cu care primea acum totul. Iar doctorul Torres ştia că acesta era singurul detaliu pentru care, în lumea medicală, operaţia făcută de el nu era considerată un succes deplin.

– Dar întoarcerea în La Paloma? forţă el puţin.

Alex îşi schimbă poziţia pe scaun şi încercă să pună picior peste picior. La a doua încercare, glezna stîngă se aşeză pe genunchiul drept.

– Mă... mă întreb şi eu cum o să fie, zise el în cele din urmă. Mă tot întreb dacă o să mai recunosc ceva, sau dacă totul va fi ca prima dată cînd m-am trezit.

– De atunci ţi-ai mai amintit o mulţime de lucruri, îi răspunse Torres.

Alex ridică din umeri, indiferent.

– Dar nu sînt sigur dacă-mi amintesc sau doar învăţ totul de la capăt.

– Nu s-ar putea, spuse Torres scurt. Trebuie să fie vorba de recuperarea memoriei. Nimeni nu învaţă atît de repede. Şi nu uita că, imediat după ce ţi-ai revenit, vorbeai. Deci, limbajul vorbit nu l-ai uitat.

– Dar erau o mulţime de cuvinte pe care nu le înţelegeam, îi aminti Alex. Şi încă mai sînt.

Se ridică şi făcu un pas, şovăitor, apoi încă unul.

– Uşurel, Alex, îi spuse Torres. Nu face eforturi prea mari. Totul o să ia timp. Apropo, ar trebui să ne pregătim.

Aşteptă pînă cînd Alex îşi întoarse scaunul cu faţa la

ecranul instalat într-un colţ al biroului spaţios. Cînd acesta fu gata, doctorul stinse lumina. Pe ecran apăru o imagine.

– Ce e? îl întrebă el.

Răspunsul nu întîrzie mai mult de o secundă.

– O amoebă.

– Corect. Cînd ai făcut biologia?

– Anul trecut. Clasa domnului Landry.

– Poţi să-mi spui cum arată domnul Landry?

Alex se gîndi un minut, fără rezultat.

– Nu.

– Bine. Ce medie ai avut?

– Zece. Dar a fost uşor. La ştiinţe naturale am avut întotdeauna zece.

Fără comentarii, Torres schimbă diapozitivul.

– Asta-i Mona Lisa, spuse Alex prompt. Leonardo da Vinci.

– Nu-i rău. Mai ştii vreun alt nume pentru ea?

– La Gioconda.

Imaginile se succedară la nesfîrşit, identificate corect de fiecare dată. În fine teancul de diapozitive se epuiză, iar Torres reaprinse lumina.

– Ei? Ce crezi?

Alex ridică din umeri.

– Cea mai mare parte puteam să le fi învăţat de cînd sînt aici, spuse el. N-am făcut altceva decît să citesc.

– Şi notele de la şcoală? Le-ai învăţat şi pe alea?

– Nu. Dar mi le-a spus mama. Eu nu-mi amintesc prea mare lucru de la şcoală. Doar numele profesorilor şi cam atît. Însă nu am nici o imagine. Înţelegeţi ce vreau să spun?

Torres dădu din cap, răsfoind prin notiţe.

– Ai probleme cu vizualizarea lucrurilor? Nu ai imagini mintale?

Alex aprobă tăcut.

– Dar nu ai probleme cu vizualizarea lucrurilor pe care le-ai văzut după accident?

– Nu. Cu astea e uşor. Iar uneori, cînd văd cîte ceva şi mi se pare cunoscut, nu ştiu de unde să-l iau. Apoi cineva îmi spune ce e şi este ca şi cum mi-aş aminti, dar nu chiar. E greu de descris.

– Un fel de déjà vu?

Alex încruntă din sprîncene şi clătină din cap.

– Asta nu-i atunci cînd ţi se pare că ce se întîmplă acum s-a mai întîmplat şi altădată?

– Nu, nu-i aşa.

Alex se chinui să găsească vorbele cele mai potrivite pentru senzaţiile ciudate pe care le încerca uneori.

– Sînt ca nişte jumătăţi de amintiri, spuse el în cele din urmă. Uneori văd ceva şi mi se pare că-mi amintesc, dar de fapt nu-mi amintesc.

– Exact asta e, îi răspunse Torres. Eu cred că îţi aminteşti, dar creierul nu ţi s-a vindecat complet. Creierul tău a avut mult de suferit, Alex. Eu am pus bucăţelele la loc, dar n-am putut să o fac perfect. Aşa că mai sînt încă o mulţime de conexiuni nefăcute. Ca şi cum creierul ar şti unde sînt stocate informaţiile de care are nevoie, dar nu are acces la ele. Numai că nu se poate stăpîni să încerce şi uneori – iar eu cred că asta se va întîmpla din ce în ce mai des – găseşte o cale nouă de a obţine ce caută. E puţin diferită – nu informaţia ca atare, ci apariţia ei, felul în care revine. Cred că în următoarele cîteva luni vei avea parte tot mai mult de aceste jumătăţi de amintiri. Apoi, cu vremea, pe măsură ce creierul tău îşi va croi din ce în ce mai multe drumuri noi prin sine însuşi, acest lucru se va întîmpla mult mai rar. Pînă cînd tot ce a mai rămas în creierul tău după accident va deveni accesibil din nou.

Se auzi o sonerie. Torres ridică receptorul, spuse cîteva cuvinte şi închise.

– Au sosit părinții tăi, îi comunică el lui Alex. Treci, te rog, în laborator pînă vorbesc eu puțin cu ei. Și cînd termini, asta este. Îți facem externarea și nu va mai trebui să vii aici decît cîte două ore pe zi.

Alex se ridică și se îndreptă spre ușă cu pașii clătinați care, de cele mai multe ori, îl duceau acolo unde dorea. Mersul îi era încă șovăitor, dar nu se mai împiedicase de mai bine de o săptămînă și echilibrul îi era din ce în ce mai bun. Dar tot nu avea voie să abordeze scările fără ajutor, iar ori de cîte ori avea de parcurs mai mult de cîțiva metri folosea un baston. Lucrurile reveneau încet la normal.

Ușa se deschise înainte de ajunge la ea și părinții lui intrară în birou. Se opri, rezemat în baston, și se aplecă ușor să sărute obrazul mamei sale, în timp ce aceasta îl îmbrățișa. Apoi strînse mîna lui Marsh și porni spre ieșire.

– Alex? spuse Ellen. Unde te duci?

– Testele, mamă, îi răspunse Alex pe un ton plat. Pe urmă cred că putem merge acasă.

Se întoarse pe călcîie și ieși din încăpere. Ellen îl urmări încruntată și rămase neclintită o bună bucată de timp în urma lui. Cînd, în fine, vorbi, o făcu tot cu fața spre ușă.

– Nu știu dacă o să pot suporta, Raymond, zise ea cu voce tremurîndă. Nu s-a schimbat nimic, nu-i așa? Nu-i pasă dacă merge sau nu acasă.

– Ia loc, Ellen.

Torres îi conduse pe cei doi Lonsdale către o canapea, dar el rămase în picioare. Prefera să se poată mișca prin încăpere în timp ce îi punea la curent cu ultimele detalii ale evoluției lui Alex.

– Deci asta este, încheie el treizeci de minute mai tîrziu. Din punct de vedere fizic și mintal e mai bine decît am fi putut spera vreodată.

– Dar tot nu are trăiri emoționale.

Vocea lui Ellen era stinsă. Oftă şi se strădui să zîmbească.

– Iartă-mă. Trebuie să mă obişnuiesc să nu mai sper în minuni, nu?

– Minunea s-a petrecut deja, îi răspunse Torres. Şi n-am terminat încă. Dar cred că trebuie să acceptaţi faptul că Alex nu va mai fi niciodată ce a fost înainte.

– Nici nu mă aştept să fie, spuse Marsh egal, hotărît să nu se mai lase copleşit de antipatia faţă de Torres. Ca să fiu cinstit, nici n-am sperat să recupereze atît de mult.

Torres dădu din cap.

– Parte din revenire poate fi înşelătoare. Memoria lui are încă goluri imense şi s-ar putea ca plecarea de aici să-l lase complet dezorientat. Susţine că nu-şi aminteşte cum arată La Paloma şi nici cum să ajungă acasă.

– O să-l ducem noi, spuse Marsh. Sau măcar o să încercăm, completă el, zîmbind puţin forţat. Eu încă mă mai duc acolo, cam de două ori pe săptămînă. Dar o să-mi treacă.

Torres lăsă zîmbetul lui Marsh fără răspuns.

– Părerea mea e că Alex v-ar putea conduce el însuşi. I-am dat o hartă şi, după ce a studiat-o, l-am întrebat cum se ajunge de aici acolo. Răspunsul a fost perfect. Dar spune că habar n-are cum arată. Nu are nici o imagine mintală dinainte de accident.

– E posibil aşa ceva? întrebă Ellen.

– E posibil, dar puţin probabil.

Le repetă ceea ce îi spusese mai devreme lui Alex şi, în fine, se aşeză la birou.

– Şi aşa ajungem la chestiunea personalităţii, sau a lipsei ei.

Marsh şi Ellen schimbară o privire rapidă – personalitatea lui Alex era, de cîteva săptămîni încoace, grija lor principală. Ellen susţinea cu încăpăţînare că ciudata pasivitate a băiatu-

lui era doar temporară şi că, odată încheiată recuperarea fizică, doctorul Torres se va putea ocupa de refacerea personalităţii lui. Marsh, pe de altă parte, încercase să o pregătească pentru eventualitatea că Alex nu avea să-şi mai recapete niciodată personalitatea şi că centrii emoţionali de pe creierul său fuseseră afectaţi ireversibil.

– Nu, insistase Ellen în repetate rînduri. Totul e doar o chestiune de timp. Raymond o să-l ajute. Trebuie numai să avem încredere în el.

Marsh încercase să sublinieze că Torres era chirurg, nu psiholog, dar fără folos. Pe tot restul primăverii şi al verii lungi care urmase, încrederea lui Ellen în capacitatea lui Torres nu făcuse decît să crească, în timp ce antipatia lui Marsh faţă de el se amplifica în mod proporţional. La suprafaţă, Marsh susţinea că animozitatea se datora exclusiv aroganţei doctorului Torres, dar în sufletul său ştia că era, într-adevăr, gelos. Torres prelua, încetul cu încetul, rolul tatălui faţă de fiul său şi pe cel al sfătuitorului şi confidentului faţă de soţia sa. Iar el nu putea face nimic, pentru că îi datora însăşi viaţa lui Alex.

– Mă tem că Alex are ceea ce se cheamă o personalitate plată, îl auzi el pe Torres.

– Cunosc termenul, răspunse apoi, uitînd de hotărîrea luată şi nefăcînd nici un efort de a renunţa la sarcasm.

– Nici nu mă îndoiesc, replică Torres cu răceală. Dar o să vi-l explic oricum.

Se întoarse spre Ellen.

– De multe ori, în cazul unor accidente pe creier – chiar şi mult mai puţin serioase decît cel prin care a trecut Alex – structura emoţională a victimei este ultima care se reface. Uneori, rezultatul este ceea ce se cheamă o personalitate labilă: pacientul tinde să se manifesteze nepotrivit din punct de vedere emoţional – rîde nestăpînit la lucruri care celorlalţi

nu li se par amuzante sau izbucneşte pe neaşteptate în plîns, fără vreun motiv aparent. Sau, ca în cazul lui Alex, personalitatea devine absolut plată. Nu mai reacţionează la nimic, sau la aproape nimic. În timp, personalitatea se poate reface parţial, dar aproape niciodată complet. Din păcate, mă tem că este şi cazul lui Alex. Din cîte am constatat pînă acum, se pare că singura sechelă permanentă va fi personalitatea.

Urmă o perioadă de linişte. Torres continuă:

– V-am spus încă de la început că nu are şanse de recuperare totală.

– Ba bineînţeles că are, interveni Ellen, iar Marsh simţi cum îl trec fiorii la auzul hotărîrii din glasul ei şi la vederea încrederii cu care îl privea pe Raymond Torres. Te are pe tine ca să-l ajuţi.

Torres dădu din cap, dar nu răspunse.

– Tot ce trebuie să-mi spui, continuă ea, este cum să-l ajut. Să-l strîng în braţe chiar dacă el stă ca de lemn? Să încerc să obţin de la el reacţii emoţionale?

Din nou, Torres aprobă din cap.

– Sigur. Şi, cinstit vorbind, nici nu cred că ai putea să nu încerci. Dar, după ce am lucrat cu Alex toată vara, pot să-ţi spun că treaba asta poate fi foarte grea uneori. O să vrei ca el să fie la fel de încîntat ca şi tine de progresele făcute, iar asta nu se va întîmpla. Poate că nu a învăţat încă să-şi exprime sentimentele. Vom trăi şi vom vedea.

Ellen dădu din cap, zîmbindu-i triumfător lui Marsh.

– Mai e ceva la care trebuie să ne aşteptăm?

– Nu ştiu. Trebuie să vă aşteptaţi la totul şi la nimic. Să nu vă lăsaţi luaţi prin surprindere de nimic. Mintea lui Alex se vindecă şi pe parcursul acestui proces se poate întîmpla orice. Cel mai important este să înregistraţi tot. Vreau să notaţi totul într-un caiet pe care să îl aduceţi cu voi în fiecare zi. Nu mă interesează ce scrie în el, vreau însă să ştiu cînd

comportamentul lui pare normal și cînd nu. Și mai ales vreau să știu ce îl face să rîdă sau să plîngă – dacă e ceva care-l face. Sau măcar să zîmbească.

– Fii liniștit, îl asigură Ellen, o să-l fac să zîmbească din nou.

– Sper. Dar încearcă să nu te arăți prea dezamăgită dacă nu reușești. Și ține minte că, dacă nu zîmbește, nici nu se încruntă.

Marsh se întrebă dacă Torres spusese asta ca pe o consolare. Dacă asta îi fusese intenția, atunci eșuase lamentabil.

În laborator, Alex începu să se trezească din anestezia ce i se făcea zilnic în vederea testelor și, ca în fiecare zi, redeveni conștient de imaginile care i se perindau prin minte. Ca întotdeauna, imaginile erau neidentificabile; ca întotdeauna, ele veneau însoțite de un șuvoi neînțeles de ceva care părea – dar nu era – o serie de sunete.

Apoi se trezi complet și imaginile și sunetele se topiră. Deschise ochii.

– Cum te simți? îl întrebă tehnicianul.

Îl chema Peter Bloch, dar, în afară de nume, Alex nu știa nimic despre el. Nu că ar fi fost curios să afle ceva. Pentru Alex, Peter nu era mai mult decît o parte componentă a institutului.

– Bine, răspunse el și continuă: Cum se face că întotdeauna înainte de a mă trezi văd și aud tot felul de lucruri?

Peter se încruntă.

– Ce fel de lucruri?

– Nu știu. E ca o fluturare a ceva ce nu văd prea bine, iar sunetele sînt mai degrabă un scîrțîit răgușit.

Peter începu să deconecteze monitoarele de la firișoarele ce ieșeau, aproape ca firele de păr, din placa metalică prin care supliniseră o parte a osului parietal stîng al lui Alex, trecînd prin pielea care o acoperea.

– Şi te doare?

– Nu, nu mă doare nimic.

– Nimic? Simţi ceva, vreun miros? Sau vreun gust?

– Ştiu şi eu, nu sînt sigur. Ştiu doar că, în timpul testelor, o parte a electrozilor îţi stimulează permanent creierul pentru a-i măsura reacţiile. De aceea trebuie să te adormim. Creierul tău e stimulat artificial şi, dacă am face asta cît eşti treaz, ar putea fi neplăcut. S-ar putea să ai senzaţia că ţi-am ars o mînă sau că ţi-am tăiat un braţ, sau să ţi se pară că simţi un gust sau un miros neplăcut. Din cîte îmi spui, se pare că îţi revii prea repede din anestezie şi că reacţionezi la stimulii vizuali şi auditivi – că vezi şi auzi lucruri care nu există.

Alex se ridică de pe masă şi îşi puse cămaşa. Rămase aşezat cuminte, aşteptînd să dispară şi ultimele efecte ale anesteziei.

– Să-i spun şi doctorului Torres?

Peter Bloch ridică din umeri.

– Dacă vrei. Eu o să ţin minte, iar mîine o să te ţinem ceva mai mult pe oxigen.

– E-n regulă, răspunse Alex. Nu mă deranjează.

Peter îi zîmbi nesigur.

– Există ceva ce te deranjează vreodată?

Alex meditä un minut, apoi clătină din cap.

– Nu.

Îşi bägă cămaşa în pantaloni, şi puse atent picioarele pe podea. Cu bastonul în mîna dreaptă, se îndreptă încet spre uşă.

Peter Bloch îl urmări ieşind, în timp ce zîmbetul i se ştergea de pe faţă. Se apucă să închidă laboratorul, deconectînd aparatele care în ultimele trei luni fuseseră folosite aproape fără întrerupere. El, unul, se bucura că Alex Lonsdale pleca acasă. De la venirea lui fusese îngrozitor de mult de muncă, iar Torres nu-şi lăsase personalul să răsufle nici o secundă.

În plus, realiză Peter în timp ce-şi schimba halatul de

laborator cu jacheta preferată kaki, Alex Lonsdale nici nu-i plăcea.

E adevărat, ceea ce făcuse Torres în cazul lui Alex era o pagină din istoria medicinei, dar Peter nu se lăsase impresionat. Pentru el nu contau performanţele lui Alex.

Puştiul era un monstru înviat din morţi.

Marsh ieşi din Palo Alto pe la nord, pe Middlefield Road, apoi la stînga, pe La Paloma Drive, înspre munţi. Din cînd în cînd îl privea pe Alex, aşezat impasibil pe locul din dreapta, în timp ce, de pe bancheta din spate, Ellen revărsa asupra lui un torent neîntrerupt de comentarii:

– Îţi aminteşti ce e dincolo de curba asta care vine? Aproape că am ajuns în La Paloma, acum lucrurile or să înceapă să-ţi pară cunoscute.

Alex îşi evocă în minte harta pe care o studiase.

– Parcul, spuse el. Hillside Park.

– Ţi-ai amintit! exclamă Ellen.

– Era pe harta pe care mi-a dat-o doctorul Torres, o corectă Alex.

Ajunseră la o curbă în dreptul căreia Marsh încetini.

– Opreşte, spuse Alex brusc.

Marsh frînă, urmărind privirea lui Alex. În depărtare, un grup de copii se dădeau în leagăn, în timp ce doi adolescenţi îşi aruncau unul altuia un frisbee.

– Ce s-a întîmplat, Alex?

Ochii lui Alex se lipiseră de grupul celor din leagăne.

– Cînd eram mic am vrut întotdeauna să mă dau în leagăn, spuse el.

Marsh chicoti.

– Nu numai că ai vrut, ne-ai adus la exasperare cu el.

Cu un glas cîntat, începu să imite un copil:

– Mai vreau! Mai vreau! Mai vreau! Vreau la leagăne! Pînă la urmă a trebuit să-ţi atîrn unul în curtea casei. N-aveam

de ales, altfel trebuia să-mi pierd fiecare clipă liberă aducîndu-te pînă aici.

Alex se întoarse şi îşi privi tatăl.

– Nu-mi amintesc nimic din toate astea.

În oglindă, Marsh zări privirile îngrijorate ale lui Ellen şi se întrebă dacă vor putea răbda să vadă cum din memoria fiului lor se şterseseră toate lucrurile pe care le trăiseră împreună.

– Vrei să te dai în leagăn? întrebă el.

Alex ezită, apoi clătină din cap.

– Hai să mergem acasă. Poate cînd o s-o văd o să mi-o amintesc.

Intrară în La Paloma, iar Alex începu să studieze orăşelul în care îşi trăise toată viaţa. Era ca şi cum nu l-ar fi văzut niciodată. Nimic nu-i era familiar, nimic din ce vedea nu-i stîrnea amintiri.

În clipa aceea intrară în Piaţă.

Marsh coti la dreapta, urmînd sensul giratoriu pe trei sferturi de cerc, pentru a face din nou la dreapta pe Hacienda Drive. Observă că Alex nu mai privea ţintă înainte, prin parbriz. Se aplecase puţin în faţă şi încerca să vadă pe lîngă Marsh, în Piaţă.

– Îţi aminteşte de ceva? îl întrebă el încet.

– Copacul... spuse Alex. Ceva în legătură cu copacul.

Privi stejarul gigantic cu sentimentul că avea ceva cunoscut. Şi totuşi, ceva era în neregulă. Copacul era aşa cum trebuia, dar restul nu.

– Lanţul, şopti el. Nu-mi amintesc nici de lanţ, nici de iarbă.

Aşezată pe bancheta din spate, Ellen dădu din cap, convinsă că înţelegea ce se întîmplă.

– Nu demult a fost pus acolo. Cînd erai mic, copacul exista, dar nu avea nimic altceva în jur.

– O funie, spuse Alex brusc. Era o funie.

Inima lui Ellen începu să bată nebunește.

– Da! O funie de care atîrna un cauciuc! Te jucai pe el cu prietenii cînd erai mic!

Dar imaginea din mintea lui Alex nu era cea a unui cauciuc.

Era imaginea unui om, a unui om care atîrna la capătul frînghiei.

Se întrebă dacă n-ar trebui să le spună părinților ce-și amintise, dar hotărî că era mai bine să nu o facă. Imaginea era din cale-afară de ciudată și, dacă le povestea despre ea, s-ar putea să considere că și el era... ciudat.

Dintr-un motiv pe care nici el nu-l înțelegea, știa că era important ca lumea să nu-l creadă ciudat.

Marsh intră pe alee și Alex măsură din priviri casa.

Brusc, și-o aminti.

Dar și ea, ca și stejarul, arăta schimbată. Rămase multă vreme privind-o.

Din alee nu vedea decît un zid alb, văruit, întrerupt la intervale regulate de ferestre adînci, fiecare acoperită cu obloane grele. Casa avea două etaje și un acoperiș de țiglă roșie, în pantă; era mărginită la nord de o grădină împrejmuită de ziduri complet acoperite de iederă. Iedera era în neregulă. Zidul grădinii, ca și casa, ar fi trebuit să fie perfect alb, cu cîte o placă decorativă din loc în loc. Iedera trebuia să fie mică, urcată pe spaliere.

Stătea neclintit, încercînd să-și amintească interiorul. Dar, oricît și-ar fi cercetat memoria, amintirile refuzau să revină.

Privi coșul ce se înălța pe acoperiș. Dacă exista un coș, înseamnă că exista și un cămin. Încercă să-și evoce imaginea unui cămin, dar singurul pe care și-l amintea era cel din holul institutului.

Coborî din maşină şi se apropie de casă, cu părinţii urmîndu-l îndeaproape. Ajuns în dreptul treptelor largi ce duceau spre poarta grădinii, simţi mîna tatălui său pe braţ.

– Pot şi singur, zise el.

– Dar doctorul Torres spunea... începu Ellen.

Alex o întrerupse scurt.

– Ştiu ce spunea. Rămîneţi în spatele meu, să nu mă împiedic. Dar pot şi singur.

Puse atent piciorul drept pe prima treaptă, apoi, sprijinit în baston, începu să-şi aducă piciorul stîng în faţă, să-l urce pe treapta următoare. Se clătină timp de o secundă şi simţi mîna tatălui lui susţinîndu-l.

– Mulţumesc, spuse el şi continuă: Va trebui să încerc din nou. Ajută-mă să cobor, te rog.

– Nu trebuie neapărat să încerci din nou acum, dragul meu, încercă Ellen. Nu vrei să mergem înăuntru?

Alex clătină din cap.

– Trebuie să urc şi să cobor scările singur. Trebuie să-mi port singur de grijă. Doctorul Torres spune că e foarte important.

– Dar nu mai poate aştepta? întrebă Marsh. Hai să te instalăm şi pe urmă ne întoarcem.

– Nu. Trebuie să învăţ acum.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Alex urcă, încet dar sigur, cele trei trepte pînă la poarta grădinii şi se întoarse ca să le coboare. Ellen încercă să-l îmbrăţişeze, dar el îi întoarse spatele, impasibil.

– Perfect. Acum hai să intrăm în casă.

Urmîndu-l de-a curmezişul grădinii şi al terasei, apoi înăuntru în casă, Ellen spera că se întorsese cu spatele la el la timp pentru a nu vedea lacrimile pe care, timp de o clipă, nu mai fusese capabilă să şi le stăpînească.

Alex îşi aruncă privirea prin încăperea întesată cu toate

obiectele care îi aparținuseră când era copil. Camera îi părea în mod straniu familiară, ca și cum ar mai fi locuit aici odată, demult. Dar mobilierul nu-i spunea nimic. Lîngă perete era un birou; deschise sertarul și îi privi conținutul. Cîteva pixuri, creioane și un caiet. Deschise caietul și aruncă o privire.

Notițe de la o oră de geometrie.

Numele profesoarei îi reveni instantaneu în minte: doamna Hendricks.

Cum arăta doamna Hendricks?

Nu avea nici o imagine.

Începu să citească notițele. La sfîrșitul caietului era o teoremă a cărei demonstrație nu o mai încheiase. Se așeză la biroul și luă un creion. Încet, încă tremurat, purcese să scrie în caiet o serie de premise și corolare. În două minute încheiase demonstrația teoremei.

Dar tot nu-și amintea cum arăta doamna Hendricks.

Parcurse cu privirile cărțile de pe raftul de deasupra biroului, oprindu-se asupra unui volum legat în piele roșie. Coperta avea încrustat desenul unei păsări și titlul: Cardinalul. O deschise.

Era anuarul liceului de anul trecut. Îl luă cu el, se întinse în pat și începu să-l parcurgă încet, pagină cu pagină.

O oră mai tîrziu, cînd mama lui bătu ușor la ușă, iar apoi băgă capul să-l întrebe dacă dorește ceva, știa cum arătau doamna Hendricks și domnul Landry. Dacă îi vedea, avea să îi recunoască.

Avea să-și recunoască și prietenii, toți cei despre care Lisa Cochran îi povestise zilnic, în timpul vizitelor pe care i le făcea la institut.

Avea să îi recunoască și să lege fețele de niște nume.

Dar nu știa nimic despre ei.

Totul era un spațiu alb.

Va trebui să o ia de la capăt. Lăsă cartea deoparte şi îşi ridică privirile către mama sa.

– Nu-mi amintesc nimic din toate astea, spuse el în cele din urmă. Mi s-a părut că recunosc casa şi chiar încăperea asta, dar nu aveam cum, nu-i aşa?

– De ce?

– Pentru că mi s-a părut că îmi amintesc de gardul grădinii, fără iederă. Dar iedera e acolo dintotdeauna, nu?

– Ce te face să spui asta?

– M-am uitat la rădăcini şi la ramuri. Par să fie acolo de cînd lumea.

Ellen dădu din cap.

– Aşa e. Zidul e acoperit cu iederă de cînd îl ştiu. E unul din motivele pentru care mi-am dorit casa asta, îmi place la nebunie iedera.

Alex aprobă.

– Deci nu aveam cum să-mi amintesc. Şi camera asta mi s-a părut cunoscută, dar nu e decît o cameră ca oricare alta. Şi nu-mi amintesc obiectele. Pe nici unul.

Ellen se aşeză alături de el pe pat şi îl înconjură cu braţele.

– Ştiu. Cu toţii am sperat că ai să-ţi aminteşti, dar Raymond ne-a avertizat că s-ar putea să nu fie aşa. Nu trebuie să te îngrijoreze.

– Nu mă îngrijorează, spuse Alex. Doar că va trebui să o iau de la capăt.

– Da. O vom lua de la capăt. Şi îţi vei aminti. Încet, dar îţi vei aminti totul.

Ba nu, o contrazise Alex în gînd. Nu-mi voi mai aminti niciodată, dar va trebui să mă prefac că îmi amintesc.

Unul din lucrurile pe care le învăţase în ultimele trei luni era că, ori de cîte ori se prefăcea că îşi aminteşte cîte ceva, lumea din jurul lui era foarte fericită.

În timp ce o urma pe mama sa afară din cameră, cîteva minute mai tîrziu, se întrebă cum era să fii fericit... şi dacă el va afla acest lucru vreodată.

9

Lunea de după Ziua Muncii aducea una din acele dimineţi de septembrie californiene care par să respingă orice idee de schimbare a anotimpurilor. Pe la şapte, ceaţa se ridicase deja şi, pe cînd Marsh Lonsdale îl lăsa pe Alex în faţa casei familiei Cochran, căldura începuse să se acumuleze.

– Eşti sigur că nu vrei să vă duc pe amîndoi la şcoală?

– Vreau să merg pe jos, răspunse Alex. Doctorul Torres spune că trebuie să merg cît mai mult.

– Doctorul Torres spune o mulţime de lucruri, comentă Marsh. Nu înseamnă că trebuie să faci chiar tot ce spune.

Alex deschise portiera şi coborî din maşină, apoi îşi puse bastonul pe bancheta din spate. Ridică ochii spre tatăl său, care îl privea dezaprobator.

– Tot doctorul Torres ţi-a spus să nu mai foloseşti bastonul?

Alex clătină din cap.

– Nu. Dar m-am gîndit că ar fi mai bine să încerc să mă lipsesc de el.

Expresia dură de pe faţa lui Marsh se dizolvă într-un surîs.

– Bravo ţie. Te descurci cu drumul înapoi de la şcoală?

Alex dădu din cap.

– Cred că da.

– Încă nu-i prea tîrziu să te răzgîndeşti. Dacă vrei, putem angaja un profesor particular de la Stanford, măcar pentru primul semestru...

– Nu, îl întrerupse Alex. Vreau să merg la şcoală. Odată ajuns acolo, poate că o să-mi amintesc mai multe.

– Deja ţi-ai amintit foarte multe. Eu zic că n-ar trebui să forţezi. Nu trebuie neapărat să-ţi aduci aminte de absolut tot ce s-a petrecut înainte de accident.

– Ba da, insistă Alex. Dacă vreau să mă fac bine, trebuie să-mi aduc aminte absolut tot.

Trînti portiera maşinii şi porni spre intrarea casei familiei Cochran. Se întoarse să-i facă tatălui său cu mîna; acesta îi răspunse la fel, apoi demară. Abia după ce maşina dispăru după colţ, Alex porni din nou spre casă, întrebîndu-se dacă Marsh ştia că îl minţise.

De cînd se întorsese acasă, Alex învăţase să mintă.

Apăsă pe sonerie, aşteptă, apoi apăsă încă o dată. Deşi stăpînii casei îi spuseseră nu o dată să intre pur şi simplu, aşa cum făcea înainte, pînă acum nu se putuse hotărî.

Nici nu-şi amintea să fi intrat vreodată în casa lor.

Casa, ca şi cea de alături, în care ştia că îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii, nu-i spunea nimic, nu-i stîrnea nici o amintire. Avusese însă grijă să nu spună nimănui asta. În schimb, cînd intrase pentru prima oară în locuinţa familiei Cochran, după ce se întorsese de la institut, trecuse atent prin toate încăperile, încercînd să memoreze tot ce se afla în ele. Apoi, cînd învăţase totul bine pe dinafară, spusese că i se părea că îşi aminteşte că la etaj era o fotografie: el şi Lisa pe cînd aveau cinci sau şase ani.

Toată lumea fusese încîntată. De atunci încolo, ori de

cîte ori reînvăţa cîte un lucru pe care era sigur că trebuia să-l fi ştiut înainte şi afla cît putea mai multe despre lucrul respectiv, experimenta „amintirea"

Mergea perfect. Cu o săptămînă înainte, în timp ce căuta un pix în biroul părinţilor săi, dăduse peste nota de plată pentru o reparaţie a maşinii. O studiase atent şi, pe drum spre familia Cochran, în aceeaşi seară, tocmai cînd trecea pe lîngă atelierul unde fusese reparată maşina, se întorsese către tatăl său.

– N-am reparat maşina anul trecut?

– Ba da. Îţi aduci aminte ce i-am făcut?

Alex se prefăcuse că se gîndeşte.

– Transmisia? întrebase el.

Marsh oftase şi îi zîmbise în oglinda retrovizoare.

– Exact. Lucrurile încep să revină, nu-i aşa?

– Un pic, spusese Alex. Puţin cîte puţin.

Ceea ce nu era adevărat.

Uşa se deschise. Din prag, Lisa îi zîmbea. Îi răspunse la fel.

– Gata?

– Cine e vreodată gata pentru prima zi de şcoală? i-o întoarse ea. Cum arăt?

Alex cîntări jeanşii şi bluza albă şi aprobă grav din cap.

– Aşa te-ai îmbrăcat întotdeauna la şcoală?

– Aşa vine toată lumea.

Aruncă un „la revedere!" peste umăr şi, o clipă mai tîrziu, cei doi porneau spre La Paloma High.

În timp ce străbăteau oraşul, Alex o bombardă pe Lisa cu întrebări în legătură cu cine locuia în care casă, cu magazinele pe lîngă care treceau şi cu oamenii pe care îi salutau. Lisa îi răspundea răbdător la toate întrebările şi apoi îi testa memoria, deşi ştia că Alex părea să nu uite nimic din ce i se spunea.

– Cine stă în casa albastră de pe Carmel Street?

– Familia Jameson.

– Dar în casa veche de la colțul cu Monterey?

– Domnișoara Thorpe.

Apoi Alex adăugă:

– Era vrăjitoare.

Lisa îl privi cu coada ochiului, întrebîndu-se dacă nu cumva o tachina. Dar știa că nu. De cînd se întorsese acasă, Alex nu mai glumea cu nimeni.

– Nu era de-adevăratelea vrăjitoare, spuse ea. Așa credeam noi cînd eram mici.

Alex se opri din mers.

– Dacă nu era vrăjitoare, de ce credeam că e?

Lisa nu știu ce să-i răspundă. Alex părea să fi uitat tot ce însemnase copilăria lui, ce însemna să fii copil în general. Cum putea să-i explice ce extraordinar era să se sperie de moarte unul pe altul cu povești despre ce făcea domnișoara Thorpe dincolo de draperiile grele de la ferestre sau despre ce le-ar putea face dacă i-ar prinde în grădina ei? Alex părea să nu mai aibă imaginație. Voia să știe totul despre lucruri și oameni, dar nimic nu părea să mai conteze, iar lui nu părea să-i mai pese cu adevărat de ceva. Adevărul era că, deși n-o spusese nimănui, Lisa se bucura că începea școala și că avea un motiv să-și petreacă mai puțin timp cu el.

– Nu știu, îi răspunse ea într-un tîrziu. Așa credeam noi, că e vrăjitoare. Hai să mergem, o să întîrziem.

Alex se învîrtea șovăitor prin curtea liceului din La Paloma. Undeva, într-un colț îndepărtat al memoriei sale, era o senzație palidă că mai fusese cîndva aici, dar lucrurile nu erau așa cum ar fi trebuit să fie.

Școala era construită în jurul unei curți interioare dreptunghiulare cu o fîntînă în mijloc; curtea avea ceva familiar.

Şi totuşi, imaginea din mintea sa părea incompletă. Ca şi cum şi-ar fi amintit numai părţi din ea; altele îi erau complet străine.

Dar amintirea exista.

Îşi consultă orarul şi, la sunetul clopoţelului, se îndreptă către clădirea unde avea să fie în anul acela clasa lui.

Era una din clădirile pe care nu şi le amintea deloc, dar nu avu probleme în a găsi sala. Chiar înainte de a suna a doua oară intră în clasă şi se îndreptă spre locul gol de lîngă Lisa Cochran. Înainte de a se aşeza, profesorul, pe care îl recunoscu din anuarul liceului ca fiind domnul Hamlin, îi spuse că trebuia să se prezinte la decan. O privi întrebător pe Lisa, dar ea clătină din cap şi ridică din umeri. Ieşi tăcut din clasă şi se îndreptă spre clădirea administraţiei.

Odată intrat, se simţi pe un teritoriu cunoscut. Privi în jur, la pereţii acoperiţi cu lambriuri din lemn de nuc, care păreau să atingă o coardă familiară, şi se opri, cercetînd culoarul în amănunt.

Pe stînga, acolo unde se aşteptase să-l găsească, era un birou mare, cu un perete de sticlă. Dincolo de el se zărea o tejghea lungă şi, în spatele ei, cîteva secretare care băteau la maşină.

Drept înainte şi la dreapta erau două coridoare aşezate în unghi drept. Fără să se gîndească, Alex făcu la dreapta şi intră în al doilea birou pe partea stîngă.

O asistentă medicală îşi ridică privirea.

– Pot să te ajut?

Alex se opri.

– Caut biroul domnului Eisenberg. Dar nu-i aici, nu?

Asistenta zîmbi, clătinînd din cap.

– E în aripa cealaltă. Prima uşă pe dreapta.

– Mulţumesc, spuse Alex.

Ieşi din birou şi se întoarse în holul principal.

Ceva era în neregulă. De cum intrase în clădire recunoscuse totul, știuse exact unde se afla biroul decanului. Cu toate astea, el nu era acolo.

Se părea că, de fapt, nu-și amintea nimic.

Și totuși, pe cînd se îndrepta spre locul unde se găsea în realitate biroul, o făcu avînd sentimentul clar că își amintise. Secretara ridică ochii din hîrtii, îi zîmbi și în clipa aceea fu convins că știa ce se petrece.

– Cum vă place noul birou? o întrebă el.

Zîmbetul de pe chipul secretarei dispăru.

– Noul birou? Ce tot spui, Alex?

Alex înghiți în sec.

– Biroul domnul Eisenberg nu era unde e acum cel al asistentei?

Secretara ezită, apoi clătină din cap.

– E aici de cînd îl știu, îi răspunse ea.

Apoi îi zîmbi din nou.

– Poți să intri. Și nu te teme, nu e nici o problemă.

Trecu pe lîngă birou și bătu la ușă, așa cum bătea întotdeauna la ușa doctorului Torres înainte de a intra.

– Intră, spuse un glas dinăuntru.

Deschise ușa și trecu dincolo. Așa cum i se întîmplase cu toți cei pe care îi văzuse în anuarul de la el din dormitor, recunoscu chipul și își aminti numele, dar nu-și aminti să-l fi întîlnit vreodată pe bărbatul din fața lui. Fragmentul de amintire, indiferent ce va fi însemnat el, se sfîrșise.

Dan Eisenberg se ridică din scaun cît era de înalt și îi întinse mîna.

– Alex! Mă bucur grozav să te văd!

– Și eu mă bucur să vă văd, domnule, răspunse Alex, ezitînd nu mai mult de o fracțiune de secundă înainte de a strînge ferm mîna întinsă.

Decanul îi făcu semn către scaunul aşezat alături de birou.

– Îmi pare rău că te chem chiar din prima zi de şcoală, dar mă tem că a apărut un mic necaz.

Chipul lui Alex rămase neclintit.

– Domnişoara Jennings mi-a spus că nu e nici o problemă...

– Şi nici nu e, îl asigură Eisenberg. Dar mi-am permis să stau de vorbă săptămîna trecută cu doctorul Torres, iar el mi-a sugerat să te supun la cîteva teste.

Aşteptă o reacţie din partea lui Alex, dar în zadar.

– Ghiceşti de ce?

– Ca să vedeţi cît de mult am uitat, răspunse Alex, iar Eisenberg avu sentimentul clar că băiatul nu încerca să ghicească, ci ştia bine care era scopul testelor.

– Exact. Bănuiesc că doctorul Torres ţi-a vorbit despre ele.

– Nu. Dar e logic, nu-i aşa? N-aţi şti în ce clasă să mă puneţi dacă n-aţi şti cît îmi amintesc.

– Exact.

Eisenberg luă un teanc de formulare de teste standard.

– Ţi le aminteşti?

Alex clătină din cap.

– Sînt aceleaşi pe care le-ai dat la începutul anului trecut şi le-ai fi dat din nou în primăvară dacă nu era...

Glasul i se stinse şi pe chip i se aşternu o expresie stînjenită.

– Dacă nu era accidentul, încheie Alex propoziţia în locul său. Nu mă deranjează să vorbesc despre el, dar nici nu mi-l amintesc prea bine. Nu-mi amintesc decît că s-a întîmplat.

Eisenberg dădu din cap.

– Doctorul Torres ne-a spus că ai încă goluri mari de memorie...

– Am învăţat toată vara, îl întrerupse Alex. Tata vrea ca anul ăsta să intru în clasa cu program special.

Ceea ce cu siguranţă că nu se va întîmpla, îşi spuse Eisenberg. Din cîte aflase despre cazul lui Alex de la doctorul Torres, băiatul va trebui să o ia de la început, cu materiile cele mai simple.

– Asta rămîne de văzut, nu? îi răspunse el, încercînd să nu lase să i se audă pesimismul în glas. Oricum, dacă te simţi în stare, aş vrea să faci testele astea azi.

– Bine.

Zece minute mai tîrziu, Alex era aşezat singur într-o clasă, în timp ce secretara lui Eisenberg îi explica sistemul de testare şi cît timp avea la dispoziţie.

– Şi să nu te sperii dacă nu le termini, spuse ea, în timp ce potrivea ceasul pentru primul set de opt teste. Nu se aşteaptă nimeni să le faci pe toate. Gata?

Alex dădu din cap.

– Începe.

Alex deschise prima broşură şi porni să marcheze răspunsurile corecte.

Dan Eisenberg îşi ridică ochii de pe raportul la care lucra şi zîmbetul i se şterse la vederea expresiei de dezamăgire din privirea secretarei. Ceasul arăta că Alex începuse testele cu numai o oră şi jumătate în urmă.

– Ce s-a întîmplat, Marge? N-a putut să le facă?

Tînăra clătină din cap cu tristeţe.

– Cred că nici n-a încercat. A... s-a apucat să noteze răspunsurile la întîmplare.

– Dar i-ai spus cum se face, da? Corect/ incorect?

Marge dădu din cap.

– Şi l-am întrebat din nou, de fiecare dată cînd mi-a dat cîte unul. Mi-a spus că înţelege cum se face şi că a terminat.

– Cîte a făcut?

Marge ezită.

– Pe toate.

Decanul îşi arcui sceptic sprîncenele.

– Pe toate?

Apoi, după ce secretara mai aprobă o dată din cap, spusè:

– Dar nu se poate. Testele astea sînt concepute să ia o zi întreagă, şi nici atunci nu pot fi terminate.

– Ştiu. Mai mult ca sigur că le-a luat la rînd, marcînd răspunsurile aleator. Nu ştiu dacă are vreun sens să le mai evaluăm.

Îi întinse totuşi teancul de formulare lui Dan, care aplică o grilă peste primul dintre ele.

Fiecărui loc din grilă îi corespundea un semn făcut de o mînă sigură. Dan se încruntă, clătinînd din cap. Fără un cuvînt, aplică grilele tuturor formularelor pe rînd. În fine, se lăsă pe spate în timp ce un zîmbet îi apăru în colţul gurii.

– Bună, spuse el. Bună de tot.

Zîmbetul se lărgi.

– Presupun că puştiul mai lucrează încă la ele.

Era rîndul lui Marge Jennings să se încrunte.

– Ce tot spuneţi?

Dan chicoti.

– Spun că ai venit mai devreme azi-dimineaţă şi ai făcut setul ăsta de răspunsuri după grile. Dar ai exagerat. Chiar te aşteptai să muşc momeala?

– Ce momeală? întrebă Marge.

Ocoli biroul şi repetă procedeul de verificare a răspunsurilor.

– Dumnezeule mare, şopti ea.

Dan o măsură, aşteptîndu-se să vadă în ochii ei sclipirea farsei pe care încerca să i-o joace. Apoi, încetul cu încetul, pricepu că nu era deloc vorba de o farsă.

Alex Lonsdale completase formularele, iar rezultatele erau fără greşeală.

– Fă-mi legătura cu Torres, îi spuse el secretarei.

Marge se întoarse în biroul ei, unde Alex ședea liniștit pe o canapea, răsfoind o revistă. Ridică o clipă ochii spre ea, apoi se întoarse la lectura lui.

– Alex?

– Da, spuse el și lăsă revista deoparte.

– Ai... ți-a arătat vreodată cineva vreun exemplar din testele astea? Vreau să zic, după ce le-ai văzut anul trecut.

Alex se gîndi o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu. Cel puțin, nu după accident.

– Înțeleg, spuse Marge încet.

Ceea ce nu era cîtuși de puțin adevărat.

Ellen se uită la ceas, regretînd încă o dată că o lăsase pe Cynthia Evans să-i stabilească un interviu cu María Torres. Nu că n-ar fi avut nevoie de o menajeră; avea. Cu cîteva luni în urmă, înainte de accident, ar fi angajat-o pe María Torres fără nici o ezitare. Acum însă, lucrurile se schimbaseră și, în ciuda tuturor argumentelor Cynthiei, nu-i venea la îndemînă să-i ceară mamei doctorului lui Alex să dea cu aspiratorul și să-i spele lenjeria. Dar avea să fie numai timp de două zile pe săptămînă și știa că María avea nevoie de slujbă: începînd de luna viitoare, Cynthia va avea o femeie angajată permanent.

Dar iată că María întîrzia, iar Ellen avea programat ceea ce Marsh numise întotdeauna, cu o undă de prejudecată sexuală, „un prînz cu fetele". Sigur că, în parte, era și vina ei, fiindcă nu se putea hotărî să-și considere prietenele „femei". Se cunoșteau din copilărie și vor rămîne pentru totdeauna „fete", cel puțin în mintea lui Ellen.

Cu excepția lui Marty Lewis, care nu mai era de mult fată în nici unul din sensurile posibile ale cuvîntului, Ellen se întreba adeseori dacă faptul că Alan Lewis era alcoolic avea vreo legătură cu schimbările suferite de Marty în ultimii cîțiva ani.

Desigur că avea. Dacă Alan n-ar fi devenit alcoolic, Marty ar fi fost la fel ca celelalte: ar fi stat acasă, şi-ar fi crescut copiii şi şi-ar fi îngrijit bărbatul. Pentru Marty însă, lucrurile evoluaseră diferit. Alan nu reuşea să păstreze o slujbă prea multă vreme, aşa că Marty trebuise să preia sarcina de susţinător al familiei, ceea ce făcuse cu succes în timp ce soţul ei trecea de la un program de tratament la altul, mai trezindu-se şi lucrînd din cînd în cînd, dar nu pentru multă vreme. Mai devreme sau mai tîrziu, începea să bea iar şi luau totul de la început. Pînă la urmă, Marty acceptase starea aceasta de fapt. În urmă cu cîţiva ani începuse să pomenească de divorţ, dar în final preluase pur şi simplu povara întreţinerii familiei. Cînd se întîlneau la cîte unul din prînzurile lor regulate – împreună cu Carol Cochran şi Valerie Benson – principalul subiect de conversaţie al lui Marty era slujba ei şi cît de mult îi plăcea.

– E foarte plăcut să lucrezi, insista ea. Ba chiar e mult mai bine aşa. Treaba pe lîngă casă n-a fost niciodată punctul meu tare şi acum, că şi Kate a început să crească, nu mai am nici sentimentul că o văduvesc de ceva ce-i al ei. Şi nu mă mai îngrozesc de moarte de fiecare dată cînd Alan se apucă iar de băut. Ştiţi cum era înainte? El se apuca de băut, iar eu mă apucam să strîng bani, pentru că ştiam că n-o să treacă mult pînă să rămînă iar fără slujbă.

Aici zîmbea forţat.

– Probabil că ar fi trebuit să-l las de mult, dar încă îl mai iubesc. Aşa că rabd şi sper de fiecare dată că e ultima.

Pe urmă mai era Valerie Benson, care chiar divorţase în urmă cu trei ani.

– Cea mai mare tîmpenie pe care am făcut-o vreodată, suna rezumatul brutal, tipic pentru Valerie, al divorţului. Nici măcar nu-mi mai amintesc ce făcea de mi s-a părut că nu mai pot. Căpătasem ideea asta că, dacă scap de George,

viaţa o să devină minunată. Am scăpat de el. Şi vreţi să ştiţi ceva? Nu s-a întîmplat nimic. Nimica-nimicuţa. Doar că acum nu-l mai am pe George pe care să dau vina ori de cîte ori am nevoie, aşa că, într-un fel, sînt mai bună.

După care îşi dădea ochii peste cap.

– Doamne, ce m-am săturat de vorbele astea! Nu vreau să fiu mai bună. Aş prefera să fiu amărîtă, dar măritată.

Ellen se uită din nou la ceas şi constată că, dacă María nu sosea în următoarele cinci minute, va avea de ales: să stea să o aştepte sau să iasă în oraş. Interviul oricum nu avea de ce să dureze prea mult. María trăia în La Paloma de cînd o ştia Ellen, aşa că nu trebuia decît să-i explice bătrînei ce avea de făcut şi să-i lase casa pe mînă. Cu masa de prînz însă, lucrurile nu mai erau la fel de simple. Era prima întîlnire a grupului de după accidentul lui Alex şi era sigură că acesta va fi principalul subiect de discuţie.

Alex şi Raymond Torres.

Pe deasupra, trebui să recunoască, aştepta cu nerăbdare prînzul acesta, ca şi ocazia de a petrece cîteva ceasuri de relaxare cu prietenele ei.

Fusese o vară lungă. După ce părinţii luaseră hotărîrea ca Alex să se întoarcă la şcoală, Ellen începuse să aştepte această zi. Dimineaţă, după plecarea lui Marsh împreună cu Alex, îşi permisese luxul unei ore de odihnă în plus, apoi petrecuse două ceasuri pregătindu-se pentru întîlnirea de la prînz. Se hotărîse să facă în aşa fel încît nici Alex şi nici Raymond Torres să nu monopolizeze conversaţia. Voia să le audă pe celelalte discutînd despre propriile lor preocupări, mai degrabă decît despre problemele familiei Lonsdale. Va fi minunat să poată bîrfi şi rîde cu prietenele, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

Soneria şi telefonul sunară în acelaşi timp. Ellen îi strigă Maríei să intre şi ridică receptorul. Apoi, în timp ce vocea de

la celălalt capăt al firului se prezentă ca fiind Dan Eisenberg, inima i se strînse. Îi făcu semn Mariei să intre în living şi îşi concentră atenţia asupra telefonului.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea îngrijorată, aşezîndu-şi poşeta la loc pe masă.

– Nu ştim sigur, dar vreau să vă rog să veniţi pînă la şcoală în după-amiaza asta.

– După-amiază? întrebă Ellen cuprinsă de uşurare. Deci nu e urgent?

Urmă o pauză scurtă. În glasul lui Eisenberg se citea jena.

– Iertaţi-mă, spuse el. Ar fi trebuit să încep prin a vă spune că Alex e bine. Dar a făcut nişte teste în dimineaţa asta şi aş vrea să vedeţi şi dumneavoastră rezultatele. Şi dumneavoastră şi doctorul Lonsdale, de fapt. Ora două vă convine?

– Mie da. Va trebui să-l sun pe soţul meu, dar cred că nu are nimic împotrivă.

După o scurtă pauză ea adăugă:

– Atunci cînd e vorba de Alex, îşi face timp chiar dacă în mod normal nu are de unde.

– Atunci vă aştept la ora două pe amîndoi, spuse Eisenberg.

Se pregătea să închidă cînd Ellen îl opri.

– Domnule Eisenberg? Testele acelea. Alex s-a descurcat?

Eisenberg răspunse după o clipă de şovăire.

– S-a descurcat foarte bine, doamnă Lonsdale. Chiar foarte bine.

În clipa următoare, întorcîndu-se să-i vorbească Mariei Torres, Ellen se hotărî să uite deocamdată atît cuvintele lui Dan Eisenberg, cît şi tonul pe care fuseseră rostite. Dacă nu făcea asta, sentimentul că ceva era în neregulă avea să-i strice prînzul, ceea ce nu voia să lase să se întîmple.

María, îmbrăcată ca de obicei în negru, cu rochia care îi ajungea pînă la glezne, rămăsese lîngă uşă, cu umerii încovoiaţi acoperiţi de un şal purtat, în ciuda zilei de vară. Stătea cu ochii pironiţi în pămînt.

– Îmi pare rău, señora, am întîrziat, spuse ea încet.

Umilinţa pe care o emana întreaga ei fiinţă izgoni nerăbdarea lui Ellen.

– Nu-i nimic, spuse ea blînd. Oricum nu mai avem nevoie de interviu, nu-i aşa?

Fără să mai aştepte un răspuns, porni să-i lase Maríei cîteva instrucţiuni grăbite.

– Toate obiectele de care ai nevoie pentru curăţenie sînt în debaraua de lîngă bucătărie, dar dacă azi poţi să dai cu aspiratorul, nu mai vreau altceva. Restul îl putem face sîmbătă. E bine?

– Si, señora, murmură ea, îndreptîndu-se spre bucătărie.

Ellen îşi aruncă la repezeală o haină pe ea, îşi luă geanta şi ieşi.

În clipa în care dispăru, María se îndreptă de spate şi, cu ochi îmbătrîniţi, dar încă vii, începu să cerceteze casa familiei Lonsdale. Trecea din încăpere în încăpere, examinînd tot ce aparţinea familiei de gringos pe al căror fiu îl salvase Ramón.

Ar fi fost mai bine dacă Ramón l-ar fi lăsat să moară, căci toţi gringos ar fi trebuit să moară. Iar asta se va întîmpla într-o zi, era sigură. Acesta era singurul lucru la care se mai gîndea acum, în zilele pe care şi le petrecea cutreierînd La Paloma şi făcînd curăţenie pentru ladrones.

Hoţii.

Asta erau toţi, şi chiar dacă Ramón nu era în stare să înţeleagă, ea era.

Va continua să muncească pentru ei, va continua să îngrijească de casele care de drept aparţineau celor ca ea,

pînă ziua în care Alejandro se va întoarce să răzbune moartea părinților și surorilor lui, cînd urmașii lui se vor putea în fine întoarce în casele lor.

Timpul răzbunării se apropia. Îl simțea adînc, în oasele bătrîne.

Intră în cele din urmă și în camera băiatului și deodată înțelese. Alejandro sosise. Curînd va începe la venganza.

Pentru Ellen, prînzul pe care îl așteptase cu atîta nerăbdare se dovedise a fi un dezastru. După cum se așteptase, conversația se învîrtise exclusiv în jurul lui Raymond Torres și al lui Alex, dar constatase că nu putea să-și ia gîndul de la ce avea să le spună decanul școlii în după-amiaza aceea. Iar acum, deși ascultase cu atenție, lucrurile păreau a fi tot fără sens.

– Iertați-mă, spuse ea, dar tot nu pricep exact ce înseamnă toate astea.

Împreună cu Marsh, se afla de aproape o oră în biroul lui Dan Eisenberg, iar cu o jumătate de ceas în urmă sosise și Raymond Torres. Dar Ellen era la fel de nedumerită. Totul părea atît de neverosimil.

– Înseamnă că Alex a început să își folosească în sfîrșit creierul, îi răspunse Marsh. Nu-i așa de complicat. Doar am văzut rezultatele testelor. Sînt fără greșeală.

– Dar cum se poate? protestă Ellen. Știu că a învățat toată vara și știu și că are o memorie foarte bună, dar asta... – luă broșura cu testul de matematică – cum a putut să facă calculele? Nu avea timpul material necesar.

Lăsă broșura pe biroul lui Eisenberg și se întoarse către Torres. Dacă cineva putea să-i explice, el era acela.

– Mai explică-mi o dată, spuse ea și, pe cînd ochii lui arzători îi întîlneau pe ai ei, simți că începe să se relaxeze și să se concentreze.

Torres întinse mîinile şi îşi împreună degetele într-un gest meditativ.

– E foarte simplu, începu el pe tonul acela uşor condescendent care îl scotea întotdeauna, fără excepţie, din sărite pe Marsh. Creierul lui Alex funcţionează altfel decît pînă acum. Chestiune de compensaţie. Dacă cineva îşi pierde un simţ, celelalte i se ascut. Acelaşi lucru i s-a întîmplat şi lui Alex. Creierul lui a compensat pierderea activităţii centrilor emoţionali printr-o intensificare a activităţii centrilor intelectuali.

– Asta înţeleg, acceptă Ellen. Sau cel puţin teoretic înţeleg. Ceea ce nu pricep e ce înseamnă. Vreau să ştiu care sînt consecinţele pentru Alex.

– Asta nu ştiu dacă vă poate spune cineva, doamnă Lonsdale, îi răspunse Dan Eisenberg.

– Şi nici nu are vreo importanţă, decretă Torres. Am ajuns în punctul în care nu-i mai putem influenţa în nici un fel capacităţile sau reacţiile. Am făcut tot ce se putea face. De-acum încolo, tot ce mai pot să fac este să-l ţin sub observaţie...

– Ca pe un animal de laborator? interveni Marsh.

Torres îl privi cu ochi reci.

– Dacă vreţi, spuse el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Torres! Alex e copilul meu.

Marsh se întoarse spre Ellen.

– Consecinţele sînt că Alex e acum un băiat extrem de inteligent. Ba chiar – îşi îndreptă el atenţia spre Dan Eisenberg – bănuiesc că şcoala asta nu mai poate face prea mult pentru el. Am dreptate?

Eisenberg aprobă din cap fără entuziasm.

– Care va să zică, eu cred că săptămîna viitoare va trebui să-l ducem la Stanford, să vedem dacă nu-l putem include într-un program special.

– Nu voi accepta aşa ceva, îl întrerupse Torres. Alex e, într-adevăr, excepţional dotat. Dar asta nu e de-ajuns. Dacă ar fi copilul meu...

– ...ceea ce nu este, spuse Marsh, fără urmă de zîmbet.

– ...ceea ce nu este, acceptă Torres, dar dacă ar fi, eu l-aş ţine aici, în La Paloma, şi l-aş lăsa să-şi refacă vechile relaţii şi ţipare comportamentale. Undeva s-ar putea să existe ceva care, din întîmplare, să-i deschidă mintea complet şi să lase trecutul să revină.

– Şi cum rămîne cu dotarea intelectuală? întrebă Marsh. Domnule doctor Torres, am, dintr-o dată, un copil dotat excepţional...

– Ceea ce, dacă nu mă înşel, este ce v-aţi dorit întotdeauna, completă Torres pe un ton la fel de îngheţat ca al lui Marsh.

– Toţii ne dorim copii dotaţi, contracară Marsh.

– Iar Alex este chiar superdotat, domnule doctor Lonsdale. Faptul că-l mai ţineţi aici un an n-o să schimbe nimic. Presupun că şcoala îi poate oferi un program special, care să-i ţină mintea în priză. Mai există însă o parte a lui Alex, partea emoţională, şi cred că sîntem obligaţi să-i oferim o şansă să recupereze şi în acest domeniu.

– Desigur, aprobă Ellen. Marsh ştie asta la fel de bine ca şi noi, nu-i aşa, Marsh?

Se întoarse către el. Marsh rămase mult timp tăcut. Ştia că Torres avea dreptate şi că Alex trebuia să rămînă acasă. Dar nu-l putea lăsa la nesfîrşit să hotărască viaţa lui, pe a soţiei şi a fiului lui.

– Cred că ar trebui să discutăm şi cu Alex, spuse el în cele din urmă.

– De acord, zise Torres, ridicîndu-se în picioare. Dar nu pentru încă cel puţin o săptămînă. Vreau să mă gîndesc la toate astea, după aceea voi hotărî ce e cel mai bine pentru

Alex. Se uită la ceas, iar apoi îi întinse scurt mîna lui Eisenberg.

– Mă tem că mă așteaptă o altă întîlnire. Dacă aveți nevoie de mine, aveți numărul meu.

Părăsi biroul fără alte gest decît o simplă înclinare a capului în direcția lui Ellen și a lui Marsh.

Alex stătea întins pe pat și privea tavanul.

Ceva nu era așa cum ar fi trebuit, dar nu știa nici ce anume și nici ce ar fi trebuit să facă.

Nu știa decît că ceva era în neregulă cu el. Nu mai era același de dinainte de accident și, dintr-un motiv sau altul, asta îi supăra pe părinții lui. Sau cel puțin pe mama lui. Pentru că tata părea încîntat.

Pe drum spre casă îi povestiseră despre rezultatele testelor și la început nu pricepuse de ce făceau atîta caz. Ar fi putut să le spună că răspunsurile erau perfecte încă înainte să le mai verifice. Întrebările fuseseră ușoare și nu-i ceruseră să gîndească cu adevărat. Ba chiar se gîndise că îi testau nu capacitatea de gîndire, ci memoria, pentru că nu presupuneau decît o serie de fapte și de calcule, iar dacă aveai memorie bună și știai ecuațiile, nu aveai de ce să mai gîndești.

Acum însă îi spuneau că e superdotat, iar tatăl său voia să-l trimită la Palo Alto, într-un program special. Din cîte auzise însă în mașină, se părea că nu se va întîmpla așa. Doctorul Torres va avea grijă să-l țină acasă.

Ceea ce lui, unuia, îi convenea. Toată ziua încercase să priceapă ce i se întîmplase în dimineața aceea la școală, de ce unele lucruri și le amintea perfect, pe altele incorect și pe altele deloc.

Era sigur că trebuia să aibă o legătură cu accidentul pe care îl suferise, dar nu știa în ce fel. Înțelegea că îi fuseseră distruse părți ale memoriei, dar asta nu explica lucrurile pe

care şi le amintea greşit. Era sigur că ar fi trebuit fie să-şi amintească, fie să nu-şi amintească deloc. Dar amintirile nu se puteau transforma decît pentru un motiv foarte exact.

Cel mai bine era să încerce să urmărească lucrurile pe care şi le amintea, să urmărească felul în care şi le amintea şi să vadă dacă putea stabili vreun tipar pentru amintirile false.

Dacă reuşea, poate că izbutea să înţeleagă ce se întîmpla cu el.

Şi mai era şi María Torres.

Era în camera lui cînd se întorsese după-amiază. Cînd o văzuse prima dată, i se păruse că o cunoaşte. Totul durase doar o clipă, apoi simţise o durere ascuţită în cap şi gata. În clipa următoare îşi dăduse seama că nu chipul ei îl recunoscuse, ci ochii. Avea aceiaşi ochi ca ai doctorului Torres: aproape negri, părînd capabili să-i vadă pînă în adîncul sufletului.

María îi zîmbise, îl salutase înclinînd din cap şi îl lăsase singur în încăpere.

Ar fi trebuit ca pînă acum să fi uitat incidentul, dacă n-ar fi fost durerea.

Durerea trecuse, dar amintirea ei era încă adînc întipărită în mintea lui.

10

Chipul Lisei Cochran luase expresia aceea de încăpățînare pe care Kate o cunoștea de destulă vreme pentru a ști că însemna că discuția se încheiase; pînă la urmă, Lisa făcea tot cum voia ea. Și, ca de cele mai multe ori, Kate știa că Lisa avea dreptate. Dar nu voia să cedeze prea ușor.

– Și dacă nu vrea să meargă? întrebă ea.

– O să meargă, insistă Lisa. Am să-l conving. Întotdeauna l-am convins pe Alex.

– Asta înainte, îi aminti Kate. De cînd s-a întors e... e altfel. În cea mai mare parte a timpului se poartă de parcă nici nu i-ar mai face plăcere să stea cu noi.

Lisa oftă. Încercase de nenumărate ori să le explice lui Kate și lui Bob că lui Alex îi făcea realmente plăcere compania lor – ca și a celorlalți prieteni – dar că acum era incapabil să-și manifeste sentimentele. Kate și Bob rămăseseră însă sceptici.

– Dacă e să mergem la San Francisco, repetă Bob pentru a treia oară în după-amiaza aceea, vreau să merg cu niște oameni cu care să mă distrez. Alex nu mai face altceva decît

să pună întrebare după întrebare. E ca un copil mic.

Cei trei erau în localul lor favorit, Jake's Place, unde se servea pizza şi unde existau jocuri video. Jocurile îşi pierduseră de mult farmecul, dar copiii continuau să vină pentru pizza care, deşi nu cine ştie ce gustoasă, era măcar ieftină. Iar pe Jake nu-l deranja că veneau direct de la şcoală şi stăteau la o masă toată după-amiaza, cu o coca-cola în faţă, trăncănind. Astăzi, adunaţi în jurul unei mese a cărei tăblie era un joc electronic, discutaseră îndelung, în timp ce Lisa încerca să-i convingă pe Bob şi pe Kate că ar trebui să-l ia şi pe Alex la San Francisco, peste două zile. Ştiau că Jake trăgea din cînd în cînd cu urechea, aşa cum făcea întotdeauna, dar nu se oferise să le dea vreun sfat. Era un motiv în plus pentru care preferau locul acesta. Dar brusc îl văzură apărînd lîngă masă şi aplecîndu-se deasupra ei.

– Hotărîţi-vă odată, le spuse. Tocmai a intrat Alex.

Kate şi Bob ridicară priviri vinovate, în timp ce Lisa îi făcu lui Alex semn cu mîna.

– Hai încoace!

Alex ezită o clipă înainte de a se apropia şi a se lăsa pe scaun, alături de fată.

– Salut. Te-am căutat după ore, dar ai plecat fără să mă aştepţi. Ce se întîmplă?

Lisa se uită la Kate şi la Bob şi hotărî să pună capăt discuţiei pe loc.

– Vrem să mergem în oraş sîmbătă. Mergi cu noi?

Alex se încruntă.

– Oraş? Ce oraş?

– San Francisco, răspunse Lisa fără să-l bage în seamă pe Bob Carey, care-şi dădea ochii peste cap. Toată lumea aşa îi spune. Vrei să mergi?

– Va trebui să-i întreb pe-ai mei.

– Ba n-o să întrebi pe nimeni. Dacă le spui alor tăi, ei le vor spune alor mei şi părinţilor lui Kate şi toţi or să spună

nu. Plecăm pur şi simplu.

Bob Carey bägă mîna în buzunar, scoase o monedă şi porni jocul. Ştiind că o făcea numai ca să nu trebuiască să vorbească cu Alex, Lisa îi aruncă o privire ucigătoare, dar Bob o ignoră. Alex nu păru să observe. Urmărea fascinat omuleţul galben care alerga prin labirint la comenzile lui Bob.

– Ce face? întrebă el.

Lisa recunoscu încă unul dintre lucrurile a căror amintire prietenul ei o pierduse complet. Cu răbdare, începu să-i explice obiectivul jocului, în timp ce Alex se uita la Bob cum joacă. Totul se sfîrşi în mai puţin de două minute.

– Vrei să te învăţ cum se face? întrebă Alex.

Bob îl privi cu o curiozitate sceptică.

– Tu? Eşti mai slab ca mine.

Alex bägă o monedă şi porni jocul, manevrînd omuleţul prin labirint, tot timpul cu un pas înaintea monştrilor înfometaţi care încercau să-l prindă. Cînd monştrii se albăstreau, Alex se întorcea asupra lor, înghiţindu-i unul după altul. Curăţă toate nivelurile, fără să piardă vreun omuleţ, acumulînd un morman de fructe şi un număr uriaş de puncte.

După zece minute îşi luă mîinile de pe comenzi. Imediat, omuleţul fu înghiţit şi în locul lui apăru un altul. Alex îl ignoră şi, cîteva secunde mai tîrziu, şi acesta fu devorat de un monstru.

– E simplu, spuse el. Totul funcţionează după un tipar pe care trebuie să ţi-l aminteşti. Aşa ştii unde se duc toţi monştrii.

Bob se fîţîi pe scaun.

– Cum se face că pînă acum n-ai fost în stare să-l faci niciodată?

Alex se încruntă, apoi ridică din umeri.

– Nu ştiu, recunoscu el.

– Iar eu nu dau doi bani să aflu, declară Lisa. Cum rămîne cu oraşul? Mergi cu noi sau nu?

Alex meditä o secundă, apoi dädu din cap.

– Bine. La ce oră?

– O să spunem acasă că mergem la plajă la Santa Cruz. O să fac şi nişte sandvişuri. Aşa putem să plecăm devreme şi nu trebuie să ne întoarcem înainte de cină.

– Şi dacă se prind? întrebă Kate.

– Cum să se prindă? sări Bob.

După care, cu ochii fixaţi asupra lui Alex, continuă:

– Doar dacă le spune cineva.

– Nu-ţi face griji, îl asigură Lisa. N-o să le spună nimeni.

Kate goli ultima înghiţitură din paharul de cocă-cola după ce şezuse pe masă mai toată după-amiaza şi se ridică.

– Trebuie să plec. Mă omoară mama dacă n-am pus masa pînă vine de la serviciu.

– Vrei să mergem cu tine? o întrebă Lisa.

Deşi nu vorbeau prea mult despre asta, copiii ştiau că domnul Lewis bea prea mult. Kate dädu din cap.

– Tata e încă relativ bine, dar cred că săptămîna viitoare va trebui să se întoarcă la spital. Acum e în faza în care se uită tot timpul la televizor şi bea bere. Tare-aş vrea ca mama să-l dea afară.

– Ba n-ai vrea, spuse Bob Carey.

– Ba da, se înfurie Kate. Nu face altceva decît să vorbească despre ce o să facă şi cum, dar nu face niciodată nimic decît să se îmbete. Dacă aş putea, m-aş muta.

– Dar e tatăl tău...

– Şi ce-i cu asta? E un beţiv, şi toată lumea ştie asta!

Cu ochii în lacrimi, Kate se întoarse pe călcîie şi ieşi ca o furtună, urmată de Bob.

– Plăteşte tu, Alex, te rog! îi strigă Bob peste umăr.

Cînd rămaseră singuri, Lisa îi zîmbi.

– Ai bani? Sau m-am pricopsit iar cu nota de plată?

– De ce ar trebui să plătesc eu? întrebă el. N-am mîncat nimic.

– Alex! Glumeam doar.

– Spune-mi, de ce ar trebui să plătesc eu?

Lisa încercă să nu lase exasperarea să i se citească în voce.

– Alex, spuse ea încet, nimeni nu vrea ca tu să plătești. Dar Bob era grăbit. O să-ți dea banii înapoi mîine. Întotdeauna ați făcut așa.

Privirile lui Alex erau ațintite asupra ei.

– Nu-mi amintesc.

– Nu-ți amintești nimic, îi răspunse fata, cu o urmă de supărare în glas. De-aia îți spun eu. Acum hai, plătește-i lui Jake și hai să mergem.

Dar pentru că Alex ezita, oftă.

– Lasă, îi plătesc eu.

Achită nota de plată și porni spre ușă.

– Vii?

Alex se ridică și o urmă în lumina soarelui de după-amiază. Se îndreptară spre casa familiei Cochran. După cîteva minute, Lisa îl luă pe Alex de mînă.

– Iartă-mă. N-ar fi trebuit să mă înfurii.

– Nu-i nimic.

Alex dădu drumul mîinii care o ținea pe a lui și continuă să meargă.

– Ești supărat pe mine?

– Nu.

– S-a întîmplat ceva?

Alex ridică din umeri, iar apoi clătină din cap.

– Atunci de ce nu vrei să ne ținem de mînă? își făcu ea curaj.

Alex nu-i răspunse, dar în sinea lui se întrebă de ce

ţinutul de mînă părea să fie atît de important pentru ea.

Părea să fie vorba de încă unul din lucrurile pe care nu şi le amintea. Şi pentru că nu simţea nimic, ignoră mîna ei întinsă.

Carol Cochran urcă în camera fiicei sale, pe care o găsi întinsă pe pat, cu ochii aţintiţi în tavan, în timp ce muzica grupului ei preferat de rock părea că zguduie pereţii întregii case. Carol se apropie de staţie şi dădu volumul mai încet, iar pe urmă se aşeză pe marginea patului.

– Îmi spui şi mie ce s-a întîmplat sau e secret?

– Nu s-a întîmplat nimic. Îmi ascultam discurile.

– De trei ore, fără întrerupere. Şi mai ales acelaşi disc care-l înnebuneşte pe tata.

Lisa se rostogoli pe o parte, sprijinindu-şi capul pe o mînă.

– Alex. E... e altfel. Uneori e de-a dreptul straniu. Ia totul în serios, nici nu mai poţi să glumeşti cu el.

Carol aprobă din cap.

– Ştiu. Probabil că trebuie să ai răbdare. Poate că o să-i treacă.

Lisa se ridică în şezut.

– Şi dacă nu-i trece? Mamă, e groaznic ce se întîmplă.

– Groaznic? o îngînă Carol.

– Ceilalţi copii. Au început să comenteze. Spun că nu face altceva decît pune permanent întrebări, ca un copil mic.

– Dar noi ştim de ce face asta.

Lisa dădu din cap.

– Ştiu. Dar asta nu face lucrurile mai uşoare.

– Pentru cine?

Fata păru surprinsă de întrebare, apoi îşi dădu drumul la loc pe pat.

– Pentru mine, şopti ea. Mă oboseşte să le explic tuturor mereu. Şi nici măcar despre asta nu-i vorba, adăugă ea pe un ton sfidător.

– Atunci ce e?

– Nu sînt sigură că-i mai place de mine. Nu... nu mai vrea să ne ținem de mînă sau să mă sărute, nu mai vrea nimic. E așa de... mamă, e așa de rece!

– Știu și asta, suspină Carol. Dar nu e așa numai cu tine, draga mea. Se poartă la fel cu toată lumea.

– Da, dar asta nu-mi face viața mai ușoară.

– Nu, așa e.

Carol clătină din cap, încercînd să găsească ceva de spus. Lisa se ridică și se sprijini de tăblia patului, cu genunchii strînși la piept. Mama ei continuă:

– Eu, una, voi continua să-l tratez așa cum l-am tratat întotdeauna și n-o să mă las rănită dacă el nu-mi răspunde cum o făcea odată. S-ar putea să nu o mai facă niciodată. E o urmare a accidentului. Într-un fel, Alex e acum un invalid. Dar e în continuare Alex și fiul prietenilor mei cei mai buni. Iar dacă ei pot trece prin asta și dacă Alex poate trece prin asta, atunci voi putea și eu.

– Și eu? întrebă Lisa.

Carol clătină din cap.

– Nu știu. Nu știu nici măcar dacă ar trebui să încerci. Tu nu ai decît șaisprezece ani și nu există nici un motiv pentru care ar trebui să-ți petreci viața explicîndu-le celor din jur comportamentul lui Alex sau încercînd să te adaptezi noii sale personalități. În La Paloma sînt o mulțime de băieți și nu ai nici un motiv să nu ieși cu ei.

– Dar nu pot să-l abandonez pur și simplu, protestă Lisa.

– Nici n-am spus asta. Am spus că va trebui să hotărăști în funcție de ce e mai bine pentru tine. Dacă îți e greu să-ți petreci atîta timp cu Alex, atunci n-o mai face. Și nu trebuie să te simți vinovată.

Ochii Lisei se umplură de lacrimi.

– Dar mă simt. Și nici măcar nu știu de ce. Nu sînt sigură dacă eu nu mai țin la el, sau dacă mă doare că nu știu dacă

mai ţine el la mine. Şi nu ştiu dacă încep să obosesc să-l tot apăr în faţa tuturor, sau dacă mă enervează ceilalţi pentru că nu-l înţeleg. Mamă, zău că nu mai ştiu ce să fac!

– Atunci nu face nimic. Ia-o încet, pas cu pas, şi vezi ce se întîmplă. Poate cu timpul or să se rezolve toate.

Lisa dădu din cap, se ridică din pat şi se apropie de staţie, unde schimbă discul. Apoi, cu spatele încă la mama sa, spuse:

– Şi dacă nu se rezolvă, mamă? Dacă Alex n-o să se mai schimbe niciodată? Ce-o să se întîmple cu el?

Carol se ridică în picioare şi îşi luă în braţe fiica.

– Nu ştiu, spuse ea. Dar, pînă la urmă, asta nu e problema ta, nu-i aşa? E problema lui Alex şi a părinţilor lui. E a ta numai dacă vrei să fie a ta, dar nu eşti obligată. Înţelegi?

Lisa aprobă din cap.

– Cred că da.

Îşi şterse ochii şi zîmbi silit.

– O să mă potolesc, spuse ea. Cred că mi-a fost mai mult milă de mine însămi.

Carol porni către uşă.

– Există însă un lucru pe care îl poţi face, mai adăugă ea, înainte de a ieşi. Lasă muzica aia mai încet, pentru ca măcar Kim să poată dormi. Noapte bună.

– Noapte bună, mamă.

Uşa se închise iar Lisa cuplă căştile; încăperea se cufundă în linişte în timp ce muzica de la staţie i se strecura direct în auz.

Alex rămase treaz o mare parte din noapte, meditînd la ce se întîmplase la Jake's Place şi pe drumul de întoarcere. Ştia că făcuse o greşeală, dar tot nu pricepea care anume.

Lisa dorise să-l ţină de mînă; chiar dacă nu înţelegea de ce, ar fi trebuit să o lase. De asemenea, Lisa se supărase pe el, alt lucru pe care nu-l înţelegea.

Erau așa de multe lucruri care păreau să nu aibă nici o noimă.

La începutul săptămînii fuseseră amintirile acelea ciudate și durerea pe care o simțise la cap cînd o văzuse pentru prima dată pe María Torres.

Dar, dincolo de toate acestea, pe care era sigur că într-o zi le va dezlega, erau celelalte, conceptele pe care știa că nu le va pătrunde în veci.

Dragostea.

Era una din noțiunile la care nu avea nici un fel de acces. Mama sa îi spunea tot timpul că îl iubește, iar el nu se îndoia că așa era.

Problema era că el nu pricepea ce era aia să iubești. Căutase cuvîntul în dicționar și aflase că înseamnă un sentiment de afecțiune.

Dar, după cum începuse să înțeleagă pe măsură ce citea, el nu avea sentimente.

Acesta era un lucru de care abia începea să devină conștient și nu știa dacă era bine să-i vorbească doctorului Torres despre el. Tot ce știa pînă acum era că altora păreau să li se întîmple lucruri care lui nu i se întîmplau.

Lucruri ca furia.

Știa că Lisa se înfuriase pe el în după-amiaza aceea, după cum știa că ăsta era un sentiment care o cuprindea ori de cîte ori el făcea un lucru cu care ea nu era de acord.

Dar cum era să simți așa ceva?

Din cîte citise, trebuia să fie cam ca durerea, numai că afecta nu trupul, ci mintea. Dar cum era?

Începuse să presupună că nu va afla niciodată; cu fiecare zi care trecea se convingea că ceva într-adevăr rău se întîmplase și că nu mai era la fel ca ceilalți.

Dar ar fi trebuit să fie la fel ca ceilalți. Ăsta era tot rostul operației pe care i-o făcuse doctorul Torres, să-l facă așa cum fusese înainte.

Problema era că nu-şi amintea cum fusese înainte. Dacă şi-ar fi putut aminti, totul ar fi fost simplu. S-ar fi comportat ca şi cum ar fi fost la fel şi oamenii nu şi-ar fi dat seama că e diferit.

În parte făcea deja asta.

Învăţase să-şi îmbrăţişeze mama şi să o sărute şi, ori de cîte ori făcea asta, ei părea să-i placă.

Luase hotărîrea de a nu acţiona conform lucrurilor pe care părea să şi le amintească pînă nu verifica dacă amintirile erau corecte.

De acum înainte, va şti să o ia pe Lisa de mînă cînd mergeau împreună şi să achite nota de plată cînd i-o cerea Bob Carey.

Dar ceilalţi? Ceilalţi împrumutau vreodată bani de la el? Dar el de la ei?

Mîine va trebui să o întrebe pe Lisa.

Nu, decise, n-o va întreba. Nu putea continua aşa, pisînd pe toată lumea cu întrebări.

Văzuse expresia de pe faţa lui Bob Carey cînd întrebase despre ce oraş era vorba şi, chiar dacă nu-l deranjase, înţelesese ce însemna ea.

Bob avea impresia că e idiot, deşi nu era. După testele de luni, i se dezvăluise chiar contrariul. Era binişor mai inteligent decît toţi ceilalţi.

Se dădu jos din pat şi trecu în sufragerie. Pe raft, lîngă cămin, era o Encyclopaedia Britannica. Aprinse o veioză şi scoase din raft volumul VIII din Micropaedia. Se apucă să parcurgă toate articolele referitoare la San Francisco.

Cînd vor ajunge acolo, va putea să le spună mult mai multe despre oraş decît ştiau ei. Şi, se hotărî, va putea să se şi descurce pe străzi.

Mîine, vineri, va căuta o hartă, pe care o va memora pînă a doua zi de dimineaţă.

Era uşor să memoreze lucruri.

Mai greu era să anticipeze ce aşteptau ceilalţi de la el şi apoi să se conformeze.

Dar va reuşi.

Nu ştia cît avea să dureze, dar ştia că, dacă era atent şi reţinea tot ce vedea, mai devreme sau mai tîrziu, va putea să se comporte ca toată lumea.

Numai că tot nu va simţi nimic.

N-are-a face. Dacă învăţa să se poarte ca şi cum ar fi avut sentimente, era suficient.

Învăţase deja că nu conta ce era sau ce nu era el.

Conta ce credeau oamenii că era.

Închise cartea şi o puse la loc pe raft. Cînd se întoarse îl văzu în prag pe tatăl său.

– Alex? Ţi-e bine?

– Am căutat ceva în dicţionar.

– Ştii cît e ceasul?

Alex aruncă o privire ceasului mare din colţ.

– Trei şi jumătate.

– Cum de nu dormi?

– Mi-am amintit de ceva şi m-am hotărît să mă uit în dicţionar. Mă duc la culcare.

Porni spre ieşire, dar tatăl său îl opri, punîndu-i o mînă pe umăr.

– Te frămîntă ceva, fiule?

Alex ezită, întrebîndu-se dacă să-i explice cît era de diferit de ceilalţi şi că după părerea lui era ceva în neregulă cu creierul său, dar apoi se hotărî să nu o facă. Dacă putea cineva să înţeleagă toate astea, acela era doctorul Torres.

– N-am nimic, tată. Pe cuvînt.

Marsh se lăsă să cadă în fotoliul preferat, privindu-l critic pe Alex. Era adevărat, băiatul arăta foarte bine, cu excepţia chipului fără expresie.

– În cazul acesta, cred că tu şi cu mine ar trebui să avem o discuţie referitoare la viitorul tău, înainte ca el să-ţi fie hotărît de doctorul Torres, propuse el.

Alex îl ascultă în tăcere pe Marsh, care îi vorbi despre ideea de a-l trimite la Stanford, într-un program special. În timp ce vorbea, Marsh nu-şi dezlipea ochii de pe el, încercînd să prindă efectul cuvintelor lui asupra băiatului.

Aparent nu exista nici un efect.

Expresia de pe chipul lui Alex nu se schimbase în nici un fel, iar Marsh avu sentimentul neplăcut că acesta nici nu-l auzise.

– Ei? întrebă el în cele din urmă. Ce zici?

Alex rămase tăcut timp de cîteva clipe, apoi se ridică.

– Va trebui să discut cu doctorul Torres. Noapte bună, tată.

Se îndreptă spre uşă.

Timp de o secundă, Marsh fu incapabil de altceva decît să privească spatele băiatului ce se îndepărta. Pe urmă însă furia îl copleşi, ca o furtună stîrnită din senin.

– Alex!!

Acest singur cuvînt răsună în toată casa. Alex se opri brusc şi se întoarse.

– Da?

– Ce naiba se petrece cu tine?

Marsh îşi simţea sîngele pompîndu-i în vine şi pumnii strînşi convulsiv pe lîngă corp.

– M-ai auzit măcar? Ai idee ce ţi-am spus pînă acum?

Alex dădu din cap tăcut, iar apoi, în timp ce Marsh îl fixa cu nişte priviri furioase, începu să-i repete propriile cuvinte.

– Opreşte-te! mugi Marsh. Opreşte-te, pe toţi dracii!

Alex tăcu, ascultător.

Marsh rămase nemişcat, obligîndu-şi mintea să se

concentreze asupra ticăitului slab al pendulei din colț, forțîndu-și furia să se retragă. După cîteva secunde, își dădu seama vag că acum în încăpere era și Ellen, palidă, aruncînd priviri speriate de la el la Alex și înapoi.

– Marsh? spuse ea nesigur. Marsh, ce se întîmplă?

Și pentru că Marsh, care încă tremura de furie, nu-i răspundea, se întoarse către fiul său.

– Alex?

– Nu știu, răspunse acesta. Îmi povestea despre colegiu și eu i-am spus că trebuie să vorbesc cu doctorul Torres. Atunci a început să urle la mine.

– Du-te la culcare, îi spuse Ellen.

Îl strînse scurt în brațe și îl împinse blînd afară.

– Du-te, mă descurc eu cu tata.

După plecarea lui Alex, se întoarse cu ochii umezi către Marsh. Cînd reuși să vorbească, în vocea ei se auzea durerea pe care o simțea nu numai pentru fiul, ci și pentru soțul său.

– Nu se poate așa, șopti ea. Știi că încă nu e vindecat complet. Ce vrei de la el?

Marsh, a cărui furie se consumase, se prăbuși pe canapea, îngropîndu-și fața în mîini.

– Iartă-mă, draga mea, zise el încet. Dar am avut impresia că vorbesc unui zid. După care n-a găsit altceva de spus decît că o să vorbească cu doctorul Torres. Torres! – repetă el amar, după care ridică ochii spre ea, obosit și trist. Eu sînt tatăl lui, Ellen, mai spuse el cu un glas în care se auzea clar durerea. Doar că, judecînd după reacțiile pe care le obțin de la el, aș putea la fel de bine să nici nu exist.

Ellen inspiră adînc, apoi expiră încet.

– Știu, spuse ea într-un tîrziu. De multe ori mă simt și eu la fel. Dar trebuie să-l ajutăm să treacă peste asta, Marsh. Nu putem să-l trimitem departe de casă. Abia dacă se descurcă lîngă oameni pe care-i cunoaște de-o viață, cum crezi că o să facă față unor străini?

– Dar e atît de dotat... şopti Marsh.

Ellen dădu din cap.

– Ştiu. Dar încă nu e vindecat. Raymond...

Se întrerupse, simţind animozitatea soţului ei faţă de cel care le salvase fiul.

– Doctorul Torres, începu ea din nou, îl ajută, ceea ce va trebui să facem şi noi. Şi va trebui să avem răbdare cu el, oricît ne-ar fi de greu.

Şovăi puţin, apoi continuă.

– Uneori... uneori singurul lucru care mă ajută să continuu e gîndul că, oricît mi-ar fi de greu, lui trebuie să-i fie de zece ori mai greu.

Marsh o înconjură cu braţele şi o strînse lîngă el.

– Ştiu. Ştiu că ai dreptate, dar uneori nu mă mai pot stăpîni.

Un zîmbet chinuit i se aşternu pe faţă.

– Am impresia că regula ca doctorii să nu-şi trădeze niciodată familia nu s-a inventat degeaba, nu-i aşa? Dumnezeu mi-e martor, în noaptea asta numai ca un doctor nu m-am purtat.

Braţele îi căzură pe lîngă trup şi el se ridică în picioare.

– Ar trebui să mă duc să-i cer scuze.

Dar, cînd intră în camera lui Alex, îşi găsi fiul dormind adînc. Din cîte vedea, nici măcar accesul lui de furie nu-l tulburase. Puse blînd o mînă pe obrazul băiatului.

– Îmi pare rău, fiul meu, şopti el. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întîmplat.

Alex se răsuci, îndepărtînd inconştient mîna tatălui său.

11

Sîmbătă dimineaţa, puţin după ora nouă, Bob Carey, la volanul automobilului Volvo al tatălui său, se înscria pe banda din stînga a lui Bayshore Freeway, lăsînd curînd în urmă Palo Alto. Alex şedea cuminte pe bancheta din spate, alături de Lisa, ascultînd sporovăiala celorlalţi trei, în timp ce ochii îi erau aţintiţi asupra lumii din afara maşinii. Nimic din ce vedea nu-i era cunoscut. Studie atent semnele rutiere în timp ce traversau Redwood City, San Carlos şi San Mateo şi porneau să ocolească golful. Înregistra totul, sigur că după-amiază, la întoarcere, va cunoaşte locurile, chiar dacă le va vedea din direcţia opusă.

Apoi, chiar înainte de aeroport, Bob ieşi de pe autostradă, îndepărtîndu-se de coastă.

– Unde mergem? întrebă Kate Lewis. Vrem să intrăm pînă în centru.

– Mergem la staţia BART din Daly City.

– BART? se văicări Kate. Cine zice că vrem să mergem cu metroul?

– Eu, răspunse Bob. Mie îmi place cu metroul, şi-apoi nu

am de gînd să intru în oraş cu maşina tatei. Atît îmi lipseşte, să trebuiască să explic cum de-am îndoit bara pe Nob Hill cînd se presupune că eram în Santa Cruz. Or să mă încuie în casă mai rău ca pe Carolyn Evans.

Kate încercă să continue protestele, dar Lisa veni în sprijinul lui Bob.

– Are dreptate. A trebuit să parlamentez cu ai mei o jumătate de oră ca să scap de Kim; dacă ne prind acum o să dăm de naiba. Şi pe urmă, şi mie îmi place cu metroul. O să ne distrăm!

Patruzeci de minute mai tîrziu, ieşeau din staţia de metrou. Alex aruncă o privire în jur şi pricepu imediat unde se aflau. Cu o zi înainte găsise în librăria din La Paloma un ghid turistic al oraşului, pe care îl studiase toată noaptea. Ce vedea în jur corespundea exact fotografiilor din carte.

– Hai să luăm tramvaiul pînă la Fisherman's Warf, propuse el.

Lisa îl privi uimită.

– De unde ştii că merge acolo?

Alex şovăi o clipă, apoi îi arătă cu mîna un tramvai care tocmai întorcea la Powell and Mason. La coadă avea o tăbliţă pe care scria „Powell and Mason" şi mai jos „Fisherman's Warf"

Se plimbară o vreme pe dig. apoi făcură cale întoarsă spre centru, prin North Beach şi Columbus, după care o luară pe Grant, pînă în cartierul chinezesc. În jurul lor se agitau o mulţime de oameni. Alex se opri brusc. Lisa se întoarse spre el, dar el părea să nici nu o vadă. Privea concentrat chipurile celor din jurul său.

– Alex, ce s-a întîmplat? îl întrebă ea.

Toată dimineaţa se comportase aproape normal. Pusese cîteva întrebări, dar nu atît de multe ca de obicei, şi păruse că ştia tot timpul unde se afla şi încotro se îndrepta. Ba chiar

odată le spusese unde era o stradă pe care o căutau, apoi, cînd fusese întrebat, trebuise să admită că memorase numele străzilor în timp ce treceau pe lîngă ele cu tramvaiul. Acum însă părea total dezorientat.

– Alex, ce s-a întîmplat? îl întrebă din nou Lisa.

– Oamenii ăştia, spuse Alex. Ce sînt? Nu arată ca noi.

– Aoleu, mamăăă, gemu Bob Carey.

– Sînt chinezi, îi răspunse Lisa cît putu de încet, amuţindu-l pe Bob cu o privire. Şi nu te mai holba aşa la ei. Eşti nepoliticos.

– Chinezi, repetă Alex.

Porni din nou, dar ochii nu i se dezlipeau de pe feţele orientale din preajma lui.

– Chinezii au construit căile ferate, spuse el brusc. Baronii căilor ferate, Collis P. Huntington şi Leland Stanford, i-au adus aici cu miile. Acum San Francisco are una dintre cele mai numeroase populaţii de origine chineză din afara Chinei însăşi.

Lisa îl privi ţintă o clipă, apoi înţelese.

– Ai citit un ghid, nu-i aşa?

Alex dădu din cap.

– N-am vrut să-mi petrec toată ziua pisîndu-vă cu întrebări. Ştiu că nu vă place. Aşa că am studiat.

Bob Carey îşi miji bănuitor ochii.

– Ai studiat? Ai citit o carte întreagă numai pentru că urma să venim aici o zi?

Alex dădu din nou din cap.

– Dar cine poate ţine minte totul? Şi pe urmă, cui îi pasă? Pentru numele lui Dumnezeu, Alex, am venit doar să ne distrăm.

– Eu zic că e grozav, spuse Kate, apoi se întoarse către Alex. Chiar ai memorat toate străzile, din tramvai?

– N-a trebuit, recunoscu Alex. Am şi o hartă. Am învăţat-o pe dinafară.

– Ai învăţat-o pe dracu'! izbucni Bob, dintr-o dată furios. Unde-i misiunea?

Alex ezită preţ de o secundă, apoi spuse:

– La intersecţia dintre Sixteenth Street şi Dolores. E chiar pe colţ, în acelaşi cvartal cu un parc.

– Ei? îl întrebă Kate pe Bob. Aşa e?

– Nu ştiu, recunoscu Bob, roşu la faţă. Şi cui îi pasă unde e misiunea?

– Mie, interveni Lisa, apucîndu-l pe Alex de mînă. Cum ajungem acolo?

– În jos, pînă la Market, apoi în sus spre Dolores şi la stînga.

– Hai să mergem atunci.

Mica misiune, cu cimitirul şi grădina lipite de clădire, era exact acolo unde spusese Alex, stînd chircită pe colţ, ca şi cum ar fi fost conştientă că nu era decît o rămăşiţă a unui trecut demult uitat. Oraşul îi furase pînă şi numele: San Francisco de Asís. Acum toată lumea îi spunea Misiunea Dolores, iar ea părea să-şi fi asumat toată tristeţea acestui nume.

– Vreţi să intrăm? întrebă Lisa la întîmplare.

– Ce rost are? protestă Bob. N-am văzut destule misiuni? În fiecare an mergem la cîte una cu şcoala!

– Dar Alex? întrebă Lisa. Sînt sigură că el nu-şi aminteşte să fi văzut vreuna pînă acum. Şi chiar şi tu, ai văzut-o vreodată pe asta? Hai înăuntru.

Intrară pe urmele Lisei în bisericuţa mică şi de acolo în grădină. Şi deodată, oraşul de dincolo de zidul grădinii păru să fi dispărut, căci în puţinul spaţiu ocupat de misiune nimic nu amintea de lumea modernă.

Grădina, curată şi îngrijită chiar şi după aproape două sute de ani, era încă plină cu ultimele flori ale verii. Ici şi colo, primele frunze căzute stropeau aleile cu pete aurii. În colţul cel mai îndepărtat se vedea cimitirul vechi.

– Acolo, şopti Alex. Hai pînă acolo.

Glasul lui stins atrase atenţia Lisei, care se întoarse să-l privească în ochi. Pentru prima dată de la accident, în ei se vedea viaţa.

– Ce s-a întîmplat, Alex? Îţi aminteşti ceva, nu?

– Nu ştiu, spuse Alex în şoaptă.

Porni încet pe una dintre alei, cu privirile aţintite asupra pietrelor de mormînt tocite.

– Cimitirul? întrebă Lisa. Îţi aminteşti cimitirul?

În mintea lui Alex era un vîrtej; abia dacă o mai auzea pe Lisa. Imaginile se succedau ameţitor, urmate de sunete. Nimic nu avea limpezime, dar totul se lega cumva de locul acesta. Continuă să înainteze, tremurînd uşor.

– Ce-a păţit? întrebă Kate cu îngrijorare în glas. Arată ca de pe altă lume.

– Cred că-şi aminteşte ceva.

– Hai să mergem cu el, adăugă Bob, dar Lisa clătină din cap.

– Mă duc eu, le spuse ea. Voi aşteptaţi aici, da?

Kate dădu din cap pe muteşte şi, pe cînd Alex trecea dincolo de gardul micului cimitir, Lisa porni în grabă după el.

De îndată ce intră, imaginile începură să se limpezească. Inima îi bătea cu putere şi simţea că se sufocă, de parcă ar fi alergat vreme îndelungată. Îşi roti privirile pe deasupra cimitirului, oprindu-se asupra unei pietre nu prea mari de lîngă zid. În minte i se formau chipuri de oameni.

Femei îmbrăcate în negru, cu feţele încadrate de văluri albe, cu picioarele încălţate în sandale.

Călugăriţe.

Cu ochii minţii văzu un grup de călugăriţe strînse în jurul unui băiat care era el însuşi.

Dar era cumva diferit.

Avea părul mai negru, iar pielea lui avea o tentă măslinie.

Şi plîngea.

Inconştient, Alex se trase mai aproape de piatra care îi stîrnise amintirile, iar imaginile părură să îl urmeze. Stătea acum lîngă mormînt, privind inscripţia abia vizibilă pe piatra tocită de granit:

Fernando Meléndez y Ruiz
1802-1850

Prin creier îi trecu un cuvînt, pe care îl repetă cu voce tare: Tío! Pe cînd pronunţa cuvîntul, creierul îi fu străpuns de o durere fulgerătoare, care dispăru aşa cum venise.

Şi glasurile începură să-i şoptească – glasurile călugăriţelor ale căror chipuri i se şterseseră deja din minte.

El está muerto. E mort.

Iar apoi un alt glas – un glas bărbătesc – îi şopti, din adîncurile memoriei. Venganza... venganza!

Stătea neclintit, cu ochii plini de lacrimi necunoscute şi cu inima bubuindu-i. Glasul continuă să-i vorbească în spaniolă, dar mintea lui nu înregistra decît un cuvînt: Venganza.

Lacrimile dădură pe-afară şi un suspin i se înnodă în gît. Apoi, în timp ce cuvintele straniі îi răsunau în creier, se lăsă pradă valului de emoţie necunoscută.

Timpul păru să stea pe loc şi el simţi o durere cum nu-şi amintea să mai fi încercat vreodată. Durere în inimă şi în suflet.

Durerea îl ardea. Simţi o mînă care îl zgîlţîia, destrămînd încetul cu încetul haosul din creierul lui.

– Alex? spuse o voce. Alex, ce s-a întîmplat? Ce este?

Suspinînd necontrolat, Alex îi arătă mormîntul şi, după

un moment de confuzie, Lisa începu să priceapă ce se petrecuse. În ziua aceea, cu o lună în urmă, chiar înainte de ieşirea lui Alex din spital, ascultase atent şi încă îşi mai aducea amintea ce auzise.

– Poate să izbucnească oricînd în rîs sau în plîns, îi spusese mama lui Alex. Doctorul Torres spune că nu are importanţă dacă lucrurile sînt sau nu amuzante sau triste. E posibil ca în creierul lui să se facă greşit nişte legături, iar el să reacţioneze nepotrivit. Sau fără măsură.

Acum, Lisa era convinsă că asta se întîmplase. Alex îşi pierduse controlul în fata unui mormînt vechi.

Dar de ce?

Îşi amintise ceva, de asta era sigură. Şi iată-l privind mormîntul, cu lacrimile care îi şiroiau pe faţă şi trupul zguduit de suspine nestăpînite. Tocmai încerca să-l smulgă cu blîndeţe de-acolo, cînd de după biserică apăru un preot care îi privi întrebător.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, răspunse Lisa repede. Nu, totul e bine. E...

O clipă se pierdu, încercînd să găsească o explicaţie pentru comportamentul lui Alex, dar mintea părea că i se golise complet.

– Haide, Alex, şopti ea. Hai să mergem de-aici.

Mai mult tîrîndu-l, trecu pe lîngă preot şi ieşi din cimitir. Ajunsă înapoi în grădină, îl înconjură pe Alex cu braţele şi îl strînse.

– Nu-i nimic. E doar un mormînt vechi. Nu ai de ce să plîngi.

Încetul cu încetul, suspinele lui Alex se mai potoliră, iar el făcu un efort să asculte ce îi spunea fata.

Doar un mormînt vechi. Dar nu era un mormînt ca oricare altul. Îl recunoscuse, după cum recunoscuse şi cimitirul. Experienţa prin care trecuse nu era nouă pentru el.

Acum, amintirile îi erau clare în minte. Ştia că mai fusese în acest cimitir, că privise mormîntul şi că le ascultase pe călugăriţe spunîndu-i că unchiul lui murise.

Unchiul lui.

Din cîte ştia Alex, el nu avea nici un unchi.

Şi cu siguranţă că nu-şi putea aminti de un unchi mort în anul 1850.

Dar totul era extrem de limpede, la fel de limpede ca şi amintirea şcolii, cu o săptămînă în urmă. Clar, dar imposibil.

Inspiră adînc şi ultimul suspin îi eliberă beregata din încleştarea sa. Lisa căută în geantă o batistă pe care i-o întinse. Îşi suflă nasul.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă ea.

Alex ridică din umeri. Mintea îi era încă un vîrtej. Nimic nu avea sens şi, dacă îi povestea ce se petrecuse, avea să-l creadă nebun. Dar trebuia să-i dea o explicaţie.

– Nu ştiu prea bine. Mi-am... mi-am amintit ceva, dar nici eu nu ştiu ce. Era ca şi cum aş mai fi fost aici şi altădată, în nişte împrejurări groaznice. Dar nu-mi amintesc care sînt acestea.

Lisa se încruntă.

– Ai mai fost vreodată aici? Poate că aici s-a întîmplat într-adevăr ceva.

Înainte ca Alex să poată răspunde, Bob şi Kate se apropiară cu o expresie de îngrijorare amestecată cu jenă.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Kate. Alex, ai păţit ceva?

Alex clătină din cap.

– Mi-am amintit ceva care m-a făcut să plîng. Doctorul Torres mi-a spus că s-ar putea să se întîmple, dar nu l-am crezut.

Lisa îl privi iute, fără să spună nimic. Dacă el nu voia să le spună ce se petrecuse cu adevărat, atunci nici ea nu le va spune.

– Poate că e un semn bun, zise el, forţîndu-şi un zîmbet. Poate că asta înseamnă că mă fac bine.

Kate și Lisa schimbară o privire, înțelegînd ce va urma. În cele din urmă, Kate fu cea care dădu glas gîndului.

– Le spui alor tăi ce s-a întîmplat?

– N-are cum, se repezi Bob. Dacă le spune, atunci și părinții noștri vor afla ce-am făcut și o să dăm toți de belea.

– Dar dacă e important? întrebă Lisa. Dacă înseamnă ceva?

– Poate să spună că s-a întîmplat pe plajă. Și-apoi, ce mare lucru să bocești într-un cimitir? Nu văd nimic anormal în asta.

– N-am spus că e ceva anormal, răspunse Lisa. Am spus doar că s-ar putea să însemne ceva și că, dacă înseamnă, atunci n-ar mai trebui să ne batem capul cu ce-ar putea să ni se întîmple nouă. Părerea mea e că Alex trebuie să le spună părinților lui exact ce s-a întîmplat.

– Atunci eu propun să votăm. Iar eu votez împotrivă.

O privi întrebător pe Kate, în ai cărei ochi se citea nehotărîrea. În cele din urmă se decise, fără să se uite la Bob.

– Lisa are dreptate. Trebuie să le spună. Și cred că ar fi bine să mergem chiar acum.

– Nu sînt de acord, spuse Alex pe neașteptate.

Cei trei îl priviră stupefiați.

– Eu zic că e mai bine să-l sun pe doctorul Torres și să-i spun ce s-a petrecut. Poate că el o să-mi spună să rămîn aici.

– Să rămîi aici? întrebă Lisa. De ce?

– Poate mai urmează ceva.

Bob Carey îl privea nedumerit.

– Te-ai țicnit de tot? Nici prin cap nu-mi trece să-mi pierd toată ziua așteptînd s-o iei tu razna!

– Bob Carey, ești grosolan! spuse Lisa cu glasul tremurînd de furie. Nu poți să te gîndești niciodată la altcineva decît la tine însuți? Pleacă! O să ajungem acasă și fără tine. Hai să mergem!

Îl apucă pe Alex de mînă şi porni către intrarea în biserică. Kate ezită o clipă, apoi o luă la fugă după ei.

– Kate... strigă Bob, dar fata se întoarse şi i-o tăie:

– Tu nu poţi să te mai gîndeşti şi la alţii? Măcar din cînd în cînd?

Se răsuci pe călcîie şi porni pe urmele Lisei şi ale lui Alex.

La o jumătate de cvartal distanţă găsiră un telefon. Alex citi atent instrucţiunile înainte de a forma numărul. La a doua încercare reuşi să ia legătura cu institutul. În timp ce fetele se plimbau de colo-colo pe trotuar, el încercă să îi explice doctorului Torres exact ce se petrecuse. La sfîrşit, acesta rămase cîteva clipe tăcut, iar apoi îl întrebă:

– Alex, eşti sigur că ţi-ai amintit cimitirul?

– Aşa cred. Credeţi că ar trebui să rămîn aici? Că s-ar putea să-mi mai amintesc ceva?

– Nu, răspuse Torres repede. Cred că o asemenea experienţă e de-ajuns pentru o singură zi. Vreau să te duci direct acasă. O sun eu pe mama ta să-i explic ce s-a întîmplat.

– O să se înfurie, răspunse Alex. Am... ăăă... i-am spus că mă duc la plajă. Ea mă crede în Santa Cruz.

– Aha.

După o clipă de tăcere, doctorul Torres spuse:

– Alex, cînd ţi-ai minţit părinţii în legătură cu ce aveai de gînd să faci azi, ştiai că faci ceva rău?

Alex se gîndi puţin.

– Nu, spuse el în cele din urmă. Ştiam doar că, dacă le spun unde ne ducem, n-or să mă lase. Şi nici pe ceilalţi.

– Bine, spuse Torres. O să mai discutăm despre asta luni. Între timp, aranjez eu cu mama să nu te pedepsească. Dar nu ştiu cum să fac cu prietenii tăi.

– Nu-i nimic.

Se pregătea să închidă, cînd vocea doctorului se auzi din nou pe fir.

– Alex, îți pasă dacă prietenii tăi vor fi pedepsiți?

Alex se gîndi o secundă, știind că răspunsul ar trebui să fie afirmativ, pentru că prietenia însemna că îți pasa ce se întîmplă cu prietenii tăi. În același timp însă, știa că pe doctorul Torres nu trebuia să-l mintă.

– Nu.

Apoi adăugă:

– De fapt, nu-mi pasă prea mult de nimeni.

– Înțeleg, răspunse Torres abia auzit. Bun, o să discutăm și despre asta. Și o să ne vedem mîine, Alex. Nu mai așteptăm pînă luni.

Alex închise telefonul și ieși din cabină. Lisa și Kate îl priveau nerăbdătoare și, de la cîțiva metri mai încolo, Bob îi urmărea pe toți, nesigur.

– Mi-a spus să mă duc acasă, spuse Alex. O să o sune pe mama să-i spună ce s-a întîmplat.

Tăcu, încercînd să hotărască ce avea de spus mai departe.

– O să încerc s-o conving pe mama să vorbească și cu părinții voștri.

Lisa îi zîmbi, în timp ce pe fața lui Kate se așternu îngrijorarea.

– Cum ajungem acasă? întrebă ea.

– Vă duc eu, se oferi Bob.

Se apropie, fixînd cu privirile asfaltul de la picioarele sale. Apoi, șovăitor, îi întinse mîna lui Alex.

– Iartă-mă pentru ce ți-am spus. Doar că... la dracu', Alex, ești foarte schimbat și nu mai știu cum să mă port. Și-atunci mă enervez.

Alex încercă să-și amintească ce ar trebui să răspundă, dar pînă acum nimeni nu-i mai ceruse scuze.

– Nu-i nimic, spuse el în cele din urmă. Nici eu nu știu cum să mă port de cele mai multe ori.

– Dar măcar tu nu te enervezi, deși, dacă cineva ar trebui să se enerveze, tu ești ăla.

Bob zîmbi, iar Alex constată că alesese răspunsul potrivit.

– Poate că o să mă enervez într-o zi, supralicită el. Poate că într-o zi o să mă enervez rău de tot.

Urmă o clipă de tăcere uimită, timp în care prietenii săi se întrebau ce trebuiau să înțeleagă din asta. Apoi o porniră toți patru spre casă.

Marsh Lonsdale închise telefonul.

– Am făcut-o și pe asta, spuse el, chiar dacă nu sînt de acord.

– Dar, Marsh, ai vorbit chiar tu cu Raymond, protestă Ellen.

Marsh oftă.

– Știu. Dar ideea asta că puștii scapă basma curată după ce au făcut un lucru pe care știau foarte bine că n-au voie să-l facă, și după ce au și mințit pe deasupra, ideea asta îmi displace.

– Alex n-a știut că nu are voie să plece la San Francisco...

– Dar a știut că nu are voie să mintă, spuse Marsh, întorcîndu-se spre Alex. Așa e sau nu?

Alex dădu din cap.

– Dar acum știu, rosti el. N-am să mai fac.

– Alex are dreptate, adăugă Ellen. Nu e corect ca ceilalți să fie pedepsiți dacă el nu e. Pe deasupra, dacă ei nu s-ar fi hotărît să meargă în oraș, încălcînd toate regulile, Alex poate că n-ar fi avut revelația aia.

Revelația, meditâ Marsh. De ce trebuia ca faptul că Alex izbucnise în plîns într-un cimitir să fie neapărat o revelație? Și cu toate astea, cînd discutase cu doctorul Torres în după-amiaza aceea, specialistul îl asigurase că exact asta fusese, în ciuda părerii lui Marsh că ar fi putut fi un simplu simptom al faptului că creierul lui Alex nu se refăcuse total. Marsh nu era dispus să accepte aprecierea lui Torres.

– Şi dacă nu e tocmai o revelaţie? întrebă el, ridicînd o mînă pentru a o opri pe Ellen, care voise să-l întrerupă. Nu. Ştiu ce a spus Torres. Dar mai ştiu şi că eu n-am fost niciodată la Misiunea Dolores, după cum cred că nici Alex n-a fost. L-ai dus tu vreodată acolo?

– Nu, nu cred, recunoscu Ellen, apoi oftă adînc. Bine, perfect, ştiu exact că nu l-am dus. Nici eu n-am fost vreodată. Dar cred că se poate ca Alex să fi mers acolo cu altcineva. Cu bunicii, de exemplu.

– I-am sunat pe-ai mei. Nici unul din ei nu-şi aminteşte să-l fi dus vreodată acolo.

– Bine, atunci poate că l-au dus ai mei. Sau altcineva.

Rămase pe gînduri, în căutarea unui amănunt, oricare, de natură să explice ceea ce i se întîmplase lui Alex. Îşi aminti brusc.

– A fost o dată într-o excursie cu şcoala la San Francisco! Poate că atunci au fost la misiune. Dar, dacă el îşi aminteşte, îşi aminteşte şi gata. Şi nu pricep de ce nu vrei să accepţi atîta lucru.

– Pentru că nu are nici un sens. Din toate locurile pe unde a fost – unde ştim bine că a fost – de ce şi-ar aminti de un loc unde nici unul dintre noi nu-şi aminteşte să-l fi dus? Regret, dar pentru mine nu are sens.

Se întoarse din nou spre Alex.

– Eşti sigur că ţi-ai amintit cu adevărat că ai mai fost acolo?

Alex aprobă din cap.

– De cum am văzut locul, am ştiu că îl mai văzusem şi altă dată.

– Putea fi doar un *à déjà* vu, sugeră Marsh. Ni se întîmplă tuturor, tot timpul. Am discutat despre asta cu doctorul Torres.

– Ştiu, spuse Alex. Dar de data asta a fost altfel. De cum

am intrat acolo, nici nu m-am uitat în jur. M-am dus direct în cimitir, la mormînt. Abia atunci am început să plîng.

– Bine, spuse Marsh, întinzînd o mînă şi strîngîndu-l de umăr. Am impresia că cel mai important e faptul că ai plîns, nu-i aşa?

Alex şovăi, iar apoi dădu din cap. Dar cum rămînea cu vorbele pe care le auzise? Ele nu erau importante? N-ar fi trebuit să le spună părinţilor şi despre călugăriţe şi despre vocile pe care le auzise? Nu, se decise, nu, pînă cînd nu vorbea cu doctorul Torres.

– Pot să mă duc să mă culc acum? întrebă el, strecurîndu-se de sub braţul tatălui său.

Marsh aruncă o privire la ceas. Era abia zece fără un sfert şi ştia că Alex nu se băga aproape niciodată în pat înainte de unsprezece.

– Atît de devreme?

– Vreau să mai citesc puţin.

Marsh ridică neputincios din umeri.

– Dacă aşa vrei.

Alex ezită, iar pe urmă se aplecă să îşi sărute mama.

– Noapte bună.

– Noapte bună, iubitule, îi răspunse Ellen.

Îşi urmări din priviri fiul care ieşea din încăpere, după care, întorcîndu-se spre Marsh, înţelese că discuţia referitoare la evenimentele zilei nu se încheiase.

– Bine, spuse ea ostenită. Ce mai e?

Dar Marsh clătină din cap.

– Nu. Nu vreau să mai discutăm.

Zîmbi pe neaşteptate, chiar dacă fără veselie.

– Cred că m-am lăsat pradă sentimentelor şi nu vreau.

Ellen se aşeză pe canapea lîngă el şi-şi strecură mîna în palma lui.

– Spune-mi. Ştii că n-o să rîd de tine – şi nici n-o să te

contrazic. Eu însămi m-am lăsat de prea multe ori mînată de sentimente.

Marsh se gîndi puțin, apoi se hotărî.

– Bine. Am sentimentul că ceva nu e în ordine. Nu știu exact ce, pentru că îmi tot spun că ceea ce simt e rezultatul accidentului și al operației, ca și al faptului că nu mă omor defel după eminentul doctor Torres. Dar, oricît de mult mi-aș spune asta, tot rămîn cu senzația că trebuie să fie mai mult decît atît. Alex s-a schimbat, iar asta nu numai ca urmare a accidentului.

– Dar tot ce s-a întîmplat pare a fi o urmare a accidentului și a operației, răspunse Ellen pe un ton cît mai neutru și alegîndu-și cu multă grijă vorbele. Alex e schimbat, dar a rămas tot Alex.

Marsh suspină.

– Tocmai asta e. S-a schimbat, într-adevăr, dar tot am sentimenul că de fapt nu e Alex.

Nu, își spuse Ellen în gînd. Nu-i numai asta. Pur și simplu nu poți fi împăcat cu ideea că Raymond Torres a făcut un lucru pe care tu nu l-ai putut face. Avu grijă însă să nu-l lase să vadă ce gîndește. Ba chiar îi zîmbi încurajator.

– Mai așteaptă. Am văzut deja cîteva miracole. Poate că sîntem pe cale să mai vedem unul.

În aceeași seară, în timp ce aștepta să adoarmă, se hotărî. Mîine, cînd îl va duce pe Alex la întîlnirea specială programată de Raymond, avea să aibă o discuție cu doctorul personală.

Nu referitor la Alex, ci la Marsh.

María Torres nu avea parte de somn în noaptea aceea. Ore întregi se perpeli în pat, după care se sculă epuizată, se îmbrăcă cu halatul de casă zdrențuit și trecu în sufrageria minusculă, unde aprinse o lumînare sub icoana cu chipul

Sfintei Fecioare. O vreme se rugă în tăcere – o rugăciune de mulțumire că sfinții o ascultaseră și că, în sfîrșit, îi răspundeau.

Era sigură că răspunsul avea să vină curînd, căci în după-amiaza aceea fusese la familia Lonsdale. Îi ascultase vorbindu-i copilului și auzise relatarea acestuia despre ceea ce se petrecuse la misiunea din San Francisco; ca toți ceilalți gringos, abia dacă băgaseră de seamă că era acolo.

Pentru ei ea nu exista, era doar cineva care din cînd în cînd venea să le facă ordine.

Dar aveau să afle cine era cu adevărat, acum că sfinții o ascultaseră și i-l trimiseseră în sfîrșit pe Alejandro înapoi.

Iar Alejandro o cunoștea și avea să o asculte cînd îi va vorbi.

Așteptă ca mica lumînare să ardă pînă la capăt și se strecură înapoi în pat, știind că, în fine, somnul avea să sosească.

Spera că și gringos dormeau bine în noaptea aceea. Curînd nu va mai fi somn pentru ei.

12

– Cum se face că Peter nu-i aici? întrebă Alex.

Stătea întins pe masa de consultaţii, cu ochii închişi, în timp ce Raymond Torres însuşi îi conecta electrozii pe cutia craniană.

– E duminică, răspunse acesta. Chiar şi personalul meu insistă să aibă o zi sau două libere pe săptămînă.

– Şi dumneavoastră nu?

– Încerc, dar trebuie să mai fac şi excepţii din cînd în cînd. Iar tu faci parte dintre ele.

Alex dădu din cap, tot cu ochii închişi.

– Din cauza rezultatelor la teste?

Urmă o scurtă pauză, iar Alex deschise ochii. Torres era în faţa panoului de comandă, unde aranja un milion de cadrane. În cele din urmă se răsuci spre băiat.

– Parţial. Dar, ca să fiu cinstit, mă interesează mai mult ce s-a întîmplat ieri la San Francisco şi luni dimineaţă la şcoală.

– Aparent îmi revine memoria, nu?

Torres ridică din umeri.

– Asta vom încerca să aflăm. După cum vom încerca să aflăm şi care este semnificaţia faptului că şi puţinul pe care ţi-l aminteşti pare să fie eronat.

– Dar cabinetul decanului era pe vremuri acolo unde e acum cel al asistentei, protestă Alex. Mama tocmai ne-a confirmat.

– Adevărat. Dar se pare că el a fost mutat cu mult înainte ca tu să ajungi la liceul din La Paloma. Şi-atunci de ce – şi cum – îţi aminteşti unde era cabinetul pe vremuri şi nu unde este acum? Şi, mai important, de ce îţi aminteşti de Misiunea Dolores unde, după cîte ştim, nu ai fost niciodată?

– Dar s-ar fi putut să fiu, spuse Alex. Poate că ieri nu a fost prima zi cînd am plecat pe furiş la San Francisco.

– Perfect. Să presupunem că aşa e. Atunci spune-mi cum se face că ţi-ai amintit de un mormînt vechi de peste o sută de ani şi cum de ai crezut că e al unchiului tău? Tu nu ai nici un unchi, cu atît mai puţin unul mort în 1850.

– Chiar, ce s-o fi întîmplat?

Torres îşi arcui sprîncenele.

– Judecînd după rezultatele de la testele de săptămîna trecută, eşti prea inteligent pentru a pune o astfel de întrebare înainte de analizele astea.

– Poate că nu sînt inteligent, propuse Alex. Poate că am doar o memorie foarte bună.

– Ceea ce ar face din tine un idiot savant, replică Torres. Şi chiar faptul că ţi-a venit această idee dovedeşte că nu eşti.

Introduse o pereche de dischete în spaţiile gemene ale monitorului principal şi începu să-şi pregătească o seringă.

– Peter mi-a spus că de vreo două ori te-ai trezit înainte de vreme, zise el pe un ton degajat. Cum se face că mie nu mi-ai pomenit de asta?

– Nu mi s-a părut important.

– Poţi să-mi descrii cum a fost?

Alex îi descrise atent senzaţiile pe care le avea cînd ieşea de sub anestezia sub care se făceau, întotdeauna, analizele.

– Dar nu e neplăcut, încheie el. Ba e chiar interesant. Nu au nici un sens, dar am avut întotdeauna senzaţia că, dacă aş putea să iau totul cu încetinitorul, atunci ar căpăta sens.

Făcu o pauză, apoi continuă:

– De ce trebuie să mă adormiţi cînd facem testele pe creier?

– Peter ţi-a explicat deja, îi răspunse Torres.

Îi şterse braţul cu alcool, apoi înfipse acul seringii. Alex se crispă uşor şi imediat se relaxă.

– Dar dacă e rău, dacă începe să mă doară, puteţi întrerupe testele, nu?

– Pot, dar n-am s-o fac. Mai mult decît atît, dacă eşti treaz pe durata analizelor, simplul fapt că gîndeşti poate influenţa rezultatul examinării. Pentru ca el să fie valabil, creierul trebuie să fie în stare de repaus.

Treizeci de secunde mai tîrziu Alex închise ochii şi respiraţia îi deveni profundă şi rară. După ce mai verifică o dată toate monitoarele, Torres părăsi încăperea.

Ajuns în biroul său, doctorul se aşeză în fotoliu şi începu să îşi umple tacticos pipa. În timp ce îndeplinea acest ritual al aprinderii pipei, ochii îi zburau din cînd în cînd către monitoarele care înregistrau ce se petrecea în sala de analize. Totul decurgea conform aşteptărilor; va avea la dispoziţie un ceas întreg, doar el cu Ellen Lonsdale.

– Presupun că vrei să-mi spui de ce soţul tău nu e aici în dimineaţa asta.

Ellen se foi pe scaun, încrucişîndu-şi stînjenită picioarele şi trăgînd de fustă cu un gest inconştient.

– E... mă tem că avem nişte probleme.

– Nu mă mir, comentă Torres, concentrat mai degrabă

asupra pipei decît a lui Ellen. Nu îl critic, dar o mulțime de doctori găsesc relația cu mine ca pe una dificilă. De fapt – adăugă el, fixîndu-și privirea hipnotică asupra ei – multă lume a găsit că e dificil să stabilească o relație cu mine.

Pe fața lui Torres flutură umbra unui zîmbet.

– Vreau să spun că întotdeauna am fost considerat o ciudățenie.

Ellen se strădui să zîmbească, deși știa că vorbele lui exprimau un adevăr.

– Orice vei fi fost considerat pe vremea liceului, acum s-a terminat, zise ea. Pur și simplu erai atît de deștept, că ne speriai pe toți.

– Și, după cum se vede, încă vă mai sperii, îi replică el sec. Cel puțin pe soțul tău.

– Nu sînt sigură că „speriat" e cuvîntul cel mai potrivit... începu Ellen.

– Și ce altceva ai propune? o întrerupse el. Înspăimîntat? Nesigur? Gelos?

Îndepărtă toți acești termeni cu un gest de nerăbdare, pe măsură ce glasul îi căpăta o notă tăioasă.

– Indiferent ce e, și te asigur că pentru mine nu are nici o importanță, va trebuie să înceteze. De dragul lui Alex.

Deci asta era. Ellen răsuflă ușurată.

– Știu. De fapt, despre asta voiam să vorbesc cu tine astăzi. Marsh a început să mă îngrijoreze, Raymond. Chestia asta cu inteligența lui Alex... n-aș vrea să spun că mă tem că o să facă o fixație, dar exact de asta îmi e teamă!

– Și, adăugă Torres, te temi că va hotărî că sarcina mea s-a încheiat. Așa e?

Ellen dădu din cap nefericită.

– Atunci va trebui să facem în așa fel încît asta să nu se întîmple.

Îi zîmbi, iar Ellen se simți încurajată. Omul acesta avea o

forţă, o hotărîre de a face ce trebuia făcut, care transmitea încredere că, indiferent ce avea să se întîmple, el va găsi soluţia. Sub privirile lui neclintite, începu să se relaxeze.

– Şi eu ce pot să fac?

Torres săltă din umeri, ca şi cum chestiunea nu l-ar fi privit.

– Pînă nu cere scoaterea lui Alex de sub îngrijirea mea, nu cred că e nevoie să facem ceva, nici tu, nici eu. Iar dacă vremea aceea vine, fii sigură că mă descurc cu soţul tău.

Soţul tău. Ellen îşi repetă cuvintele în gînd, încercînd să-şi amintească dacă Raymond se folosise vreodată de numele mic al lui Marsh. Din cîte îşi amintea ea, nu. Avea vreun motiv anume? Sau era doar felul lui de-a fi?

Brusc îşi dădu seama cît de puţin ştia despre Raymond Torres. Mai nimic. Un gînd îi răsări în minte: oare şi el era la fel de stînjenit ca ea de faptul că mama lui muncea în casa lor?

– Raymond, pot să te întreb ceva ce nu are nici o legătură cu Alex?

Torres se încruntă un moment, iar apoi dădu din umeri.

– Poţi să mă întrebi orice, dar eu s-ar putea să nu-ţi răspund.

Ellen simţi cum roşeşte.

– Desigur, spuse ea. E... e vorba despre mama ta. Ştii, acum lucrează pentru mine şi...

– Pentru tine? o întrerupse Torres.

Lăsă brusc pipa şi se aplecă peste masă, cu ochii sclipind de interes.

– De cînd asta?

Ellen trase aer în piept, jenată.

– O, Doamne! Ce-am făcut? Eram sigură că ştii.

– Nu, răspunse Torres, clătinînd din cap şi reluîndu-şi pipa. Dar nu-ţi face griji. Nu ştiu multe lucruri despre mama

mea. Ca să fiu cinstit, nu ne vedem prea des şi nici nu împărtăşim aceleaşi vederi. De exemplu, eu nu sînt de acord ca ea să muncească.

– Doamne, Dumnezeule, se văită Ellen. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să o angajez, nu? Nici mie nu mi s-a părut corect, dar Cynthia a insistat şi... şi...

Tăcu, realizînd că devenea incoerentă.

– Cynthia, repetă Torres întunecat. Cynthia a făcut întotdeauna numai ce-a vrut ea. Ce şi-a dorit a căpătat, ce nu – a avut grijă să ţină la distanţă.

El însuşi, pricepu Ellen deodată. Vorbeşte despre el însuşi. Întotdeauna şi-a dorit să fie prietenul ei, iar ea n-a catadicsit niciodată să-şi piardă vremea cu el. Dar îi mai purta încă sîmbetele pentru asta? Nu se poate, după douăzeci de ani. Acum zîmbea din nou; clipa întunecată trecuse.

– Cît despre mama, nu, nu ştiam că lucrează pentru tine, dar asta nu are nici o importanţă. Am toate posibilităţile să o întreţin, dar nici nu vrea să audă. Mă tem – adăugă el, arcuindu-şi sprîncenele – că propria mea mamă nu prea e de acord cu ce fac. În ciuda faptului că s-a născut aici, ca şi părinţii şi bunicii ei, e încă foarte legată de locurile de unde au plecat iniţial. Iar mie nu-mi poate ierta succesul. Aşa că se întreţine singură, făcînd ceea ce a făcut dintotdeauna, ceea ce pe mine nu mă priveşte. Dacă te ajută cu ceva, atunci află că prefer să lucreze pentru tine decît pentru alţii. Măcar pe tine pot conta că te porţi decent cu ea.

– Nu pot să-mi imaginez că cineva... începu Ellen, dar Torres o întrerupse cu o mişcare a mîinii.

– Sînt convins că toată lumea se poartă cum trebuie. Dar ea are obiceiul ăsta de a inventa lucruri şi de a vedea insulte acolo unde ele nu există. Hai să ne întoarcem la Alex, ce zici?

Ellen ar fi vrut să mai vorbească despre María, dar personalitatea lui Raymond Torres o copleşea. Cîteva

secunde mai tîrziu, la dorința doctorului, se adînciseră din nou în interpretarea experienței lui Alex de la San Francisco.

Alex deschise ochii și privi monitoarele care îl înconjurau. Analizele se încheiaseră, iar azi, la ieșirea de sub efectul sedativelor, nu fusese întîmpinat de sunetele și imaginile ciudate de altădată. Vru să se miște, dar își aminti că era legat pentru a nu smulge vreunul din nenumăratele fire conectate la cutia sa craniană.

Auzi ușa deschizîndu-se; cîteva clipe mai tîrziu, Torres se uită în jos la el.

– Cum te simți?

– Bine, răspunse el, apoi adăugă, în timp ce doctorul îl decupla de la toate mașinăriile: Ați aflat ceva?

– Încă nu. Îmi va mai lua ceva timp pînă interpretez datele. Dar vreau să faci și tu ceva. Să umbli prin La Paloma, privind în jurul tău.

– Am făcut asta.

Ultimele fire odată desfăcute, Torres desprinse și legăturile, iar Alex se ridică în șezut și se întinse.

– Am făcut-o des, cu Lisa Cochran.

Torres clătină din cap.

– Vreau să o faci de unul singur. Doar să te plimbi, lăsîndu-ți ochii să vadă. Nu analiza lucrurile și nu căuta nimic special. Lasă ochii să vadă și mintea să reacționeze. Crezi că poți?

– Presupun că da. Dar de ce?

– Hai să zicem că-i o experiență și să vedem ce se întîmplă, da? Un loc sau o priveliște din La Paloma s-ar putea să-ți stîrnească din nou amintirile și poate că vom reuși să stabilim un tipar de memorie.

În mașina pe care Ellen o conducea spre casă, Alex se întrebă ce fel de tipare căuta doctorul Torres, dar fără să găsească un răspuns.

Îşi dădea seama că nu putea face altceva decît să urmeze instrucţiunile şi să vadă ce avea să se întîmple.

După plecarea lui Alex împreună cu Ellen, Raymond Torres rămase multă vreme aşezat la birou, studiind rezultatele testelor abia încheiate. Astăzi, pentru prima dată, ele fuseseră nişte simple teste, nimic altceva.

În mintea lui Alex nu fuseseră introduse nici un fel de informaţii noi, în încercarea de a-i umple golurile de memorie.

În schimb, impulsurile electrice care îi împînziseră circumvoluţiunile căutaseră un lucru despre care Torres ştia că trebuia să existe.

Undeva, în adîncul creierului lui Alex, exista o conexiune greşită.

Din cîte îşi dădea seama doctorul, aceasta era singura explicaţie posibilă pentru ceea ce i se întîmplase lui Alex la San Francisco: cîndva, în timpul nesfîrşitelor ore ale operaţiei, se făcuse o greşeală al cărei rezultat era o reacţie emoţională din partea lui Alex.

Plînsese.

Raymond Torres nu dorea ca Alex să mai aibă vreodată reacţii emoţionale.

Emoţiile... sentimentele... nu făceau parte din planul său.

13

– Puţin îmi pasă ce zic Ellen Lonsdale şi Carol Cochran. Kate e încuiată în casă pe următoarele două săptămîni!

Alan Lewis se ridică şovăitor în picioare, cu paharul în mînă, şi se îndreptă spre dulapul cu băuturi.

– Nu crezi că ai băut destul? îl întrebă Marty Lewis, pe un ton prudent, egal. Nu e nici măcar ora prînzului.

– Nici măcar ora prînzului, o maimuţări el cu glasul acela cîntat, pe care îl avea atunci cînd bea. Pentru numele lui Dumnezeu, Mart, e duminică. Nici măcar tu nu te duci la serviciu astăzi.

– Dar măcar eu mă duc la serviciu în restul săptămînii.

De cum rostise vorbele, le regretă. Ar fi vrut să le poată retrage, dar era prea tîrziu.

– Aha, deci ne-am întors tot aici? întrebă Alan, răsucindu-se să o vadă, cu ochii tulburi de prea multă băutură şi prea puţin somn. Află, stimată doamnă, că slujbele pentru care se cere o calificare ca a mea nu cresc în copaci. Eu nu sînt ca tine, să găsesc un loc de muncă de cum am ieşit pe

uşă. Sigur, cînd îl găsesc aduc acasă de zece ori mai mulţi bani ca tine, dar asta nu mai contează, nu-i aşa?

Marty trase aer în piept şi îl lăsă să iasă încet.

– Alan, îmi pare rău pentru ce-am spus. N-a fost drept. Şi oricum, nu era vorba despre slujbe. Vorbeam despre Kate.

– Asta 'ceam şi eu, o aprobă Alan, căruia începea să i se împleticească limba. Tu ai schimbat sub'ectul.

Rînji fără legătură, îşi turnă cîteva înghiţituri de bourbon în pahar şi se înapoie la masa din bucătărie.

– Da' puţin îmi pasă despre ce vorbeam. Sub'ectul iubitei noastre fiice e-nchis. E-ncuiată-n casă şi cu asta basta!

– Nu, răspunse Marty, nu e basta. Atîta vreme cît eşti beat, eu sînt cea care hotărăşte în privinţa lui Kate.

– Ohoho! Ce aere ne mai dăm! Să-ţi spun ceva, nevastă dragă! Atîta vreme cît mai sînt încă în casa asta, eu hotărăsc ce-i mai bine pentru fata mea.

Marty renunţă la orice încercare de a-şi mai controla furia.

– După cum merg lucrurile, n-o să mai fii aici mai mult de două ceasuri! Şi dacă nu te aduni, n-o să ne mai permitem să ţinem nici casa!

Alan se ridică în picioare, privindu-şi soţia de la înălţime.

– Mă ameninţi?

În timp ce ridica mîna, în bucătărie se auzi un al treilea glas.

– Tată, dacă o loveşti te omor.

Cei doi soţi Lewis se întoarseră, la unison. Kate stătea în pragul bucătăriei, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă, dar cu ochii fulgerîndu-i de mînie.

– Kate, ţi-am spus că mă ocup eu de asta... începu Marty, dar Alan o întrerupse cu o voce tremurată.

– Să mă omori? Să mă omori tu pe mine? Nimeni nu-și omoară tatăl...

– Tu nu-mi ești tată, spuse Kate, încercînd să-și stăpînească lacrimile. Tatăl meu n-ar bea cum bei tu.

Alan se repezi către ea, oprit de Marty, care îl apucă de braț.

– Lasă-ne, Kate, spuse ea. Du-te la Bob sau unde vrei tu. Doar cîteva ore. Rezolv eu aici.

Kate își privi tatăl, dar cuvintele i le adresă mamei.

– Îl trimiți înapoi la spital?

– Nu... nu știu... șovăi Marty.

Știa și ea că lucrurile merseseră iar prea departe și că era singura soluție. Vineri după-amiază Alan trecuse de la bere la bourbon și băuse fără întrerupere toată ziua precedentă, cît fusese Kate plecată. Toată ziua și apoi toată noaptea.

– O să fac eu ce trebuie făcut. Acum lasă-ne. Te rog.

– Mamă, lasă-mă să te ajut, se rugă Kate, dar Marty clătină din cap.

– Nu! Mă ocup eu! Dă-mi doar cîteva ceasuri și, cînd te întorci, o să fie liniște.

Kate vru să protesteze din nou, dar se stăpîni. După ultimii cinci ani, știa că ultimul lucru de care mai avea nevoie mama sa în aceste perioade era încăpățînarea ei.

– Bine. Mă duc. Dar înainte de a mă întoarce o să dau telefon și, dacă nu e plecat, nu vin.

– Ba nici măcar n-ai să pleci! zbieră Alan Lewis. Un pas dacă faci afară din casă, domnișoară, o să-ți pară rău!

Kate îl ignoră și ieși pe terasă, lăsînd ușa de la bucătărie să se trîntească în urma ei. Un moment mai tîrziu trînti portița grădinii și ieși în stradă, cu pumnii încleștați, făcînd eforturi să își stăpînească emoțiile.

Rămas în bucătărie, Alan Lewis își fixă soția cu niște priviri fioroase, de bețiv.

– Grozav te mai porţi, n-am ce zice. Nevasta n-ar trebui să-l întoarcă pe copil împotriva tatălui.

– Nici n-am făcut-o, şuieră Marty. Şi nu s-a întors împotriva ta. Te iubeşte foarte mult, dar nu cînd eşti în starea asta. Ca şi mine, de altfel.

– Dacă m-ai iubi...

– Gata, Alan! strigă Marty. Opreşte-te! Nimic din ce se întîmplă nu e din vina mea şi nici a lui Kate. E vina ta, Alan! Mă auzi? A ta!

Ieşi valvîrtej din bucătărie, urcă scările pînă în dormitorul în care soţul ei nu mai ajunsese în noaptea în care trecuse, închise uşa în urma ei şi o încuie.

Trebuia să se controleze. În faza aceasta, cu ţipatul nu mai rezolva nimic. Trebuia să se calmeze şi să înfrunte situaţia.

Avea să urce şi el într-un minut bătînd la uşă şi, pe rînd, cerîndu-i iertare şi ameninţînd-o. Iar ea va trebui să o ia din nou de la capăt şi să-l convingă să îi dea voie să-l ducă la spitalul din Palo Alto şi să-l interneze în clinica de dezalcoolizare. Sau, dacă lucrurile se înrăutăţeau şi mai tare, să dea un telefon şi să le ceară să vină după Alan cu o ambulanţă. Asta nu se întîmplase decît o dată, iar ea spera din tot sufletul să nu se repete.

Intră în baie şi se spălă pe faţă cu apă rece. Trebuia să apară din clipă în clipă la uşă şi discuţia va începe. Doar că, de data asta, nu va mai fi vorba despre Kate. Cel puţin Kate nu va mai fi amestecată. Acum va fi iar vorba despre băutură.

Cinci minute. Nu se întîmplă nimic.

În cele din urmă, Marty deschise uşa dormitorului şi ieşi pe palier. De jos nu se auzea decît liniştea.

– Alan? strigă ea.

Nici un răspuns.

Coborî treptele, oprindu-se la piciorul scării ca să mai strige o dată. Pentru că din nou nu primi răspuns, se îndreptă spre bucătărie. Poate că îşi pierduse cunoştinţa.

Bucătăria era goală.

Doamne, Dumnezeule, îşi spuse Marty. Ce era de făcut? Îşi turnă o cană de cafea din ibricul pe care îl ţinea permanent cald pe aragaz, în speranţa că Alan va prefera cafeaua alcoolului, şi încercă să-şi adune gîndurile.

Măcar nu luase maşina. Altfel l-ar fi auzit scoţînd-o din garaj. Pentru orice eventualitate, verifică garajul. Ambele maşini erau la locul lor.

Poate că ar trebui să sune la poliţie. Nu. Ar fi făcut-o dacă ar fi plecat cu maşina, dar pe jos nu putea face rău nimănui. De altfel, probabil că nu va trece mai mult de o oră şi vreunul din poliţiştii din La Paloma avea să-l culeagă de pe drum.

Or să-l aducă acasă sau la spital? Sau, cine ştie, la închisoare?

Marty hotărî că nu-i păsa prea mult. Ziua de ieri, noaptea care îi urmase şi dimineaţa de azi fuseseră epuizante. Venise vremea ca Alan să-şi vadă singur de el. Nu va suna pe nimeni şi nu va face nici o încercare să-l găsească, cel puţin nu pînă diseară. Atunci, dacă nu se va fi întors, va porni în căutarea lui.

Hotărîrea odată luată, se apucă să strîngă prin bucătărie, începînd cu băutura lui Alan. Goli restul din pahar în chiuvetă, după care trecu la sticlele din dulap.

Una cîte una, la goli la canal şi le aruncă la lada de gunoi care stătea lîngă uşa din spate.

După treizeci de minute, bucătăria era imaculată, iar Marty trecu la restul casei.

Alex hoinărea prin sat, încercînd să urmeze instrucţiunile doctorului Torres de a avea ochii deschişi şi mintea limpede.

Pînă acum însă nu se petrecuse nimic interesant. Satul i se părea cunoscut şi totul părea să fie la locul lui, înconjurat de obiectele potrivite. După o oră se opri într-un complex de mici magazine specializate în produsele acelea scumpe care îi intrigau atîta pe automaticienii de la oraş.

Într-o vitrină era o sferă mică de sticlă, în care nu părea a fi altceva decît apă. Cînd o privi mai de aproape, văzu că înăuntru pluteau creveţi minusculi şi un fir de iarbă de mare. După cum spunea cartonaşul de alături, era un ecosistem închis, perfect echilibrat, care putea supravieţui ani de zile în sfera de sticlă, fără a avea nevoie de altceva decît de lumină. O privi preţ de cîteva minute fascinat, apoi îi trecu prin minte un gînd.

E ca mintea mea. Sigilată, fără vreo cale de acces către ce e înăuntru. O clipă mai tîrziu se întorcea pe călcîie şi îşi continua drumul în sus, pe La Paloma Drive, pînă în Piaţă.

Se opri să privească stejarul uriaş şi se trezi întrebîndu-se dacă se urcase vreodată în el, dacă îşi încrustase iniţialele în trunchiul lui sau dacă îşi legase leagănul de vreuna din ramurile de jos. Dacă o făcuse, amintirea era complet pierdută.

Şi apoi, încetul cu încetul, lucrurile începură să se schimbe. Ochii îi rămaseră aţintiţi la baza copacului şi totul în jur începu să dispară, ca şi cum ceaţa de pe coastă ar fi coborît printre dealuri, înghiţind totul în afara lui şi a copacului.

Ca şi la misiunea din San Francisco, imaginile purceseră să i se adune în minte şi amintirea vagă pe care o întrezărise pe drumul de înapoiere de la institut îi apăru perfect clară.

De creanga cea mai de jos a copacului atîrna o funie şi, la capătul funiei, se legăna un trup.

Al cui?

În jurul trupului erau bărbaţi călare, care rîdeau.

Pe neaşteptate, durerea îi străbătu creierul şi şoaptele începură, aşa cum începuseră şi în cimitirul misiunii din San Francisco.

Cuvintele erau în spaniolă, dar le înţelegea clar.

Ne iau pământul şi casele. Ne iau viaţa.

Venganza... venganza...

Vorbele i se învârteau în minte la nesfîrşit. În cele din urmă, Alex se întoarse în spatele bătrînului stejar.

La cîţiva metri depărtare, cu ochii aţintiţi asupra lui, stătea María Torres. Privirile li se întîlniră, apoi ea se întoarse şi porni către piaţeta nu prea îndepărtată.

Alex porni pe urmele bătrînei, în timp ce ceaţa se strîngea tot mai tare în jurul lui.

Piaţa se schimbase, dar pentru Alex care, aşezat pe banca de lemn nefasonată, o asculta pe María Torres şoptindu-i la ureche cuvinte în spaniolă pe care acum le înţelegea perfect, ea părea că aşa fusese dintotdeauna.

Biserica misiunii se ridica la patruzeci de metri mai încolo şi pereţii săi văruiţi străluceau în lumina soarelui. Preoţii cu rase cafenii, încălţaţi în sandale, intrau şi ieşeau din sanctuar şi, la umbra clădirii, trei indieni stăteau lungiţi pe pământ.

Aşezată în unghi drept faţă de biserică, mica şcoală a misiunii avea uşile şi ferestrele deschise către aerul curat; în curtea şcolii se jucau cinci copii sub oblăduirea unei călugăriţe îmbrăcate în negru, cu mîinile ascunse modest sub pînza voluminoasă a mînecilor.

Pe partea cealaltă a pieţei era un magazin mic, a cărui construcţie de lemn contrasta straniu cu aceea mai solidă, din adobe, a clădirilor misiunii. Sub ochii lui Alex, din magazin ieşi o femeie care, deşi privea direct spre el, părea să nu îl vadă.

Începu să o asculte pe María, care îi vorbea şoptit despre biserică şi despre chipurile viu colorate ale sfinţilor, care acopereau pereţii.

Apoi María începu să îi vorbească despre La Paloma, despre cei care construiseră şi iubiseră satul.

– Dar au mai fost şi alţii, continuă ea. Alţii, care au venit şi au furat totul. Du-te, Alejandro. Intră în biserică şi vezi cum a fost. Vezi cum a fost aici odată.

Ca în vis, el se ridică de pe bancă şi traversă piaţa, intrînd pe uşile deschise ale sanctuarului. Înăuntrul bisericii era răcoare; lumina intrată pe cele două ferestre cu vitralii, una deasupra uşii, cealaltă deasupra altarului, dansa pe pereţi. În nişele amplasate de jur împrejur erau aşezaţi sfinţii despre care îi vorbise María. Se apropie de unul dintre ei şi privi în sus, în ochii martirizaţi ai statuii. Aprinse o lumînare sfîntului, apoi se întoarse şi ieşi din biserică. De pe partea cealaltă a pieţei, María Torres, aşezată pe bancă, îi zîmbi înclinînd din cap.

Marty Lewis se trezi aşteptîndu-se să audă zgomotele de fiecare dimineaţă ale casei. Încet-încet, îşi dădu seama că nu era dimineaţă şi că întreaga locuinţă era goală.

Adormise.

După plecarea lui Alan făcuse curat în toată casa, după care se decisese să tragă un pui de somn.

Se rostogoli în pat şi se uită la ceas. Două şi jumătate. Dormise aproape trei ore. Gemînd obosită, se ridică şi se apropie de fereastră, unde rămase o vreme privind dealurile din spatele casei şi întrebîndu-se dacă nu cumva Alan era pe undeva pe-acolo, dormindu-şi somnul alcoolic. Tot ce se putea.

Sau poate că ajunsese în sat şi acum şedea în vreun bar, punînd gaz pe focul şi aşa aţîţat al furiei.

Sigur era că nu ajunsese la Centrul Medical, altfel ar fi primit de ştire de la ei pînă acum.

Îşi puse un halat şi coborî la parter, întrebîndu-se din nou dacă nu ar trebui să cheme poliția şi iarăşi se hotărî că nu. Fără maşină, Alan nu putea face mare lucru.

Turnă în chiuvetă ultimul rest de cafea îngroşată de cît fiersese şi puse să facă o porție nouă. Cînd va veni acasă – dacă va mai veni acasă – Alan va avea nevoie de multă cafea.

Tocmai punea cafeaua cînd auzi portița grădinii deschizîndu-se şi închizîndu-se scurt. Simți cum o cuprinde uşurarea.

Se întorsese.

Continuă să numere linguriţele de cafea, convinsă că, înainte de a apuca să termine, va auzi vocea lui Alan cerîndu-şi scuze pentru beție şi rugîndu-se să fie iertat.

Nimic.

Încheie de numărat linguriţele, puse ibricul pe foc şi, cînd cafeaua începu să bolborosească în vas, se îndreptă spre uşa din spate.

Două minute mai tîrziu, cu inima bătîndu-i să-i spargă pieptul, înțelese ce avea să i se întîmple. Ştia că nu poate face nimic pentru a se împotrivi.

Alex clipi şi privi în jur. Era aşezat pe o bancă în piațetă şi privea clădirea primăriei şi silueta îmbrăcată în negru a Maríei Torres, care tocmai dispărea pe o străduță lăturalnică, în direcția cimitirului şi a casei sale.

În minte i se strecură un gînd. Arată ca o călugăriță. O bătrînă călugăriță spaniolă.

Brusc sesiză că, de pe treptele bibliotecii, cineva îi făcea semne. Deşi nu era sigur cine era persoana, îi făcu la rîndul lui cu mîna.

Dar cum ajunsese în piaţetă?

Ultimul lucru pe care şi-l aminti era că se afla în Piaţă, în faţa stejarului, încercînd să îşi amintească dacă se jucase vreodată în el pe cînd era copil.

Iar acum era în piaţetă, la două străzi depărtare.

Dar era obosit, ca şi cum ar fi umblat mult şi la deal.

Se uită la ceas. Era trei şi un sfert. Ultima dată cînd se uitase, în urmă cu numai cîteva minute, era unu şi jumătate.

Trecuseră aproape două ore şi nu ştia cum. Porni spre casă, încercînd să rezolve problema. Ştia că orele nu dispăreau pur şi simplu în neant. Şi mai ştia că, dacă se gîndea suficient, avea să afle ce se petrecuse în aceste ore şi de ce nu-şi amintea.

Uşa din spate se trînti, iar Marsh îşi ridică ochii din revista medicală pe care o citea, la timp pentru a-l vedea pe Alex intrînd dinspre bucătărie.

– Salut.

Alex se opri şi se întoarse spre Marsh.

– Bună, răspunse el.

– Unde ai fost?

Alex dădu din umeri.

– Nicăieri.

Marsh îi zîmbi fiului său.

– Interesant, cînd eram de vîrsta ta şi eu mă duceam tot timpul acolo.

Alex nu răspunse. Încetul cu încetul, zîmbetul se şterse de pe chipul lui Marsh, în timp ce băiatul ieşea din încăpere şi se strecura în sus, pe scări, spre camera lui. Cu cîteva luni în urmă, înainte de accident, în ochii lui Alex s-ar fi aprins o luminiţă şi el ar fi întrebat unde exact era nicăieri, iar apoi s-ar fi lansat într-o conversaţie dusă pînă la absurd pe tema locului exact unde se găsea nicăieri şi cum proceda cineva care nu făcea nimic în mijlocul lui nicăieri.

Acum în ochii lui nu era nimic.

Pentru Marsh, ochii lui Alex deveniseră un simbol al schimbărilor petrecute în el de la accident încoace.

Vechiul Alex avea ochii plini de viață, în care Marsh citea stările de spirit ale fiului său dintr-o singură privire.

Acum însă, ochii lui nu mai arătau nimic. Cînd privea în ei, nu vedea decît propria lui imagine reflectată. Şi totuşi, nu avea impresia că băiatul încerca să ascundă ceva. Era mai degrabă ca şi cum nu ar fi fost nimic dincolo de ei, ca şi cum lipsa de relief a personalității lui îi apărea acum vizibil în priviri.

Marsh îşi aminti că se spunea că ochii sînt ferestrele sufletului. Dar, dacă era adevărat, atunci Alex nu avea suflet. Înghețat de gîndul acesta, Marsh încercă să-l izgonească din minte.

Tot restul după-amiezii însă, gîndul continuă să-i dea tîrcoale.

Poate că Ellen avusese dreptate atunci, în noaptea aceea îngrozitoare de mai. Poate că Raymond Torres nu-l salvase cu adevărat.

Poate că, într-un fel, Alex era mort.

14

Kate Lewis continuă să asculte sunetul telefonului multă vreme după ce se convinsese că nu va răspunde nimeni. Pentru a patra oară în ultimul ceas îşi spuse că mama îl dusese probabil pe tatăl ei la spital. Dar, dacă era aşa, atunci de ce nu-i lăsase un mesaj pe robotul telefonic? De ce robotul nu era nici măcar pus în funcţiune? Îngrijorată, agăţă în furcă receptorul telefonului din barul lui Jake şi se întoarse la masa pe care ea şi Bob Carey o ocupaseră toată după-amiaza aceea lungă de duminică.

– Tot nimic? o întrebă Bob, în timp ce ea se strecura pe bancheta separeului.

Kate încercă să ridice degajat din umeri, dar eşuă.

– Nu ştiu ce să fac. Aş vrea să mă duc acasă, dar mama a zis să telefonez mai întîi.

– Ai sunat toată după-amiaza. Hai să mergem pînă acolo şi, dacă încă se ceartă, putem să plecăm. Nici nu trebuie neapărat să intrăm. Dar sînt convins că s-a dus cu el la spital.

Se întinse peste masă şi îi strînse mîna încurajator.

– Ascultă, dacă era atît de beat cum spui, înseamnă că a

avut aşa de mult de furcă să-l scoată din casă, încît a uitat să mai pună în funcţiune robotul.

Kate aprobă dînd din cap, neconvinsă. Pînă acum, mama îi lăsase întotdeauna un mesaj sau, dacă tatăl ei era într-o stare mai gravă, nici nu încercase să-l scoată din casă. Chemase o ambulanţă la domiciliu şi atît. Iar în dimineaţa aceasta starea lui fusese foarte serioasă.

Dar nici nu mai putea continua să-şi piardă vremea în barul lui Jake.

– Bine, spuse ea în cele din urmă.

Zece minute mai tîrziu ajunseră pe aleea din faţa casei familiei Lewis, iar Bob opri motorul Porsche-ului. Rămaseră o vreme privind la uşa deschisă a garajului în care se vedeau încă ambele maşini. Apoi îşi îndreptară atenţia asupra casei.

– Ei, măcar nu se ceartă, spuse Kate, dar nu făcu nici un gest să se dea jos din maşină.

– Poate că a chemat o ambulanţă şi a plecat cu ea, sugeră Bob.

Kate clătină din cap.

– Ar fi mers în urma ei cu maşina, ca să nu trebuiască să cheme pe altcineva să o aducă acasă.

– Vrei să rămîi aici şi să mă duc eu să văd dacă sînt acasă?

Kate se gîndi un moment, apoi clătină din cap. Cu mîini tremurătoare deschise portiera Porsche-ului şi coborî. Porni pe alee către uşa principală, cu Bob pe urmele ei.

Găsi uşa descuiată şi oftă uşurată. Un lucru era sigur: mama n-ar fi lăsat în veci casa cu uşa descuiată. Împinse uşa şi intră.

– Mamă? Am venit! strigă ea.

Pe deasupra casei se aşternu o tăcere seacă. Inima lui Kate îşi grăbi ritmul.

– Mamă! strigă ea din nou, ceva mai tare.

Privi neliniştită spre Bob.

– Ceva e în neregulă, şopti ea. Dacă uşa e deschisă, mama ar trebui să fie aici.

– Poate e sus. Vrei să mă duc să mă uit?

Kate dădu din cap, iar Bob o porni în sus pe scări. O clipă mai tîrziu era înapoi.

– Nu-i nimeni, îi spuse. Hai să vedem în bucătărie.

– Nu, spuse Kate.

Şi continuă, cu vocea tremurînd.

– Hai să chemăm poliţia.

– Poliţia? o îngînă Bob. De ce?

– Pentru că mi-e frică, zise Kate, care renunţase să mai încerce să-şi stăpînească teama din glas. Ceva e în neregulă, nu vreau să intru în bucătărie.

– Hai, Kate, zău aşa.

Bob se îndreptă spre uşa închisă a bucătăriei.

– Nu-i nimic aici. Probabil că a chemat o ambulanţă şi...

În timp ce deschidea uşa bucătăriei vocea i se frînse.

– Dumnezeule mare, şopti el.

O clipă rămase perfect nemişcat. Apoi făcu un pas înapoi, lăsînd uşa să se închidă. Se întoarse în loc, nesigur pe picioare, cu chipul alb ca varul.

– Kate, şopti el. Mama ta... cred că... pare moartă.

Kate îl privi o secundă, înainte ca vorbele să capete sens. Pe urmă, fără să se gîndească la ce face, se repezi pe coridor, trecu pe lîngă Bob şi intră în bucătărie. Căută prin încăpere cu înfrigurare. Într-un tîrziu, găsi ceea ce căuta. Genunchii i se înmuiară, iar ea căzu la pămînt suspinînd.

Roscoe Finnerty îşi ridică privirile spre Tom Jackson.

– Ţi-e bine?

Jackson dădu din cap.

– Mă descurc.

Se uită un moment la cadavrul lui Marty Lewis, încercînd să îşi stăpînească sentimentele. Nu semăna deloc cu ce simţise în primăvara trecută, cînd aproape că îşi pierduse controlul la vederea trupului zdrobit al lui Alex Lonsdale, prins în carcasa mutilată a Mustangului. Nu, de data asta era altfel. Dacă n-ar fi fost expresia de pe chipul ei şi paloarea pielii, femeia aceasta ar fi putut fi adormită. Îngenunche şi îşi puse degetul pe gîtul ei. Nu dormea.

– Tu ce crezi? zise el, ridicîndu-se din nou în picioare.

– Pînă nu vorbesc cu copiii nu cred nimic.

Se auzi o sirenă şi, în cîteva secunde, o ambulanţă opri pe alee. În încăpere intrară doi medici care repetară aceleaşi gesturi pe care le făcuseră Finnerty şi Jackson cu cîteva minute mai devreme.

– N-o mişcaţi din loc, le spuse Finnerty. Doar vedeţi dacă e într-adevăr moartă, dar nu faceţi nimic pînă nu vin anchetatorii. Tom, ieşi şi vezi să nu intre vreun curios, iar eu o să discut puţin cu puştii.

Finnerty ieşi din bucătărie şi trecu în sufragerie, unde îi găsi pe Kate şi pe Bob, aşezaţi pe aceeaşi canapea pe care îi lăsase. Kate suspina încet, în timp ce Bob încerca să o liniştească.

– Ce face? întrebă Finnerty.

Bob se uită năuc la el.

– Dumneavoastră ce credeţi că face? i-o întoarse el, gîtuit. Mama ei a... mama ei...

Tăcu, amuţit de valul de emoţie care îl îneca.

– Uşurel, îi spuse Finnerty. Încearcă să te linişteşti.

Făcu un efort de memorie şi îşi aminti.

– Eşti Bob Carey, nu-i aşa?

Bob dădu din cap, părînd a se mai calma puţin.

– I-ai sunat pe părinţii tăi? Ştiu ce s-a întîmplat?

Bob clătină din cap.

– Bine. O să-i sun eu şi o să le spun să vină încoace. Pe urmă o să vreau să stau puţin de vorbă cu tine. E în regulă?

– Nu s-a întîmplat nimic, spuse Bob. Am venit aici, am găsit-o şi am chemat poliţia.

Finnerty îl bătu uşor pe umăr.

– Bine. O să vedem şi amănuntele un pic mai tîrziu.

Găsi telefonul şi o carte de telefon, după care îşi petrecu următoarele cinci minute asigurîndu-l pe Dave Carey că fiul său nu păţise nimic. Pe urmă se întoarse în sufragerie.

Încet, puse cap la cap toată povestea. Cu cît asculta mai mult, cu atît era mai sigur că ştia ce se întîmplase. Era o istorie pe care o auzise de nenumărate ori în anii de cînd era poliţist, dar aceasta era prima dată cînd finalul ei era tragic. Abia la sosirea lui Dave Carey reveni în bucătărie.

Acolo se aflau doi anchetatori. Finnerty îi urmări tăcut mişcîndu-se prin încăpere şi căutînd metodic indicii despre ce se întîmplase.

– Cum vi se pare? întrebă el cînd Bill Ryan îi făcu semn din cap.

Ryan ridică din umeri.

– Fără să fi vorbit cu nimeni, aş zice că a fost premeditată şi cu ceva sînge-rece. Nu sînt semne de luptă sau de viol, iar uşa n-a fost forţată.

– Dacă ce spun copiii e adevărat, atunci e soţul. Cînd a plecat fata, era beat şi părinţii se certau. De-aia a şi plecat de fapt – taică-său era furios, iar maică-sa încerca să-l potolească. Fata zice că mama voia să încerce să-l interneze azi la dezalcoolizare.

– Iar el nu voia.

– Exact.

Uşa din spate se deschise brusc. Îşi făcu apariţia Tom Jackson, care sprijinea cu braţul drept un bărbat cu ochii împăienjeniţi, cu mîinile tremurînde şi chipul palid. Finnerty înţelese imediat cine era, fără să-i fi spus cineva.

– Domnul Lewis?

Alan Lewis dădu mulțește din cap, cu privirile ațintite asupra siluetei acoperite cu un cearșaf de pe podea.

– Dumnezeule, șopti el.

– Citiți-i drepturile, spuse Ryan. Hai să vedem dacă obținem o mărturisire aici, pe loc.

– Nici acum nu-mi vine să cred, suspină Carol Cochran. Nu pot să cred că Alan a omorît-o pe Marty, oricît de beat a fost.

Era trecut puțin de ora nouă, iar cei doi soți Cochran erau la familia Lonsdale de la șase și jumătate. Pe toată durata cinei, care rămăsese aproape neatinsă, familiile Cochran și Lonsdale dezbătuseră întîmplările acelei zile în La Paloma. Acum, în timp ce ședeau în sufrageria încă parțial mobilată, cu Lisa și Alex la etaj și Kim adormită în camera de oaspeți, discuția amenința să monopolizeze întreaga seară.

– Nu putem vorbi despre altceva? întrebă Ellen Lonsdale, deși știa deja răspunsul.

Peste tot în La Paloma nu exista decît un singur subiect de discuție: Alan Lewis își ucisese soția sau altcineva?

– Nu subestima niciodată ce poate să facă un bețiv, îi spuse Marsh Lonsdale lui Carol, fără a lua în seamă întrebarea soției sale.

– Dar Alan a fost întotdeauna un bețiv inofensiv. Zău, Marsh. Alan nu e grozav nici cînd e treaz. Cînd e beat, tot ce mai face e să leșine.

– Nu chiar, interveni Jim Cochran. Ultima oară cînd am jucat golf cu el a făcut o crosă tirbușon pe trunchiul unui copac și a încercat să dea după mine cînd i-am spus s-o lase mai moale.

– E totuși cale lungă pînă la a-ți omorî nevasta, insistă Carol.

– Dar nu era nici un semn de violenţă, îi aminti Marsh. Din cîte spune poliţia, Marty îl cunoştea pe asasin.

Carol clătină din cap nerăbdătoare.

– Marty cunoştea pe toată lumea din oraş, ca noi toţi de altfel. Şi pe urmă, s-a simţit întotdeauna în siguranţă în casa aia, deşi Dumnezeu ştie de ce.

Îşi roti privirile prin sufrageria familiei Lonsdale şi se cutremură uşor.

– Iertaţi-mă, dar mie întotdeauna casele astea vechi mi-au dat fiori.

– Carol!

– Iubitule, Ellen şi cu mine sîntem prietene de prea multă vreme pentru ca să mai trebuiască să o mint. De altfel, de cînd a început să se învîrtă în jurul casei ăsteia i-am spus că, dacă nu-i aduce modificări drastice în şase luni, nu-i mai trec pragul. Uitaţi-vă şi voi, parcă e o mănăstire. Tot timpul mă aştept ca undeva, în fundal, să aud un cor. Şi ferestrele. Acoperite cu fier forjat – ca la închisoare!

Rămasă fără suflu, tăcu stînjenită, iar apoi zîmbi strîmb.

– Asta cred eu.

– Şi, într-un fel, ai dreptate, o aprobă Ellen. Numai că se întîmplă că mie îmi plac toate lucrurile astea pe care tu nu poţi să le suferi. Dar nu văd ce legătură are cu Marty.

– Cînd te gîndeşti că ea spunea tot timpul că fortăreaţa aia veche o face să se simtă apărată, şi uite ce i s-a întîmplat.

– Dragă, protestă Jim, crimele se pot petrece oriunde. Nu contează unde se află casa sau cum arată.

Carol oftă.

– Ştiu. Şi mai ştiu şi că Alan pare să fie autorul. Dar nu mă interesează. Eu nu cred că ăsta e adevărul.

Lisa apăru brusc în arcada largă care despărţea livingul de hol şi cei patru adulţi tăcură vinovaţi.

– Tot despre doamna Lewis discutaţi? întrebă ea încet.

După o ezitare, mama ei dădu din cap.

– Pot să... vă supăraţi dacă stau aici şi ascult?

– Am crezut că tu şi Alex ascultaţi muzică...

– Nu vreau! spuse Lisa.

Glasul ei tăios îi făcu pe cei patru adulţi să schimbe priviri curioase. Ellen fu cea care rupse tăcerea.

– Lisa, s-a întîmplat ceva sus? Te-ai certat cumva cu Alex?

Lisa şovăi. Clătină din cap, dar lui Ellen i se păru că fata ascundea ceva.

– Spune-ne ce s-a întîmplat, o îndemnă ea. Indiferent ce e, nu poate fi atît de rău încît să nu ne poţi spune. V-aţi certat?

– Cu Alex? izbucni fata. Cum se poate certa cineva cu Alex? Lui nu-i pasă de nimic, aşa că nu are subiecte de ceartă.

Pe neaşteptate începu să plîngă.

– Iertaţi-mă. N-ar trebui să vorbesc aşa, dar...

– Dar ăsta e adevărul, o completă Marsh blînd, ridicîndu-se şi luînd-o în braţe. E-n regulă, Lisa. Ştim cu toţii cum e Alex şi cît de greu e de suportat. Hai, spune-ne ce s-a întîmplat.

Ceva mai calmă, Lisa se aşeză şi îşi şterse ochii cu batista tatălui ei.

– Ascultam nişte discuri şi eu am vrut să vorbim despre doamna Lewis, dar el n-a vrut. Adică vorbea, dar tot ce spunea suna straniu. Ca şi cum puţin i-ar fi păsat ce s-a întîmplat cu ea sau cine a făcut-o. Nu... nu-i pasă nici măcar că e moartă.

Îşi fixă mama cu privirea.

– Mamă, a zis că n-a întîlnit-o niciodată pe doamna Lewis şi, chiar dacă ar fi întîlnit-o, n-are importanţă. A zis că toată lumea moare şi că nu are nici o importanţă cum.

Îngropîndu-şi faţa în batistă, începu să suspine încet.

În încăpere se lăsă liniştea. Carol Cochran se aşeză alături de fiica ei, în timp ce Marsh, cu o expresie îngheţată pe chip, o fixa pe Ellen.

– Nu... nu înseamnă nimic... începu Ellen, dar el o întrerupse.

– Indiferent ce înseamnă, nu are nici un drept să vorbească aşa. E suficient de inteligent ca să-şi ţină gura, uneori.

Se întoarse şi se îndreptă spre ieşire şi spre scară.

– Marsh, lasă-l în pace, protestă Ellen, dar prea tîrziu.

Nu se mai auzea decît sunetul paşilor lui în sus, pe scări. Cu un glas tremurat, Ellen se întoarse din nou către Lisa.

– Zău, Lisa, spuse ea din nou, nu înseamnă nimic...

Marsh intră în camera lui Alex fără să bată la uşă, cu respiraţia tăiată. Îşi găsi fiul întins pe pat, cu o carte sprijinită de genunchii ridicaţi. Notele clare ale lui Eine Kleine Nachtmusik reverberau în pereţii goi. Alex îşi ridică privirile către tatăl său şi lăsă cartea deoparte.

– Familia Cochran a plecat?

– Nu, n-a plecat, scrîşni Marsh. Dar asta nu datorită ţie. Ce naiba i-ai spus Lisei?

Apoi, înainte ca Alex să poată răspunde, continuă pe un ton ca de gheaţă.

– N-are importanţă. Ştiu ce i-ai spus. Ce vreau să aflu e de ce ai făcut-o. E jos, plînge şi n-aş putea spune că o condamn.

– Plînge? Cum aşa?

Marsh măsură chipul senin al fiului său. Era cu putinţă să nu-şi dea seama? În clipa aceea, în timp ce făcea un efort să îşi recapete suflul, înţelese că era într-adevăr posibil ca băiatul să nu-şi dea seama ce efect avuseseră cuvintele lui asupra Lisei.

– Din cauza a ceea ce i-ai spus despre doamna Lewis şi despre moarte.

Alex ridică din umeri.

– N-am cunoscut-o pe doamna Lewis. Lisa a vrut să vorbim despre ea, dar eu cum aş fi putut? Dacă nu cunoşti pe cineva, nu poţi vorbi despre el, nu?

– Dar nu a fost numai asta, Alex, spuse Marsh. A mai fost şi ceea ce i-ai spus despre moarte. Că toată lumea moare şi că nu are importanţă cum.

– Dar e adevărul adevărat, nu-i aşa? se miră Alex. Toţi murim. Şi dacă tot murim, atunci ce mare lucru?

– Alex, doamna Lewis a fost asasinată.

Alex dădu din cap.

– Dar tot moartă e, nu-i aşa?

Marsh inspiră adînc şi continuă, alegîndu-şi vorbele cu foarte mare grijă.

– Alex, există cîteva lucruri pe care va trebui să le înţelegi, chiar dacă acum ele nu au pentru tine nici o semnificaţie. Sînt legate de emoţii şi sentimente.

– Ştiu ce sînt emoţiile, spuse Alex, dar nu ştiu cum e să le trăieşti.

– Exact. Dar alţii ştiu, după cum şi tu ai ştiut cîndva. Şi într-o zi, cînd o să te faci bine, o să ştii iar. Între timp însă, trebuie să ai grijă să nu-i răneşti pe alţii prin ceea ce spui.

– Chiar dacă le spun adevărul?

– Chiar dacă le spui adevărul. Trebuie să ţii minte că acum nu ştii adevărul întreg despre tot ce există. De exemplu, nu ştii că poţi răni oamenii nu numai fizic, ci şi mintal. Aşa cum ai rănit-o pe Lisa. I-ai rănit sentimentele. Ea ţine la tine, iar tu ai făcut-o să simtă că nu ţii la nimic.

Alex tăcea. Privindu-l, Marsh nu-şi dădu seama dacă media la ceea ce auzise sau nu. Apoi Alex vorbi din nou.

– Tată, nici nu cred că ţin la ceva. În orice caz, nu aşa cum ţin restul oamenilor. Nu asta e ceea ce e în neregulă la

mine? Nu de asta spune doctorul Torres că n-am să mă mai fac bine niciodată? Pentru că nu am şi nici n-o să mai am vreodată toate aceste emoţii şi sentimente pe care le au alţii?

Lipsa de speranţă din cuvintele lui Alex era şi mai mult pusă în evidenţă de lipsa de inflexiuni a tonului său. Brusc, Marsh simţi o dorinţă de a-l strînge în braţe, aşa cum o făcea cînd era mic de tot. Dar ştia că nu are sens. N-o să-l facă pe Alex să se simtă mai în siguranţă sau mai iubit, pentru că el nu se simţea nici ameninţat, nici neiubit.

El nu simţea nimic. Iar Marsh nu putea face nimic ca să schimbe lucrurile.

– Aşa e, spuse el încet. Exact asta e în neregulă, iar eu nu ştiu cum am putea repara ceva.

Întinse mîna şi apucă umărul lui Alex, deşi ştia că gestul era mai important pentru el însuşi decît pentru băiat.

– Tare aş vrea să ştiu, fiule. Aş vrea să te pot ajuta să redevii ce-ai fost odată, dar nu pot.

– E-n regulă, tată. Nu doare şi nici nu-mi amintesc cum am fost odată.

Marsh încercă să înghită nodul care i se strîngea în gît.

– E-n regulă, băiete, reuşi el să spună. Ştiu cît îţi e de greu şi ştiu că te străduieşti din toate puterile. O să-te ajutăm să scapi de toate astea. Îţi promit. O să scapi cumva.

Apoi, nevrînd ca Alex să-l vadă plîngînd, ieşi din cameră şi închise uşa în urma lui.

Zece minute mai tîrziu, cînd îşi recăpătase controlul asupra propriilor sentimente, coborî.

– Îşi cere scuze, le spuse el Lisei şi părinţilor acesteia. Zice că-i pare rău pentru ce a spus şi că nu vorbea serios.

Dar, la cîteva minute după aceea, după plecarea familiei Cochran, se întrebă dacă îl crezuse cineva.

Alex se trezi şi, timp de cîteva secunde, nu înţelese unde se afla. Apoi, o dată cu imaginea pereţilor, îi deveni tot mai clar şi visul care îl deşteptase.

Își amintea detaliile, la fel de limpede acum în mintea lui ca și atunci cînd le trăise în realitate, doar că visului îi lipsea începutul.

Era acolo, în casa care semăna atît de bine cu cea în care locuiau ei înșiși, cu pereții văruiți în alb și podeaua bucătăriei acoperită cu gresie. Vorbea cu o femeie; deși nu o cunoștea, deși nu-i știa chipul, știa că era Martha Lewis.

Se auzi un zgomot afară și doamna Lewis se îndreptă spre ușa din spate, unde vorbi cu cineva. Deschise ușa și lăsă pe cineva să intre.

O clipă, lui Alex i se păru că noul venit era chiar el, dar văzu că, deși băiatul îi semăna, avea pielea ceva mai închisă la culoare și ochii aproape la fel de negri ca și părul. Și era furios, deși încerca să o ascundă.

Și doamna Lewis părea să creadă că celălalt băiat era Alex, pentru că acum îl ignora și vorbea numai cu celălalt, căruia însă îi spunea Alex.

Îi oferi o coca-cola, iar băiatul o acceptă. Dar, după ce bău numai cîteva înghițituri, puse cutia jos și se ridică.

Murmurînd încet, cu ochii aprinși de furie, se apropie de doamna Lewis și se pregăti s-o ucidă.

Alex rămase neclintit în colțul bucătăriei, cu privirile ațintite asupra scenei care se desfășura la numai cîțiva metri de el.

Simțea durerea din gîtul doamnei Lewis, în jurul căruia se strîngeau tot mai tare degetele tînărului cu pielea întunecată.

Simți și groaza din sufletul ei în clipa în care înțelese că avea să moară.

Dar nu putea decît să stea acolo și să urmărească neputincios căci, în același timp cu durerea doamnei Lewis, trebuia să îndure suferința gîndului care îi tot răsuna în creier.

Sînt eu. Cel care o ucide sînt eu.

Iar acum, perfect treaz, gîndul era încă acolo, ca şi amintirea a ceea ce simţise în timp ce urmărea asasinatul.

Sentimente. Emoţii.

Compasiune pentru doamna Lewis, furie împotriva băiatului, teamă pentru ce se putea întîmpla după crimă.

Apoi, după moartea doamnei Lewis, cînd se trezise, emoţiile dispăruseră. Dar amintirea lor rămăsese. Amintirea, imaginea crimei şi cuvintele rostite de băiat în timp ce ucidea.

Coborî din pat şi se duse la parter. La sfîrşitul celui de-al treilea volum al dicţionarului găsi traducerea cuvintelor pè care băiatul le repeta la nesfîrşit.

Venganza... răzbunare.

Ladrones... hoţi.

Asesinos... criminali.

Dar răzbunare pentru ce?

Cine erau hoţii şi criminalii?

Nu înţelegea nimic şi, chiar dacă în vis o recunoscuse, Alex tot nu îşi amintea să o fi cunoscut vreodată pe Martha Lewis.

Nu ştia nici limba spaniolă.

Deci băiatul din vis nu putea fi el.

Fusese doar un vis.

Puse dicţionarul înapoi pe raft şi se întoarse în pat.

A doua zi dimineaţă, deschise La Paloma Herald şi rămase vreme îndelungată privind fotografia Marthei Lewis.

Fără urmă de îndoială, era femeia pe care o văzuse în vis.

15

În dimineaţa înmormîntării Marthei Lewis, Ellen Lonsdale se trezi devreme. Rămase întinsă în pat, privind cerul fără nori al Californiei. Hotărî că nu era cea mai potrivită zi pentru o înmormîntare. În această zi, mai mult decît altcîndva, ceaţa ar fi trebuit să atîrne deasupra dealurilor La Palomei, să-şi întindă degetele umede către satul din vale. Alături de ea, Marsh se mişcă şi deschise un ochi.

– Nu trebuie să te trezeşti încă, îi spuse Ellen. E devreme, dar n-am mai putut să dorm.

Marsh se trezi complet şi se ridică într-un cot. Întinse un deget timid ca să atingă braţul lui Ellen, dar ea se feri, aruncă pătura şi coborî din pat.

– Vrei să stăm de vorbă? o întrebă el, chiar dacă ştia care va fi răspunsul.

Dacă ea voia să stea de vorbă cu cineva, acel cineva era Raymond Torres. Se simţea tot mai izolat, atît de fiul, cît şi de soţia lui.

După cum se aşteptase, Ellen clătină din cap.

– Nu ştiu cît voi mai putea rezista, spuse ea cu un zîmbet forţat. Dar trebuie.

– Poate că nu asta e soluţia, îi sugeră Marsh. Poate că ar fi mai bine dacă tu şi cu mine am pleca o vreme, să vedem dacă nu ne putem regăsi unul pe celălalt.

Ellen se opri din îmbrăcat şi se întoarse să-l privească nedumerită.

– Să plecăm? Cum am putea să plecăm? Dar Alex? Dar Kate Lewis? De ei cine o să aibă grijă?

Marsh ridică din umeri. Se dădu la rîndul lui jos din pat.

– Valerie Benson s-a ocupat pînă acum de Kate, poate să o facă şi de-acum încolo. Ce naiba, aşa măcar are ceva mai bun de făcut decît să se văicărească toată ziua că n-ar fi trebuit să divorţeze.

– Eşti crud...

– Nu sînt crud, dragă, o întrerupse Marsh. E adevărul adevărat şi o ştii prea bine. Cît despre Alex, e perfect capabil să-şi poarte singur de grijă, chiar dacă nu mai e ca înainte. Dar tu şi cu mine avem o problemă de rezolvat, indiferent că ne place sau nu.

Timp de o fracţiune de secundă, Marsh se întrebă de ce toate astea ieşeau la iveală tocmai acum şi dacă n-ar trebui să încerce să se abţină. Ştia însă că nu va putea.

– Îţi dai seama că nu mai vorbeşti deloc cu mine? De trei zile încoace, abia dacă mi-ai adresat un cuvînt, iar înainte de asta nu-mi spuneai decît ce zice Raymond Torres că ar trebui să facem cu viaţa noastră. Nu numai cu a lui Alex, dar şi cu a noastră.

– Nu e nici o diferenţă. Acum Alex chiar este viaţa noastră, iar Raymond ştie cel mai bine ce e de făcut.

– Raymond Torres e un neurochirurg extraordinar. Dar nu e nici psihiatru, nici preot şi cu atît mai puţin Dumnezeu cel Atotputernic... chiar dacă se poartă de parcă ar fi.

– I-a salvat viaţa lui Alex...

– Serios? întrebă Marsh, clătinînd trist din cap. Uneori mă întreb dacă l-a salvat pe Alex sau ni l-a furat. Tu nu vezi ce se petrece, Ellen? Alex nu ne mai aparține și nici tu. Amîndoi îi aparțineți acum lui Raymond Torres. Și nici măcar nu sînt sigur că nu asta a urmărit.

Așezîndu-se la piciorul patului, Ellen își astupă urechile cu palmele, ca și cum, refuzînd să mai audă sunetul vocii lui Marsh, ar fi putut izgoni și cuvintele lui. Îl privi rugător.

– Nu-mi face asta, Marsh îl imploră ea. Trebuie să fac cum cred că e mai bine, nu?

Era atît de aproape de lacrimi, atît de nenorocită, încît Marsh își simți amărăciunea dispărînd. Îngenunche lîngă ea și îi luă mîinile reci și moi în ale lui. Îi spuse încet:

– Nu știu. Nu știu ce trebuie să mai facem nici unul din noi. Tot ce știu e că te iubesc, îl iubesc și pe Alex și vreau să fim din nou o familie.

Ellen rămase tăcută o clipă, apoi dădu încet din cap.

– Știu, spuse ea în cele din urmă. Dar mă tot întreb ce mai urmează.

– Nu mai urmează nimic. Între Alex și Marty Lewis nu e nici o legătură. Ceea ce i s-a întîmplat lui Alex a fost un accident. Marty Lewis a fost asasinată și, dacă Alan nu vine cu o explicație mai bună decît „nu-mi amintesc nimic", probabil că va fi judecat și condamnat.

Ellen dădu din cap tristă.

– Dar tot am sentimentul că lucrurile nu se încheie aici. Am sentimentul ciudat că deasupra noastră atîrnă un blestem.

– Ăsta e cel mai caraghios lucru pe care l-am auzit de multă vreme încoace. Blestemele nu există, Ellen. Ceea ce ni se întîmplă nouă e viața pur și simplu.

Nu era adevărat, își spuse Ellen, în timp ce se îmbrăca și cobora să pregătească micul dejun. Într-o viață obișnuită îți

creşteai o familie şi te bucurai de prieteni. Totul era normal. Dar Alex nu era normal, după cum asasinarea lui Marty nu era normală şi nici faptul că te sculai de dimineaţă întrebîndu-te dacă vei rezista pînă la sfîrşitul zilei.

Aruncă o privire către ceas. Peste cinci minute, Marsh avea să coboare şi apoi Alex. Asta măcar era normal. Încercă să se concentreze asupra acestui fapt. Începu să-şi facă în minte o listă a lucrurilor care puteau face viaţa sa la fel de obişnuită şi de normală ca înainte, dar, pînă la apariţia lui Marsh şi a lui Alex, nu reuşi să găsească nici unul. Turnă pentru cei doi cîte o ceaşcă de cafea şi îl sărută pe Alex pe obraz.

Alex nu-i răspunse şi, ca întotdeauna, cuţitul dezamăgirii i se răsuci în stomac.

Amestecă o cutie de suc de portocale congelat şi turnă un pahar pentru soţul şi un altul pentru fiul ei. În clipa aceea constată că Alex se îmbrăcase de şcoală, nu pentru înmormîntarea lui Marty Lewis.

– Iubitule, va trebui să te schimbi. Nu poţi merge la înmormîntare îmbrăcat aşa cum eşti.

– M-am hotărît să nu merg, răspunse el, golindu-şi paharul dintr-o singură înghiţitură lungă.

Marsh îşi ridică ochii de pe prima pagină a ziarului.

– Ba bineînţeles că ai să mergi, spuse el.

– Alex, trebui să mergi, protestă Ellen. Marty a fost cea mai bună prietenă a mea, iar tu ai fost întotdeauna prieten cu Kate.

– Dar e stupid. Nici măcar n-am cunoscut-o pe mama lui Kate. De ce să merg la înmormîntarea ei? Pentru mine nu înseamnă nimic.

Amuţită de răspunsul lui, Ellen puse chiflele pe masă şi îşi aminti ceea ce îi spusese Raymond Torres de nenumărate

ori: „Nu te enerva. Trebuie să-l abordezi la propriul lui nivel, un nivel care nu are nimic de-a face cu sentimentele." Căută în minte ceva care să ajungă la sufletul lui.

Nu erau prea multe asemenea lucruri.

Înţelegea din ce în ce mai bine că relaţiile – ale lui Alex sau ale oricui altcuiva – se bazau pe sentimente: pe dragoste, pe furie, pe milă, pe toate acele emoţii pe care le considerase întotdeauna ca normale, dar pe care Alex nu le mai cunoştea acum. Încetul cu încetul, relaţiile lui se destrămau. Ce putea face ea ca să le păstreze? Gîndurile îi fură întrerupte de glasul lui Marsh. Se întoarse şi îl văzu fixîndu-l pe Alex cu o privire furioasă.

– Dar faptul că noi am dori să mergi are vreo importanţă? îl auzi întrebînd. Că pentru noi ar conta foarte mult să fii acolo?

Şedea rezemat de spetează scaunului, cu braţele încrucişate, iar Ellen ştia că nu avea să mai scoată un cuvînt pînă ce nu va căpăta un răspuns de la Alex.

Aşezat la masă, neclintit, Alex analiza ceea ce îi spusese tatăl său.

Făcuse o greşeală, aşa cum făcuse una şi cu Lisa acum cîteva seri. Pe chipul tatălui său se vedea că era supărat, iar acum trebuia să afle de ce. În mintea lui ştia de ce.

Rănise sentimentele mamei sale, de aceea era tata supărat.

De cînd cu visul despre doamna Lewis, începuse să priceapă cum era cu sentimentele. Îşi amintea cum se simţise în vis, chiar dacă de atunci încoace nu mai simţise nimic altceva. Dar măcar acum avea amintirea unui sentiment. Era un început.

– Îmi pare rău, spuse el încet, ştiind că acestea erau cuvintele pe care dorea tatăl său să le audă. Cred că nu m-am gîndit.

– Cred că nu. Acum eu zic să te duci sus şi să pui un costum pe tine, iar cînd mergi la înmormîntare – pentru că o să mergi – o să vreau să te porţi ca şi cum ţi-ar păsa cu adevărat de ce s-a întîmplat cu Marty Lewis. E clar?

– Da.

Se ridică de la masă şi ieşi din bucătărie. Dar, pe cînd urca treptele, auzi glasurile ridicate ale părinţilor săi. Chiar dacă nu distingea cuvintele, ştia despre ce vorbeau.

Vorbeau despre el şi despre cît de ciudat se purta.

Ştia că multă lume vorbea despre acelaşi lucru.

Ştia ce se întîmpla ori de cîte ori intra într-o încăpere.

Cei care pînă atunci discutaseră tăceau brusc, cu ochii aţintiţi asupra lui.

Alţii se uitau ostentativ în altă parte.

Sigur, asta nu-l deranja. Singurul lucru care îl deranja era visul acela a cărui semnificaţie nu o dezlegase încă, în afară de faptul că, dacă putea avea sentimente în vis, atunci probabil că, mai devreme sau mai tîrziu, le va avea şi aievea. Şi atunci va fi la fel ca toată lumea.

Doar dacă nu o omorîse într-adevăr pe doamna Lewis.

Poate că pînă la urmă avea un motiv real pentru a merge la înmormîntare. Poate că, dacă vedea cadavrul, o să-şi amintească dacă el o ucisese sau nu.

Intrînd pe poarta micului cimitir, Alex realiză că ceva era în neregulă.

Se întîmpla din nou.

Din nou avea o amintire limpede a acestui loc, care nici de data asta nu arăta aşa cum ar fi trebuit.

Zidurile erau vechi şi mîncate, iar iarba, iarba moale pe care preoţii o îngrijeau atît de bine, dispăruse. În locul ei rămăsese pămîntul gol, acoperit din loc în loc cu smocuri ciufulite.

Nici pietrele de pe morminte nu arătau cum ar fi trebuit. Erau prea multe şi, ca şi zidurile, păreau mîncate, astfel că abia mai putea citi numele de pe ele. Pe morminte nu mai erau flori, aşa cum fuseseră întotdeauna.

Examină chipurile celor din jurul său. Nici unul nu-i era familiar.

Toţi erau străini, nici unul nu aparţinea acestui loc.

Durerea, de-acum cunoscută, îi străpunse creierul şi vocile porniră să-i şoptească din nou în urechi.

Ladrones... asesinos...

Simţi brusc o dorinţă să se întoarcă şi să o rupă la fugă. Să fugă de durerea din creier, de voci şi de amintiri.

Simţi cum o mînă i se aşează pe braţ şi încercă să se desprindă, dar mîna se încleştă mai tare şi strînsoarea degetelor care îi striveau carnea pătrunse dincolo de voci.

– Alex, îl auzi pe tatăl său şoptind, ce-ai păţit?

Alex clătină din cap şi se uită în jur. Mama lui îl privea îngrijorată. La cîţiva paşi mai încolo o recunoscu pe Lisa Cochran, împreună cu părinţii. Scrută restul grupului: Kate Lewis stătea în apropierea sicriului acoperit cu flori, alături de Valerie Benson. Ceva mai încolo, lîngă zid, îi recunoscu pe Evanşi.

– Alex? îl auzi din nou pe Marsh.

– Nimic, tată, şopti la rîndul său. N-am nimic.

– Eşti sigur?

Alex dădu din cap.

– Mi s-a părut... mi s-a părut că îmi amintesc ceva. Dar a trecut.

Mîna de pe braţul său se descleştă, iar Alex îşi lăsă din nou privirile să străbată cimitirul.

Vocile tăcuseră, iar cimitirul arăta din nou normal.

Oare ce-l făcuse să se gîndească la preoţi?

Privi clădirea primăriei care, demult de tot, fusese sediul misiunii şi se întrebă de cînd nu mai fusese locuită de preoţi. În orice caz, nu de cînd se născuse el.

Atunci cum de îşi amintea de preoţii care îngrijeau cimitirul?

Şi de ce toate chipurile i se păruseră străine?

Vorbele şoptite îi reveneau din adîncurile minţii.

Hoţi... criminali...

Vorbele din vis. Îşi amintea cuvintele din vis, nimic mai mult. Totuşi, în adîncurile creierului său era ceva mai mult. Cuvintele aveau un sens, ca şi visul; erau mai mult decît simple vise şi amintiri false.

Într-un fel sau altul, totul era realitate, dar nu avea acum timp să se gîndească la astea. Erau prea mulţi oameni în jur, oameni pe care îi simţea cu ochii pe el. Trebuia să se comporte ca şi cum nimic nu ar fi fost ieşit din comun.

Se străduí să se concentreze asupra înmormîntării, privind sicriul aşezat lîngă groapă.

În clipa aceea auzi din nou vocea tatălui său.

– Ce mama dracului caută nemernicul ăla aici?

Îi urmări direcţia privirii. La cîţiva metri distanţă, stînd sigur, îl zări pe Raymond Torres.

Îi făcu semn cu capul, iar Torres îi răspunse la fel.

Mă urmăreşte, îşi spuse brusc Alex. N-a venit aici la înmormîntare. A venit să vadă cum mă descurc.

Adînc în minte, la marginea conştientului, simţi o umbră de emoţie.

O senzaţie atît de rapidă, de nefamiliară, că aproape că nici nu o recunoscu. Dar ea exista, şi nu în vis. Ceva în el se trezea la viaţă – frica.

– Ce mai faci, Alex?

Raymond Torres stătea cu mîna întinsă. Alex i-o strînse,

aşa cum ştia că trebuie. Înmormîntarea luase sfîrşit cu o oră în urmă şi cei mai mulţi dintre participanţi erau acum adunaţi pe terasa casei lui Valerie Benson, unde discutau liniştit, căutînd cele mai potrivite cuvinte de alinare pentru Kate. La apropierea lui Torres, Alex stătea singur şi se uita la micul bazin pentru peşti şi la cascada care îl alimenta.

– Bine, răspunse el, simţind privirea ascuţită a medicului aţintită asupră-i.

– La cimitir s-a întîmplat ceva, nu-i aşa?

Alex ezită, apoi dădu din cap.

– A fost... a fost cam la fel ca la San Francisco.

Torres clătină din cap.

– Aha. Dar şi aici s-a întîmplat ceva.

O afirmaţie, nu o întrebare. Alex ezită iar, apoi aprobă din nou din cap.

– Acelaşi lucru. Am intrat şi, o clipă, mi s-a părut că recunosc casa, dar aceasta era altfel decît mi-o aminteam eu. Din cauza bazinului. Terasa îmi era familiară, dar nu şi bazinul. Pur şi simplu nu mi-l amintesc.

– Poate că e nou.

– Nu pare nou. Şi pe urmă am întrebat-o pe doamna Benson şi ea mi-a spus că e aici dintotdeauna.

Torres dădu din nou din cap.

– Cred că ar trebui să vii mîine la institut, să stăm de vorbă.

Pe neaşteptate, alături apăru tatăl său. Alex îi simţi braţul pe după umeri, dar nu făcu nici o încercare de a se desprinde.

– Mîine se duce la şcoală, îl auzi el spunînd.

Torres ridică din umeri.

– E bine şi după şcoală.

Marsh şovăi. Instinctul îi spunea să-l informeze pe Torres că Alex nu va mai veni niciodată la institut.

Dar aici nu era locul potrivit. Dădu scurt din cap şi îşi propuse să îşi lase loc în programul de a doua zi pentru a-l duce el însuşi pe Alex la Palo Alto.

– Foarte bine.

Iar mîine după-amiază, adăugă el în gînd, tu şi cu mine vom avea o ultimă conversaţie. Cu braţul încă petrecut pe după umerii fiului său, începu să-l tragă de lîngă Torres, dar acesta continuă:

– Înainte de a lua o hotărîre, vă recomand să citiţi foarte atent ceea ce aţi semnat.

După care se răsuci pe călcîie şi părăsi terasa. O clipă mai tîrziu se auzi motorul unei maşini şi cauciucurile maşinii lui Torres, care porni ca din puşcă.

Pe drumul de ieşire din La Paloma, Raymond Torres se întrebă dacă nu cumva făcuse o greşeală ducîndu-se la înmormîntarea Marthei Lewis. Adevărul era că nu dorise să se ducă. Trecuseră mulţi ani de cînd nu mai făcea parte din viaţa La Palomei şi ştia că va fi privit ca un intrus.

Ceea ce se şi întîmplase. Sosise şi recunoscuse o mulţime de chipuri, dar cei mai mulţi nici nu-l băgaseră în seamă. Pe drumul spre cimitir făcuse un popas ca să-şi vadă mama. Lucrurile se desfăşuraseră exact aşa cum îi prezisese ea.

– Loco, îi spusese ea. Eşti fiul meu, dar eşti loco. Crezi că te vrea cineva acolo? Numai pentru că ai un titlu, pentru că ai un spital al tău, crezi că te vor accepta? N-ai decît să te duci, atunci! Du-te şi lasă-te tratat cum te-au tratat întotdeauna. Crezi că s-au schimbat cumva? Gringos nu se

schimbă niciodată. A, nu-ţi vor spune nimic. Vor fi politicoşi. Dar să vezi dacă te invită vreunul acasă la el!

Ochii îi fulgerau mînioşi şi trupul îi tremura de furia acumulată atîţia ani de zile.

– Casele lor! spusese, ca şi cum ar fi scuipat. Casele pe care le-au furat străbunilor noştri!

– Asta a fost acum multe generaţii, mamă, protestase el. Acum totul s-a uitat. Nici unul din oamenii aştia nu are ceva comun cu ce s-a întîmplat acum sute de ani. Iar eu am copilărit cu Marty.

– Ai copilărit cu ea! pufnise ea cu dispreţ. Sí, ai crescut împreună cu ea, ai mers la aceeaşi şcoală cu ea. Dar ea ţi-a vorbit vreodată? Te-a tratat vreodată ca pe o fiinţă omenească?

María Torres îşi miji ochii.

– Nu pentru înmormîntare te duci. E altceva la mijloc. Ce e, Ramón?

Sub privirea scrutătoare a mamei sale, Raymond Torres constatase că siguranţa sa atît de atent cultivată se topea. Cum de ştia? Cum de ştia că interesul său în această înmormîntare trecea dincolo de ultimul omagiu adus unei persoane pe care o cunoscuse cu mult timp în urmă? Ştia că, în adîncul sufletului său, era de fapt dorinţa de a vedea durerea din ochii prietenilor Marthei Lewis şi stupefacţia de pe chipul Cynthiei Evans, că era dorinţa de a-i vedea suferind aşa cum suferise el cu atîţia ani în urmă? Nu, nu putea şti de toate astea, iar el nu avea să recunoască niciodată faţă de ea.

– E vorba de Alex, îi spusese în cele din urmă. Vreau să văd cum reacţionează la înmormîntare.

Îi povestise despre experienţa de la San Francisco, iar bătrîna dăduse din cap ca şi cum ar fi ştiut.

– Nu ştii al cui mormînt era? întrebase ea. Don Roberto a avut un frate preot.

– Vrei să spui că Alex Lonsdale a văzut o stafie?

În tonul lui se auzea limpede reţinerea faţă de convingerile mamei sale.

Ochii bătrînei sclipiseră.

– Nu te pripi să batjocoreşti. Sînt o mulţime de legende despre familia lui Don Roberto.

– Ai noştri au o mulţime de legende despre orice, replicase el sec. Asta e cam tot ce ne-a mai rămas.

– Nu. Mai avem ceva. Avem mîndria. Cu excepţia ta. Pentru tine mîndria nu a fost de ajuns. Ai vrut mai mult, ai vrut să ai ce au gringos, chiar dacă, pentru a căpăta toate astea, a trebuit să devii unul dintre ei. Şi iată, ai încercat şi ai dat greş. Uită-te la tine, la maşina ta fandosită, la hainele tale scumpe, la educaţia ta de gringo. Şi, cu toate astea, te acceptă? Nu. Şi nici nu te vor accepta vreodată.

Aşa părăsise căsuţa în care se născuse. Mama sa avea dreptate. La înmormîntare se simţise stingher, chiar dacă îi cunoştea pe cei mai mulţi dintre cei prezenţi.

Dar avusese dreptate să se ducă.

Pentru că ceva se întîmplase într-adevăr cu Alex Lonsdale. Timp de cîteva clipe, înainte ca braţul tatălui său să îl înconjoare, Alex avusese un comportament complet schimbat.

În ochii săi se citise viaţa, iar el păruse să asculte ceva.

Dar ce?

La toate astea se gîndea Raymond Torres pe drumul înapoi spre Palo Alto. Ajuns la institut, se opri direct în biroul său, unde se aşeză să revadă cazul lui Alex.

Undeva se înregistrase o greşeală. Alex dădea semne din ce în ce mai multe de trăiri emoţionale.

Şi, dacă mergea prea departe, avea să distrugă totul, inclusiv pe el însuşi.

16

Alex stătea în mijlocul pieței, așteptînd durerea din creier și amintirile stranii, care nu se potriveau cu viața reală. Măsura atent clădirile care mărgineau piața, căutînd detaliile necunoscute pe care se aștepta să le vadă. Nimic. Clădirile arătau la fel ca întotdeauna: o primărie de țară, cîndva biserica unei misiuni, și o bibliotecă, fostă școală.

În capul lui nu se auzeau șoapte și în creier nu simțea nici o durere.

Cînd, în fine, se asigură că nimic din ceea ce era în piață sau în clădirile adiacente nu avea să-i provoace vreun proces mintal, intră cu pași măsurați în bibliotecă și se apropie de birou. Arlette Pringle, bibliotecară în La Paloma de treizeci de ani, ridică din sprîncene a reproș.

– S-a dat vacanță și eu nu știu, Alex?

Alex clătină din cap.

– Azi-dimineață am fost la înmormîntarea doamnei Lewis. Iar după-amiază... Am de căutat cîteva lucruri pe care nu le găsesc în biblioteca școlii.

– Aha.

Arlette Pringle încerca să se lămurească dacă Alex tocmai îi spusese o minciună – după treizeci de ani petrecuți cu copiii din La Paloma și cu părinții lor, era convinsă că nimic nu o mai putea lua prin surprindere – sau într-adevăr avea de pregătit o temă și se afla aici cu aprobarea profesorilor. Apoi hotărî că nu avea importanță. Elevii care veneau încă la bibliotecă erau atît de puțini, încît o față tînără era binevenită în orice împrejurări.

– Pot să te ajut să găsești ce cauți?

– Orașul, spuse Alex. Există vreo carte despre istoria La Palomei? Încă de la început, de la sosirea întemeietorilor?

Arlette Pringle dădu repede din cap și deschise dulapul încuiat din spatele biroului. Scoase un volum legat în piele și i-l întinse.

– Dacă te interesează istoria veche, o ai aici. Dar volumul a fost publicat acum aproape patruzeci de ani. Dacă îți trebuie ceva mai recent, mă tem că ai ghinion.

Alex studie o clipă coperta volumului de dimensiuni mari, apoi îl deschise la prima pagină. Deasupra unui desen al pieței, făcut în cerneală, era titlul: La Paloma: porumbița peninsulei. Pe pagina următoare era tabla de materii. Parcurgînd-o în grabă, văzu că găsise exact ce îi trebuia.

– Pot s-o iau acasă?

Domnișoara Pringle clătină din cap.

– Îmi pare rău, dar e singurul exemplar pe care îl avem și e de neînlocuit. Pînă și pe Cynthia Evans am obligat-o să stea aici de fiecare dată cînd voia să se documenteze pentru hacienda.

Alex o privi nedumerit și Arlette își aminti ceea ce auzise în legătură cu memoria lui.

– Pentru restaurare, continuă ea. Poate că, după ce citești despre ea, o să vrei să te duci pînă la familia Evans, să vezi

ce au făcut cu casa. Pe dinafară cel puţin, e exact ca pe vremuri.

Uşa de la intrare se deschise şi Arlette îşi ridică ochii în mod reflex.

– Dacă ai întrebări, sînt aici.

Se întoarse către noul venit, în timp ce Alex se aşeza la una din mesele grele de stejar care decorau unica încăpere a bibliotecii.

Cartea, după cum se dovedi în timp ce o parcurgea, era în primul rînd o grupare de imagini care datau din primele zile ale La Palomei, însoţite de relatarea schematică a istoriei oraşului, începînd cu sosirea primilor părinţi franciscani în 1775, cu primele terenuri cedate de mexicani celor pe care îi numeau californios, în 1820, şi cu efectul Tratatului de la Hidalgo Guadelupe, în 1848.

Un capitol întreg se ocupa de povestea lui Roberto Meléndez y Ruiz, spînzurat după ce încercase să ucidă un general-maior al armatei americane. După spînzurarea lui, familia abandonase hacienda de pe dealul din afara La Palomei şi se înapoiase în Mexic, în timp ce ceilalţi californios îşi vindeau în grabă casele americanilor şi le călcau pe urme.

Restul cărţii cuprindea desene amănunţite ale haciendei, ale misiunii şi ale caselor celorlalţi californios. Aceste desene îi reţinură atenţia lui Alex. Pagină după pagină se succedau planurile şi relevmentele caselor dinăuntrul şi din afara satului. Multe dintre ele erau însoţite şi de fotografii din care reieşeau modificările aduse caselor pe parcursul anilor.

Spre sfîrşitul cărţii Alex descoperi şi casa lor. Privi multă vreme desenele vechi. Se schimbase foarte puţin peste ani – dintre toate casele din La Paloma, numai cea a familiei Lonsdale părea să fi supravieţuit în forma sa originară.

Cu excepția zidului care împrejmuia grădina.

Desenele detaliate ale casei, făcute de preoți imediat după ce misiunea își pierduse pământurile în favoarea primilor californios, prezentau foarte detaliat zidul care înconjura terasa, împreună cu inserțiile complicate de faianță, amplasate la distanțe egale pe toată lungimea lui. Între ele, așezate cu aceeași precizie, erau tulpini de iederă îngrijit tunse, cocoțate pe mici spaliere. Alex studie foarte atent imaginea.

Era exact așa cum crezuse că va arăta atunci cînd părinții îl aduseseră prima dată acasă de la institut. În fotografia aceluiași zid însă, făcută cu vreo patruzeci de ani în urmă, iedera apărea peste tot, acoperind zidul cu un desiș prin care inserțiile nu se mai vedeau.

Pe pagina următoare găsi casa lui Valerie Benson. Nu mai semăna prea mult cu ceea ce fusese odată. Arsese de două ori în decursul anilor și, de fiecare dată cînd fusese reclădită, zidurile fuseseră mutate și linia acoperișului schimbată. Singurul lucru care nu fusese definitiv modificat era terasa, dar nici ea nu scăpase de schimbări.

În 1927 fusese adăugat bazinul pentru pești, alimentat de o cascadă.

Din nou Alex studie vechiul desen și fotografia mai recentă.

Din nou cel care i se părea real era desenul, cel în care se vedea terasa așa cum crezuse că și-o amintește nu mai departe de dimineața aceea.

Închise cartea și rămase neclintit timp de cîteva minute, încercînd să găsească un răspuns întrebărilor care i se nășteau în minte. În cele din urmă se ridică și puse volumul pe biroul lui Arlette Pringle. Bibliotecara îl luă și îl puse cu grijă la loc, în dulapul încuiat din spatele biroului.

– Domnişoară Pringle, spuse el, există vreo modalitate de a afla cînd am văzut cartea asta ultima dată?

Arlette îşi ţuguie buzele.

– De ce vrei să ştii, Alex?

– Pentru că... Sînt atît de multe lucruri pe care nu mi le amintesc, dar multe din imaginile din cartea asta mi se par cunoscute. M-am gîndit că s-ar putea să mă ajute dacă aş afla cînd m-am uitat la ea ultima oară.

– Păi, nu ştiu.

Domnişoara Pringle se gîndi cîteva momente dacă merita să-şi piardă vremea scotocind prin registrele vechi. Apoi, amintindu-şi din nou de ceea ce i se întîmplase lui Alex cu numai cîteva luni în urmă, se hotărî.

– Sigur. Dacă ar fi fost la raft, nu ar fi fost posibil, dar fiecare carte care intră şi iese din dulapul ăsta este înregistrată. Hai să ne uităm.

Scoase un registru gros din sertarul de jos al biroului şi începu să îl răsfoiască. Un minut mai tîrziu îi zîmbi nedumerită.

– Îmi pare rău, Alex, dar din registrul meu reiese că nu ai văzut volumul ăsta niciodată. Numai Cynthia Evans l-a cerut în ultimii cinci ani, iar înainte de asta tu şi prietenii tăi eraţi atît de mici, încît oricum nu v-aş fi lăsat să puneţi mîna pe el.

Încruntat, Alex se răsuci pe călcîie şi părăsi biblioteca fără un cuvînt. Porni pe jos spre casă, adîncit în gînduri. Pe măsură ce se apropia, hotăra ce avea de făcut. Deşi era obosit, îşi continuă drumul în sus pe Hacienda Drive.

Se opri o dată să se odihnească, în curba unde, cu numai cîteva luni în urmă, maşina sa trecuse prin balustrada protectoare şi se răsturnase în rîpă. Rămase acolo mai bine de o jumătate de oră, încercînd să regăsească amintiri legate de accident.

Știa ce se petrecuse: i se povestise totul de mai multe ori de cînd își revenise pe patul de spital. Fuseseră la o petrecere, el și Lisa se certaseră, iar Lisa plecase singură. Cîteva minute mai tîrziu pornise pe urmele ei, dar conducea cu viteză prea mare și trebuise să vireze pentru a evita să o lovească. Atunci mașina ieșise de pe șosea.

Totuși, părea să lipsească ceva. În adîncurile minții sale trebuia să mai fie ceva, o frîntură de imagine pe care nu o putea prinde, motivul real al accidentului.

Nici el nu știa cum, dar era sigur că faptul că trebuise să o ocolească pe Lisa nu era singurul motiv. Trebuia să mai fie ceva, cineva, care trebuise ocolit.

Dar cine? Nu reușea să clarifice această imagine, să o identifice.

Ridicîndu-se cu greu în picioare, o porni din nou spre casa familiei Evans și spre dealurile de dincolo de ea.

Așezat în arhiva Centrului Medical, Marsh Lonsdale bătea furios pe tastatura computerului. Monitorul stătea pe biroul din fața lui, ca un Ciclop. Existau, desigur, momente cînd mulțumea tuturor zeilor pe care îi cunoștea pentru sistemul automatizat pe care îl instalase la Centru cu cinci ani în urmă, dar avea și zile – și aceasta era una dintre ele – cînd ar fi vrut ca microprocesorul să nu fi fost inventat niciodată.

– Îți trebuie o diplomă specială numai ca să umbli cu porcăria asta? mormăi el.

De lîngă fișier, Barbara Fannon zîmbi cu înțelegere.

– Nu reacționează la înjurături, îi atrase ea atenția. Nu vrei să-mi spui ce cauți și îți scot eu ce trebuie?

Îl împinse ușurel la o parte și se așeză, punîndu-și degetele pe taste.

– Alex. Nu vreau decît dosarul medical al propriului meu fiu, iar nenorocita asta de maşinărie nu vrea să mi-l dea.

– Nu spune prostii. Nu trebuie decît să i-l ceri politicos, în termeni pe care să-i înţeleagă.

Apăsă pe cîteva taste şi ecranul prinse viaţă.

– Poftim. Apasă pe butonul ăsta şi îţi dă informaţiile, de la ziua cînd s-a născut pînă la ultima dată cînd a fost aici.

Se ridică, eliberînd din nou scaunul pentru Marsh şi întorcîndu-se la fişierul ei.

Marsh trecu în viteză peste datele de pe ecran pînă cînd, pe neaşteptate, ajunse la sfîrşitul dosarului. Ultima informaţie era datată în aprilie trecut. Privi un moment iritat ecranul, apoi spatele întors al Barbarei Fannon.

– Atît de mult am rămas în urmă cu introducerea datelor?

– Poftim?

– Am întrebat dacă sîntem într-adevăr cu cinci luni în urmă în introducerea datelor, repetă Marsh. Sîntem în septembrie şi ultima intrare în dosarul lui Alex e un control de rutină în aprilie. Asta înseamnă cinci luni.

– Nu se poate. În ultimii trei ani nu am rămas în urmă nici măcar cu douăzeci şi patru de ore. De obicei, tot ce i se întîmplă unui pacient apare în computer în două-trei ceasuri. Lasă-mă pe mine.

Se aplecă peste umărul lui Marsh şi mai apăsă încă o dată pe taste, dar şi de data aceasta fără rezultat. Dosarul se încheia brusc.

– Vezi?

– Văd că ceva nu e în regulă, dar ar putea fi din mai multe motive. Eu zic că ar fi bine să te întorci la biroul tău şi să te ocupi de administrarea instituţiei ăsteia, iar eu am să văd ce s-a întîmplat cu dosarul lui Alex. Dacă nu-l pot scoate

din computer o să-ţi aduc originalul de la subsol, dar asta s-ar putea să mai dureze. E bine aşa?

Neconvins, Marsh se ridică şi se îndreptă spre uşă, oprit de vocea Barbarei.

– Marsh, s-a întîmplat ceva? Cu Alex, vreau să spun?

– Nu ştiu, îi răspunse Marsh. Am un fel de presimţire rea în legătură cu el şi, în plus, nu-mi place Torres. Nu vreau decît să văd din nou dosarul cu tot ce i s-a făcut, asta-i tot.

– Bine, oftă Barbara Fannon. Măcar ştiu ce caut. Ţi-l aduc cît pot de repede.

Dar peste o oră intră în biroul lui Marsh cu o expresie nedumerită şi îngrijorată în acelaşi timp.

– Nu-l găsesc, spuse ea.

Marsh îşi ridică privirea din raportul pe care îl citea.

– Nu e în computer?

– Mai rău decît atît, spuse ea, aşezîndu-se şi întinzîndu-i coperţile goale ale unui dosar. Nu există pur şi simplu.

Marsh deschise încruntat dosarul cu numele lui Alex tipărit ordonat în partea de sus. Înăuntru nu se afla decît o singură foaie de hîrtie, pe care era scrisă o frază.

Conţinutul dosarului transferat la Institutul pentru Cercetarea Creierului Uman, cu aprobarea lui Marshall Lonsdale, doctor în medicină, director.

Marsh se încruntă şi mai tare.

– Asta ce dracu' înseamnă?

Barbara ridică din umeri.

– Presupun că ai trimis toate informaţiile legate de accident la Palo Alto, de unde nu s-au întors.

Marsh se aplecă şi apăsă pe unul dintre butoanele interfonului.

– Frank, poţi să vii puţin pînă aici?

O clipă mai tîrziu, Frank Mallory intră în birou, iar Marsh îi întinse foaia de hîrtie.

– Ştii ceva?

Mallory îi aruncă o privire, iar apoi dădu din umeri.

– Sigur. Tot ce am avut am trimis la Palo Alto. Torres a avut nevoie de dosar.

– Dar de ce nu ni l-a trimis înapoi? Şi de ce noi n-am păstrat o copie?

Era rîndul lui Mallory să se încrunte.

– Păi... cred că am presupus că l-au trimis. Ar fi trebuit să se întoarcă demult, împreună cu cópii după tot ce i-au făcut acolo. Face parte din fişa medicală completă a lui Alex.

– Exact, aprobă Marsh. Dar, după cum se vede, n-au făcut-o. Barbara, vrei te rog să-i suni? Află ce se petrece şi de ce dosarul lui Alex nu s-a întors pînă acum la noi.

După ce rămaseră singuri, Frank Mallory îl studie pe Marsh timp de o clipă.

– Ce înseamnă toate astea, aşa deodată, Marsh? Se întîmplă ceva cu Alex şi eu nu ştiu?

– Nu ştiu, recunoscu Marsh. E ceva ce nu pot defini. Dar mă îngrijorează.

– În plus, nu-ţi place Raymond Torres.

– Nici n-am susţinut vreodată că-mi place, răspunse Marsh, fără să-şi poată controla tonul defensiv al vocii. Dar e mai mult decît atît. Din ce în ce mai mult, Torres se comportă ca şi cum Alex i-ar aparţine, iar Alex... ce mai, sînt îngrijorat din cauza lui.

– Şi Ellen? Ea e îngrijorată?

Marsh dădu neputincios din umeri.

– Ar fi bine. Din păcate, e convinsă că Torres e una din

minunile secolului. Dar e la fel de convinsă şi că prin La Paloma bîntuie un blestem, ori ceva asemănător.

Mallory căscă ochii neîncrezător.

– Blestem? Haide, Marsh, să nu-mi spui că Ellen...

– Ştiu, oftă Marsh. Şi nici nu cred că e convingerea ei de-adevăratelea. Dar azi-dimineaţă era supărată. Şi de cînd cu moartea lui Marty Lewis atît de curînd după accidentul lui Alex...

– Între care nu poate exista nici o legătură, sublinie Frank.

– Asta i-am spus şi eu. Sînt convins că, dacă se gîndeşte mai bine, va fi şi ea de acord. Dar ce mă nelinişteşte cu adevărat e atitudinea lui Torres.

Îi relată lui Mallory conversaţia avută cu doctorul după înmormîntare.

– Şi s-a mulţumit să-mi atragă atenţia asupra angajamentului pe care l-am semnat.

– Dar l-ai citit? Adică l-ai mai citit de cînd l-ai semnat?

Înainte ca Marsh să poată răspunde, Barbara Fannon intră în birou cu un alt dosar în mînă. Dintr-o privire aruncată chipului ei, Marsh înţelse că se întîmplase ceva.

– Ce e? Ce-au spus?

Barbara clătină din cap, ca şi cum tot nu i-ar fi venit să creadă ceea ce auzise.

– Au zis că dosarul este în posesia lor şi că nu intenţionează să ni-l înapoieze. Nu ne înapoiază nici măcar dosarul nostru, iar de cópii după datele lor nici nu poate fi vorba!

– Nu se poate, spuse Marsh. Nu pot face aşa ceva...

– Spuneau... spuneau că pot, Marsh, replică Barbara atît de încet, încît cei doi bărbaţi trebuiră să facă un efort ca să o audă. Spuneau că instrucţunile şi autorizaţia sînt clare în angajamentul pe care l-ai semnat înainte de operaţie.

– Nu pot să cred, spuse Marsh. Hai să ne uităm la angajament.

Barbara i-l întinse.

– M-am gîndit că o să vrei să-l vezi. L-am... l-am citit deja.

Marsh îl parcurse în grabă, iar apoi îl luă de la capăt şi îl mai citi o dată atent. După ce termină, i-l întinse lui Frank Mallory.

– Nu ţine, spuse Mallory după ce termină de citit angajamentul pe care Marsh şi Ellen îl încheiaseră cu Institutul pentru Cercetarea Creierului Uman. Nici un tribunal n-o să-i dea cîştig de cauză. Ce Dumnezeu, dacă te iei după el, individul nu are de dat socoteală nimănui. Nu e obligat să pună la dispoziţia nimănui nici un fel de informaţie, nici să-şi descrie metodele, nimic. Şi poate face orice cu Alex, oricît timp doreşte. Conform hîrtiei, i-ai cedat pînă şi custodia asupra lui Alex. De ce dracu' ai semnat-o?

Văzu expresia lui Marsh şi îşi regretă imediat cuvintele.

– Iartă-mă, Marsh, am luat-o razna.

– Oare? întrebă Marsh cu o voce spartă. Nu sînt sigur. Ar fi trebuit să o citesc – Dumnezeu mi-e martor că Torres m-a îndemnat de nu ştiu cîte ori. Probabil că mi-am imaginat că e o hîrtie obişnuită.

– N-am văzut în viaţa mea ceva mai puţin obişnuit. Părerea mea e că ar trebui să contactăm imediat un avocat.

Marsh dădu din cap.

– Deşi nu ştiu ce-ar mai putea face. Chiar dacă reuşeşte să dovedească lipsa de valabilitate, o să dureze luni, dacă nu ani de zile. Şi pe urmă, chiar dacă aş fi citit atent, tot aş fi semnat.

– Dar mie mi se pare că ai semnat sub cea mai a naibii constrîngere, spuse Mallory. Ori semnai, ori îl lăsai pe Alex

să moară, pentru numele lui Dumnezeu! Ce altceva ai fi putut face?

– Mai important e ce fac acum? întrebă Marsh.

În încăpere se aşternu o tăcere stînjenită. Cei prezenţi înţelegeau situaţia în care se afla Marsh. Fără dosar, nu aveau să afle ce i se făcuse lui Alex, dar aceasta era partea cea mai puţin proastă.

Primul gînd al tuturor fu să-l mute pe Alex din zonă. Dar nici asta nu se putea. Nu numai că nu ştiau prin ce metode fusese salvată viaţa băiatului, dar nu aveau idee dacă nu cumva era încă în tratament şi care ar putea fi consecinţele întreruperii acestui tratament.

Era o capcană din care nu se vedea nici o cale de ieşire.

Alex stătea pe coasta dealului. Soarele după-amiezii îi încălzea spatele, în ciuda brizei care începuse deja să răcorească aerul. Privea în vale către hacienda şi, în mintea lui, imaginile începeau din nou să fulgere.

I se părea că îşi aminteşte curtea plină de cai, care porneau apoi spre sat.

Îşi amintea de nişte oameni – ai lui – care se îndepărtau de hacienda, cărînd boccele.

Şi îşi amintea de alţi trei, rămaşi în curte multă vreme după plecarea celorlalţi. Nu le vedea chipurile, dar ştia cine erau.

Erau familia lui.

Apoi începu să-şi amintească vocile, dintre care una le acoperea pe toate celelalte.

Nu ne temem să murim... nu ne vom părăsi pămînturile...

Şi totuşi, le părăsiseră. În carte scria că fugiseră în Mexic.

Nu vă ajută la nimic că ne omorîţi pe noi... fiul meu vă va găsi şi vă va ucide...

Cuvintele reverberau în mintea lui Alex. Se ridică şi începu să urce coasta dealului. Ajuns în vîrf, se pierdu în desişul de stejari şi, în clipa următoare, se apucă să sape. Pămîntul era tare şi bătătorit, după aproape un secol şi jumătate, dar în cele din urmă cedă.

La o jumătate de metru adîncime, Alex dădu peste scheletele vechi. Rămase ghemuit, cu privirile aţintite asupra celor trei tigve ale căror orbite goale păreau că imploră; apoi le îngropă la loc, cu gesturi măsurate. Cînd sfîrşi, o porni din nou pe creasta dealului, fără a pierde din ochi hacienda. Amintirile erau tot mai clare, ca şi imaginile care îi fulgerau prin minte.

Zidul – zidul văruit – era stropit cu pete stacojii, iar cadavrele, sfîşiate şi mutilate, zăceau în praf.

Şi, în timp ce înainta spre răsărit, imaginile începură să pălească, dispărînd pînă la urmă cu totul.

Imaginile dispăruseră, dar amintirile rămăseseră.

Într-un tîrziu se întoarse în sat.

Clopoţelul de la uşa barului lui Jake sună ascuţit şi Lisa Cochran îşi ridică ochii. Îi făcu semn lui Alex, care tocmai intrase. Acesta şovăi, iar apoi se aşeză la masa pe care Lisa o împărţea cu Bob Carey.

– De ce n-ai venit la şcoală azi?

– Am fost la bibliotecă, răspunse Alex. Aveam de căutat cîte ceva.

– Şi te-ai dus pur şi simplu? întrebă Bob. Zău, Alex, puteai măcar să ceri voie. Or să te pedepsească.

Alex ridică din umeri.

– Nu are importanţă.

Lisa îl privi iute.

– Alex, s-a întîmplat ceva?

Băiatul ridică din nou din umeri şi privi de la unul la celălalt.

– Pot... pot să vă întreb ceva fără să credeți că sînt nebun?

Bob își dădu ochii peste cap și se ridică.

– Întreab-o pe Lisa. Eu trebuie s-o șterg, i-am promis lui Kate că, în drum spre casă, trec pe la ea să-i dau temele.

– Cînd vine la școală? întrebă Lisa.

– Habar n-am.

Bob își coborî vocea.

– Ați auzit că s-ar putea să nu mai vină deloc?

Lisa clătină din cap.

– Cine ți-a spus?

– Carolyn Evans. Zicea că de fapt Kate n-o să mai vină la școală pînă nu-l judecă pe tatăl ei și, dacă-l găsesc vinovat, nimeni n-o s-o învinuiască pe Kate.

– Nu știu, răspunse Bob. Uneori oamenii se comportă ciudat.

Și, după ce-i aruncă lui Alex o privire încărcată de semnificații, ieși.

– Nu-mi vine să cred! izbucni Lisa. Pe cuvîntul meu, Alex, uneori mă-nfurie oamenii. Carolyn Evans, care răspîndește zvonuri din astea, și Bob, care se uită la tine ca și cum ai fi țicnit...

– Poate că sînt, spuse Alex.

Lisa îl privi un moment cu gura căscată.

– Ce?

– Am spus că poate că sînt țicnit.

– Haide, Alex. Nu ești nebun, doar că nu-ți amintești o mulțime de lucruri.

– Știu. Dar am început să-mi amintesc altele, grozav de ciudate. Lucruri pe care nu am cum să mi le amintesc, pentru că s-au întîmplat cu mult înainte să mă fi născut.

– De exemplu?

Lisa începu să se joace cu un pai din care picura coca-cola, lăsînd urme pe suprafaţa lucioasă a mesei. Nu era defel sigură că voia să afle.

– Nu ştiu sigur. Imagini, cuvinte, lucruri care par să fie altfel decît ar trebui. Dar nu pricep ce înseamnă toate astea.

– Poate că nu înseamnă nimic. Poate că nu sînt decît în mintea ta. Ştii, de cînd cu accidentul.

Alex ezită, apoi dădu din cap.

– Poate ai dreptate.

Dar nu era chiar atît de sigur. Amintirile păreau prea reale pentru a fi simple roade ale imaginaţiei sale.

Lisa îl privi brusc.

– Alex, tu crezi că domnul Lewis a omorît-o pe doamna Lewis?

Alex şovăi, apoi ridică din umeri.

– De unde să ştiu eu?

– Păi, nimeni nu ştie cu adevărat. Dar tu ce crezi?

Pe neaşteptate, Alex îşi aminti visul din noaptea morţii mamei lui Kate.

– Nu cred că a omorît-o el. Cred că altcineva a făcut-o.

Ezită.

– Şi cred că va ucide din nou.

Lisa îl privi încremenită, după care se ridică în picioare.

– Cum poţi să spui un lucru atît de îngrozitor, şopti ea furioasă. Dacă te străduieşti să mă convingi că eşti ţicnit, m-ai convins. Numai un nebun ar putea spune asemenea lucruri!

Înşfăcîndu-şi cărţile şi geanta, ieşi valvîrtej în stradă, lăsînd uşa să se trîntească în urma ei.

Alex o urmări plecînd, cu ochii goi.

17

Ellen ascultă tăcută, în timp ce soţul ei îi repeta termenii angajamentului semnat înainte de operaţia lui Alex. După mai bine de o oră de discuţii, încă era convinsă că exagera.

– Marsh, ai luat-o razna de toţ, îi spuse ea cînd el încheie. Nici nu mă interesează ce spui că vrea să facă Raymond Torres, pentru că te înşeli. Raymond nu vrea să facă nimic. E medicul lui Alex şi, indiferent ce face, e în interesul lui.

– Atunci de ce nu vrea să ne dea dosarul? întrebă Marsh.

Ellen nu putu decît să clatine din cap obosită.

– Nu ştiu. Dar sînt sigură că trebuie să existe o explicaţie şi că, dacă vrei să vorbeşti cu cineva, ar trebui să vorbeşti cu el, nu cu mine.

Pînă atunci, Marsh stătuse în picioare lîngă cămin, sprijinit de poliţă. Acum se răsuci cu faţa la ea. Nu reuşise să o facă să înţeleagă. Indiferent ce îi spunea – despre zidul pe care îl ridicase Torres în jurul cazului lui Alex, despre termenii angajamentului care îi dădea puteri absolute asupra

copilului – ea rămînea neclinitită pe poziţie, în apărarea lui. Pentru ea totul se rezuma la un singur lucru: Torres îi salvase viaţa lui Alex.

– Şi apoi, ce importanţă are? o auzi el spunînd. De ce e atît de important dosarul acela? Ce contează e că, indiferent ce-a făcut, a dat rezultate.

Pe neaşteptate, faţa calmă pe care şi-o păstrase pînă atunci cedă şi în vocea ei se strecură o notă de amărăciune.

– Ar trebui să-i fii recunoscător. Întotdeauna ai susţinut că Alex e foarte inteligent – ba chiar superdotat – iar acum Raymond a dovedit-o.

– Dar asta nu e totul! Pentru numele lui Dumnezeu, Ellen, nici măcar pe Alex nu-l mai vezi? E ca o maşină! Nu simte nimic. Pentru nimeni şi nimic. E... într-un fel e ca minunatul tău doctor Torres. Şi nu dă semne că ar urma să se schimbe.

Ochii lui Ellen fulgerau de mînie. Nu încercă să se stăpînească, chiar dacă ştia că ce avea să-i spună va adînci şi mai mult prăpastia dintre ei.

– Deci asta era! Ştiam eu! Am ştiut încă de cînd a început toată povestea că nu are nimic de-a face cu angajamentul. Raymond e buba, nu-i aşa? Pînă la urmă totul se reduce la asta. Eşti gelos, Marsh. A făcut un lucru de care tu nu ai fost în stare şi nu suporţi.

– Aşa a început, recunoscu el, îndepărtîndu-se de cămin pentru a se lăsa să cadă în fotoliul său favorit. N-am să-ţi spun că n-a fost aşa. Dar ceva nu e în regulă, Ellen. Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atît înţeleg mai puţin. Cum e posibil ca Alex să fi avut parte de o recuperare atît de extraordinară din punct de vedere intelectual şi fizic, dar să nu facă nici un fel de progres emoţional?

– Sînt convinsă că există o explicaţie... începu Ellen.

– Desigur, o întrerupse Marsh.

Se ridică din nou în picioare şi începu să măsoare încăperea, agitat.

– Iar explicaţia e în dosarul pe care Torres nu vrea să ne lase să-l vedem.

Ellen oftă şi se ridică.

– Aşa nu ajungem nicăieri. Nu facem decît să ne învîrtim în cerc. Sînt sigură că Raymond are motive întemeiate să nu permită accesul la hîrtiile lui şi sînt la fel de sigură că aceste motive sînt valabile. Cît despre restul, despre termenii angajamentului...

Ezită, apoi îşi făcu curaj şi continuă.

– ...mă tem că asta e o problemă pe care va trebui să o rezolvi tu cu tine însuţi.

– Vrei să spui că tu eşti gata să accepţi aceşti termeni? întrebă Marsh stupefiat.

Ellen dădu din cap.

– Sînt convinsă că ei sînt stabiliţi aşa pentru a-l apăra pe Alex şi că Raymond are să mi-i explice. De altfel, a şi început să o facă acum cîteva zile.

– Acum cîteva zile. Ce tot spui?

– Am vorbit cu el. Cînd voiai să-l retragi pe Alex de la şcoală şi să-l trimiţi la Stanford, am vorbit cu el. Mi-a fost... mi-a fost teamă că n-ai să ţii seama de sfatul lui. În orice caz, el m-a asigurat că nu am de ce să mă tem. Mi-a spus... mi-a spus că, dacă încerci să faci ceva, o să se descurce el cu tine.

Pe Marsh îl cuprinse ameţeala.

– Să se descurce cu mine? A spus el asta?

Ellen aprobă din cap, fără un cuvînt.

– Iar asta nu ţi-a dat de gîndit, faptul că pentru el eu sînt o persoană cu care trebuie să se descurce?

Timp de cîteva secunde, Ellen rămase tăcută.

– Nu, spuse ea în cele din urmă. Adevărul este că m-am simţit uşurată.

Cuvintele îl loviră pe Marsh cu forţa unei izbituri materiale. Căzu înapoi pe scaun, în timp ce Ellen ieşea tăcută din cameră.

Alex renunţase de mult să mai asculte discuţia de la parter. Ignorînd vocile părinţilor săi, se adînci în lectura cărţii pe care o luase de la bibliotecă după ce plecase de la Jake's.

De cum îl văzuse intrînd a doua oară, Arlette Pringle se întorsese să ia volumul din dulap, dar Alex o oprise.

– Am nevoie de nişte cărţi de medicină.

– De medicină? Tatăl tău nu are?

– Îmi trebuie ceva mai nou. Ceva referitor la creier.

– Creierul uman?

Alex încuviinţase din cap.

– Aveţi ceva?

Arlette Pringle îşi scosese ochelarii şi rămăsese pe gînduri, în timp ce trecea în revistă biblioteca medicală.

– Nu avem prea multe cărţi de specialitate, spusese ea în cele din urmă. Dar tocmai am primit una de curînd.

Se ridicase de la birou şi se apropiase de raftul pe care scria LITERATURĂ DE SPECIALITATE – NOUTĂŢI.

– Uite-o. Creierul. E destul de tehnică?

Alex răsfoise cartea, dînd din cap.

– Cred că da. O să vă spun mîine. Pot să o iau acasă?

Arlette îl dusese înapoi la birou şi îl învăţase cum se împrumuta un volum.

– Dacă ţi se pare o noutate, adăugase ea sec, pot să-ţi spun şi de ce. Cărţile nu ţi-au plăcut niciodată prea mult.

– Atunci înseamnă că m-am schimbat, răspunsese el, adăugînd în gînd: Şi poate că aici voi găsi o explicaţie.

După cină, în timp ce părinţii săi se certau, el parcursese întreaga carte şi citise de încă două ori capitolul 7, referitor

la învăţare şi la memorie. Şi, cu cît citea mai mult, cu atît era mai nedumerit.

Din ceea ce citise, lucrurile care se petreceau cu el erau imposibile.

Se pregătea să recitească acelaşi capitol pentru a treia oară cînd auzi o bătaie uşoară în uşă. O clipă mai tîrziu, mama lui îşi băgă capul înăuntru.

– Hei.

– Da, mamă.

Ridică ochii din carte.

– Tot n-aţi terminat cearta?

Ellen îşi studie fiul, căutînd un semn cît de mic că vorbele grele pe care le schimbase cu Marsh îl supăraseră, dar chipul lui era la fel de lipsit de expresie ca întotdeauna, iar întrebarea fusese pusă pe acelaşi ton pe care ai întreba cît e ceasul.

– Ba da, spuse ea. Dar nu ne-am certat, iubitule. Discutam despre doctorul Torres, atîta tot.

Alex se încruntă gînditor.

– Lui tata nu-i place de el, aşa-i?

– Nu, recunoscu Ellen, nu-i place. Dar asta nu are nici o importanţă. Singurul lucru care are importanţă este ca tu să te faci bine.

– Şi dacă nu mă fac?

Ellen intră în cameră închizînd uşa în urma ei, apoi se aşeză pe pat.

– Dar te faci.

– Oare?

– Sigur. Ai început să îţi aduci aminte tot felul de lucruri, nu-i aşa?

– Nu ştiu nici eu, răspunse Alex. Uneori aşa mi se pare şi mie, dar amintirile nu au nici o noimă. E ca şi cum... Îmi amintesc lucruri pe care nu am cum să mi le amintesc.

– Cum adică?

Alex încercă să îi explice cîte ceva din ceea ce se întîmplase, atent să nu pomenească de glasurile care îi răsunau din cînd în cînd în minte. Nu va putea vorbi despre ele decît atunci cînd le va înțelege. Ellen îl ascultă atentă și, la sfîrșit, îi zîmbi încurajator.

– Dar e foarte simplu. Ai mai văzut și altă dată volumul.

– Domnișoara Pringle zice că nu l-am văzut.

– Memoria lui Arlette Pringle nu e atît de grozavă cum ar vrea ea să pară, îi replică Ellen. Și oricum, dacă nu ai văzut chiar exemplarul acela, poate că ai văzut altul, altundeva. De exemplu, la bunici.

– La bunici? Dar nici nu mi-i amintesc. Cum aș putea să-mi amintesc ceva ce am văzut în casa lor, fără să mi-i amintesc nici pe ei, nici casa?

– O să-l întrebăm pe doctorul Torres. Dar mie mi se pare că trebuie să-ți revină memoria, chiar dacă deocamdată doar pe bucățele. În loc să-ți bați capul cu lucrurile pe care ți le amintești, cred că ar trebui să faci un efort să-ți amintești mai multe.

Pentru prima oară, ochii îi căzură pe cartea pe care o citea Alex. O ridică, studiind un moment imaginea mult mărită a celulei nervoase de pe copertă.

– De ce citești asta?

– M-am gîndit că, dacă aflu mai multe despre creier, o să pot să înțeleg ce se întîmplă cu mine, răspunse Alex.

– Și?

– Nu știu încă. O să trebuiască să aflu mai multe.

Ellen lăsă cartea și luă mîinile lui Alex într-ale ei. Chiar dacă nu-i răspunse, băiatul măcar nu-și retrăsese imediat mîinile.

– Iubitule, singurul lucru care are importanță este că te faci bine. Nu contează de ce și cum. Nu înțelegi?

Alex clătină din cap.

– Adevărul e că mie nu mi se pare că mă fac bine şi vreau să ştiu mai multe. Mi se pare... ce mai, cred că e important să ştiu ce se petrece în creierul meu.

Ellen îi strînse mîinile, apoi le dădu drumul şi se ridică.

– Bine, eu nu-ţi interzic să înveţi şi cu siguranţă că nici tatăl tău nu o va face. Dar să nu stai toată noaptea, bine?

Alex dădu din cap şi puse din nou mîna pe carte. Cînd Ellen se aplecă să-l sărute de noapte bună, îi întoarse gestul.

Dar, pe cînd ea ieşea din cameră, Alex se întrebă de ce mama sa îl săruta tot timpul şi ce simţea cînd făcea asta. Pentru că el nu simţea nimic...

Marsh stătea încă în fotoliu şi privea căminul fără foc o oră mai tîrziu, cînd intră Alex.

– Tată?

Marsh îşi ridică ochii, clipind ostenit.

– Credeam că te-ai culcat.

– Am citit, dar trebuie să vorbesc cu tine. Am citit despre creier, rosti Alex, şi sînt cîteva lucruri pe care nu le pricep.

– Şi te-ai gîndit să apelezi la medicul familiei?

Îi făcu semn spre sofa.

– Nu sînt sigur că te pot ajuta, dar o să încerc. Care e problema?

– Vreau să ştiu cît de afectat a fost creierul meu în urma accidentului, spuse Alex, dar imediat clătină din cap. Nu, de fapt, nu asta e problema. Aş vrea să ştiu cît de profunde au fost leziunile, cortexul însuşi nu mă îngrijorează prea tare. Cred că el e în regulă.

Marsh îl privi uluit şi oboseala îi dispăru din priviri.

– Crezi că e în regulă? îl întrebă el. Ai citit două-trei ceasuri şi crezi că e în regulă?

Alex dădu din cap. Dacă tonul sceptic al tatălui său îl afectase, acest lucru nu era vizibil.

– Leziunile par să fi fost mult mai profunde, dar sînt lucruri care par să nu aibă sens.

– Ca de exemplu?

– Amigdala, spuse Alex.

Marsh îl privi uluit. Își cercetă memoria și în fine asocie termenul cu imaginea unui mic organ, de forma unei amigdale, ascuns în adîncul creierului, înconjurat aproape în totalitate de hipocampus. Poate că știuse vreodată și care era funcția acestui organ, dar o uitase demult.

– Știu unde e, spuse el. Ce-i cu ea?

– În cazul meu pare să fi fost afectată, deși nu înțeleg cum a fost posibil.

Marsh se aplecă înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi.

– Nu te urmăresc. De ce spui că ți-a afectat acest organ?

– Dacă judec după ce am citit în carte, ceea ce se întîmplă pare a fi în legătură cu amigdala. Nu am trăiri emoționale și știm bine ce s-a întîmplat cu memoria mea. Iar acum încep să-mi amintesc diferite lucruri, doar că felul în care mi le amintesc nu este cel real, ci felul în care au fost ele odată.

Marsh aprobă din cap, deși nu era sigur unde bătea Alex.

– Bun. Și tu ce crezi că înseamnă asta?

– Păi, se pare că am niște amintiri imaginare. Îmi amintesc lucruri pe care nu am cum să mi le amintesc.

– Poate, îl avertiză Marsh. Sau poate că amintirile tale sînt numai un pic distorsionate.

– M-am gîndit și la asta. Dar nu cred. Îmi tot amintesc lucrurile așa cum au fost cu mult înainte de a mă fi născut eu, deci probabil că numai îmi închipui că mi le amintesc.

– Și ce legătură au toate astea cu amigdala?

– În carte scrie că ea ar putea fi partea creierului care mediază rearanjarea imaginilor memoriei și asta am impresia

că mi se întîmplă mie. Ca şi cum imaginile ar fi fost într-adevăr rearanjate şi ele apar acum ca amintiri reale, ceea ce nu sînt.

Marsh îşi arcui sprîncenele, sceptic.

– Iar mie mi se pare că te cam pripeşti cu concluziile.

– Dar mai e ceva, continuă Alex. Din cîte spune cartea asta, tot amigdala este centrul care coordonează amintirile emoţionale. Din care eu nu am deloc. Nu am nici sentimente şi nici amintirea unor sentimente.

Marsh făcu un efort să rămînă impasibil.

– Continuă.

Alex ridică din umeri.

– Atît. Dată fiind această combinaţie între lipsa emoţiilor sau a amintirilor lor şi amintirile imaginare, concluzia este că în cazul meu amigdala trebuie să fi fost afectată.

– Asta dacă ai interpretat corect ce ai citit şi dacă informaţia în sine este corectă, ceea ce e sub semnul îndoielii, dat fiind că despre creier se ştiu încă atît de puţine lucruri.

– Atunci ar trebui să fiu mort.

Marsh rămase tăcut, conştient că afirmaţia fiului său era perfect corectă.

– E prea adînc situată, spuse Alex de parcă ar fi comentat vremea de afară. Pentru a lovi amigdala, trebuie să distrugi practic totul în jur: lobul frontal, parietalul, hipocampusul, corpus callosum şi probabil talamusul şi glanda pineală. Tată, dacă mi s-ar fi întîmplat toate astea, ar trebui să fiu mort. Sau aş fi fost o legumă. N-ar fi fost normal să fiu nici măcar conştient, ca să nu mai vorbesc că n-aş fi putut să merg, să vorbesc, să văd, să aud şi toate celelalte lucruri pe care le fac.

Marsh dădu iar din cap, fără să spună nimic. Din nou afirmaţiile fiului său erau perfect adevărate.

– Tată, vreau să ştiu ce s-a întîmplat. Vreau să ştiu cît de tare mi-a fost afectat creierul şi cum se face că doctorul

Torres a putut să-l repare. Şi mai vreau să ştiu de ce unele părţi ale creierului meu funcţionează atît de bine, în timp ce altele nu funcţionează deloc.

Marsh se lăsă pe spate în fotoliu, închise ochii un moment şi încercă să hotărască ce trebuia să-i spună fiului său. În cele din urmă se decise. Era mai bine ca Alex să afle adevărul.

– Nu aş putea să-ţi spun. Şi eu aş vrea să aflu cîteva lucruri, motiv pentru care azi am încercat să scot dosarul tău din computer. Dar el nu mai e acolo. Doctorul Torres dispune de toate informaţiile în ce te priveşte şi, dintr-un motiv sau altul, nu permite nimănui accesul la ele.

Fu rîndul lui Alex să rămînă tăcut, în timp ce cîntărea spusele tatălui său. În cele din urmă continuă, privindu-l drept în ochi:

– Înseamnă că ceva e în neregulă, nu-i aşa?

Marsh făcu un efort ca să-şi păstreze un ton neutru.

– Mama nu e de aceeaşi părere. Ea zice că totul e bine şi că doctorul Torres nu face altceva decît să îşi protejeze cercetările.

Alex clătină din cap.

– Dacă asta crede, atunci se înşală.

– Sau poate ne înşelăm noi, sugeră Marsh.

Continuă să-l privească pe Alex, aşteptînd o reacţie emoţională. Pînă acum, nu observase nici una. Alex nu făcea altceva decît să dea din cap.

– Nu, nu ne înşelăm. Dacă trăiesc, atunci lucrurile care mi se întîmplă nu ar trebui să mi se întîmple. Iar eu trăiesc. Deci, ceva nu e aşa cum ar trebui şi am neapărată nevoie să aflu ce.

– Să aflăm, îl corectă Marsh încet.

Se ridică, se apropie de Alex şi îi puse o mînă pe umăr.

– Alex?

Băiatul își ridică ochii spre el.

– Alex, îți e frică?

Alex tăcu o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu, nu mi-e frică. Sînt doar curios.

– Mie mi-e frică, recunoscu Marsh.

– Atunci ai noroc, spuse băiatul încet. Aș vrea să simt și eu frica, nu doar curiozitatea... Aș vrea să simt spaima.

Alex stătea singur în bancă la prima oră din ziua aceea. Înțelesese că ceva nu mergea încă de cînd se oprise în drum ca să o ia pe Lisa la școală și aflase că plecase deja. Kim fusese aceea care îl lămurise.

– Zice că ești sărit, îi spusese fetița, privindu-l cu ochii ei mari și albaștri, plini de încredere. Zice că nu mai vrea să fie prietena ta. Dar e o proastă.

Apoi apăruse Carol Cochran, care o trimisese pe Kim înapoi în casă.

– Îmi pare rău, Alex. O să-i treacă. Dar ai speriat-o ieri, cînd i-ai spus că cel care a ucis-o pe Marty Lewis e încă în libertate.

– N-am vrut să o sperii. M-a întrebat dacă cred că domnul Lewis a omorît-o pe doamna Lewis și i-am spus că nu.

– Știu ce i-ai spus, oftase Carol. Și sînt sigură că o să-i treacă. Dar în dimineața asta a vrut să meargă singură la școală. Îmi pare rău.

– Nu-i nimic, răspunsese Alex.

Își luase rămas-bun de la mama Lisei și își continuase drumul spre școală. Dar nu se mirase să constate că nu-i vorbea nimeni și nici că, la intrarea lui, în clasă se lăsase tăcerea.

Nu se mirase nici la vederea locului ocupat de lîngă Lisa.

Nu se mirase, dar nici nu se simțise jignit.

Se hotărîse însă ca pe viitor să fie mai atent la ce le

spunea oamenilor, pentru ca aceştia să nu cumva să-l creadă nebun.

Ascultă primele fraze ale profesorului de istorie, după care se detaşă de el, aşa cum se detaşase de glasurile părinţilor săi cu o seară în urmă. Tot materialul despre care vorbea profesorul se găsea în manualul pe care îl citise acum trei zile.

Conţinutul lecţiei de istorie era deja imprimat în creierul său. Dacă i s-ar fi cerut, ar fi putut să scrie cartea din nou, cuvînt cu cuvînt.

Şi pe urmă, ceea ce îl preocupa pe Alex în dimineaţa aceea nu era cartea de istorie, ci cea despre creier, împrumutată de la bibliotecă. Revăzu în minte conversaţia pe care o avusese cu tatăl său, căutînd o soluţie a problemei. Era convins că undeva făcuse o greşeală. Ori citise el greşit, ori cartea se înşela.

Mai era şi o a treia posibilitate, la care medită tot restul zilei.

Ideea îi venise după-amiază, tîrziu.

Ultima oră fusese de studiu individual, iar el hotărîse să sară peste ea. Se plimbă prin campus, încercînd să provoace vreuna din amintirile acelea latente. Nimic nu-i stîrnea memoria, iar lucrurile din jur i se păreau tot mai cunoscute. Cu fiecare zi ce trecea, erau tot mai puţine părţi din La Paloma cu care să nu se fi refamiliarizat.

Tocmai trecea prin aripa dedicată studiului ştiinţelor, cînd se auzi strigat. Se opri şi privi pe uşa deschisă a unui laborator. La catedră îl recunoscu pe Paul Landry.

– Bună ziua, domnule Landry.

– Intră, Alex.

Intră în laborator şi privi în jur.

– Recunoşti ceva?

După o ezitare, băiatul clătină din cap.

– Nici măcar asta?

Landry îi indică o cutie de lemn cu capac de sticlă, aşezată pe o masă de lîngă tablă.

– Ce este? întrebă Alex.

– Uită-te bine. Chiar nu ţi-o aminteşti?

Alex privi construcţia grosolană.

– Ar trebui?

– Tu ai făcut-o. Anul trecut. A fost tema ta de proiect şi ai terminat-o chiar înainte de accident.

Alex se trase mai aproape pentru a studia structura făcută din placaj. Era un simplu labirint, făcut însă din bucăţi separate, în aşa fel încît putea fi desfăcut şi recompus în nenumărate alte feluri.

– Ce am vrut să fac?

– Ia gîndeşte-te, îl provocă Landry. Din cîte îmi spune Eisenberg, n-ar trebui să-ţi ia mai mult de un minut ca să-ţi dai seama.

Alex se uită la ceas, apoi se apropie din nou de cutie. La un capăt era un pasaj care făcea legătura cu o cuşcă în care se aflau trei şoareci, iar la celălalt un vas cu mîncare. Pe partea din faţă a cutiei era încastrat un cronometru. Patruzeci şi cinci de secunde mai tîrziu, Alex dădea din cap.

– Trebuie să fi fost un proiect de dresaj. Probabil că vroiam să cronometrez cît timp le ia şoarecilor să dezlege fiecare nouă configuraţie a labirintului. Dar pare simplist.

– Anul trecut nu vorbeai aşa. Erai de părere că e chiar sofisticat.

Alex dădu din umeri nepăsător şi ridică portiţa, lăsînd şoarecii să intre în labirint. Unul după altul, fără greşeală, parcurseră drumul pînă la vasul cu mîncare şi se aşezară la masă.

– Cum se face că încă îl mai aveţi?

Landry ridică din umeri.

– M-am gîndit că poate îl vrei. Şi pentru că am fost în şcoală la cursurile de vară, n-a fost deloc o problemă să-l ţin.

Ideea îi veni lui Alex în timp ce urmărea şoarecii.

– Dar şoarecii? întrebă el. Sînt tot ai mei?

Landry dădu din cap, iar el sălta capacul de sticlă şi luă unul din şoarecii mari şi albi. Acesta se zbătu puţin, dar se relaxă cînd Alex îl puse la loc în cuşcă.

Un minut mai tîrziu, ceilalţi doi i se alăturară primului.

– Pot să-i iau acasă? întrebă Alex.

– Numai şoarecii? Şi cu cutia ce faci?

– Nu am nevoie de ea. După părerea mea, nu face prea multe parale. Dar şoarecii vreau să-i iau acasă.

Landry şovăia.

– Poţi să-mi spui şi mie de ce?

– Mi-a venit o idee. Vreau să fac o experienţă cu ei, atîta tot.

În tonul lui era ceva ce lui Landry i se păru ciudat, încă înainte de a realiza ce anume. Nu mai rămăsese nimic din vechea dispoziţie a lui Alex, veselă şi deschisă. Acum era rece şi – deşi lui Landry îi repugna cuvîntul – arogant.

– Nu am nimic împotrivă, spuse el în cele din urmă. Cum spuneam, sînt şoarecii tăi. Cutia las-o aici, dacă n-o vrei. Ţie ţi s-o fi părînd simplistă – ceea ce e adevărat – dar tot mai poate fi utilă. O mai folosesc la ore.

Zîmbi.

– Şi le spun elevilor că pentru proiectul ăsta super-inteligentul Alex Lonsdale a luat şapte minus. Chiar şi anul trecut ai fi putut face o treabă mai bună, Alex.

– Poate, răspunse băiatul, apucînd cuşca şi îndreptîndu-se spre uşă. Şi poate că aş fi făcut, dacă dumneavoastră aţi fi fost un profesor mai bun.

Şi dispăru, lăsîndu-l pe Paul Landry să împace imaginea acestui Alex, cu care tocmai vorbise, cu cel pe care îl

cunoscuse cu un an în urmă. Nu reuşi şi asta pentru că o comparaţie era imposibilă. Alex cel de anul trecut dispăruse fără urmă. În locul lui era acum altcineva, iar Landry se bucura că, oricine va fi fost, nu era şi anul acesta în clasa lui. Înainte de plecare luă cutia lui Alex şi o aruncă la gunoi.

18

Uşa bucătăriei se trînti şi Ellen tresări fără să vrea.

– Alex? strigă ea. Tu eşti? Ştii cît e...

La intrarea lui în bucătărie amuţi, văzînd cuşca pe care o ţinea în mîna dreaptă.

– Ce Dumnezeu ai acolo?

– Şoareci. Cei de la tema de proiect de anul trecut. Domnul Landry încă îi mai păstra.

Ellen privi la micile fiinţe plină de repulsie.

– Doar n-ai de gînd să-i păstrezi?

– M-am gîndit să fac o experienţă, spuse Alex. N-or să stea aici decît vreo două zile.

– Foarte bine. Acum hai să mergem, altfel o să întîrziem. Ba chiar – adăugă ea, aruncîndu-şi ochii la ceasul de bucătărie – am întîrziat deja. Şi ştii cît ţine doctorul Torres la punctualitate.

Alex se îndreptă spre scară.

– Nici eu şi nici tata nu sîntem siguri că ar trebui să continuu tratamentul cu doctorul Torres.

Ellen îngheţă, în timp ce tocmai încerca să-şi îmbrace haina uşoară.

– Alex, ce tot spui?

Alex o privi impasibil.

– Am discutat aseară cu tata şi am căzut de acord că s-ar putea să fie ceva în neregulă cu mine.

– Nu înţeleg, şopti Ellen, temîndu-se că de fapt înţelegea foarte bine.

În dimineaţa aceea abia dacă schimbase cîteva vorbe cu Marsh; în plus, pentru prima oară de cînd îşi amintea ea, Marsh nu o sunase nici măcar o singură dată toată ziua. Iar acum, după cît se părea, încerca să se folosească de Alex ca de un pion în bătălia dintre ei. Dar nu avea să tolereze aşa ceva, mai ales că pînă la urmă cel care va pierde va fi Alex însuşi.

– Am citit cîte ceva, îl auzi pe Alex spunînd.

– Opreşte-te! strigă ea, pe un ton mai aspru decît intenţionase. Nu-mi pasă nici ce-ai citit şi nici ce ai stabilit tu şi cu tatăl tău. Eşti încă pacientul doctorului Torres şi în după-amiaza asta ai o consultaţie la care te vei prezenta, indiferent că vrei sau nu.

Alex ezită doar o fracţiune de secundă înainte de a da din cap.

– Pot măcar să duc asta în cameră? întrebă el, ridicînd cuşca.

– Nu. Las-o afară, pe terasă.

Parcurseră drumul către Palo Alto fără ca vreunul din ei să rostească un cuvînt.

– Credeam că azi vine soţul tău, Ellen, observă Raymond Torres.

Nu se ridicase din fotoliu, dar le făcu semn să se aşeze pe scaunele pe care şedeau de obicei.

– Nu vine, îi răspunse Ellen. Şi cred că ar trebui să discutăm despre asta.

Aruncă o privire furişă către Alex. Torres prinse mesajul.

– Cred că laboratorul nu e pregătit încă, îi spuse el băiatului. Nu vrei să te duci să aştepţi în biroul lui Peter, pînă e gata?

Alex părăsi biroul lui Torres fără să spună nimic. După plecarea lui, Ellen începu să-i relateze doctorului cele petrecute între ea şi soţul ei în seara precedentă.

– Iar acum, încheie ea, se pare că l-a convins şi pe Alex că ceva nu e în regulă.

Degetele lui Torres bătură un moment darabana pe birou, apoi trecură la ritualul elaborat al umplutului şi aprinsului pipei. Abia cînd primul nor gros de fum începu să se ridice spre tavan, vorbi din nou.

– Necazul e că are dreptate. De fapt, chiar azi voiam să-i spun că aş vrea să îl internez pe Alex din nou la institut.

Brusc, Ellen simţi cum o cuprinde amorţeala.

– Ce... ce vrei să spui? bîigui ea. Credeam că... credeam că totul merge foarte bine.

– Sigur că aşa credeai. Şi, în mare, aşa şi este. Dar se întîmplă un lucru pe care nu-l înţeleg.

Întoarse uşor capul şi o fixă pe Ellen cu privirea.

– Aşa că Alex se va întoarce aici pînă îi dau de capăt şi pînă hotărăsc ce e de făcut.

Timp de o clipă, Ellen închise ochii, ca şi cum prin această acţiune ar fi putut goni gîndurile care se năpusteau asupra ei. Cum o să se descurce cu Marsh? Dacă îl lăsa pe Alex la institut, după cum era sigură că va insista Torres să facă, ce avea să-i spună lui Marsh? Că avusese dreptate, că ceva era, într-adevăr, în neregulă cu Alex şi că ea îl lăsase în grija unui doctor care, după toate aparenţele, făcuse o greşeală? Realiză însă că Torres nu spusese nimic din toate astea. Nu spusese decît că ceva era nelămurit.

– Poți să-mi explici ce nu merge? îl întrebă ea, incapabilă să-și stăpînească tremurul din glas.

– Nu-i nimic grav, o asigură Torres pe un ton blînd, dar fără a-și dezlipi privirile de ale ei. Poate că de fapt nu e nimic. Dar pînă mă lămuresc, vreau ca Alex să stea aici.

Ellen se trezi că-și răsucește verigheta pe deget cu gesturi nervoase, știind că, dacă el insista, va ceda inevitabil.

– Nu știu dacă Alex va fi de acord, spuse ea încet, abia șoptit.

– Dar nu Alex hotărăște, nu-i așa? Și nici soțul tău.

Văzînd că Ellen încă șovăie, continuă.

– Ellen, tu știi că tot ce fac e pentru binele lui.

După doar o fracțiune de secundă, Ellen aprobă din cap.

– Dar nu mai putem aștepta o zi? se rugă ea. Dă-mi măcar o zi ca să-l conving pe Marsh. Dacă azi mă duc acasă fără Alex, nici nu vreau să mă gîndesc la ce ar putea să facă.

Raymond Torres dezbătu chestiunea un timp, amintindu-și ce îi spusese avocatul său nu mai departe de dimineața aceea:

„Da, pînă la urmă probabil că angajamentul poate fi dovedit ca valabil. Dar nu uita că Marsh Lonsdale nu e numai tatăl copilului, ci și medic. El va obține o hotărîre de suspendare și va păstra custodia asupra băiatului pînă la decizia tribunalului. Iar atunci va fi prea tîrziu. Știu că nu-ți place, Raymond, dar de data asta te sfătuiesc să încerci să negociezi. Dacă nu încerci să-l iei cu forța, poate că ți-l dau de bună voie."

– Bine, spuse el. Azi o să-i fac doar cîteva teste, dar mîine vreau să-l aduci pe Alex înapoi. Ai douăzeci și patru de ore ca să-ți convingi soțul.

Alex era de cinci minute în biroul lui Peter Bloch, de lîngă laboratorul de testare, cînd văzu pe masa laborantului teancul de documente.

Chiar deasupra, bătută ordonat la mașină de către Torres, era lista care îl privea. Parcurse unica pagină, încercînd să dezlege în minte diferitele abrevieri, dar nici una nu avea sens pentru el.

Apoi ochii îi căzură pe un rînd din josul foii. „Anestezie: SPTL."

Privi timp de o secundă la cele patru litere, iar apoi la mașina veche de scris de pe birou. Luă hotărîrea într-o fracțiune de secundă și aproape tot atît de iute o puse în practică. Băgă foaia de hîrtie în mașină și o alinie atent la semnele roșii de pe car. În treizeci de secunde terminase, schimbînd rîndul din josul paginii.

„Anestezie: FĂRĂ."

Cînd se întoarse, cîteva minute mai tîrziu, Peter Bloch îl găsi pe Alex așezat pe scaunul de lîngă ușă, răsfoind un catalog pentru echipamentul de laborator. Cu coada ochiului, îl urmări pe tehnicianul care se apropie de birou și ridică teancul de hîrtii.

– Ha! exclamă el. Deci pînă la urmă l-ai convins.

Alex ridică privirile și puse catalogul deoparte.

– L-am convins să ce?

Bloch făcu o mutră acră și ridică din umeri.

– N-are importanță. Dar, dacă ce-o să ți se întîmple astăzi n-o să-ți placă, să nu dai vina pe mine. S-o dai pe tine însuți și pe doctorul ăsta minune. Hai, la treabă.

După douăzeci de minute Alex era prins bine de masă și electrozii erau conectați la calota sa craniană.

– Sper că nu vrei să te răzgîndești, spuse Bloch. N-am idee cum va fi, dar pot să-ți garantez că nu va fi plăcut.

Îl lăsă pe Alex și se apropie de tabloul de comandă, unde începu să manevreze nenumăratele butoane.

Primul lucru pe care îl înregistră Alex fu un miros straniu în încăpere. La început ca de vanilie, dulce și plăcut, se

transformă încet în altceva. Dulceaţa dispăru, înlocuită de un iz acru. Primul său gînd fu că luase foc ceva în laborator. Apoi mirosul de fum se acri şi nările lui Alex părură să se umple cu duhoarea gunoiului în putrefacţie.

Nu e decît în mintea mea, îşi spuse Alex. Totul e în mintea mea, în realitate nu miros nimic.

Apoi începură sunetele şi, o dată cu ele, senzaţiile fizice.

Încăperea se încălzise şi Alex se simţea transpirînd, în timp ce un ţipăt ascuţit îi străpungea timpanele şi îi sfîşia creierul.

Căldura care creştea se concentră deodată asupra zonei sale ventrale.

Un vătrai fierbinte.

Cineva îi împungea organele genitale cu un vătrai înroşit în foc.

Simţi mirosul dulceag-greţos de carne arsă. Se zbătu în legăturile care îl ţineau pe masă.

Sunetul din mintea sa era cel al propriei voci, urlînd de durere.

Arsura încetă şi, brusc, simţi că îl ia cu frig. Încet, cu greu, deschise ochii; nu vedea nimic decît vîrtejul orbitor de alb al fulgilor, care îl înconjura şi îi gemea în urechi.

Pe neaşteptate, simţi o apăsare pe piciorul stîng.

Începu prin a fi blîndă, ca şi cum cineva l-ar fi atins doar o dată la cîteva secunde.

Mai apoi, cu ochii galbeni sticlind la el prin furtună şi colţii picurînd de salivă, zări capul unui lup.

Imaginea dispăru şi, în timp ce mîrîitul înfometat al fiarei acoperea geamătul vîntului, simţi cum fălcile i se încleştează pe picior.

Carnea îi era ruptă în fîşii şi oasele cedau forţei fălcilor lupului. Partea de jos a piciorului îi amorţise, dar simţi sîngele cum ţîşneşte din arteţa retezată mai jos de genunchi.

În jurul lui crivățul continua să urle.

Brusc, sunetele începură să se îndepărteze și, o dată cu ele, și durerea. Albeața orbitoare a zăpezii prindea culoare. Curînd fu înconjurat de o mare de albastru. Simțea apa albastră mîngîindu-i pielea și briza răcoroasă atingîndu-i fața.

Plutea liniștit, legănat ușor de mișcarea apei, dar în adîncurile creierului începu să simtă ceva nou.

La început nedefinit, pe urmă ceva mai clar, pe măsură ce se concentra.

Energie.

Ca și cum în minte i se scurgea un flux de energie pură.

Și totul încetă, iar briza dispăru. Apa din jur își încetă mișcarea și albastrul din fața ochilor săi se șterse treptat, pînă cînd Alex rămase iar cu ochii ațintiți în tavanul laboratorului. Peter Bloch era aplecat deasupra sa.

– Eram gata să te întrerup, îi spuse tehnicianul. Ai țipat și te-ai zbătut pînă am început să mă tem că ai să te rănești.

Alex nu răspunse. Cu ochii ațintiți asupra lămpii de deasupra capului său, își fixă în memorie tot ce se petrecuse.

– Nu s-a întîmplat nimic, spuse el în cele din urmă.

– Pe dracu'! izbucni Peter. Mai aveai puțin și înnebuneai de tot! Ce dracu' mai încearcă Torres să dovedească?

– Nimic, repetă Alex. Mie nu mi s-a întîmplat nimic, iar el nu încearcă să dovedească nimic.

Bloch clătină din cap, neconvins.

– Poate că nu ți s-a întîmplat nimic, dar pot să-ți spun că a fost ca și cum ți s-ar fi întîmplat. Nu vrei să-mi spui ce?

În cele din urmă, Alex își mută privirea asupra laborantului.

– Nu știi?

– Ce, crezi că Torres îmi spune ceva? făcu el. Știu doar că îți stimulăm creierul. Dar habar n-am ce înseamnă asta.

– Asta e tot, spuse Alex încet. Totul e legat de ceea ce intră în creierul meu şi de modul cum reacţionează el.

Expresia de pe chipul lui se schimbă într-un zîmbet straniu.

– Doar că ăsta nu mai e creierul meu, nu-i aşa?

Şi pentru că Peter Bloch nu-i răspundea, Alex îşi răspunse singur.

– Nu mai e creierul meu. De cînd mi-am revenit după operaţie, e creierul doctorului Torres.

Raymond Torres luă rapoartele testelor de la Peter Bloch, fără să să spună un cuvînt şi începu să le răsfoiască. Se încruntă uşor, iar apoi încruntarea i se adînci într-un rictus.

– Ai făcut o greşeală, spuse el în final, aruncînd teancul de foi pe birou şi întorcîndu-se cu faţa către laborantul-şef. Rezultatele astea nu au nici o noimă. Aşa ceva obţii de la un creier în stare de veghe, nu adormit.

– Atunci nu am făcut nici o greşeală.

Chipul lui Bloch era o mască de nepăsare forţată. Ca de obicei cînd avea de-a face cu Raymond Torres, tare ar fi vrut să poată face testele sul şi să i le vîre pe gîtul ăla arogant. Dar banii erau prea mulţi şi munca prea uşoară pentru a-şi permite să le rişte doar pentru că cel care îl angajase îi era antipatic. Observă că acesta îl privi cu fulgere în ochi.

– Cum adică n-ai făcut nici o greşeală? Vrei să spui că Alex Lonsdale a fost treaz tot timpul?

Peter Bloch simţi podeaua înclinîndu-i-se sub picioare.

– Sigur, răspunse el cît putu de ferm. Dumneavoastră aţi scris ordinul.

Dar acum era sigur că ştia ce se întîmplase.

– Da, l-am scris, răspunse Torres. Ba chiar am o copie a lui chiar aici.

Deschise sertarul de jos al biroului şi scoase o foaie de hîrtie roz, pe care i-o întinse lui Bloch. Aproape de marginea de jos a paginii, scria: „Anestezie: SPTL."

O dată în plus, Peter îl revăzu pe Alex Lonsdale aşezat impasibil pe scaun, răsfoind un catalog.

Şi urmărindu-l cu privirea.

Cît timp stătuse acolo? După cum se părea, suficient.

– Mi s-a părut... Şi mie mi s-a părut neobişnuit, domnule, murmură el.

– Neobişnuit? se răsti Torres cu un sarcasm aspru. Ţi s-a părut neobişnuit să anesteziezi un pacient căruia i se induc halucinaţii?

– Nu, domnule doctor, murmură tehnicianul, copleşit. Mi s-a părut neobişnuit să nu-l anesteziez. Ar fi trebuit... ar fi trebuit să vă cer confirmarea.

Torres tremura de furie.

– Ce tot spui acolo?

Exact trei minute şi douăzeci şi două de secunde mai tîrziu, cînd Bloch se întoarse, Torres înţelesese. Rămase timp de cîteva secunde privind recomandarea de anestezie modificată, apoi se întoarse către tehnician.

– Şi nu ţi-a trecut prin cap să suni şi să mă întrebi? întrebă el pe un ton înşelător de calm.

– M-am... ăă... puştiul mi-a spus mai demult că voia să facă testele fără anestezie. M-am gîndit că v-a convins să-l lăsaţi.

Raymond Torres se ridică în picioare şi se aplecă peste masă, cu faţa aproape de cea a lui Peter Bloch. Strigă, făcînd eforturi să se stăpînească:

– Că m-a convins? Nici măcar n-am discutat vreodată despre asta! Ai idee ce fel de teste sînt astea?

– Da, domnule doctor, reuşi să îngaime Peter.

– Da, domnule doctor, îl îngînă Torres pe un ton glacial.

Ele induc durerea, domnule Bloch, durerea fizică şi psihică şi încă din cea mai puternică. Singurul lucru care o face suportabilă e faptul că pacientul e sub anestezie. Fără ea, riscăm ca pacientul să-şi piardă minţile.

– E... pare să fie bine, se bîlbîi Bloch, dar Torres îl îngheţă cu o privire.

– Poate că e. Dar dacă e, asta se întîmplă numai pentru că băiatul nu are trăiri emoţionale. Sau, cum destul de brutal ai spus-o altă dată, pentru că e „un strigoi"

Bloch se crispă, dar continuă să se apere.

– L-aş fi întrerupt, insistă el. L-am urmărit tot timpul şi, dacă ar fi părut că suferă prea tare, l-aş fi deconectat în ciuda ordinelor dumneavoastră.

– Nu e suficient. Dacă aveai îndoieli în legătură cu aceste ordine, trebuia să mă suni imediat. N-ai făcut-o. Atunci poate vrei să faci altceva: te duci în laborator şi te apuci să strîngi tot ce îţi aparţine cu titlu de obiect personal. Apoi ai să aştepţi să vină un gardian care te va escorta afară din clădire. Ţi se va trimite un cec cu salariul. E clar?

– Domnule...

– E CLAR? repetă Torres, ridicînd glasul pentru a-l acoperi pe celălalt.

– Da, domnule, şopti Bloch.

Dispăru în clipa următoare, iar Raymond Torres se aşeză la loc. Aşteptă ca respiraţia să-i revină la normal, înainte de a pune din nou mîna pe rezultatele testelor.

Poate că va ieşi bine pînă la urmă, reflectă el. Băiatul rezistase asalturilor asupra creierului său. Cu puţin noroc, mintea lui Alex va fi fost atît de prinsă în noianul de stimuli, încît nu va fi perceput procesul adiacent.

Dar dacă nu era aşa?

19

– Dar n-a spus ce e în neregulă, aşa-i? întrebă Marsh.

Îşi împături atent şervetul – gest în care Ellen recunoscu imediat hotărîrea irevocabil luată – şi îl aşeză pe masă, alături de ceaşca de cafea.

– De-aia îl vrea pe Alex înapoi, spuse Ellen pentru a treia oară.

Se întrebă cum de nu pricepea Marsh că în dorinţa lui Raymond de a-l readuce pe Alex la institut pentru cîteva zile nu era nimic sinistru.

– Şi pe urmă, continuă ea, dacă ar fi considerat că era ceva grav, nu l-ar fi lăsat pe Alex să vină cu mine azi. L-ar fi oprit acolo.

– Şi pînă mîine dimineaţă eu aş fi avut hotărîrea de suspendare. Sînt sigur că e conştient de asta. Cu tot angajamentul lui, sînt încă tatăl copilului şi, dacă nu ne dă amănunte asupra operaţiei şi nu ne spune ce crede că e în neregulă, Alex nu se va mai întoarce acolo în veci.

Împinse scaunul şi se ridică. Ellen ar fi vrut să continue

discuţia, dar ştia că nu mai avea rost. Va trebui să facă ceea ce ştia că e mai bine pentru Alex şi să se descurce cu Marsh după aceea. Pe cînd Marsh ieşea din sufragerie, se apucă să strîngă vasele şi să le pună în spălător.

Marsh îl găsi pe Alex la el în cameră. Era aşezat la birou, cu una din cărţile de medicină ale lui Marsh în faţă, deschisă la anatomia creierului uman. Unul din şoarecii albi mişuna cercetător prin dezordinea din jurul cărţii.

– Pot să te ajut cu ceva?

Alex îşi ridică ochii.

– Nu cred.

– Încearcă, îl provocă Marsh.

Alex şovăi. Marsh luă şoricelul în palmă şi începu să-l scarpine după urechi. Animalul se fîţîi de plăcere.

– Pot să te întreb cu ce ai de gînd să secţionezi creierul mititelului ăstuia?

Alex îşi privi tatăl în ochi.

– Cum de-ai ghicit?

– N-oi fi eu genial, dar aseară mi-ai spus că, avînd în vedere măsura în care ţi-a fost afectat creierul, ar trebui să fii mort. Acum te găsesc studiind anatomia creierului uman, iar şoarecii albi sînt cunoscuţi pentru disecţii.

– Da, recunoscu Alex. Vreau să văd ce i se întîmplă şoarecelui dacă tai atît de profund cît a trebuit să taie doctorul Torres în creierul meu.

– Adică vrei să vezi dacă moare, i-o întoarse Marsh.

Alex încuviinţă din cap.

– Atunci ar fi mai bine dacă am merge la Centru şi poate că o să mă laşi să te ajut.

– Adică vrei?

– Dacă n-o fac, şoarecii tăi nu vor supravieţui nici primei incizii.

Coborîră cîteva minute mai tîrziu. De lîngă chiuveta din

bucătărie, Ellen văzu cuşca cu şoareci şi zîmbi, evident mulţumită.

– Măcar sîntem de acord că locul lor nu e în casă, spuse ea, sperînd să rupă tensiunea care le stricase cina.

– Îi ducem la laborator, îi explică Marsh. Şi o să mai întîrziem puţin, în cazul în care se întîmplă ceva interesant.

Ellen se încruntă.

– Ceva interesant? Ce-ar putea fi interesant în laborator la ora asta? Nu mai e nimeni acolo.

– O să fim noi, îi răspunse Marsh.

Şi, lăsînd-o să se întrebe ce se petrecea, fiul şi soţul ei ieşiră pe terasă. O clipă mai tîrziu, Ellen auzi poarta grădinii trîntindu-se.

Lămpile fluorescente de deasupra mesei de laborator dădeau o lumină fără umbre. Pe cînd se pregătea să anestezieze şoarecele, Marsh se întrebă deodată dacă acesta ştia ce i se pregăteşte. Avea o privire neliniştită şi îl simţea tremurîndu-i în palmă. Se uită la Alex, care urmărea scena impasibil de pe partea cealaltă a mesei.

– Ştii că nu va supravieţui, îi spuse el.

– Ştiu, răspunse băiatul, pe tonul acela impersonal cu care Marsh ştia că nu se va putea obişnui niciodată. Dă-i drumul.

Marsh înfipse acul sub pielea animalului şi apăsă pe piston. Şoarecele se zbătu preţ de cîteva secunde, apoi rămase inert. Marsh se apucă să-l lege pe placa de disecţie. Cînd termină, mai examină o dată ilustraţia pe care o găsise într-unul din manualele de laborator şi, cu un scalpel, tăie cu îndemînare pielea de pe capul şoarecelui, începînd de sub ochiul stîng şi continuînd de jur împrejur pînă sub ochiul drept, rulînd apoi pielea desprinsă înspre în faţă. Pe urmă, cu ajutorul unui ferăstrău miniatural, începu să taie calota craniană. Lucra încet. Cînd termină, creierul animalului

rămase expus în lumină, dar bătăile inimii şi respiraţia îi erau normale.

– S-ar putea să nu meargă, spuse Marsh. Ne-ar fi trebuit instrumente mult mai mici şi pe urmă, proporţional, o parte mult mai mare din creierul unui şoarece e folosită pentru întreţinerea funcţiilor vitale decît în cazul omului.

– Atunci hai să tăiem puţin cîte puţin, să vedem cît de adînc putem ajunge.

Marsh ezită, apoi dădu din cap. Folosind cel mai mic scalpel pe care îl avea, începu să desprindă uşor cortexul de pe creierul şoarecelui.

O oră mai tîrziu, toţi cei trei şoareci muriseră. Marsh nu reuşise să ajungă la structurile interioare ale creierului nici unuia dintre ei înainte ca bătăile inimii să înceteze.

– Dar nu era neapărată nevoie să moară, sublinie Marsh. Aş fi putut să intru cu o sondă şi să distrug o parte a sistemului limbic fără să afectez altceva.

Alex clătină din cap.

– Dar nu asta e problema, tată. Cînd le-ai tăiat din creier, chiar aşa cum trebuie să-mi fi tăiat doctorul Torres mie, şoarecii au murit. Şi atunci, eu cum de n-am murit?

– Nu ştiu, mărturisi Marsh. Tot ce ştiu e că n-ai murit.

Alex rămase multă vreme tăcut, uitîndu-se la cele trei cadavre mici de pe masă.

– Poate că am murit totuşi, spuse el în cele din urmă. Poate că în realitate sînt mort.

Valerie Benson îşi ridică privirile de pe lucrul de mînă. De partea cealaltă a încăperii, Kate Lewis stătea încolăcită pe canapea, cu ochii lipiţi de televizor, dar Valerie era aproape sigură că nu urmărea emisiunea.

– Vrei să vorbim? o întrebă ea.

Ochii lui Kate rămaseră pe ecranul televizorului.

– Despre ce să vorbim?

– Despre ce te frămîntă.

– Nu mă frămîntă nimic, spuse Kate. Mă simt perfect.

– Nu. Nu te simţi perfect.

Lăsă lucrul deoparte, se ridică şi închise televizorul.

– Te duci la şcoală mîine?

– Nu... nu ştiu.

Ar fi trebuit să am copii, îşi zise Valerie. Dacă aş fi avut, acum aş fi ştiut ce să fac. Dar oare chiar ar fi ştiut? Ar fi ştiut ce să spună unei adolescente al cărei tată îi ucisese mama? Ce îi putea spune? Şi cu toate acestea, Kate nu mai putea rămîne aşa, toată ziua în faţa televizorului, jelind.

– Eu zic că a venit vremea să te duci, riscă Valerie.

Convinsă că ştia ce se petrece în mintea fetei, continuă:

– Ce s-a întîmplat nu a fost din vina ta, Kate, şi sînt sigură că nici unul dintre copii nu are să dea vina pe tine.

Kate se întoarse să o privească.

– Asta crezi? Că mi-e frică de ce-ar putea zice copiii?

– Nu-i aşa?

Kate clătină din cap.

– Tot oraşul ştia despre tata, spuse ea atît de încet, încît Valerie făcu un efort să o audă. Întotdeauna le-am povestit tuturor ce beţiv îngrozitor era, de teamă să nu o facă altcineva înaintea mea.

Valerie se apropie de canapea şi se aşeză alături.

– Trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

– Era mai bine decît să aud lumea bîrfind pe la colţuri.

Pentru prima oară o privi pe Valerie în ochi.

– Dar nu a omorît-o el pe mama. Nu-mi pasă de aparenţe şi nici că nu îşi aminteşte ce a făcut după ce am plecat eu. Tot ce ştiu e că se certau ori de cîte ori el se îmbăta, dar nu a lovit-o niciodată. Ţipa la ea şi uneori o ameninţa, dar nu a lovit-o. Pînă la urmă, se lăsa întotdeauna dus la spital.

– Atunci ar trebui să te întîlneşti cu prietenii tăi şi să le spui exact ce gîndeşti.

Kate clătină uşor din cap şi ochii i se umplură de lacrimi.

– Îmi... îmi e frică, şopti ea.

– Frică? Frică de ce?

– Mi-e frică de ce s-ar putea întîmpla dacă plec. Mi-e frică să nu mă întorc şi să te găsesc... să te găsesc...

Incapabilă să rostească vorbele, Kate începu să suspine uşor. Valerie o luă în braţe.

– Iubita mea, nu trebuie să te temi pentru mine. Ce ar putea să mi se întîmple?

– Dar cineva a omorît-o pe mama, sughiţă Kate. Era singură şi cineva a intrat şi... şi...

Tatăl tău a omorît-o, îi spuse Valerie în gînd, ştiind bine că era un lucru pe care nu-l putea rosti cu voce tare. În cazul în care Kate nu voia să accepte evidenţa, ea nu avea să o oblige, cel puţin nu încă. Dar dacă, după proces, Alan Lewis avea să fie condamnat... Îşi întrerupse gîndul, spunîndu-şi că ar trebui să-şi păstreze obiectivitatea.

– N-o să-mi facă nimeni nimic, spuse ea. De cinci ani stau singură în casa asta şi n-am avut niciodată necazuri. Şi nu am de gînd să te las să te transformi în prizonier aici.

Se ridică iute, luă telefonul aşezat pe o măsuţă lîngă fotoliul ei şi îl aduse lîngă sofa.

– Sună-l pe Bob Carey şi spune-i că vrei să ieşi la o pizza.

Kate ezită.

– Nu pot...

– Ba poţi. Vine în fiecare zi să-ţi aducă temele, nu-i aşa? Atunci de ce să nu vrea să te scoată în oraş?

Ridică receptorul.

– Ce număr are?

Înainte să-şi dea seama ce face, Kate îi spuse numărul,

iar Valerie apăsă repede pe taste. Cînd răspunse chiar Bob, nu zise decît:

– Am aici pe cineva care vrea să-ţi vorbească.

Şi îi întinse receptorul lui Kate, care se smiorcăi, dar îl luă.

Patruzeci şi cinci de minute mai tîrziu, băiatul era la uşă.

– Şi indiferent ce spune, n-o vreau acasă nici cu un minut înainte de ora unsprezece, îi spuse Valerie lui Bob Carey. A stat prea mult închisă în casă, are nevoie să se distreze.

Urmări din ochi maşina lui Bob coborînd dealul, apoi închise uşa şi se întoarse la lucrul ei.

Ellen tocmai se pregătea să sune la Centrul Medical cînd auzi din nou poarta grădinii. Uşa se deschise şi soţul şi fiul ei intrară în casă. Lăsă receptorul din mînă tocmai cînd tonul se transformă în văicăreala furioasă a unui telefon abandonat, fără a încerca măcar să îşi mai ascundă supărarea.

– Aţi fi putut măcar să-mi spuneţi cît aveţi de gînd să lipsiţi. Ce Dumnezeu aţi făcut?

– Am omorît şoareci, îi răspunse Alex.

Ellen păli uşor şi îşi mută privirile către soţul ei.

– Marsh, ce tot spune?

– O să-ţi povestesc mai tîrziu.

Dintr-o privire văzu însă că Ellen avea să-i ceară o explicaţie atunci, pe loc. Oftă şi îşi agăţă haina în cuierul de lîngă uşă.

– Le-am secţionat creierele, ca să aflăm cît de departe pot merge pînă să moară.

Ellen simţi cum i se strînge stomacul şi făcu un efort ca să-şi păstreze un ton calm.

– I-aţi ucis? întrebă ea. Aţi omorît nişte biete creaturi fără apărare?

Marsh dădu din cap.

– Draga mea, ştii bine că în laboratoare mor în fiecare zi şoareci. Şi e vorba de ceva ce trebuia să aflăm, şi eu şi Alex.

Trecu pe lîngă ea şi intră în living, iar apoi se întoarse către Alex.

– Nu vrei s-o ştergi de-aici? întrebă el, zîmbind obosit. Am impresia că eu şi cu mama ne pregătim de o nouă discuţie.

Alex porni către scară, dar Marsh îl opri, căutînd în buzunar cheile maşinii pe care i le azvîrli.

– Mai bine du-te şi caută-ţi nişte prieteni.

Urmărindu-i, Ellen se simţi cuprinsă de un fior. Ceva se întîmplase între cei doi. Era convinsă că formaseră un fel de alianţă din care ea nu făcea parte. În clipa următoare îl auzi pe Alex vorbind şi convingerea i se întări.

– Adică să fac ce-am vorbit?

Marsh aprobă din cap. Şi atunci se petrecu ceva ce Ellen nu mai văzuse din seara balului, în primăvara trecută.

Alex zîmbi.

Era mai mult o încercare de zîmbet, care nu dură mult, dar era totuşi ceva. Băiatul plecă.

Ellen rămase cu privirea pironită în urma lui, însă pe urmă se întoarse spre Marsh şi furia i se evaporă.

– Ai văzut? şopti ea. Marsh, a zîmbit. A zîmbit de-adevăratelea!

Marsh dădu din cap.

– Dar asta nu înseamnă nimic, spuse el. Sau nu încă.

Se apucă să-i explice pe îndelete conversaţia pe care o avusese cu Alex pe drumul spre casă, ca şi hotărîrea pe care o luaseră.

– Aşa că, vezi tu, zîmbetul acela nu înseamnă nimic, încheie el cincisprezece minute mai tîrziu. Nu simte nimic, Ellen, şi e conştient de asta, ceea ce face lucrurile şi mai neplăcute. Mi-a spus că a început să se întrebe dacă mai e

om. Dar spunea că poate mima emoţiile, sau cel puţin formele lor de manifestare. Ceea ce a şi dovedit. A judecat că ar trebui să se bucure că poate ieşi în oraş cu maşina şi ştie că, atunci cînd se bucură, oamenii zîmbesc. Aşa că a zîmbit. Nu a simţit zîmbetul ăsta. Şi în el nu a fost nimic spontan. A fost ca un actor care joacă un rol.

Fiorul care o cuprinse pe Ellen la auzul spuselor lui Marsh se schimbă în tremur.

– De ce? şopti ea. De ce ar face toate astea?

– Mi-a spus că lumea a început să-l creadă nebun. Şi nu vrea. Spune că nu vrea să fie închis pînă nu înţelege ce se petrece cu el.

– Să fie închis?

Încăperea începu să se rotească şi, timp de o clipă, Ellen crezu că va leşina.

– Cine să-l închidă?

– Nu aşa se întîmplă cu nebunii? întrebă Marsh. Trebuie să priveşti lucrurile din perspectiva lui. Ştie că îl iubim şi că îi purtăm de grijă, dar nu ştie ce înseamnă asta. Tot ce ştie a citit din cărţi, iar ce a citit a fost despre instituţiile speciale pentru boli mintale.

Vocea i se frînse deodată.

– Fir-ar să fie, murmură el. Citeşte tot ce-i cade în mînă şi reţine tot. Doar că nu ştie ce înseamnă ceea ce a citit.

María Torres îşi trecu greutatea sacoşei cu cumpărături din mîna dreaptă în stînga, apoi oftă şi o puse un pic pe trotuar.

Ramón îi promisese că va veni în seara aceea să o ducă la cumpărături, dar mai apoi o sunase ca să-i spună că nu mai vine. Pacientului i se întîmplase ceva şi trebuia să

rămînă la spital. Pacientul, își repetă ea amar. Pacientul era Alejandro, care se simțea perfect. Dar Ramón, cu toată școala lui, nu era în stare să vadă atîta lucru. Ramón uitase. Uitase atîtea lucruri. Într-o bună zi va înțelege. Într-o zi nu prea îndepărtată, Ramón va afla toată ura pe care i-o insuflase cu atîta grijă acolo. Deocamdată însă, îi mai plăcea să se creadă un gringo.

Dar cumpărăturile tot trebuiau făcute, în ciuda oboselii de peste zi. Făcuse drumul pînă la magazin, preț de patru cvartale, ceea ce nu era chiar atît de rău. Cele cinci cvartale de la înapoiere, cu sacoșa plină, erau cele mai grele. Cu brațele care o dureau din cauza artritei, ridică sacoșa și tocmai se pregătea să își continue drumul, cînd lîngă ea, la bordură, opri o mașină. Îi aruncă o privire lipsită de interes, dar apoi se uită mai bine după ce îl recunoscu pe cel de la volan.

Era băiatul.

Îi întorcea privirea, studiind-o la rîndul său.

O cunoștea pe bătrînă, iar sfinții – sfinții ei – îl trimiseseră. Era un semn: chiar dacă Ramón nu venise în seara asta, Alejandro venise. Făcu un pas înainte și se aplecă să-și bage capul pe geamul deschis al mașinii.

– Vámos, șopti ea cu o lucire în ochii îmbătrîniți. Vámos a matar.

Cuvintele reverberară în mintea lui Alex, care le înțelese. Mergem să ucidem. În adîncul minții sale se stîrni o amintire, iar cețurile începură să se strîngă din nou în jurul lui. Întinse o mînă și deschise portiera. María Torres urcă alături de el și trase portiera, închizînd-o. În timp ce bătrîna continua să-i șoptească, băgă în viteză și porni încet spre dealurile din afara orașului.

Cincisprezece minute mai tîrziu parcă mașina, ascultînd

în continuare şoaptele Maríei. Apoi rămase singur, iar María se îndepărtă încet de maşină, cu plasa de cumpărături strînsă la piept.

Abia cînd ea dispăru dincolo de un cot al drumului, Alex coborî la rîndul lui din maşină şi intră pe poarta grădinii lui Valerie Benson.

În adîncurile întunecate ale minţii sale, vocile preluau vechea litanie a Maríei...

Venganza... venganza...

Deveni vag conştient de existenţa unui alt sunet şi se întoarse să vadă o femeie care stătea în cadrul unei uşi luminoase, deschise.

– Alex? întrebă Valerie Benson. Alex, te simţi bine?

Auzise poarta deschizîndu-se şi aşteptase să audă soneria. Pentru că nu o auzise, se apropiase de uşă şi îşi lipise ochiul de vizor. Îl văzuse pe Alex Lonsdale pe terasă şi deschisese. Şi, fiindcă nu primise nici un răspuns, ieşise la rîndul ei pe terasă.

Stătea acolo şi o privea, dar tot nu era sigură că o auzise.

– Alex, ce este? S-a întîmplat ceva?

– Ladrones, murmură el. Asesinos...

Valerie se încruntă şi făcu un pas înapoi, neliniştită. Ce spunea? Hoţi? Criminali? Păreau elucubraţiile unui nebun.

– K-Kate nu-i aici, se bîlbîi ea, dînd înapoi spre uşă. Dacă pe ea o cauţi, a ieşit în oraş.

Intrase şi reuşise să închidă uşa pe jumătate, cînd Alex se aruncă înainte, izbind uşa cu toată greutatea şi răsturnînd-o pe Valerie la podea. Uşa se lovi violent de perete.

Valerie încercă să scape de-a lungul coridorului pardosit cu gresie roşie de carieră, dar era deja prea tîrziu.

Degetele lui Alex i se încleştară în jurul gîtului şi începură să strîngă.

– Venganza... murmură el încă o dată.

Şi din nou, în timp ce Valerie Benson îşi dădea sufletul:

– Venganza...

Alex intră la Jake's şi privi de jur împrejur. În separeul din colţul cel mai îndepărtat îi văzu pe Kate Lewis şi pe Bob Carey, la o masă cu Lisa Cochran şi alţi cîţiva copii. Compunîndu-şi cu grijă un zîmbet, se apropie de ei.

– Salut. E o petrecere intimă, sau poate participa oricine?

Cei şase ocupanţi ai separeului tăcură brusc. Alex văzu privirile stînjenite pe care le schimbau, dar avu grijă să-şi păstreze zîmbetul pe faţă. În cele din urmă, Bob ridică din umeri şi se trase mai aproape de Kate, ca să-i facă loc la capătul separeului. Tăcerea persista. O sparse Lisa, spunînd că trebuia să plece.

Alex îşi schimbă prudent expresia, lăsînd zîmbetul să i se dizolve într-o grimasă de dezamăgire.

– Dar abia am venit, spuse el.

Lisa ezită, privindu-l bănuitor.

– N-aş fi crezut că-ţi pasă dacă stau sau nu. De fapt, nici unul dintre noi nu mai crede că-ţi pasă de ceva sau de cineva.

Alex dădu din cap, sperînd că putea împrumuta vocii sale inflexiunile cuvenite.

– Ştiu. Dar cred că lucrurile încep să se schimbe: Cred...

Îşi lăsă ochii în jos, aşa cum îi văzuse pe alţii făcînd atunci cînd nu-şi găseau cuvintele.

– ...cred că încep să simt din nou.

Continuă, făcînd un efort să se bîlbîie.

– Eu... eu ţin la voi şi îmi pare rău dacă v-am făcut să suferiţi.

Copiii începură să schimbe iar priviri între ei, şi mai stînjenite acum, din cauza vorbelor lui.

Bob Carey rupse tăcerea jenată.

– Haide, haide. Acum nu trebuie să exagerezi cu scuzele.

Şi deodată totul reveni la normal, iar Alex înţelese că învinsese.

Îl crezuseră.

Dar, încetul cu încetul, pe măsură ce conversaţia curgea, îndoielile îi reveniră, căci Lisa Cochran continua să îl evite.

Lisa nu intenţiona să-i spună că nici acum nu era sigură ce urmărea.

Mai demult, înainte de accident, îl auzise pe Alex bîlbîindu-se şi îl văzuse ferindu-şi privirile cînd vorbea despre propriile sale sentimente.

Şi, ori de cîte ori făcea asta, roşea.

De data asta, totul fusese perfect, cu excepţia acestui mic detaliu.

De data asta, Alex nu roşise.

20

– Vino cu mine.

Bob Carey nu vedea fața lui Kate în întuneric, dar tremurul din glasul ei îi spunea că era speriată. Privi dincolo de silueta ei, la casa luminată. După părerea lui, totul arăta ca de obicei. Mai puțin poarta.

Poarta grădinii era deschisă, deși atît el cît și Kate își aminteau perfect că o închiseseră la plecare, cu cîteva ceasuri mai devreme.

– Nu-i nimic neobișnuit, o încurajă el, încercînd să dea vocii sale mai multă siguranță decît simțea în suflet. Poate că am uitat noi să o închidem.

– Am închis-o, șopti Kate. Știu bine că am închis-o.

Bob coborî din mașină și trecu pe partea cealaltă ca să îi deschidă portiera lui Kate. Dar, în loc să coboare, fata rămase cu ochii la poarta căscată amenințător.

– Poate... poate ar trebui să chemăm poliția.

– Numai pentru că am găsit poarta deschisă? întrebă Bob cu un curaj pe care nu-l simțea în realitate. Or să creadă că ne-am ticnit.

– N-or să creadă asta, îl contrazise Kate. Nu acum, după...

Tăcu, incapabilă să-şi continue gîndul.

Bob încercă să-şi mai spună o dată că poarta deschisă nu însemna nimic. Putea să o fi deschis vîntul, sau chiar doamna Benson putea să fi ieşit şi să o fi lăsat aşa. Poate că nici măcar nu era acasă.

Se hotărî.

– Stai aici, îi spuse el lui Kate. Mă duc să văd.

Intră în grădină şi privi în jur. Lumina aprinsă de lîngă uşa principală se reflecta în pereţii văruiţi, în aşa fel încît chiar şi colţurile mai puţin luminate ale micii terase erau perfect vizibile. Nimic nu părea să fie altfel decît de obicei şi totuşi, stînd acolo, pe terasă, simţea că ceva era în neregulă.

Îşi spuse că neliniştea din ce în ce mai mare era rodul propriei imaginaţii şi că, de îndată ce va suna la uşă, doamna Benson va apărea şi totul se va dovedi a fi în ordine.

Dar doamna Benson nu apăru cînd sună la uşă. Sună încă o dată, aşteptă, apoi încercă uşa. Era încuiată. Se îndepărtă încet, cu spatele, iar pe urmă o rupse la fugă spre maşină.

– Nu e aici, îi spuse el lui Kate cîteva secunde mai tîrziu. Probabil că a ieşit în oraş.

Dar ştia că nu era adevărat, chiar în timp ce rostea cuvintele acelea. Porni motorul.

– Unde mergem? întrebă Kate.

– Mergem să sunăm la poliţie, aşa cum ai spus. Nu-mi place ce se petrece aici.

Se întoarseră cincisprezece minute mai tîrziu. Bob parcă Porsche-ul în spatele maşinii de poliţie, coborî şi se apropie de poarta grădinii.

– Rămîi în maşină, îi spuse unul dintre poliţişti. Dacă înăuntru s-a întîmplat ceva, nu vreau să trebuiască să-ţi mai port şi ţie de grijă.

Abia cînd băiatul dispăru, Roscoe Finnerty apăsă pe butonul soneriei a doua oară, aşa cum făcuse şi Bob cu cîteva minute mai devreme.

– Probabil că a plecat pur şi simplu de-acasă, îi spuse el lui Tom Jackson, dar pe copiii ăştia doi nu-i poţi învinui că se sperie uşor.

Şi, pentru că la uşă nu răspundea nimeni, se apropie de o fereastră şi lumină vestibulul cu lanterna.

– Drace, spuse el încet.

Tom simţi un nod în stomac.

– E acolo?

Finnerty dădu din cap.

– Întinsă pe jos, exact ca cealaltă. Şi dacă e vreun pic de sînge, eu unul nu-l văd. Ia uită-te şi tu.

Tom Jackson se apropie conştiincios de fereastră şi privi înăuntru.

– Poate că e doar leşinată, spuse el.

– Poate, răspunse Finnerty.

Amîndoi însă ştiau că nu era.

– Du-te şi întreab-o pe fată dacă are cheie, dar nu-i spune ce am văzut. Şi vezi cum reacţionează cînd îi ceri cheia.

Jackson se încruntă.

– Doar nu crezi...

– Nu ştiu ce să mai cred, mîrîi Finnerty. Dar sînt sigur că pe asta n-a mai făcut-o Alan Lewis şi singurul lucru la care mă tot gîndesc e porcăria aia de-acum cîţiva ani din Marin, cînd fata şi prietenul ei i-au omorît pe părinţii ei şi după aia au petrecut de minune toată noaptea. Du-te şi vezi dacă are cheie şi cască bine ochii.

– E bine? îl întrebă Kate pe Jackson, care se apropia de maşină.

– Nici nu ştim dacă e înăuntru, minţi acesta. Ai o cheie? Vrem să aruncăm o privire.

Kate scotoci o clipă în geantă şi îi întinse tăcută o cheie pe un inel.

– Staţi aici, le ordonă Jackson.

Porni înapoi spre casă, întrebîndu-se ce ar fi trebuit să vadă. Dacă era ceva de văzut, îi scăpase. Singurul lucru pe care îl văzuse erau doi copii care, cu numai cîteva zile înainte, trecuseră printr-o experienţă oribilă şi care acum erau înspăimîntaţi de-a binelea.

– Ei?

Jackson sălţă din umeri.

– Mi-a dat cheia cînd i-am cerut-o. Şi m-a întrebat dacă doamna Benson e bine.

– Şi ce i-ai spus?

– Am minţit-o. M-am gîndit că ar trebui să fim amîndoi cînd o să le spunem.

Finnerty aprobă din cap, băgă cheia în broască, împinse uşa şi intră în vestibul înaintea colegului său. Dintr-o singură privire aruncată ochilor deschişi ai lui Valerie Benson şi măştii îngrozite de pe faţa ei îşi dădu seama că era moartă. Sună la secţie şi îi relată ofiţerului de serviciu cele întîmplate, apoi i se alătură din nou lui Jackson.

– Ar trebui să le spunem.

Din acel moment, noaptea aceasta lungă căpătă un aer cunoscut pentru Finnerty, care repetă scenele desfăşurate cu o săptămînă mai înainte, cînd aceiaşi doi copii descoperiseră cadavrul Marthei Lewis.

Drumul prăfos se unduia urcînd dealul. Alex nu privea nici în dreapta, nici în stînga. Cunoştea fiecare centimetru al dealurilor acestora, pe care le străbătuse călare împreună cu tatăl său încă de cînd era copil. Acum era nevoit să urce pe jos, căci gringos le luaseră nu numai pămîntul, ci şi caii. Îi luaseră totul, chiar şi numele.

Dar nu părăsise La Paloma – și nici nu avea să o părăsească pînă cînd gringos nu vor fi plătit cu viața pentru viețile pe care le răpiseră.

Ajunse la o casă, deschise poarta și urcă pe terasă. Nu demult stătuse aici ca oaspete respectat, împreună cu părinții și surorile sale, la o fiesta. Acum venise cu un alt scop.

În schimbul unei sume de mizerie, noii proprietari îl lăsau să le îngrijească plantele de pe terasă. Se întrebă ce ar face dacă ar afla cine era cu adevărat.

În timp ce lucra, nu pierdea din ochi casa. Unul cîte unul, plecară cu toții pînă cînd femeia rămase singură. Atunci se duse la ușa principală, ridică mînerul greu și îi dădu drumul să cadă pe placa metalică. Ușa se deschise. Femeia stătea în penumbra răcoroasă a vestibulului și îl privea, ușor nedumerită.

Întinse brațele și își încleștă mîinile în jurul gîtului ei.

Pe măsură ce viața i se scurgea din trup, îi simțea groaza, simțea toate trăirile care se zbăteau în ea. O simțea murind. Începu să asude...

Se trezi brusc și se ridică în șezut. Visul se sfîrșise, dar Alex vedea în continuare chipul femeii pe care o sugrumase, în timp ce trupul îi era scăldat în sudoarea stîrnită de amintirea spaimei.

O cunoștea pe femeia din vis.

Era Valerie Benson.

Dar el cine era?

Amintirea visului îi era clară în minte. Îl revăzu, bucată cu bucată.

Drumul nu era pavat. Era un drum de țară, care însă nu i se păruse deloc ciudat.

Nu avea nume.

Îi furaseră numele.

Știa cine erau „ei", așa cum știa și de ce o sugrumase pe Valerie Benson.

Părinții lui erau morți, iar el se răzbuna pe cei care îi uciseseră.

Dar toate astea nu aveau nici un sens, pentru că părinții lui dormeau în camera lor de la capătul culoarului.

Şi dacă nu era aşa?

Limita dintre ce era real şi ce nu era devenea din ce în ce mai puțin clară.

Amintirile a ceea ce nu putea exista deveneau din ce în ce mai reale, în lumea necunoscută în care trăia. Poate că în noaptea aceea îşi ucisese părinții şi nu îşi aducea aminte. Se uită la ceasul de lîngă pat; limbile fosforescente arătau că era unsprezece şi jumătate. Nu se culcase decît de o jumătate de oră. Nu avusese timp să adoarmă, să se trezească, să-şi ucidă părinții, să adoarmă din nou şi apoi să viseze.

Revăzu întreaga seară pas cu pas. Totul îi era perfect limpede în memorie, cu excepția unui moment de scurtă durată. Tocmai parcase maşina vizavi de barul lui Jake cînd María Torres se apropiase de el şi îi vorbise.

Îi vorbise în spaniolă.

Următorul lucru pe care şi-l amintea era că intrase în bar. Şi aici totul era limpede: coborîse din maşină, o încuiase şi traversase parcarea, intrînd în pizzerie.

Parcarea.

Îşi amintea perfect cum parcase pe stradă, vizavi de pizzerie, dar la fel de clar îşi amintea cum intrase la Jake's dinspre parcarea amplasată într-o latură a localului.

Cele două amintiri se băteau cap în cap, dar erau la fel de puternice. În consecință, trebuie să fi fost două momente diferite. Intrase de două ori la Jake's.

Încă mai încerca să îşi lămurească amintirile şi să le lege cumva de vis, cînd în depărtare se auzi o sirenă. Apoi un alt sunet, sunetul telefonului.

Alex se dădu jos din pat, îşi puse halatul şi se apropie de

camera părinților săi, la capătul celălalt al coridorului. Vocile li se auzeau înfundat prin ușa închisă, dar totuși înțelegea ce spuneau.

– Nu se știe, îl auzi pe tatăl său zicînd. Tot ce se știe e că o aduc acum și că e probabil moartă.

– Dacă te duci, merg și eu cu tine. Nu încerca să mă oprești. Am fost prietenă cu Valerie de cînd mă știu. Vreau să fiu acolo.

– Draga mea, nici unul din noi nu se duce nicăieri. Nu sînt de serviciu în noaptea asta, ai uitat? Au sunat numai pentru că știau că ești prietenă cu Valerie.

Alex se îndepărtă încet de ușa închisă și se întoarse în camera lui.

Valerie. Își scotoci memoria, în speranța că mai exista și o altă Valerie, dar în zadar. Era cu siguranță vorba de Valerie Benson, care era moartă.

În clipa aceea, deși nu își amintea nimic, își dădu seama de ce sosise de două ori la Jake's.

Ajunsese acolo prima dată, apoi plecase. După ce María Torres îi vorbise în spaniolă, pornise spre casa lui Valerie Benson, pe care o ucisese. Apoi se întorsese la Jake's, unde se așezase la masă cu Kate, Bob și Lisa și făcuse o vreme conversație cu ei.

Pe urmă se întorsese acasă, se dusese la culcare și visase ce făcuse. Părinții îi erau încă în viață, iar pe Valerie Benson abia dacă o cunoștea. Nu avea nici un motiv să o ucidă.

Și totuși, o ucisese.

Se întinse în pat și rămase o vreme așa, privind tavanul în întuneric. Era sigur că răspunsurile se găseau undeva în mintea sa și că, dacă se gîndea destul, avea să le descopere.

Auzi o ușă deschizîndu-se și închizîndu-se la loc, apoi pași pe hol. Mama. O auzi coborînd, urmată la puțină vreme de tatăl său.

Preț de cîteva minute cochetă cu ideea de a coborî și de a le povesti despre vis, despre faptul că era sigur că el o omorîse pe Valerie Benson și probabil și pe Marty Lewis. În cele din urmă respinse ideea. Dacă nu le putea spune de ce le ucisese pe cele două femei, cu siguranță că nu aveau să-l creadă.

Or să creadă că era nebun.

Se întoarse pe o parte și se înfășură strîns în pături. Își lăsă mintea să speculeze liber.

Și, așa cum se așteptase, conexiunile începură să se facă, iar el începu să înțeleagă ce se petrecea cu el.

Cîteva minute mai tîrziu dormea adînc. Pentru tot restul nopții somnul îi fu liniștit.

– Ascultă-mă pe mine, Tom, puștii au făcut-o, îi spuse Roscoe Finnerty lui Tom Jackson a doua zi, în secția de poliție.

Nici unul dintre ei nu dormise deloc, iar Tom nu mai voia decît să plece acasă și să se culce. Dar, dacă Finnerty dorea să stea de vorbă – iar el dorea mai tot timpul să stea de vorbă – putea cel puțin să îl asculte. De fapt, cu Finnerty nici nu trebuia să facă mai mult, căci acesta era perfect capabil să pună întrebările, dar să dea și toate răspunsurile.

– Gîndește-te puțin, spuse Finnerty. Avem două asasinate, amîndouă în aceleași împrejurări. Aceiași doi copii au descoperit ambele cadavre. Ce poate fi mai simplu? Să nu-mi spui că nici unul dintre ei nu are un trecut violent. Amîndoi au fost la petrecerea de astă-primăvară, cînd cu accidentul tînărului Lonsdale, și amîndoi erau băuți...

– Stai puțin, Roscoe îl întrerupse Jackson. Hai să fim corecți. Le-a făcut cineva vreo analiză copiilor ălora?

– Ăă... nu, dar...

– Atunci nu-mi spune că ai să mergi la tribunal să spui că erau beţi, pentru că ştiu că n-ai să o faci. Acum ce-ar fi să mergem acasă şi să-i lăsăm pe detectivi să-şi facă datoria?

Timp de cîteva secunde, Finnerty îşi privi colegul peste marginea cănii de cafea.

– Deci crezi că ar trebui să uităm toată povestea?

Jackson oftă şi îşi întinse muşchii obosiţi.

– Nu zic că ar trebui să o uităm. Zic doar că avem o meserie de făcut şi că ar trebui să ne-o facem fără să ne băgăm unde nu ne fierbe oala.

– Şi să lăsăm un beţivan amărît să înfunde puşcăria pentru o crimă pe care nu a comis-o.

– Hei, stai aşa! sări Jackson, hotărînd că era destul. Uiţi că cele două întîmplări s-ar putea să nu aibă nici o legătură una cu cealaltă! Că s-ar putea să avem de-a face cu doi autori.

– Da, sigur. Amîndoi au intrat în casă cu consimţămîntul victimelor, care au fost amîndouă strangulate. Amîndouă au fost descoperite de aceeaşi fată, care a stat un timp în casele unde s-au comise crimele. După părerea mea, e cam mult.

– Şi ce propui? întrebă Jackson, ştiind că, oricare va fi ea, propunerea nu va include mersul acasă şi somnul.

– Pentru început, propun să stăm de vorbă şi cu restul copiilor care au fost aseară la Jake's, să vedem dacă au observat ceva ciudat la prietenii lor.

Cu ochii umflaţi de nesomn, Carol Cochran îi privi pe cei doi poliţişti din faţa uşii, apoi se uită la ceas. Era trecut de ora şapte cu cîteva minute, dar ei i se păruse mai devreme. În ciuda epuizării fizice, era sigură că ştia care era motivul prezenţei lor.

– E vorba de Valerie Benson, nu-i aşa?

Cei doi schimbară o privire, apoi Finnerty dădu din cap.

– Mă tem că da. Am vrea... am vrea să stăm puţin de vorbă cu fiica dumneavoastră.

Carol îşi miji ochii. Ce tot spuneau? Ce legătură putea fi între Lisa şi ce i se întîmplase lui Valerie?

– Îmi... îmi pare rău, dar nu înţeleg despre ce e vorba.

Jim, îşi spuse. Trebuia să-l cheme pe Jim. El va şti ce era de făcut. Ca şi cum i-ar fi auzit gîndul, soţul ei apăru din bucătărie.

– S-a întîmplat ceva, dragă? îl auzi întrebînd.

Nu fu în stare să-i răspundă decît dînd din cap.

– Vor... vor să vorbească cu Lisa.

Jim Cochran ieşi şi închise uşa în urma lui.

– Ce se întîmplă? întrebă el.

Finnerty şi Jackson îi explicară cît mai sumar de ce se aflau acolo. Jim îi invită fără chef în living, unde le oferi cîte un scaun.

– Dacă ea vrea să stea de vorbă cu voi, e în regulă. Dar nu e obligată.

– Ştim, răspunse Finnerty. Vă rog să mă credeţi, domnule Cochran, nu e suspectată de nimic. Nu vrem decît să aflăm dacă aseară a observat ceva ieşit din comun.

– Mie mi se pare imposibil de crezut că Bob Carey şi Kate Lewis ar putea omorî pe cineva, spuse Jim cu un glas gîtuit. Şi cu atît mai puţin două persoane.

– Ştiu, domnule Cochran. Dar aş vrea să stau de vorbă şi cu fiica dumneavoastră, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

– Ce este? întrebă Carol în bucătărie, un minut mai tîrziu.

Jim privi în jur, dar nu erau pe-aproape decît soţia şi fiica lui mai mare. Kim nu era de văzut.

– Am trimis-o pe Kim în camera ei şi i-am spus să nu coboare pînă nu vin după ea. Acum spune-mi, ce s-a întîmplat?

– După părerea mea e o nebunie. Nu ştiu cum de le-a intrat în cap că e posibil ca Bob şi Kate s-o fi omorît pe Valerie şi acum vor să vorbească cu Lisa despre ce s-a întîmplat aseară. Vor să afle dacă i s-a părut ceva ciudat în comportarea vreunuia dintre ei.

– O, Doamne! exclamă Carol.

Se lăsă să cadă pe un scaun, în timp ce degetele îi răsuceau nervoase capetele cordonului de la halatul de casă. Lisa, cu ochii măriţi, clătină din cap a neîncredere.

– Cred că pe doamna Benson a omorît-o Kate? întrebă ea. Asta e cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată!

– Ştiu, draga mea, spuse Jim. Pare imposibil, dar am impresia că ei aşa cred. Dacă nu vrei, nu eşti obligată să vorbeşti cu ei.

Dar Lisa se ridică.

– Nu. E în regulă. O să vorbesc cu ei şi o să le spun ce idee prostească le-a venit.

Intră în living. Cei doi ofiţeri se ridicară în picioare, dar, înainte ca vreunul din ei să fi putut scoate vreun cuvînt, Lisa începuse deja să vorbească.

– Kate şi Bob n-au făcut nimic rău. Şi dacă vă aşteptaţi să vă spun că aseară s-au comportat mai ştiu eu cum, vă înşelaţi. S-au comportat ca de obicei, doar Kate era ceva mai tăcută.

– Nimeni nu spune că au făcut ceva, Lisa, reuşi să o întrerupă Finnerty. Încercăm numai să aflăm ce s-a întîmplat şi dacă ei ar fi putut participa în vreun fel.

– N-ar fi putut, răspunse Lisa. Şi ştiu şi de ce v-aţi gîndit tocmai la ei. Din cauza celor doi din Marin, nu-i aşa?

Finnerty înghiţi în sec, apoi încuviinţă din cap.

– Dar ăia erau nişte nesiprăviţi. Se drogau, beau şi aşa mai departe. Bob şi Kate nu sînt deloc aşa.

– Iubita mea, ia-o mai încet, spuse Jim Cochran, intrînd

în living şi punîndu-şi braţul pe după umerii ei. Nu vor decît să-ţi pună cîteva întrebări. Dacă nu vrei să răspunzi, nu te obligă nimeni, dar nu-i împiedica să-şi facă datoria.

Lisa se întoarse să-şi privească tatăl şi indignarea i se transformă în plîns.

– Dar, tati, e oribil. Cum pot să creadă că Bob şi Kate ar putea face aşa ceva?

– Nu ştiu, recunoscu Jim. Şi poate că nici ei nu ştiu. Acum spune-mi, vrei să vorbeşti cu ei sau nu?

Lisa şovăi, apoi dădu din cap, ştergîndu-se la ochi cu batista pe care i-o întinsese tatăl său.

– Iertaţi-mă, se scuză ea. Dar aseară nu s-a întîmplat nimic neobişnuit.

– Bine, spuse Finnerty, punînd mîna pe carneţel. Hai să începem de-aici.

Încetul cu încetul, Lisa reconstitui evenimentele serii precedente. Ajunsese la Jake's singură, dar acolo erau, ca de obicei, o mulţime de alţi copii. Apoi, cînd sosiseră Kate şi Bob, se aşezaseră la o masă, băuseră coca-cola şi discutaseră despre vrute şi nevrute. Pe urmă venise şi Alex Lonsdale şi, după o vreme, plecaseră cu toţii.

– Şi n-ai văzut nimic neobişnuit nici la Kate, nici la Bob? Nu păreau neliniştiţi sau îngrijoraţi?

Lisa îşi miji ochii.

– Dacă vreţi să ştiţi dacă arătau ca şi cum tocmai ar fi asasinat pe cineva, răspunsul este nu. Ba chiar înainte de a pleca, Kate s-a gîndit să-i dea un telefon doamnei Benson, să-i spună că sînt pe drum.

Îi văzu pe poliţişti schimbînd o privire şi continuă.

– Dar să nu credeţi că asta înseamnă ceva. Kate o suna întotdeauna pe mama ei cînd avea de gînd să mai întîrzie. Spunea că are destule pe cap cu tatăl ei, care era un beţiv, şi că nu-i mai trebuia să-şi facă griji şi din cauza ei.

Finnerty îşi închise carneţelul şi se ridică.

– Bine, spuse el. Cred că asta încheie discuția, dacă nu-ți mai amintești nimic... nimic neobișnuit.

Lisa ezită, iar Jackson și Finnerty schimbară încă o privire.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Jim.

– Nu... nu știu, spuse Lisa.

– Nu are importanță, orice ar fi.

Finnerty își deschise din nou carnețelul.

– Dar nu are nici o legătură cu Kate și cu Bob.

Jackson se încruntă.

– Atunci cu cine? Cu vreunul din ceilalți?

Lisa ezită din nou și aprobă din cap.

– Cu... cu Alex Lonsdale.

– Ce-i cu Alex? întrebă Jim. Haide, draga mea, spune-ne ce s-a întîmplat cu Alex.

– Păi, de fapt nu s-a întîmplat nimic. De la accident încoace se poartă foarte ciudat. Dar aseară a spus că se face bine și, o vreme, l-am crezut. Zîmbea și rîdea la glume, părea aproape... aproape ca înainte.

Fata tăcu. În cele din urmă Finnerty o întrebă exact ce se petrecuse.

– Nu știu nici eu, mărturisi ea. Dar Bob a început să-l tachineze, iar Alex n-a roșit.

– Asta e tot? întrebă Finnerty. E ciudat că n-a roșit?

Lisa dădu din cap.

– Alex roșea foarte des. Erau copii care intenționat îi spuneau tot felul de lucruri ca să-l facă să se simtă prost. Dar aseară, chiar dacă zîmbea și rîdea, nu l-am văzut roșind.

– Aha.

Finnerty își închise pentru ultima oară carnețelul și își puse pixul în buzunar. La cîteva minute după aceea, afară, se întoarse spre Jackson.

– Ei, ce părere ai?

– Părerea mea e că ne batem capul de pomană. Dar, dacă tot am ajuns pînă aici, hai să vorbim şi cu tînărul Lonsdale.

– Mda, acceptă Finnerty, dîndu-şi ochii peste cap. Puştii ăştia sînt extraordinari. Stau o seară întreagă împreună şi singurul lucru neobişnuit pe care şi-l aminteşte fata e că prietenul ei n-a roşit. Nu e formidabil?

Jackson se încruntă.

– Poate că e important, spuse el. Poate că e foarte important.

24

Marsh Lonsdale ascultă discuţia celor doi ofiţeri cu fiul său, referitoare la evenimentele serii precedente, dar descoperi că se concentra mai degrabă asupra felului în care vorbea Alex decît asupra cuvintelor propriu-zise. Stăteau în living, adunaţi în jurul căminului. La celălalt capăt al încăperii, ghemuită într-un scaun ca şi cum ar fi vrut să se despartă de tot ceea ce era în jurul ei, Ellen părea că nici nu ascultă.

– Totul, spusese Finnerty cu o oră în urmă. Vrem să ne povesteşti tot ce s-a întîmplat aseară, aşa cum îţi aminteşti.

Din acel moment, Alex continuase să vorbească pe un ton egal şi lipsit de expresie, relatînd ce îşi amintea din activităţile serii precedente, din clipa cînd plecase de acasă pentru a se duce la Jake's şi pînă cînd se întorsese. Era ca şi cum ai fi ascultat o bandă de magnetofon. Alex reţinuse absolut tot ce spusese fiecare şi repeta totul pe de rost. După primele douăzeci de minute, atît Finnerty, cît şi Jackson renunţaseră să mai ia notiţe şi acum stăteau pur şi simplu şi ascultau. Cînd, în fine, monologul lui Alex luă sfîrşit, el fu

urmat de o tăcere îndelungată. Finnerty se ridică şi se apropie de cămin. Îşi sprijini mai toată greutatea corpului pe bîrna de stejar care se întindea pe toată lăţimea acestuia şi se uită curios la Alex.

– Chiar îţi aminteşti toate astea? întrebă el în cele din urmă.

Alex dădu din cap.

– Cu toate amănuntele? se miră Finnerty cu voce tare.

– Are o memorie ieşită din comun, spuse Marsh, deschizînd pentru prima dată gura de la începutul discuţiei. Pare să fie o consecinţă a operaţiei pe care a suferit-o în urma accidentului. Dacă vă spune că îşi aminteşte toate astea, puteţi să îl credeţi pe cuvînt.

Finnerty dădu din cap.

– Nici nu m-am îndoit, spuse el. Numai că mă miram de multitudinea detaliilor.

Se întoarse spre Alex.

– Ne-ai spus tot ce s-a întîmplat la Jake's şi tot ce aţi spus fiecare. Ce vreau eu să ştiu e dacă ai observat ceva special la Kate Lewis sau la Bob Carey. S-au comportat... cum să zic... normal?

Alex îi susţinu privirea.

– Nu ştiu. Eu nu mai ştiu ce e aia normal. Îmi cereţi să descriu ce simţeau, dar asta nu pot să fac, pentru că nu mai am sentimente. Le-am avut înainte de accident – sau cel puţin aşa îmi spune toată lumea – dar de la accident încoace nu le mai am. Dar de purtat s-au purtat ca întotdeauna.

Deodată, zîmbi stînjenit.

– Bob m-a tachinat un pic.

– Ştiu, spuse Jackson. Prietena ta ne-a povestit. Şi ne-a spus că n-ai roşit.

– Nu cred că mai pot să roşesc. Poate că o să învăţ odată, dar pînă acum nu mi s-a întîmplat.

– Să înveţi? îl îngînă Jackson cu un glas. Dar tocmai ai zîmbit.

Alex îi aruncă o privire tatălui său, care încuviinţă din cap.

– Am făcut exerciţii. Nu mai sînt la fel ca toată lumea, aşa că trebuie să exersez dacă vreau să fiu ca toată lumea. M-am gîndit că ar fi normal să zîmbesc înainte de a recunoaşte că Bob m-a tachinat, aşa că am zîmbit.

– Bine, spuse Finnerty, cuprins de fiori. Altceva îţi mai aminteşti? Indiferent ce?

Alex ezită, apoi clătină din cap. Cîteva minute mai tîrziu, Finnerty şi Jackson plecară.

– Alex? întrebă Marsh. Mai e ceva ce îţi aminteşti în legătură cu aseară şi nu le-ai spus?

Alex clătină din nou din cap. Le spusese tot ce îşi amintea. Dar nu-l întrebaseră dacă ştia cine o ucisese pe Valerie Benson. Dacă l-ar fi întrebat, le-ar fi spus, deşi nu le-ar fi putut spune şi de ce murise, sau de ce murise doamna Lewis. În dimineaţa aceasta, cînd se trezise, ultimele piese ale jocului erau la locul lor şi în capul lui imaginea era completă. Acum îşi înţelegea propriul creier şi în curînd avea să înţeleagă exact şi ce se întîmplase.

Va înţelege ce se întîmplase şi va afla cine este.

– Alex, spuse Arlette Pringle, al cărei chip şters se lumină într-un mic zîmbet, vrei să devii clientul nostru permanent, din cîte văd.

– Mai am nevoie de informaţii, domnişoară Pringle, îi răspunse Alex. Trebuie să mai aflu cîte ceva despre oraş.

– Despre La Paloma? întrebă femeia cu îndoială în glas. Mă tem că nu mai am mare lucru. Am cartea pe care ţi-am arătat-o acum cîteva zile, dar cam atît.

Ridică din umeri cu părere de rău.

– Din păcate, nu s-au petrecut prea multe lucruri pe-aici. Şi, în orice caz, nu prea multe demne de menţionat în scris.

– Trebuie să mai fie ceva, insistă Alex. Ceva despre zilele de demult, cînd oraşul era mai mult mexican.

– Mexican, repetă Arlette, ţuguindu-şi buzele şi bătînd darabana cu degetele în birou. Mă tem că nu înţeleg prea bine ce vrei. Am cîte ceva despre părinţii franciscani şi despre misiuni, dar nu sînt sigură că e ceva special referitor la misiunea noastră. La Paloma nu a fost niciodată o localitate prea importantă.

– Dar de cînd au venit mexicanii?

Din nou, Arlette ridică din umeri.

– Nimic, din cîte ştiu eu. Desigur, sînt toate vechile legende, dar eu nu le dau atenţie şi nici nu cred că sînt scrise undeva.

– Ce legende?

– A, unii dintre mexicanii din oraş încă mai povestesc de zilele de demult, cînd Don Roberto de Meléndez y Ruiz era stăpînul haciendei, şi despre întîmplările de după semnarea tratatului.

Se aplecă peste masă şi continuă pe un ton scăzut.

– Se spune că a avut loc un masacru.

Alex se încruntă uşor; undeva, la graniţa conştientului, i se stîrnise o amintire.

– Unde, la hacienda?

– Aşa se spune. Dar toate aceste legende au trecut din generaţie în generaţie şi nu cred că e prea mult adevăr în ele. Oricum, dacă te interesează, de ce nu o întrebi pe doamna Torres?

– María?

Glasul lui Alex sună dintr-o dată spart. Pentru prima dată de la operaţie, un fior de teamă trecu dincolo de barierele minţii sale, iar el simţi cum începe să tremure. Se potrivea.

Se potrivea perfect cu ideea care i se născuse în creier noaptea trecută şi care se conturase în această dimineaţă.

Arlette Pringle dădu din cap.

– Exact. Locuieşte tot în căsuţa din spatele misiunii, după colţ. Spune-i că te-am trimis eu, dar te avertizez, o dată ce începe să vorbească, n-o mai poţi opri.

Scrise o adresă pe o bucăţică de hîrtie pe care i-o întinse lui Alex.

– Să nu crezi tot ce-ţi spune, îl mai sfătui ea pe Alex, care se pregătea să iasă din bibliotecă. Nu uita că e bătrînă şi că toată viaţa a strîns în suflet ura. Nu pot să spun că o condamn, dar e mai bine să nu te încrezi prea tare în ce spune. Mă tem că în mare parte sînt doar exagerări.

Alex părăsi biblioteca. Se uită la adresa de pe bucăţica de hîrtie pe care o mototoli şi o aruncă într-un coş de gunoi. În cîteva minute era la un cvartal şi jumătate distanţă, cu ochii fixaţi pe căsuţa de lemn ce părea că stă să se prăvale.

Acasă.

Cuvîntul îi fulgeră prin minte şi imagini ale casei i se îngrămădiră una peste alta. Ştia, cu certitudinea unei vieţi întregi de amintiri, că se întorsese casă. Împinse portiţa ruptă a grădinii şi urcă treptele dărăpănate. Bătu la uşa din faţă şi aşteptă. Cînd se pregătea să bată din nou, uşa se crăpă şi ochii bătrîni ai Mariei Torres îl priviră de după ea.

Din gîtlej îi ieşi un suspin uşor, iar ea deschise uşa ceva mai larg.

– M-mamă? se bîlbîi Alex, nesigur.

María îl măsură o clipă, apoi clătină încet din cap.

– Nu, spuse ea încet. Tu nu eşti fiul meu. Eşti altcineva. Ce doreşti?

– D-domnişoara Pringle m-a trimis, bîigui Alex din nou. Spunea că aţi putea să-mi povestiţi despre ce s-a petrecut aici demult.

Urmă o tăcere îndelungată, timp în care femeia păru să mediteze la vorbele lui. În fine, cu ochii mijiți, ca două fante subțiri, spuse:

– Vrei să afli? Dar știi deja. Ești Alejandro.

Alex se încruntă. Simțea durerea cumplită, dar familiară, pregătindu-se să-i sfîșie creierul și vocile pe cale să înceapă a-i șopti din nou. Aproape că le simțea făcîndu-și loc în subconștientul său. Li se împotrivi îndîrjit.

– Am... am vrut doar să aflu ce s-a petrecut aici demult, reuși el să repete.

María Torres tăcu din nou, privindu-l gînditoare.

– Ești Alejandro, îi spuse ea din nou. Ar trebui să știi ce s-a întîmplat.

Deschise larg ușa și Alex păși în interiorul straniu de cunoscut al livingului micuț, mobilat doar cu o canapea roasă, un fotoliu scofîlcit și o masă cu o tăblie de plastic, în jurul căreia stăteau patru scaune vechi.

Totul arăta ca în amintirile care îl năpădiseră cu cîteva clipe înainte.

Transperantele erau lăsate, dar dintr-un colț un televizor color inunda încăpera cu o lumină stranie. Sonorul era întrerupt.

– Îmi ține de urît, murmură femeia. Nu-l ascult, dar mă uit.

Se așeză cu greu în fotoliu, iar Alex rămase pe marginea canapelei.

– Ce legende vrei să asculți?

– Hoții, răspunse băiatul încet. Povestiți-mi despre hoți și criminali.

Ochii Maríei Torres fulgerară scurt în semiîntuneric.

– Por qué? întrebă ea repede. De ce vrei să afli tocmai acum?

– Îmi amintesc. Îmi amintesc lucruri care s-au întîmplat și vreau să știu mai multe despre ele.

– Ce fel de lucruri?

Femeia era aplecată de mijloc, cu ochii aţintiţi asupra lui Alex.

– Fernando, spuse Alex. Tío Fernando. E îngropat la San Francisco, în cimitirul misiunii.

Ochii Maríei se măriră o clipă. Dădu din cap şi se lăsă din nou pe spate în fotoliu.

– Su tío, murmură ea. Sí, es la verdad...

– Adevărul? Care este adevărul?

Din nou, ochii femeii se aprinseră.

– Habla usted español?

– Nu... nu ştiu, spuse Alex. Dar am înţeles ce-aţi spus.

Bătrîna tăcu şi continuă să-l măsoare cu ochii ei îmbătrîniţi. La lumina ecranului de televizor, trăsăturile lui nu-i erau prea clare, dar îşi dădea seama că avea coloritul care trebuia. Părul negru şi ochii albaştri, aşa cum îi spusese bunicul că le avusese Don Roberto, şi aşa cum le avusese el însuşi. Se hotărî şi dădu energic din cap.

– Sí, murmură ea. Es la verdad. Don Alejandro ha regresado...

– Povestiţi-mi legendele, insistă Alex. Vă rog, povestiţi-mi legendele.

– Ne-au jefuit, începu ea. Au venit, ne-au furat pămînturile şi au ucis oamenii. La început au urcat în canioane, unde au omorît mai întîi pe soţiile vechililor, în timp ce aceştia erau la muncă. Pe urmă au mers la hacienda, l-au luat pe Don Roberto şi l-au spînzurat.

– Copacul, spuse Alex încruntîndu-se. L-au spînzurat de copacul cel mare.

– Sí, aprobă María. Apoi s-au întors la hacienda şi i-au ucis familia. Pe Doña María, pe Isabella şi pe Estellita. Şi l-ar fi ucis şi pe Alejandro, dacă l-ar fi găsit.

– Alejandro?

– El hijo, spuse María. Fiul lui Don Roberto de Meléndez y Ruiz. Doña María le-a spus că l-a trimis la Sonora şi ei au crezut-o. Dar nu era adevărat. A rămas ascuns la misiune cu unchiul său, care era preot. După aceea au fugit la San Francisco. Mai tîrziu, cînd a murit părintele Ferdinand, Alejandro s-a întors în La Paloma.

– De ce? întrebă Alex. De ce s-a întors?

María Torres îl privi lung. Cînd vorbi din nou, o făcu cu un glas abia auzit, dar cuvintele păreau să umple încăperea.

– Venganza. A venit să se răzbune pe hoţi şi pe criminali. Pînă pe patul de moarte a spus că nu va pleca niciodată. De dincolo de mormînt, aşa spunea. De dincolo de mormînt, venganza.

Alex ieşi din căsuţă drept în lumina soarelui dimineţii de septembrie. Porni înapoi spre sat, oprindu-se din cînd în cînd, răsucind în minte bucăţele din povestirea Maríei, examinîndu-le atent, în căutarea neconcordanţelor. Raţiunea îi spunea că răspunsul găsit era imposibil, dar legenda se suprapunea prea exact amintirilor sale. Ştia şi unde va găsi adevărul ultim şi ce avea de făcut o dată ce îl găsea.

Telefonul de pe birou ţîrîi strident. Timp de o clipă, Marsh vru să-l lase să sune. Apoi îşi dădu seama că suna pe linia privată. Nu mulţi ştiau acest număr şi chiar şi aceştia îl foloseau numai în cazuri extreme.

– Sper că n-o să mă obligaţi să aplic cu forţa clauzele angajamentului, spuse glasul îngheţat al lui Raymond Torres.

– De unde aveţi numărul ăsta?

– Am numărul încă de cînd am preluat cazul fiului dumneavoastră, domnule doctor Lonsdale. Dar asta nu are

nici o importanță. Important e că soția dumneavoastră trebuia să îl aducă pe Alex aici, astăzi.

– Mă tem că nu se mai poate, domnule doctor Torres, îi răspunse Marsh. Am dezbătut problema și am decis că nu mai aveți cu ce să îl ajutați pe Alex. Mă tem că nu se va mai întoarce la institut.

Urmă o pauză lungă. În cele din urmă, glasul lui Torres reveni pe fir, și mai înghețat.

– Iar eu mă tem că dumneavoastră nu aveți căderea să luați o asemenea decizie, domnule doctor Lonsdale.

– Și totuși, asta e decizia pe care am luat-o. Nu vă sfătuiesc să veniți după el sau să trimiteți pe altcineva. Sînt tatăl lui și, în ciuda angajamentului dumneavoastră, am o serie de drepturi asupra lui.

– Înțeleg, spuse Torres, iar lui Marsh i se păru că aude un oftat la capătul celălalt al firului. Foarte bine, atunci am să încerc să ajung la un compromis cu dumneavoastră. Dacă îl aduceți pe Alex aici după-amiază, vă explic exact tot ce am făcut cu el pînă acum și de ce cred că este nevoie să se întoarcă la institut.

– Nici nu mă gîndesc. Pînă cînd n-am să știu exact ce i-ați făcut pînă acum, n-o să mai puneți mîna pe el.

Închis în biroul său, Raymond Torres se prăbuși obosit în fotoliu. Prea multele ore nedormite își spuneau, în fine, cuvîntul. Știa că nu mai gîndește limpede. Dar știa de asemenea că făcuse o greșeală lăsîndu-l pe Alex să părăsească institutul cu o zi înainte. Trebuia să-l aducă înapoi cu orice preț.

– Foarte bine, spuse el. Atunci, la ce oră să vă aștept?

Marsh își consultă agenda.

– În vreo două ore?

– Perfect. După ce mă veți fi ascultat, sînt convins că

veţi fi de acord cu mine că Alex trebuie să se întoarcă aici.

Telefonul din mîna lui Marsh amuţi.

Alex se opri la poarta grădinii şi se uită la zidul înalt, acoperit cu iederă, care o despărţea de stradă. Se hotărî şi intră, mai întîi pe terasă şi apoi în casă. După cum sperase, aceasta era goală. Trecu în garaj şi începu să scotocească în mormanul de cutii încă nedesfăcute de lîngă peretele din fund. Pe fiecare era scris ce conţinea şi nu-i trebui mult pînă să le găsească pe cele două pe care le căuta.

Foarfeca de grădinărit era la fundul primei cutii. În timp ce o descurca dintre celelalte unelte, Alex se întrebă dacă proceda bine. Dar trebuia să ştie. Iedera care acoperea zidul făcea parte din schemă, iar el trebuia să se convingă că nu greşeşte.

Poate cartea greşea.

Cu foarfeca în mînă ieşi din garaj pe alee, apoi pe stradă. Încet, cu atenţie, începu să taie tulpinile de iederă cît mai aproape de sol, atîta cît îi permiteau forţa braţelor şi grosimea tulpinilor. Continuă în sus, de-a lungul zidului, pînă ce reteză şi ultima tulpină; apoi, întorcîndu-se pe propriile urme, desprinse vegetaţia deasă, lăsînd-o să cadă în grămezi pe trotuar. Treaba odată încheiată, făcu cîţiva paşi înapoi şi privi din nou zidul.

Era acoperit cu praf şi noroi adunat în ani de zile şi varul dispăruse demult, dar plăcile decorative rămăseseră.

Zidul arăta exact aşa cum îşi imaginase că va arăta cînd se întorsese acasă de la institut.

Intră din nou în garaj şi deschise cea de-a doua cutie. Puşca de vînătoare a tatălui lui era chiar deasupra, împachetată atent. O desfăcu şi se apucă să o monteze cu grijă. La sfîrşit, scoase dintr-o cutie pe jumătate plină cinci cartuşe şi le puse în buzunar. Cu puşca sprijinită lejer pe

braţul drept, ieşi din nou din garaj pe alee, apoi făcu la dreapta şi începu urcuşul lung spre hacienda...

Ellen avusese o dimineaţă proastă. Începîndu-şi urcuşul pe Hacienda Drive, se întrebă cum avea să răzbească în următoarele cîteva zile.

Cea mai mare parte a dimineţii şi-o petrecuse împreună cu Carol Cochran, plîngînd şi făcînd aranjamentele pentru înmormîntarea lui Valerie Benson. Peste tot şi peste toate plutea întrebarea: cine o ucisese pe Valerie?

Mai fuseseră şi întrebările ciudat formulate ale lui Carol.

„Dar se însănătoşeşte cu adevărat? Lisa îmi tot povesteşte de lucrurile stranii pe care le spune."

„Nu, nu-mi aduc aminte ce..." Dar Ellen era sigură că îşi amintea perfect, numai că nu voia să îi spună: „Dar Lisa e îngrijorată de-a binelea. Ba chiar cred că îi e un pic frică de Alex."

Ellen era din ce în ce mai sigură că, după înmormîntarea lui Valerie Benson, familiile Cochran şi Lonsdale aveau să se vadă din ce în ce mai rar.

Dădu ultima curbă, cotind larg ca să intre în alee, şi călcă violent frîna. Adunate grămadă pe trotuar, aproape blocînd intrarea, zăceau rămăşiţele perdelelor de iederă ce acopereau zidul grădinii cu numai două ore în urmă.

– Nu pot să cred, şopti ea, deşi era singură în maşină.

Sunetul unui claxon îi distrase atenţia de la grămada de iederă. Trăgînd de volan, parcă în alee ca să facă loc maşinii care venea din susul dealului. O vreme rămase neclintită la volan, apoi coborî şi se întoarse să mai vadă o dată masacrul de pe trotuar.

Cine putuse face aşa ceva? Nu avea nici un sens... absolut nici unul. Iederei îi vor trebui ani întregi ca să crească la loc. Privi zidul şi suprafaţa tencuită, cu modelul complicat

de plăci de faianţă, care rupea monotonia. Pe neaşteptate, auzi o voce în spatele său. Speriată, se întoarse şi o văzu pe una din vecine, care privea trist la tulpinile de iederă. Trebui să facă un efort pentru a-şi aminti cum o chema. Îşi aminti. Sheila. Sheila Rosenberg.

– Sheila, spuse ea şi continuă pe un ton în care se citea nedumerirea. Uită-te şi tu. Numai uită-te puţin.

Sheila zîmbi jalnic.

– Aşa-s copiii, spuse ea.

Trăsăturile lui Ellen se înăspriră brusc.

– Copiii? Copiii au făcut asta?

Fu rîndul Sheilei să se arate mirată. Oftă.

– Adică să lase treaba neterminată. Ştiu şi eu, presupun că tu ştii mai bine, dar mie una o să-mi lipsească, mai ales în timpul verii. Avea nişte culori incredibile.

– Ce ştiu mai bine? întrebă Ellen. Sheila, ce Dumnezeu vorbeşti?

Într-un tîrziu, zîmbetul pieri de pe faţa Sheilei.

– Alex, spuse ea. Nu tu i-ai spus să taie iedera?

Alex? îşi repetă Ellen în gînd. Alex să fi făcut asta? Dar... de ce? Mai privi o dată zidul şi de această dată ochii îi căzură pe plăcile de faianţă.

– Sheila, întrebă ea, tu ştiai că pe zidul ăsta sînt plăci decorative?

Cealaltă clătină din cap.

– Cine ar fi putut să ştie? Vegetaţia era groasă de o jumătate de metru cel puţin. Nimeni n-a văzut peretele de ani de zile.

Măsură din ochi zidul şi se încruntă, gînditoare.

– Ştiu şi eu, poate că ai făcut bine. Dacă pui nişte plante mici şi nişte spaliere, poate să arate chiar drăguţ.

– Sheila, nu eu i-am cerut lui Alex să taie iedera. Eşti sigură că el a fost?

Sheila o privi ţintă timp de cîteva secunde, apoi dădu hotărîtă din cap.

– Categoric. Crezi că aş fi lăsat pe altcineva să o facă? L-am văzut acum două ceasuri, pe urmă m-am luat cu altele. Data următoare cînd m-am uitat, iedera era la pămînt şi Alex dispăruse. Mi-am închipuit că s-a dus să mănînce.

Ellen îşi mută privirile la casă.

– Poate că asta face, spuse ea.

Dar nici ea nu credea ce spusese. Nu ştia de ce, dar era sigură că Alex nu era în casă.

– Mulţumesc, Sheila, spuse ea cu gîndul în altă parte. Ăă... cred că ar trebui să aflu ce se petrece.

O lăsă pe Sheila Rosenberg pe trotuar şi intră în casă dinspre grădină.

– Alex? Alex, eşti aici?

Mai asculta încă liniştea casei cînd începu să sune telefonul. Smulse receptorul şi spuse, fără să se mai gîndească:

– Alex? Alex, tu eşti?

Urmă un moment de tăcere, apoi pe fir auzi vocea lui Marsh.

– Ellen, ce s-a mai întîmplat?

Ce s-a mai întîmplat? repetă ea în gînd. Prietenele mele cele mai bune sînt omorîte, eu nu ştiu ce se petrece cu propriul meu copil, iar tu vrei să ştii ce s-a mai întîmplat? Ajunse la concluzia că, în clipa aceea, îşi ura soţul. Dar cînd vorbi, glasul îi era ciudat de calm.

– Nu s-a întîmplat nimic. Doar că, habar n-am de ce, Alex a tăiat iedera de pe zidul grădinii.

Urmă o nouă tăcere.

– Alex ar trebui să fie la şcoală.

– Ştiu. Dar se pare că nu e. Se pare că a plecat de la şcoală – dacă o fi ajuns acolo – şi s-a întors acasă, unde s-a

apucat să taie iedera. Şi pe urmă a plecat. Să nu mă întrebi unde, pentru că nu ştiu.

Aflat la el în birou, Marsh asculta mai degrabă tonul vocii ei decît cuvintele în sine, ştiind că soţia sa era în pragul unei crize de nervi.

– Uşurel, îi spuse. Aşază-te şi încearcă să te calmezi. Pornesc spre casă să te iau şi mergem împreună la Palo Alto.

– Palo Alto? întrebă Ellen stins. De ce?

– Torres a acceptat să stea de vorbă cu noi. O să ne spună ce se întîmplă cu Alex.

Ellen dădu din cap.

– Dar Alex? N-ar trebui să încercăm să dăm de el?

– O să-l găsim, o asigură Marsh. Pînă ne întoarcem noi de la Palo Alto, va fi probabil acasă.

– Şi... şi dacă nu e?

– Atunci o să-l căutăm.

Acum, îşi puse Ellen în gînd. Trebuie să-l căutăm acum. Dar cuvintele nu voiau să iasă. Se petreceau prea multe lucruri care o copleşeau.

Şi poate, îşi spuse ea, aşteptîndu-l pe Marsh să vină să o ia, poate că Raymond va reuşi în fine să-l convingă că Alex are nevoie de ajutorul lui. La numai cîţiva kilometri depărtare, pe dealul care domina hacienda, Alex, la rîndul său, aştepta.

Încă nu ştia bine ce aştepta, dar ştia că, orice va fi fost, el era gata.

Strîngea la piept puşca, acum încărcată.

22

Cynthia Evans se uită neliniştită la ceas. Întîrziase şi asta nu-i plăcea. Dar, dacă se grăbea, încă mai avea timp să-şi facă toate cumpărăturile, să treacă pe la şcoală să o ia pe Carolyn şi să ajungă înapoi acasă pînă la trei şi jumătate, cînd trebuia să vină grădinarul. Trase uşa după ea şi porni grăbită spre BMW-ul parcat în curte, lîngă poartă. Pe cînd se pregătea să se urce în maşină, o rază de lumină reflectată îi intră în ochi. Privi în sus, spre coama dealului ce se ridica în spatele haciendei.

Era tot acolo, de pe la prînz.

Ştia cine era – Alex Lonsdale. Asta văzuse din prima clipă, încă înainte de a lua binoclul soţului ei. Dacă ar fi fost vorba de un străin, ar fi chemat imediat poliţia, mai ales după ce i se întîmplase lui Valerie Benson cu o seară înainte. Dar era nefiresc să cheme poliţia împotriva lui Alex. El – ca şi Ellen – avusese destule necazuri în ultima vreme, nu mai era nevoie să adauge şi ea unul. Dacă băiatul voia să stea sus pe deal, probabil că avea motivele lui să o facă.

Totuşi, începuse să o cuprindă iritarea. De ce n-or fi cumpărat şi terenul din jur o dată cu hacienda? Era atît de

simplu pentru oricine să se suie pe deal şi să privească peste zid, aşa cum făcea Alex azi, încălcîndu-le intimitatea pentru care cheltuiseră atîţia bani. O clipă, Cynthia se lăsă tentată să cheme totuşi poliţia, indiferent de ce vor zice soţii Lonsdale. Singurul motiv pentru care nu o făcu era lipsa de timp.

Întîrziase şi asta nu-i plăcea.

Porni motorul BMW-ului, băgă în viteză şi ieşi în goană din curte pe Hacienda Drive, fără să-şi mai bată capul să se asigure că porţile erau închise.

Alex urmări maşina cu privirea. Acum ştia că locuinţa era goală. Se ridică şi începu să coboare dealul, cu puşca în mîna stîngă, ajutîndu-se de dreapta pentru a-şi menţine echilibrul pe panta abruptă. În cinci minute era la poartă, privind în curte.

Porţile nu erau aşa cum ar fi trebuit.

Ar fi trebuit să fie din lemn. Şi le amintea construite din scînduri de stejar masiv, legate cu benzi late de fier forjat care se încheiau cu nişte balamale uriaşe.

Nici curtea nu arăta aşa cum ar fi trebuit. Nu ar fi trebuit să aibă o piscină şi, în locul dalelor de piatră, ar fi trebuit să fie pavată cu un pămînt bătătorit de pe care peonii măturau în fiecare zi praful. Încet, pe măsură ce amintirile i se limpezeau în minte, Alex trecu de poartă, intră în curte şi apoi în casă.

Aici era ceva mai bine. Încăperile arătau aşa cum şi le amintea şi aveau un aer familiar, reconfortant. Trecu încet dintr-una într-alta, pînă ajunse la camera care fusese a lui. Aici fusese fericit. Pe vremea aceea casa era populată de părinţii şi surorile sale, precum şi de toţi ceilalţi care locuiau în hacienda.

Înainte să fi venit gringos. Los ladrones. Los ladrones y los asesinos.

Durerea care îl copleşea ori de cîte ori era năpădit de amintiri îl săgetă şi de data asta, făcîndu-l să iasă din camera de la etajul doi şi să continue să se plimbe prin casă.

În bucătărie nimic nu era aşa cum ar fi trebuit. Vechiul şemineu se afla tot acolo, însă ibricul dispăruse. Existau, în schimb, multe lucruri noi, care nu fuseseră niciodată în locul acela pe vremuri. Ieşi şi din bucătărie şi se întoarse în vestibul.

Rămase pe loc şi se încruntă.

Ochii îi erau aţintiţi asupra unei uşi noi, pe care nu o mai văzuse pînă atunci. Avu o ezitare, după care o deschise.

Dădu peste nişte scări care duceau într-o pivniţă.

Casa lui nu avusese niciodată aşa ceva.

Încleştîndu-şi mîna pe puşcă, coborî scările şi se uită atent în jur.

Pe tot peretele se afla o oglindă în faţa căreia, pe nişte poliţe de sticlă, fuseseră înşirate o sumedenie de sticle şi pahare.

Nimic din toate astea nu trebuia să fie acolo şi totul aparţinea hoţilor.

Alex ridică puşca, o duse la ochi şi trase un foc în oglindă.

Aceasta explodă, iar cioburile şi aşchiile minuscule aterizară peste tot, urmate de poliţele care se prăbuşiră de-a valma, cu tot cu sticle şi pahare. După doar cîteva clipe, Alex îşi dădu seama că nu mai lăsase nimic întreg.

Se întoarse şi începu să urce scările din nou. Avea să-i aştepte în curte pe criminali, la fel cum aşteptaseră mama şi surorile lui odinioară.

Acum avea, în sfîrşit, ocazia să se răzbune...

– De unde să ştiu ce căuta Alex acolo, draga mea? Stătea şi se uita la casă, atîta tot.

– Ei bine, ar fi trebuit să chemi poliţia, se plînse Carolyn. Toată lumea ştie că Alex nu e-n toate minţile.

Cynthia îi aruncă fiicei sale o privire dezaprobatoare.

– Carolyn, zău că nu se cade să spui aşa ceva.

– E adevărat, recunoscu Carolyn. Dar crede-mă, mamă, se poartă din ce în ce mai ciudat. În plus, Lisa spune că Alex i-a zis că nu domnul Lewis a ucis-o pe doamna Lewis şi că, după părerea lui, avea să mai moară şi altcineva. Şi uite ce i s-a întîmplat doamnei Benson aseară.

Cynthia coti la stînga şi se încadră pe Hacienda Drive.

– Dacă încerci să-mi spui că eşti de părere că Alex le-a ucis, nici nu vreau să te aud. Ellen Lonsdale e prietena mea...

– Şi ce legătură are asta cu ce discutăm noi? Nu-mi pasă nici dacă e cea mai cumsecade persoană din lume. Alex e sărit de pe şină!

– Gata, Carolyn!

– Haide, mamă...

– Ajunge! M-am săturat de felul cum vorbeşti despre ceilalţi şi nu vreau să mai aud nimic.

Pe urmă, amintindu-şi de ceea ce simţise ea însăşi cu o oră în urmă, înainte de a părăsi casa, găsi de cuviinţă să se îmbuneze.

– Uite cum facem. Tu îmi promiţi că n-o să mai vorbeşti aşa despre el, iar eu îţi promit că o să chem poliţia dacă îl găsim tot acolo la întoarcere, bine?

Carolyn ridică din umeri cu o falsă dezinvoltură, iar restul drumului fu parcurs în tăcere. Ajunseră la ultima curbă. În timp ce Cynthia scruta coasta dealului, o auzi pe Carolyn mormăind.

– Ce s-a mai întîmplat?

– Poarta. Dacă o lăsam eu deschisă, mă închideai în casă o săptămînă.

Cynthia scoase o înjurătură înăbuşită, dar îşi aminti că

nu lipsise decît o oră şi că era miezul zilei. Şi apoi, curtea era goală. Băgă maşina înăuntru şi coborî.

– Măcar nu trebuie să chemăm poliţia, spuse ea, aruncînd încă o privire în sus pe deal. A plecat.

– Hoţi, şuieră un glas din umbra loggiei largi din faţa casei. Criminali.

Cynthia îngheţă.

– Ci-cine e acolo?

– Dumnezeule, o auzi pe Carolyn scîncind. E Alex. Mamă, e Alex.

– Taci, spuse Cynthia încet. Nu spune un cuvînt. O să fie bine.

Apoi, puţin mai tare:

– Alex? Tu eşti?

Alex ieşi din umbră, ţinînd puşca strîns în mîini.

– Sînt Alejandro, şopti el.

Dintr-o tăietură de deasupra ochiului stîng îi curgea sînge pe faţă, iar cămaşa îi era pătată de sînge dintr-o altă rană, la umăr, dar el nu părea să simtă durerea. Păşi încet înainte şi făcu un semn cu puşca spre zidul dinspre sud.

– Acolo. Treceţi acolo.

– Fă ce spune, Carolyn, spuse Cynthia încet. Fă exact aşa cum spune şi totul va fi bine.

– Dar e nebun, mamă!

– Sst! Taci şi fă cum spune.

Aşteptă ceea ce îi păru o veşnicie, rugîndu-se ca fiica ei să nu încerce să se suie la loc în maşină sau să o rupă la fugă spre poartă. Cu coada ochiului, o văzu în sfîrşit ocolind automobilul şi venind spre ea. O luă de mînă.

– Trebuie să facem exact aşa cum ne cere el, repetă ea. Dacă ne supunem, n-o să ne facă nimic.

Încet, cu privirile aţintite asupra lui Alex, începu să dea înapoi, trăgînd-o pe Carolyn după ea.

– Ce este, Alex? întrebă ea. Ce dorești?

– Venganza, murmură el. Venganza para mi familia.

– Familia ta, Alex?

Alex dădu din cap.

– Sí.

Porni din nou spre ele, împingîndu-le cu spatele spre zid.

Vedea zidul așa cum fusese în ziua aceea, chiar dacă îl reparaseră și încercaseră să spele sîngele membrilor familiei sale. Însă găurile gloanțelor erau încă acolo, iar petele de sînge erau la fel de proaspete ca în ziua în care își văzuse familia murind sub ochii lui.

În sfîrșit, sosise clipa.

Se întreba dacă femeia gringa avea să înfrunte moartea cu același curaj ca și mama sa, sfidătoare în fața gloanțelor care îi curmau viața.

Știa că nu va fi așa.

Avea să moară ca orice altă gringa, implorînd milă. O auzea deja.

– De ce? întrebă ea. De ce faci toate astea? Ce ți-am făcut?

Dar mama și surorile mele ce v-au făcut ca să merite moartea adusă de ai voștri? i-o întoarse el în gînd. Dar nu era timp pentru întrebări.

Era timpul răzbunării.

Apăsă pe trăgaci și după-amiaza liniștită explodă în sunetul bubuitor al puștii.

Chipul femeii gringa explodă înaintea lui și zidul se acoperi de sînge. Apoi, așa cum se întîmplase și cu mama sa, genunchii femeii cedară și ea se prăbuși lent la pămînt în timp ce fiica sa o privea, urlînd.

Alex apăsă a doua oară pe trăgaci. Nu-și dorea decît ca lucrurile să fi fost așa cum ar fi trebuit și el să fi putut privi

cum sîngele celor două gringas dispare înghiţit în praful haciendei.

José Carillo coti pe Hacienda Drive şi reduse viteza camionetei hodorogite. Cu urechea atentă la scrîşnetul strident al cutiei de viteze, spera ca maşina să nu se strice înainte să îşi înceapă slujba la hacienda. Cu banii pe care avea să-i ia de aici îşi va putea permite să îşi cumpere o camionetă nouă. Dar întîrziase şi se temea că s-ar putea să-şi piardă slujba încă înainte de a o fi început... Călcă pe acceleraţie şi motorul vechi tuşi, după care vehiculul ţîşni înainte.

Abia în dreptul celei de a doua curbe îl zări pe băiatul care venea pe drum cu puşca pe braţ, cu faţa şi cămaşa pătate de sînge. Frînă şi strigă la el. La început, băiatul păru să nici nu-l audă. Ridică ochii numai cînd José îl strigă a doua oară.

– Ai păţit ceva? Ai nevoie de ajutor?

Băiatul îşi aţinti privirea asupra lui timp de o clipă, apoi clătină din cap şi îşi continuă drumul. José se uită după el pînă ce dispăru pe poarta curţii a cărei iederă tocmai fusese retezată – lucru pe care ochii lui de grădinar îl observaseră în timp ce urca dealul. Apoi băgă din nou în viteză.

Intrase deja în curte cînd zări carnagiul de lîngă peretele sudic.

– Jesús, José y María, murmură el.

Îşi făcu cruce şi, luptîndu-se cu greaţa care îi întorcea maţele pe dos, intră în casă în căutarea unui telefon.

Alex se privi în oglindă. Din rana de deasupra ochiului, sîngele continua să îi curgă, iar cămaşa îi era ca o scoarţă.

Examinase deja puşca şi ştia că trăsese trei gloanţe.

Ultimele două erau acum pe ţeavă.

Şi, chiar dacă nu avea amintiri reale, ştia unde se aflase

cînd vocile începuseră să-i şoptească şi imaginile din trecut să-i copleşească mintea. Ştia şi unde se aflase cînd se terminase totul.

La început, se găsea pe coasta dealului de lîngă hacienda, rememorînd poveştile din trecut ale Maríei Torres.

La sfîrşit, era pe drumul ce cobora de la hacienda. Mirosul de praf de puşcă era foarte puternic, iar el sîngera. Dar, deşi trupul îi era în suferinţă, sufletul său nu simţea nimic.

Nimic.

Dar ştia sigur că la noapte avea să viseze din nou, avea să vadă ce făcuse şi să simtă durerea din suflet.

Era pentru ultima oară, căci acum ştia ce se petrecea şi cum putea să-i pună capăt.

Şi mai ştia că el, Alex, nu era vinovat de nimic.

Alejandro Melendéz y Ruiz făcuse totul. Acum nu-i mai rămăsese altceva de făcut decît să-l ucidă pe Alejandro. Îşi schimbă cămaşa, dar nu se obosi să-şi bandajeze rana de pe frunte.

Apucînd puşca din nou, coborî în bucătărie, unde ştia că mama ţinea un set de chei de rezervă ale maşinii.

Ieşi în alee şi porni motorul. Băgă în marşarier, dar frînă, în timp ce o maşină a poliţiei trecea în goană pe lîngă casă, cu sirena urlînd.

Era sigur că ştia ce se întîmpla şi că ştia ce vor găsi ocupanţii maşinii odată ajunşi la destinaţie. Dar, în loc să îi urmeze şi să le explice ce credea că se petrecuse, Alex porni în direcţia opusă.

Cu mintea deodată perfect limpede, coborî dealul, trecu prin La Paloma şi ieşi din oraş. Îi trebuiau treizeci de minute să ajungă la Palo Alto.

– Îţi spun eu că ceva nu e în regulă, tocmai spunea Roscoe Finnerty cînd începuse să sune telefonul din

bucătărie, dar hotărî că nu avea decît să sune pînă termina ce avea de spus. Puştiul a zis că a parcat vizavi de barul lui Jake. Uite, am scris aici în carnet.

– Iar eu am scris în carnetul meu că a tras alături, în parcare, răspunse Tom Jackson, făcînd un semn din cap către telefon. Şi pentru că ne aflăm la tine în bucătărie, ai putea să răspunzi şi la telefon.

– Pe dracu'! mormăi Finnerty, întinzîndu-se şi ridicînd receptorul. Da?

Ascultă cîteva secunde, timp în care Jackson văzu cum îi fuge sîngele din obraz.

– Fir-ar a dracului! spuse încă o dată. Bine, ne ducem.

Închise telefonul şi îşi privi colegul.

– Altele două, spuse el. Şeful vrea să mergem să vedem dacă seamănă cu primele. Din cîte mi-a spus însă, nu par să fie la fel. De data asta lucrurile sînt urîte.

Dar nici măcar el nu-şi închipuise cît de urîte erau. Stătea în picioare în mijlocul curţii, întrebîndu-se dacă mai avea vreun rost să încerce să ia pulsul cadavrelor ce zăceau lîngă zid. Faţa şi jumătate din capul unuia lipseau cu desăvîrşire. Cu toate acestea, ştia cine era persoana, căci a doua victimă primise glonţul în piept, deci faţa îi era încă neatinsă.

Carolyn Evans.

Din cîte îşi dădea seama Finnerty, cealaltă trebuia să fie mama ei.

– Sună la Centru, îi spuse el încet lui Jackson. Spune-le să aducă saci şi să nu se mai ostenească să dea drumul la sirene.

Se întoarse către José Carillo care, aşezat pe marginea piscinei, refuza să privească în direcţia trupurilor şi a zidului împroşcat cu sînge, de care se sprijineau.

– Ştii ceva despre toată chestia asta, José? întrebă Finnerty.

Aproape că ştia răspunsul. Îl cunoştea pe José de trei ani, iar grădinarul avea trei calităţi pe care i le ştia oricine: hărnicia, cinstea şi refuzul de a se implica în evenimentele violente de orice fel.

José clătină din cap.

– Am venit pentru slujbă. Cînd am ajuns...

Glasul i se stinse, iar el continuă să clatine din cap, neajutorat.

– Imediat ce le-am găsit am chemat poliţia.

– Ai văzut ceva? Indiferent ce?

José vru să se clatine din nou din cap, apoi se opri, şovăind.

– Ce este? îl îndemnă Finnerty.

– Uitasem. Pe drum încoace am văzut un băiat. Părea să se fi bătut cu cineva şi avea o puşcă.

– Ştii cine e?

Grădinarul clătină din cap.

– Dar ştiu unde a intrat.

Finnerty încremeni.

– Poţi să-mi arăţi?

– Ceva mai departe pe stradă. Chiar acolo.

Finnerty aruncă o privire maşinii de patrulare, din care Jackson continua să transmită prin radio.

– Hai să luăm camioneta ta, José. Te simţi în stare că conduci?

José, încă nesigur, urcă la volan. Finnerty îi strigă lui Jackson că se întoarce imediat, iar grădinarul răsuci cheia în contact, rugîndu-se ca maşina să nu-l facă de ruşine. Motorul se înecă şi tuşi, dar apoi porni.

La un kilometru mai încolo, José opri camioneta şi întinse o mînă.

– Aici. Aici a intrat.

Finnerty privi timp de cîteva secunde casa.

– Eşti sigur, José? Chestia asta poate fi foarte gravă.

José dădu repede din cap.

– Sînt sigur. Uitaţi-vă ce porcărie au făcut cu iedera. Au tăiat-o şi nici măcar n-au strîns-o. Eu aşa ceva nu uit. Asta e casa în care a intrat băiatul.

Chiar şi fără iedera de pe gard, Finnerty recunoscuse casa familiei Lonsdale. La urma urmelor, fusese aici el însuşi cu nu mai mult de opt ore în urmă. Coborî din camionetă şi remarcă garajul gol.

– José, te rog să te duci înapoi la hacienda şi să-l trimiţi aici pe colegul meu cu maşina. Pe urmă rămîi acolo şi aştepţi. Clar?

José dădu din cap şi întoarse stîngaci camioneta în loc, dispărînd în sus pe deal. Finnerty rămase unde era, cu ochii aţintiţi asupra casei, în ciuda sentimentului tot mai puternic că aceasta era goală. Jackson sosi în cîteva minute, aproape în acelaşi timp în care din casa de vizavi, la cîţiva metri de cea a familiei Lonsdale, ieşea o femeie.

– Nu e nimeni acasă, spuse Sheila Rosenberg. Marsh şi Ellen au plecat acum două ceasuri şi pe Alex l-am văzut ieşind cu maşina lui Ellen cu cîteva minute în urmă.

– Ştiţi unde s-au dus? Părinţii, vreau să spun.

– N-am idee, răspunse Sheila. Nu ţin socoteală la tot ce se petrece prin vecini.

Apoi, cu o voce coborîtă:

– S-a întîmplat ceva?

Finnerty o ţintui cu privirea, convins că, dimpotrivă, ţinea foarte exact socoteala tuturor întîmplărilor din vecini.

– Nu, îi răspunse el.

Dacă îi spunea adevărul, avea să fie prima sus pe deal.

– Avem nevoie de cîteva informaţii, atîta tot.

– Atunci mai bine sunați la Centru. Cu siguranță că ei vă pot spune unde îl găsiți pe Marsh.

În ciuda afirmației Sheilei că într-adevăr casa era atît de goală pe cît credea el însuși, Finnerty făcu totuși o percheziție.

În dormitorul care era cu siguranță al lui Alex găsi cămașa îmbibată de sînge, pe care o puse cu grijă într-o pungă de plastic adusă de Jackson din mașină. Apoi sună la Centrul Medical.

– Știu exact unde s-a dus, îi răspunse Barbara Fannon, după ce își declină identitatea. S-a dus cu Ellen la Palo Alto, să discute cu doctorul Torres despre Alex. Se pare că are ceva probleme.

Ceea ce, își spuse Finnerty, în timp ce Barbara căuta numărul Institutului pentru Cercetarea Creierului Uman, era eufemismul anului.

Marsh simțea cum își pierde răbdarea.

Erau deja de două ore la institut, din care în prima oră și jumătate fuseseră lăsați să-și tragă sufletul în sala de așteptare. De data aceasta Marsh ignorase revistele, preferînd să măsoare încăperea. În schimb, Ellen aproape că nu se clintise de la locul ei de pe canapea, unde ședea tăcută, palidă, cu mîinile împreunate în poală.

Iar acum, în biroul lui Torres, erau nevoiți să asculte vrute și nevrute. Primul lucru pe care îl făcuse Torres după ce se îndurase în sfîrșit să-i primească fusese să le prezinte o reconstituire pe calculator a operației.

Nimic nu avea sens, după cîte își putea da Marsh seama. Totul era prezentat cu o viteză mărită, iar imaginile grafice de pe monitor nu erau nici pe departe la fel de fidele ca cea pe care i-o prezentase Torres, imaginea creierului rănit al lui Alex.

– Desigur, ceea ce urmăriți acum este programul operator, nu cel de diagnosticare, spuse Torres calm. Ceea ce vedeți aici nu a fost făcut pentru ochii omului. Programul a fost destinat citirii automatizate și introducerii într-un robot computerizat, astfel încît acuratețea imaginilor nu e chiar atît de importantă. Ele sînt mai mult sau mai puțin incidentale.

– Iar mie nu-mi spun nimic, domnule doctor Torres, declară Marsh. Ați promis că ne explicați ce se petrece cu Alex, dar pînă acum nu ați făcut altceva decît să vă ascundeți după deget. Acum aveți de ales. Ori treceți la subiect, ori plec de-aici – împreună cu soția mea – și nu ne mai vedem decît la tribunal. E nevoie să fiu mai explicit?

Înainte ca Torres să apuce să răspundă, sună telefonul.

– Am cerut să nu fiu deranjat sub nici un motiv, spuse el de îndată ce duse receptorul la ureche.

Ascultă o clipă, apoi, încruntat, îi întinse telefonul lui Marsh.

– E pentru dumneavoastră și presupun că e o urgență.

– Doctorul Lonsdale, spuse Marsh, aproape la fel de iritat ca și Torres. Ce este?

La rîndul său ascultă, în timp ce persoana de la celălalt capăt al firului spunea ceva. Cînd închise, era palid și îi tremurau mîinile.

– Marsh... șopti Ellen. Marsh, ce este?

– Alex, răspunse Marsh pe un ton stins. Era sergentul Finnerty. Vrea să stea de vorbă cu Alex.

– Iar? întrebă Ellen, a cărei inimă începu brusc să bată foarte tare. De ce?

Marsh îi răspunse, ațintindu-l cu privirea pe Torres.

– Spune că Cynthia și Carolyn Evans sînt moarte amîndouă și că are motive să creadă că Alex le-a ucis.

În timp ce Ellen nu scotea nici un icnet, Raymond Torres sări în picioare, cu ochii, de obicei extrem de reci, scînteind de furie.

– Dacă spune una ca asta, atunci e un prost.

– Dar asta spune, şopti Marsh. Apoi, în timp ce Torres se lăsa să cadă la loc pe scaun, continuă:

– Domnule doctor Torres, spuneţi-mi, vă rog, ce i-aţi făcut fiului meu.

– I-am salvat viaţa, răspunse Torres.

Pentru prima dată însă, gheaţa dispăruse din tonul său. O clipă, îi susţinu privirea lui Marsh. Apoi, aproape imperceptibil, îşi înclină capul.

– Bine, spuse el. Am să vă spun ce i-am făcut. Şi, după ce vă voi fi povestit totul, veţi vedea de ce Alex nu putea să fi ucis pe nimeni.

Tăcu un moment. Cînd reluă, Marsh era sigur că o făcea mai mult pentru el însuşi decît pentru ei doi.

– Nu, este cu neputinţă. Alex nu poate omorî pe nimeni.

Încet, cu grijă, le explică exact ce îi făcuse lui Alex Lonsdale.

23

Ellen încerca să-şi stăpînească tremurul mîinilor, scrutînd chipul soţului său, în căutarea adevărului înscris acolo. Dar chipul lui Marsh rămase ca o mască de granit, aşa cum fusese pe tot parcursul relatării lui Raymond Torres.

– Dar... dar ce înseamnă toate astea? întrebă ea în cele din urmă.

De cel puţin un ceas încoace nu mai reuşise să urmărească detaliile medicale şi nici măcar nu era sigură că ele contau. Ceea ce o înspăimînta erau implicaţiile celor auzite.

– Nu are nici o importanţă ce înseamnă, spuse Marsh, pentru că, din punct de vedere medical, e imposibil.

– Credeţi ce vreţi, domnule Lonsdale, dar tot ce v-am spus e absolut adevărat. Dovada e în faptul că fiul dumneavoastră e în viaţă.

Îl privi pe Marsh cu un zîmbet – puţin mai mult decît o grimasă.

– În dimineaţa de după operaţie cred că aţi făcut referire la o minune. Cred că vă gîndeaţi la o minune de ordin

medical şi am preferat să nu vă contrazic. Adevărul este însă că a fost o minune a tehnicii.

– Dacă tot ce mi-aţi spus e adevărat, atunci ce aţi făcut nu e o minune. E o ruşine.

Ochii lui Ellen se umplură de lacrimi pe care nu încercă să le îndepărteze.

– Dar trăieşte, Marsh, spuse ea, chircindu-se la loc pe scaun sub privirea lui.

– Trăieşte? După ce criterii? Hai să presupunem că ce spune domnul doctor Torres e adevărat. Că creierul lui Alex era prea afectat ca să mai poată fi recuperat chirurgical. Pentru că asta aţi spus, nu-i aşa?

Ochii lui, scînteind de furie, îl fixară pe Raymond Torres. Acesta dădu din cap.

– Activitatea cerebrală, în afară de cea la un nivel primar, era inexistentă. Inima îi funcţiona, dar asta era tot. Fără aparatul ajutător nu ar fi putut respira şi, din cîte ne-am putut da seama, nu răspundea la nici un fel de stimuli.

– Cu alte cuvinte, creierul îi era mort, fără speranţă de recuperare?

Din nou Torres încuviinţă din cap.

– Nu numai mort, ci şi dincolo de orice posibilitate de recuperare. Este singurul motiv pentru care am aplicat tehnicile pe care vi le-am menţionat.

– Fără permisiunea noastră, mîrîi Marsh.

– Ba cu permisiunea dumneavoastră, îl corectă Torres. Angajamentul îmi permitea să folosesc orice metodă consideram necesară sau adecvată, verificată sau neverificată, tradiţională sau experimentală. Şi aceste metode au funcţionat.

Ezită, apoi continuă.

– Poate că am făcut o greşeală. Poate că ar fi trebuit să îl

declar pe Alex mort şi să cer ca trupul lui să fie donat în scopuri ştiinţifice.

– Dar oare nu asta aţi făcut? întrebă Marsh imperativ. Desigur, fără a avea amabilitatea de a ne informa cum urma să procedaţi?

Torres neagă din cap.

– Pentru ca operaţia să fie un succes deplin, am vrut să nu existe nici o îndoială că Alex este în continuare Alex. Dacă l-aş fi declarat mort, ceea ce aveam de gînd să fac ar fi dat naştere unor întrebări cărora nu eram încă pregătit să le răspund.

Deodată, Ellen sări în picioare. Privi agitată cînd la Marsh, cînd la Raymond Torres.

– Opriţi-vă! Opriţi-vă odată! Vorbiţi despre Alex ca şi cum el n-ar mai exista.

– Într-un fel, Ellen, îi răspunse Torres, acesta este adevărul adevărat. Alex cel pe care îl cunoşti tu nu mai există. Singurul Alex real este cel pe care l-am creat eu.

În încăpere se lăsă liniştea, întreruptă în fine de vocea lui Marsh, abia auzită.

– Pe care l-ai creat cu ajutorul microprocesoarelor? Tot nu-mi vine să cred. Aşa ceva nu se poate.

– Ba se poate. Şi nici măcar nu e atît de complicat pe cît pare, cu excepţia aspectului material. Conexiunile sînt partea cea mai dificilă. Identificarea neuronilor care trebuie legaţi la terminaţiile microprocesoarelor. Din fericire, creierul însuşi ne-a fost de ajutor aici. Dacă i se oferă posibilitatea, el îşi creează propriile conexiuni şi îndreaptă singur erorile umane.

– Dar Alex trăieşte, insistă Ellen. Trăieşte!

– Trupul lui trăieşte, aprobă Torres. E ţinut în viaţă cu ajutorul a şaptesprezece microprocesoare diferite, fiecare

programat să mențină și să monitorizeze diversele sisteme fizice ale organismului. Trei dintre aceste microprocesoare se ocupă exclusiv de sistemul endocrin și patru de cel nervos. Alte sisteme, mai puțin complexe decît astea două, au intrat cîte două într-un cip, cu unul de rezervă. Patru cipuri se ocupă doar de memorie. Acestea au fost cele mai simple.

– Cele mai simple? îl îngînă Ellen cu o voce stinsă.

Torres aprobă din cap.

– Proiectul acesta s-a născut în urmă cu mulți ani, încă de cînd am început să studiez pentru prima dată inteligența artificială – ideea de a construi un computer care să raționeze pe cont propriu în loc să efectueze calcule la viteze foarte mari. Problema este că, deși știm atît de multe despre creier, încă nu am aflat cum se naște procesul gîndirii. Am înțeles foarte curînd că pînă nu înțelegem cum se desfășoară acest proces în creierul uman nu putem spera să-l reproducem într-o mașină. Cu toate acestea, ne-am dori să avem mașini care să poată gîndi ca oamenii.

– Și ai găsit răspunsul, spuse Marsh cu un glas sugrumat.

Torres ignoră tonul.

– Am găsit răspunsul. M-am gîndit că, dacă putem crea o mașină care să gîndească la fel ca un om, atunci putem crea și un om care să funcționeze ca o mașină. Un om cu o capacitate de memorie ca a unui computer. Dacă acum zece ani ne lipsea tehnologia, acum o avem. După părerea mea, soluția constă în implantarea unui microprocesor de mare capacitate în interiorul creierului, permițîndu-i acestuia accesul la o cantitate uriașă de informație și conferindu-i capacitatea de a o prelucra, în timp ce el continuă să îndeplinească funcțiile pe care încă nu le putem reproduce pe cale artificială.

– Şi ai făcut toate astea? întrebă Marsh.

Torres ezită, apoi clătină din cap.

– Am considerat că riscurile sînt prea mari şi miza prea ridicată. Nu ştiam care ar putea fi rezultatele. Şi atunci am început lucrul la proiectul al cărui produs final este Alex.

Zîmbi subţire.

– Ştiţi, Institutul pentru Cercetarea Creierului Uman nu s-a născut din întîmplare în Silicon Valley. Toată activitatea noastră are un caracter tehnic cu totul special şi e foarte costisitoare. În plus, în ciuda tuturor articolelor din revistele din hol, rezultatele palpabile sînt puţine.

Marsh părea pe punctul de a-l întrerupe, dar Torres ridică o mînă, oprindu-l.

– Lăsaţi-mă să termin. După cum spuneam, tot ce fac eu aici e foarte sofisticat şi foarte costisitor, dar în partea aceasta de ţară banii pentru asemenea proiecte se găsesc din belşug. Aşa că mi-am prezentat soluţiile unor companii şi unor investitori particulari pe care am reuşit să îi incit suficient pentru a-i convinge să îmi finanţeze cercetările. Iar activitatea mea de cercetare din ultimii zece ani a fost nici mai mult nici mai puţin decît în domeniul funcţionării şi monitorizării tuturor sistemelor organismului uman, al traducerii lor într-un limbaj accesibil computerelor şi al introducerii acestor informaţii pe microprocesoare.

– Dacă e adevărat, atunci e nemaipomenit, şopti Marsh.

– Nu chiar atît de nemaipomenit pe cît pare, îi replică Torres. La prima vedere e un lucru extraordinar, cu o mulţime de aplicaţii de tot felul, dar mă tem că nu e chiar aşa. De obicei, atunci cînd ceva nu merge în organism, e din cauza unei boli, nu a unei disfuncţionalităţi a creierului. Şi, oricît ar fi de grozave programele mele, ele nu funcţionează decît împreună cu sisteme sănătoase. Chiar dacă se pot

dispensa de un creier bolnav. Vedeţi, continuă el încet, cu mulţi ani în urmă am hotărît că nu pot face experienţe pe fiinţe care au înaintea lor o viaţă normală. Nu eram dispus să lucrez decît cu cineva al cărui creier era distrus fără speranţă, cineva care avea categoric să moară dacă nu îi instalam microprocesoarele mele, dar al cărui trup era fundamental intact. Ceea ce însemna că doar memoria şi cipurile care făceau calcule nu erau de ajuns. Şi atunci am investit zece ani în programele de întreţinere a sistemelor.

Raymond Torres deschise sertarul de sus al biroului şi scoase un paralelipiped de plastic turnat, transparent, pe care i-l întinse peste masă lui Marsh.

– Dacă vă interesează, în blocul ăsta se găsesc duplicatele cipurilor instalate în creierul lui Alex.

Marsh apucă micul bloc de plastic – cu latura de numai cîţiva centimetri – şi privi materialul transparent. Înăuntru, aparent suspendate în vid, pluteau cîteva scame nu mai mari decît o gămălie de ac.

– Acestea, spunea Torres, sînt microprocesoarele cele mai puternice care se găsesc azi. Tehnologia e nouă şi nici eu nu pretind că o înţeleg, dar ele pot funcţiona perfect, alimentate cu cantitatea infimă de energie produsă de creierul uman. Mi s-a spus că au nevoie de o cantitate mai mică de energie decît creierul însuşi.

În cele din urmă, privind la bucăţele închise în plastic, Marsh începu să creadă ceea ce îi spunea Raymond Torres. Cînd îşi mută privirile din nou către el, ochii îi erau plini de lacrimi.

– Atunci Alex a avut dreptate, spuse el cu o voce tremurată. Cînd mi-a spus aseară că poate că nici nu a supravieţuit cu adevărat operaţiei, că poate e de fapt mort, a avut dreptate.

Torres șovăi, apoi dădu din cap fără entuziasm.

– Da. Cel puțin într-un anume sens, Alex e mort. Trupul lui nu e mort, după cum nici intelectul lui nu e, dar e aproape sigur că personalitatea lui a murit.

– Nu!

Ellen, în picioare, făcu un pas spre biroul lui Torres.

– Ai spus că e bine! Ai spus că se însănătoșește!

– Și, în parte, așa e. Din punct de vedere fizic și mintal e din ce în ce mai bine, cu fiecare zi.

– Dar nu e numai asta, protestă Ellen. Știi bine că nu e numai asta. A început... a început să-și amintească...

– Este exact motivul pentru care vreau să se întoarcă aici, spuse Torres pe un ton egal.

Pînă acum le spusese adevărul. Acum începeau minciunile.

– Își amintește lucruri pe care nu are cum să și le amintească. Unele dintre ele s-au întîmplat – dacă s-au întîmplat – cu mult înainte ca el să se fi născut.

– Totuși își amintește, insistă Ellen.

Torres se mulțumi să clatine din cap.

– Nu-și amintește nimic, spuse el sec. Te rog, ascultă-mă, Ellen. E foarte important să înțelegi ce urmează să îți spun.

Nesigură, Ellen se lăsă să cadă la loc pe scaun.

– Există încă lucruri pe care nu vrei să le accepți, dar, oricît ți-ar fi de greu, vreau să te obișnuiești cu ele. Mai întîi, Alex nu are nici o amintire de dinainte de accident. Tot ce știe i-a fost programat în băncile de date pe care i le-am instalat în timpul operației, peste care s-a suprapus ceea ce a trăit de atunci încoace. Mai simplu spus, atunci cînd s-a trezit avea deja o cantitate de informație disponibilă. Vocabularul, cîteva imagini recognoscibile și cam atît. De atunci a acumulat date pe care le-a procesat cu viteza unui computer de dimensiuni mari. De aceea – se întoarse el spre Marsh – pare să aibă inteligența unui geniu.

Torres apucă micul bloc de plastic transparent şi începu să se joace cu el.

– Ceea ce are cu adevărat este înregistrarea completă a tuturor evenimentelor cu care a venit în contact de la operaţie încoace, plus capacitatea de a face calcule mintale cu o viteză şi acurateţe uimitoare, capacitatea foarte umană de a raţiona. Nu ştiu dacă toate astea fac din el un geniu. Ca să fiu cinstit, ceilalţi trebuie să hotărască ce este Alex acum, nu eu. Dar îşi are în acelaşi timp şi limitele lui. Cea mai evidentă este lipsa de reacţii emoţionale.

Pentru prima dată în după-amiaza aceea, Torres îşi luă pipa şi începu să o umple cu tutun.

– Despre emoţii se ştiu o mulţime de lucruri. Ştim chiar şi în care parte a creierului se nasc unele dintre ele. Pe unele le putem crea stimulînd anumite părţi ale creierului. Dar adevărul este că nu am reuşit să realizez un program pentru ele şi de aceea Alex nu le are. Ceea ce, adăugă el aparent degajat, ne aduce la motivul pentru care v-am spus toate astea.

În timp ce îşi aprindea pipa, ochii lui îi întîlniră pe ai lui Marsh, pe care îi susţinură neclintit.

– Dacă acceptaţi tot ce v-am povestit pînă acum, cred că veţi fi de acord cu mine că Alex e total incapabil de crimă.

– Mă tem că nu sînt de acord, îi răspunse Marsh. Din tot ce ne-ai spus, mi se pare că Alex ar fi ucigaşul ideal, tocmai pentru că nu are nici un fel de sentimente.

– Asta aşa este, îl aprobă Torres. Doar că asasinatul nu face parte din programul lui, iar el nu poate face decît ceea ce este programat să facă. Crima, după cum sînt sigur că ştiţi, este, cel mai frecvent, motivată emoţional. Furie, gelozie, frică – sau altele. Dar toate astea sînt lucruri pe care Alex nu le cunoaşte şi pe care nu le-a trăit. Ştie de existenţa emoţiilor, dar nu le-a încercat niciodată. Şi, fără ele, nu va cădea niciodată pradă dorinţei de a ucide.

– Doar dacă, interveni Marsh, doar dacă a fost programat să ucidă.

– Exact. Dar și atunci el va analiza ordinul și va refuza să îl execute dacă acesta nu se justifică în plan rațional.

Marsh încercă să digere spusele lui Torres, dar constată că nu reușește. Mintea îi era prea plină de gînduri și trăiri contradictorii. Se simți cuprins de o amorțeală pe care o asimilă în mod abstract stării de șoc. Și de ce nu? își spuse el. E mort. Fiul meu e mort – și totuși nu e. Chiar acum se află undeva, merge, vorbește și gîndește, în timp ce eu stau aici și ascult cum de fapt el nu mai există, cum nu mai e nimic mai mult decît... Respinse cuvîntul care îi venise în minte, apoi îl acceptă: nimic mai mult decît un fel de mașinărie. Își îndreptă privirile către Ellen, pe care o văzu luptîndu-se, ca și el, cu emoțiile. Se ridică și se apropie de ea, îngenunchind lîngă scaunul ei.

– E mort, iubita mea, șopti el.

– Nu, gemu Ellen, îngropîndu-și fața în palme, în timp ce trupul îi era în fine zguduit de suspinele pe care și le reținuse atîta vreme. Nu, Marsh, nu se poate să fie mort. Nu se poate...

O luă în brațe și o strînse, mîngîindu-i ușor părul. Cînd vorbi din nou, o făcu către Torres, cu glasul sugrumat de furie, dar și de durere.

– De ce? De ce ne-ai făcut una ca asta?

– Pentru că mi-ați cerut-o. Mi-ați cerut să-i salvez viața, indiferent cum, și asta am făcut, așa cum m-am priceput.

Oftă din greu și puse pipa la loc pe masă.

– Am făcut-o și pentru mine însumi, n-o să neg, mai spuse el. Dispuneam de tehnica și cunoștințele necesare.

Îl privi pe Marsh drept în ochi.

– Dați-mi voie să vă întreb ceva. Dacă ați fi fost în locul meu, ați fi făcut la fel ca mine?

Marsh rămase tăcut o vreme, știind că Torres îi pusese o întrebare la care nu avea răspuns. Într-un tîrziu spuse, cu o voce în care nu se auzea altceva decît sfîrșeala:

– Nu știu. Aș vrea să vă pot spune că nu, dar nu știu.

Se ridică șovăitor în picioare, dar rămase cu mîna pe umărul lui Ellen, ca pentru a o apăra.

– Ce e de făcut acum?

– Găsiți-l pe Alex. Trebuie să-l găsim și să-l aducem înapoi aici. Ieri s-a întîmplat ceva și nu știu ce efect va avea asupra lui. A fost... În laborator s-a comis o greșeală, iar Alex a trecut prin niște teste fără anestezie.

Făcu pe scurt o descriere a testelor și a ceea ce simțise probabil băiatul.

– Nu s-a manifestat nici un fel de efect după aceea, ceea ce înseamnă că nu s-a produs nici o disfuncție, dar vreau să mă asigur. Și mai e și problema amintirilor pe care i se pare că le are.

Marsh încremeni. Realiză brusc că, în pofida explicațiilor sale detaliate, Torres încă le ascundea ceva.

– Dar chiar le are. Cum se poate?

– Nu știu, recunoscu Torres. De aceea vreau să se întoarcă aici. Undeva, în băncile lui de date, există o eroare care trebuie rectificată. Aparent, Alex e din ce în ce mai preocupat să găsească sursa acestor amintiri. Iar o asemenea sursă nu există, mai spuse el și făcu o pauză, dîndu-le timp celor doi Lonsdale să simtă cuvintele penetrînd ca niște pumnale de gheață. Și nu sînt sigur ce i se va întîmpla atunci cînd va descoperi asta.

Glasul lui Marsh era din nou aspru.

– Mi se pare, domnule doctor Torres, că insinuați că Alex ar fi putut înnebuni. Și dacă este așa, atunci nu este posibil să vă fi înșelat și Alex să fi comis, totuși, aceste crime?

– Nu, insistă Torres. Termenul nu se aplică. Computerele nu înnebunesc. Dar pot înceta să mai funcționeze.

– O cădere de sistem, cred că așa i se spune, spuse Marsh rece, iar Torres dădu din cap. Și în cazul lui Alex, pot să presupun că o asemenea cădere ar fi fatală?

Din nou Torres aprobă din cap, de data aceasta evident fără entuziasm.

– Trebuie să recunosc că este foarte posibil, da.

Continuă, văzînd expresia de teamă și confuzie de pe chipul lui Ellen:

– Ellen, crede-mă, Alex nu a făcut nimic rău. Am toate șansele să îl pot ajuta. O să fie bine.

– N-o să fie, spuse Marsh încet, ajutîndu-și soția să se ridice în picioare. Domnule doctor Torres, vă rog să n-o mai încurajezați cu speranțe false. Cel mai bun lucru pe care îl poate face acum este să accepte că Alex a murit în mai anul trecut. Din clipa aceasta nu știu cine e acela care arată ca fiul meu și care locuiește în casa mea, dar știu că nu e Alex.

O conduse pe Ellen, care începuse din nou să suspine, către ușă.

– Nu știu ce să fac, domnule doctor Torres, dar puteți fi sigur că dacă Alex – sau cine va fi fiind el – vine acasă, chem poliția și le explic că este în custodia dumneavoastră și că dumneavoastră trebuie să vă adreseze toate întrebările. Nu mai e fiul meu, domnule doctor Torres. A încetat să mai fie din ziua în care vi l-am adus.

Se întoarse și ieși din birou împreună cu Ellen.

Abia la jumătatea drumului înapoi către La Paloma, Ellen deschise gura. Glasul îi era răgușit de plîns.

– E mort cu adevărat, Marsh? întrebă ea. Ne-a spus adevărul?

– Nu ştiu.

Întrebarea era aceeaşi pe care şi-o tot pusese de cînd plecaseră de la institut şi la care încă nu găsea răspuns.

– Da, ne-a spus adevărul. Cred că a făcut exact aşa cum ne-a spus. Cît despre Alex, nu ştiu ce să zic. Care din noi ştie ce e moartea cu adevărat? Legal, Alex ar fi putut fi declarat mort încă înainte de a-l fi dus la Palo Alto. Examenele cerebrale nu mai relevau nici un fel de activitate, ceea ce constituie un criteriu legal pentru a declara pe cineva mort.

– Dar mai respira...

– Nu, nu mai respira. Nu cu adevărat. Aparatele respirau în locul lui. Şi acum Raymond Torres a inventat nişte aparate noi, iar Alex umblă şi vorbeşte. Dar eu nu ştiu dacă este cu adevărat Alex. Nu se comportă ca Alex, nu gîndeşte ca Alex şi nu reacţionează ca Alex. De cîteva săptămîni încoace trăiesc cu sentimentul ciudat că Alex de fapt nu mai există şi se pare că am avut dreptate. Nu mai există decît ceea ce a construit doctorul Torres în trupul lui Alex.

– Dar trupul e al lui Alex, insistă Ellen.

– Atîta tot, răspunse Marsh, în glasul căruia se auzea durerea. Dar nu e asta partea pe care o îngropăm atunci cînd spiritul moare? Iar spiritul lui Alex e mort, Ellen. Sau, dacă nu e mort, e închis atît de adînc între ruinele minţii lui, încît nu va mai scăpa niciodată de acolo.

Multă vreme, Ellen nu spuse nimic. Rămase cu privirile pierdute în întunericul tot mai des al amurgului.

– Atunci de ce îl mai iubesc încă? întrebă ea în cele din urmă. De ce tot mai simt că e fiul meu?

– Nu ştiu. Dar mă tem că am fost minţit. Eram furios şi rănit şi, cîteva clipe, chiar am vrut ca Alex să fie mort. O parte din mine e convins că e mort.

Tăcu, dar Ellen ştia că nu terminase, aşa că îl aşteptă în

liniște să continue. După cîteva clipe, Marsh urmă, ca și cum nu s-ar fi întrerupt.

– Dar altă parte îmi spune că, atîta vreme cît există și respiră, e viu și e fiul meu. Și îl iubesc, Ellen.

Pentru prima dată după mai multe luni, Ellen se trase mai aproape de el pe bancheta mașinii.

– Doamne, Dumnezeule, Marsh, ce ne facem? șopti ea.

– Nu știu, mărturisi el. Nici nu cred că putem face altceva decît să îl așteptăm pe Alex să se întoarcă acasă.

Dar nu-i spuse că nu era deloc sigur că Alex avea să se mai întoarcă vreodată.

24

Casa nu era mare, dar era retrasă de la stradă. Chiar dacă nu vedea nicăieri scrisă adresa, Alex ştia că nimerise unde trebuia. Fusese simplu. Cînd ajunsese în Palo Alto îşi gonise din minte toate imaginile legate de La Paloma şi se concentrase asupra ideii că mergea acasă. După aceea, nu mai trebuise să facă altceva decît să urmeze impulsurile pe care creierul i le trimitea la fiecare intersecţie, pînă ajunsese în faţa casei în stil maur, despre care ştia cu certitudine că aparţinea doctorului Raymond Torres. O studie cîteva momente, apoi întoarse în alee şi parcă maşina pe suprafaţa de asfalt care se lărgea în spatele casei.

Din stradă, maşina nu se mai vedea.

Alex coborî, închise portiera şi deschise portbagajul.

Luă puşca în mîna dreaptă, în timp ce cu stînga trîntea capacul portbagajului la loc. Cu puşca ţinută într-o poziţie aproape neglijentă, se apropie de uşa din spate a casei şi apăsă pe clanţă. Uşa era încuiată.

Privi în jur pe terasă, neştiind prea bine ce căuta, dar

sigur că va recunoaște obiectul atunci cînd îl va vedea. Era un ghiveci mare, de lut, în care explodase, cu toată exuberanța culorilor, o tufă de bucuria-casei. În mijlocul ghiveciului, învelită grijuliu într-o folie de aluminiu și ascunsă perfect între frunze, găsi cheia de rezervă de la casă. Intră, trecînd singur prin bucătărie și sufragerie, apoi printr-un coridor scurt, pînă în birou.

Era sigur că aceasta era încăperea în care doctorul Torres își petrecea cea mai mare parte a timpului. Într-un colț se găseau un șemineu și un birou a cărui vechime contrasta în mod izbitor cu eleganța lucitoare a celui de la institut. La fel de izbitoare era dezordinea din încăpere. Peste tot erau reviste și cărți, așezate în grămezi înalte pe masa de lucru și aruncate la întîmplare pe rafturile care acopereau pereții. Cele mai multe cărți și reviste medicale sau tehnice erau legate de activitatea doctorului, dar altele erau diferite. Rezemînd pușca de pat, în colțul din spatele ușii, Alex începu să examineze mai atent biblioteca. Știa ce căuta și știa că lecturile acelea se află acolo.

Văzu cîteva cărți vechi despre istoria Californiei, care relatau amănunțit colonizarea zonei de către mexicanii de origine spaniolă și cedarea ulterioară către Statele Unite. Vîrît între două cărți groase, se afla un volum subțire, îmbrăcat în piele, al cărui cotor era frumos lucrat în aur și pe care îl căuta Alex. Scoase delicat volumul din raft și se așeză în fotoliul vechi de piele care stătea între șemineu și masa de lucru. Deschise la prima pagină și examină detaliile cu care erau împodobite literele minuțios desenate.

Era un arbore genealogic, istoria familiei lui Don Roberto de Meléndez y Ruiz, a strămoșilor și a descendenților săi. Alex parcurse în viteză paginile, pînă la cea din urmă.

Ultimul nume era Raymond Torres, fiul Maríei şi al lui Carlos Torres.

Prin mama sa, María Ruiz, Raymond Torres descindea direct din familia lui Don Roberto, pe linia unicului său fiu, Alejandro. Dedesubtul numelui de Raymond Torres fusese desenată încă o căsuţă.

Era goală.

Alex închise cartea şi o puse pe jos, în faţa căminului, apoi trecu la biroul lui Torres. Fără ezitare, deschise sertarul din dreapta jos, băgă mîna pînă în fundul lui şi scoase un carnet cu o înfăţişare oarecare.

În carnet, scris cu o caligrafie ordonată, era planul lui Raymond Torres de a-l crea pe fiul pe care nu îl concepuse niciodată.

Se întuneca atunci cînd Alex auzi maşina oprind în faţa casei. Îşi luă puşca din colţ. Cînd Raymond Torres intră în încăpere, aceasta era aşezată aproape la întîmplare în poala lui Alex, dar degetul lui era făcut cîrlig pe trăgaci.

– Nu cred că o să mă omori, spuse el. Ba chiar nu cred că ai omorît pînă acum pe cineva. Aşa că pune puşca aia deoparte şi hai să discutăm despre ce se întîmplă cu tine.

– Nu mai avem nevoie să discutăm. Ştiu deja ce se întîmplă cu mine. Mi-ai introdus un computer în creier şi m-ai programat.

– Ai găsit carnetul.

– Nu aveam nevoie să-l găsesc. Ştiam unde e. Ştiam unde e casa asta şi ce aveam să găsesc aici.

Zîmbetul lui Torres se topi într-o încruntare uşoară.

– Nu cred că puteai şti toate astea.

– Ba bineînţeles că puteam, spuse Alex. Nu înţelegi ce-ai făcut?

Torres închise uşa şi, ignorînd arma, ocoli biroul şi se aşeză pe scaun. Îl privi atent pe Alex, întrebîndu-se rapid dacă nu cumva ceva funcţionase pînă la urmă greşit. Dar respinse ideea. Aşa ceva era cu neputinţă.

– Sigur că înţeleg, spuse el în cele din urmă. Dar nu sînt sigur că tu înţelegi. Mai exact, ce crezi că am făcut?

– M-ai transformat în tine, răspunse băiatul încet. Ai crezut că n-o să-mi dau seama?

Torres lăsă întrebarea fără răspuns.

– Şi cum anume am făcut asta?

– Testele. Care de fapt nu erau teste reale. Erau sesiuni de programare.

– De acord, spuse Torres, pentru că se întîmpla să fie absolut adevărat. Şi pentru că veni vorba, le-am explicat totul părinţilor tăi azi după-amiază.

– Zău? Le-ai explicat totul? Le-ai spus şi că în memoria mea nu introduceai doar informaţii?

Torres se încruntă.

– Nu e adevărat.

Alex clătină din cap.

– În cazul ăsta, e clar că nu înţelegi.

– Nu, nu înţeleg ce vrei să spui, răspunse Torres.

De fapt, înţelegea foarte bine. Şi, pentru prima dată, începea să-l cuprindă teama.

– Atunci o să-ţi spun eu. După operaţie, creierul meu era o tabula rasa. Aveam capacitatea de a învăţa, datorită computerului pe care mi-l implantaseşi în creier, dar nu puteam raţiona.

– Asta nu e adevărat...

– Ba e adevărat, insistă Alex. Şi cred că ştiai asta foarte bine, din moment ce a trebuit să-mi creezi o personalitate şi să-mi dai suficiente date pentru ca să par... ce? Să par că

sufeream de o amnezie? Trebuia să-mi amintesc lucrurile pe rînd, ca şi cum m-aş fi însănătoşit? Dar eu nu-mi puteam aminti nimic, nu-i aşa? Creierul meu, creierul lui Alex Lonsdale, era mort. Şi atunci mi-ai dat amintirile, dar altele decît ar fi trebuit.

– Habar n-am ce vorbeşti, Alex, şi nici tu nu ai, declară Torres cu un glas îngheţat.

– Adevărul e că era ciudat, spuse Alex fără să-l ia în seamă. Unele dintre greşeli erau foarte mici, totuşi ele m-au pus pe gînduri. Dacă ar fi fost numai chestiile cele mai vechi...

– Chestiile mai vechi? repetă doctorul iute.

– Amintirile cele mai de demult. Poveştile pe care ţi le spunea mama ta.

– Mama mea e o femeie în vîrstă. Uneori pierde contactul cu realitatea.

– Ba nu. Nu-l pierde deloc, aşa cum nici tu nu-l pierzi. Amintirile şi-au făcut datoria şi au murit atîţia oameni. Te-ai folosit de mine ca să-i ucizi. De îndată ce asasinatele erau încheiate, ele se ştergeau automat din băncile mele de date. Dar, chiar dacă n-ar fi fost aşa, tot n-aş fi putut explica de ce îi omoram. N-aş fi putut decît să povestesc despre Alejandro de Meléndez y Ruiz şi despre venganza. Răzbunare. Ar fi sunat ca şi cum aş fi înnebunit, aşa-i?

– Exact aşa cum sună, spuse Torres, ridicîndu-se în picioare.

Alex îşi încleştă mîinile pe armă.

– Stai jos.

Torres ezită, apoi se lăsă să cadă înapoi pe scaun.

– Dar asta doreai, răzbunare, continuă Alex. Răzbunare nu pentru ce s-a întîmplat în 1848, ci pentru ce s-a întîmplat acum douăzeci de ani.

– Alex, ce spui nu are nici o noimă.

– Ba are. Şcoala. A fost una din greşeli, chiar dacă una mică. Mi-am amintit de biroul decanului ca fiind în altă parte. Dar nu era în altă parte, doar că venisem eu cu douăzeci de ani prea tîrziu. Pe vremea cînd erai tu la liceul din La Paloma, biroul era acolo unde e acum cabinetul asistentei medicale.

– Ceea ce nu înseamnă nimic.

– Corect. Aceleaşi fotografii pe care le-am văzut în caietul tău le puteam vedea şi în caietul mamei.

Torres îşi aruncă ochii în jur, mai întîi spre raftul unde stătea arborele genealogic şi pe urmă spre carnetul aşezat tot pe birou, unde îl lăsase Alex. Alături de el, deschis, era anuarul liceului din anul în care absolvise cursurile liceului din La Paloma. Era deschis în dreptul unei fotografii pe care o privise de multe ori în decursul anilor. Uitîndu-se la ea, simţi din nou durerea pe care i-o provocaseră personajele surprinse acolo.

Toate patru: Marty, Valerie, Cynthia şi Ellen.

Patru muşchetari care îi provocaseră răni pe care şi le oblojise ani de zile, nelăsîndu-le să se închidă, pînă copseseră.

Şi, pe măsură ce infecţia creştea, el îşi făcuse planurile pe care, cînd venise momentul, le pusese în aplicare.

Amintirile îi fuseseră atent implantate lui Alex – amintiri pe care nu avea cum să le aibă – în aşa fel încît, atunci cînd avea să fie prins, ceea ce Torres ştia prea bine că se va întîmpla, băiatul nu va putea decît să povestească despre nedreptăţile din trecut şi despre spiritul unui om demult mort, care pusese stăpînire pe el.

Adevărul era ascuns bine, căci Torres nu-i programase lui Alex în memorie ura pe care o resimţea faţă de cele patru

femei care îl dispreţuiseră cu atîţia ani în urmă, care îl trataseră ca şi cum n-ar fi existat.

Încă mai auzea glasul mamei sale, atunci cînd vorbea despre ele.

– Crezi că se uită măcar la tine, Ramón? Sînt gringas, te-ar putea scuipa. Nu sînt cu nimic diferite de cei care ne-au ucis familia şi te-ar putea ucide şi pe tine, la fel de bine. Aşteaptă, Ramón. Poţi să te prefaci cît vrei, dar pînă la urmă ai să vezi adevărul. Te urăsc, Ramón, şi tu le vei urî la rîndul tău.

Avusese dreptate; sfîrşise prin a le urî la fel de tare ca şi ea.

Acum se sfîrşise totul. Pentru că Raymond Torres îl crease pe Alex, ştia ce va face Alex acum. În mod straniu, nici nu se gîndea să se împotrivească.

– Cu ajutorul instrumentelor pe care mi le-ai pus la dispoziţie, îi spuse Alex, am procesat toate datele. Faptele sînt simple. În urma accidentului pe care l-am avut la cap ar fi trebuit să mor. Dar n-am murit. Cele două lucruri nu se potriveau. Pînă cînd am înţeles că nu există decît o modalitate de a le face să se potrivească. Puteam rămîne în viaţă numai dacă se făcuse ceva care să-mi păstreze trupul în stare de funcţionare, în ciuda creierului distrus. Şi singurul lucru care putea face asta era un sistem de microprocesoare care să îndeplinească toate funcţiile creierului. Dar rămîneau neexplicate amintirile. Alex Lonsdale nu avea amintiri. Nici un fel de amintire, pentru că era mort. Însă eu îmi aduceam aminte de multe lucruri – iar răspunsul trebuia să fie acelaşi. Ceea ce îmi aminteam îmi fusese programat în creier, o dată cu restul informaţiilor. De aici încolo, mi-a fost relativ uşor să înţeleg cine sînt.

– Fiul meu, spuse Torres încet. Fiul pe care nu l-am avut niciodată.

– Nu, răspunse Alex. Nu sînt fiul tău, domnule doctor Torres. Sînt chiar tu. Înlăuntrul minţii mele se află toate amintirile cu care ai crescut tu. Nu sînt amintirile mele. Sînt ale tale. Nu înţelegi?

– E acelaşi lucru, spuse Torres, dar Alex clătină din cap.

– Nu, nu e acelaşi lucru, pentru că, dacă ar fi, atunci eu aş fi pe punctul de a-mi omorî tatăl. Dar, pentru că sînt tu, domnule doctor Torres, am impresia că tu eşti pe punctul de a te sinucide.

Cu mînă sigură, Alex ridică puşca, o îndreptă spre Raymond Torres şi apăsă pe trăgaci. Privi cum capul îi fu aproape smuls de trup de forţa glonţului de calibru mare, pornit de pe ţeava puştii.

În timp ce ieşea din casa lui Torres, începu să sune telefonul, dar Alex îl ignoră.

Se urcă în maşina lui Torres – maşina lui acum – şi porni înapoi spre La Paloma.

Toate erau moarte: Valerie Benson, Marty Lewis şi Cynthia Evans, toate moarte – mai puţin una.

Ellen Lonsdale era încă în viaţă.

Roscoe Finnerty puse cu grijă receptorul la loc în furcă şi se întoarse către cei doi Lonsdale.

De cînd sosise acasă, Ellen stătea pe sofa, cu chipul palid şi mîinile tremurîndu-i. Ochii roşii de plîns îi clipeau nervos. Părea incapabilă să mai vorbească.

Marsh, pe de altă parte, abordase o mască imobilă, care îi ascundea tumultul interior. Înainte de a începe să răspundă întrebărilor lui Finnerty, încercase să cîntărească bine ceea ce avea să spună. În cele din urmă însă, hotărîse să le spună poliţiştilor tot adevărul.

Începuseră prin a-l întreba de puşcă şi Marsh îi dusese în

garaj la cutia în care era convins că pușca stătea și acum, bine împachetată.

Aceasta dispăruse.

Își aminti din nou cuvintele lui Torres: „Alex e absolut incapabil să ucidă pe cineva."

Dar, la capătul celălalt al străzii, Cynthia și Carolyn Evans fuseseră răpuse cu ajutorul unei puști și cineva a cărui descriere corespundea cu a lui Alex intrase în această casă ducînd o pușcă.

Torres se înșelase.

Marsh începuse încet să le repete celor doi polițiști, lui Finnerty și lui Jackson, tot ce îi spusese Torres cu numai o oră mai devreme. Aceștia îl ascultaseră politicos, după care insistaseră să verifice, întrebîndu-l și pe Raymond Torres. Sunaseră la institut, dar li se spusese că directorul plecase. Reușiseră să obțină numărul de telefon de acasă abia după ce se recomandaseră.

– Nu-i nici aici, spuse Finnerty. Domnule doctor Lonsdale, nu vreau să par prea insistent, dar cred că acum cel mai important lucru este să-l găsim pe Alex. Aveți idee unde s-ar fi putut duce?

Marsh clătină din cap.

– Dacă nu e acasă la Torres, habar nu am unde ar putea fi.

– La prieteni? întrebă Jackson, dar Marsh clătină din nou din cap.

– De la accident nu prea mai are prieteni adevărați.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Mă tem... mă tem că, o dată cu trecerea timpului, tot mai mulți copii au hotărît că ceva nu e în regulă cu Alex. Asta în afară de problemele evidente.

– Bine. O să punem casa sub observație, îi spuse

Finnerty. Am dat deja maşina soţiei dumneavoastră în urmărire, dar asta nu înseamnă mare lucru. Şansele ca cineva să o găsească sînt aproape nule. Şi, după părerea mea, mai devreme sau mai tîrziu, fiul dumneavoastră se va întoarce acasă. Iar noi o să fim afară, într-o maşină fără însemne oficiale. Noi sau alţii. Oricum, locul acesta va fi supravegheat.

Marsh încuviinţă din cap, dar Finnerty nu era convins că îl auzise.

– Domnule doctor Lonsdale?

Marsh îl privi în ochi.

– Nu am cuvinte să vă spun cît de rău îmi pare pentru tot ce se întîmplă. Tot sper că undeva e o greşeală şi că fiul dumneavoastră nu are nici o legătură cu toate astea.

Marsh îşi înălţă capul şi, cu batista, îşi şterse ultima lacrimă de pe obraz.

– Nu-i nimic, domnule sergent. Vă faceţi datoria, înţeleg.

Continuă, după o scurtă ezitare.

– Şi trebuie să vă mai spun ceva. Eu... eu nu cred că e o greşeală. Cred că ar trebui să ţineţi seama de faptul că Alex poate fi extrem de periculos. De cînd cu operaţia nu mai are nici un sentiment – nici iubire, nici ură, nici furie, nimic. Dacă, dintr-un motiv sau altul, a început să ucidă, probabil că nu se va opri. Şi nici nu-i va păsa de consecinţe.

În scurta tăcere care urmă, Finnerty încercă să cîntărească spusele lui Marsh. În cele din urmă zise:

– Domnule doctor, puteţi să-mi explicaţi puţin ce vreţi să spuneţi?

– Vreau să spun că, dacă îl găsiţi pe Alex, aţi face mai bine să-l ucideţi. Dacă n-o faceţi, bănuiesc că el nu va ezita să vă omoare.

Jackson şi Finnerty îşi aruncară o privire. Jackson fu acela care vorbi în numele amîndurora.

– Nu putem face aşa ceva, domnule doctor. Pînă acum nu avem nici o dovadă că fiul dumneavoastră ar fi făcut ceva. Poate că e sus pe deal la vînătoare de iepuri şi a avut un accident.

– Nu, spuse Marsh aproape în şoaptă. Nu e aşa. El a făcut-o.

– Dacă a făcut-o el, atunci decizia va aparţine tribunalului. Îl vom găsi pe fiul dumneavoastră, domnule doctor, dar nu-l vom ucide.

Marsh clătină din cap, obosit.

– Tot nu înţelegeţi, nu-i aşa? Băiatul ăsta... nu e Alex. Nu ştiu cine e, dar nu e Alex...

– Bine, spuse Finnerty, pe tonul blînd, amabil, pe care îl adopta întotdeauna cînd avea de-a face cu persoane care nu mai raţionau logic. Dumneavoastră odihniţi-vă, o să ne ocupăm noi de toate.

Aşteptă pînă cînd Marsh se aşeză pe sofa, alături de Ellen, apoi îl scoase pe Jackson din casă.

– Ei? Ce zici?

– Nu ştiu ce să zic.

– Nici eu, spuse Finnerty. Nici eu.

– Nu cred o iotă din toate astea, declară Jim Cochran.

Privea cînd la soţia, cînd la fiica sa cea mare, dar nici una nu părea dispusă să îi înfrunte privirea. Numai Kim era de acord cu el, iar Carol insistase ca aceasta să fie trimisă sus, în camera ei, cu cinci minute mai devreme, cînd scandalul începuse să plutească în aer.

– Ellen, Marsh, Alex – ne-au fost prieteni o viaţă întreagă. Şi acum vrei să nu le mai dau nici măcar un telefon?

– N-am spus asta, protestă Carol, deşi ştia că, chiar dacă

nu cu aceste cuvinte, tocmai asta spusese. Dar cred că ar trebui să-i lăsăm în pace pînă aflăm ce se petrece.

– Nu eşti tu cea care zice asta. E altcineva.

– Nu! exclamă Carol. După ziua de azi, nu mai pot îndura.

– Dar Marsh? Dar Ellen? Lor cum crezi că le este? Viaţa lor e cea care se fărîmă în bucăţi, Carol, nu a noastră.

Carol încercă să gonească vorbele pe care ea însăşi i le spusese Lisei cu numai cîteva săptămîni în urmă. Dar, cu cîteva săptămîni în urmă, nu murise încă nimeni.

– Şi dacă Alex se întoarce acasă? vru ea să ştie. Nu ştie nimeni unde e sau ce face, dar, după cîte spune Sheila Rosenberg, el le-a omorît pe Cynthia şi pe Carolyn Evans azi-dimineaţă şi probabil că şi pe Marty şi pe Valerie.

– Nu ştim asta, insistă Jim. Ştiţi foarte bine amîndouă că Sheila e cea mai înrăită bîrfitoare din oraş.

– Tată, interveni Lisa, lui Alex puţin îi pasă de ce i s-a întîmplat doamnei Lewis şi era convins că nu domnul Lewis a omorît-o. El singur mi-a spus. Ba chiar a mai spus că, după părerea lui, crimele or să continue.

– Asta înseamnă...

– Şi, de cînd a venit acasă, se poartă tot mai ciudat. O să-mi spui că nici asta nu e adevărat?

– Nu asta e problema acum. Problema e că prietenii trebuie să se ajute între ei, indiferent ce se întîmplă. Iar eu nu vreau să cred că Alex a omorît pe cineva.

– Atunci mă tem că nu faci decît să-ţi ascunzi capul în nisip, îi spuse Carol. Dacă nu a făcut nimic rău, unde e?

– Oriunde. Cine să ştie? Poate că a urcat pe deal şi a avut un alt accident.

– Tată...

– Nu, spuse Jim. Destul. O să-l sun pe Marsh să văd ce se întîmplă. Şi, dacă au nevoie de mine, mă duc.

Ieşi din bucătărie. Cîteva clipe mai tîrziu, Carol şi Lisa îl auziră vorbind la telefon.

– Nu vreau să merg acolo, mamă, se rugă Lisa. Mi-e frică de Alex.

Carol o bătu uşor pe mînă, ca s-o încurajeze.

– E-n regulă, draga mea. Noi nu mergem nicăieri. Şi mie... şi mie îmi e la fel de frică.

Jim apăru brusc în cadrul uşii şi Carol îşi mută atenţia de la fiica la soţul său.

– Am vorbit cu Marsh, zise Jim. Era incoerent. Ellen nu mai vorbeşte deloc. Marsh spune că nu s-a ridicat de pe sofa şi că nici nu e sigur că aude ce i se spune.

– Ce i se spune? Cine să-i spună? Mai e cineva acolo?

– A fost poliţia. Tocmai au plecat.

Urmă o tăcere lungă. Carol suspină, hotărîndu-se. Spuse încet:

– Bine. Dacă tu crezi că trebuie, vom merge cu toţii. Presupun că ai dreptate, nu putem sta cu braţele încrucişate, fără să facem nimic.

Se ridică, dar Lisa rămase pe loc.

– Nu, zise ea cu ochii în lacrimi. Eu nu merg.

În fine, văzînd spaima întipărită pe chipul fiicei sale, Jim se înduplecă.

– Nu-i nimic, prinţeso îi spuse el blînd. Cred că te înţeleg.

Se uită la Carol şi îi zîmbi strîmb.

– Presupun că în felul ăsta scapi şi tu.

Carol ezită, apoi dădu din cap.

– O să rămîn aici.

Speră că uşurarea pe care o simţea nu i se citea pe faţă, dar nu era prea sigură.

– Nu stau mult, promise Jim. Mă duc numai să văd dacă

pot să-i ajut cumva și să le spun că nu sînt singuri. Pe urmă mă întorc. E bine?

Carol mai dădu o dată din cap și își conduse soțul pînă la ușă, unde îl sărută de la revedere.

– Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul, dar n-am ce face. Mă ierți?

– Întotdeauna, răspunse Jim și adăugă, înainte de a închide ușa: pînă mă întorc nu deschide nimănui.

După plecarea sa, Carol se întoarse în bucătărie, ca să-l aștepte.

25

Întunericul se lăsa în timp ce Alex făcea curba din Middlefield Road şi începea urcuşul pe La Paloma Drive. Întinse mîna şi aprinse farurile maşinii lui Raymond Torres. Se întrebă dacă avea să-l viseze la noapte – dacă avea să mai trăiască pînă atunci – şi dacă, în vis, va resimţi aceeaşi durere ca atunci cînd le visase pe doamna Lewis şi pe doamna Benson. Ajunse la concluzia că de data aceasta va fi altfel. Moartea lui Torres şi-o amintea perfect şi, cînd se gîndea la ea, nu simţea nici o suferinţă.

Dar avea să le viseze pe doamna Evans şi pe Carolyn şi asta avea să doară.

Ajunsese să se convingă că mai exista totuşi o părticică din Alex Lonsdale în el, ascunsă în adîncurile cele mai profunde ale creierului său. Această bucăţică era cea care visa, cea care simţea durerea pentru ceea ce făcuse el. Dar, cînd era treaz, acel Alex nu exista. Exista numai... cine?

Avea vreun nume?

Alejandro.

Era numele pe care i-l dăduse doctorul Torres, pentru ca

mai apoi să-i implanteze cu minuție în creier amintirile acestuia. Dar trăirile care însoțeau aceste amintiri erau ale lui Raymond Torres, și tocmai pe ele le lăsase atent deoparte.

Faptul acesta îl ajutase să evite confuziile, înțelese Alex. Atunci cînd le văzuse pe femeile pe care Torres le ura în același mediu ambiant în care le păstrase memoria lui Alejandro, ele deveniseră alte ființe din alt timp, iar Alejandro le ucisese.

Și de ce nu? Pentru Alejandro ele erau soțiile hoților și ale criminalilor, la fel de vinovate ca și bărbații lor.

Dar, în întunericul nopții, în nălucirile născute în ceea ce mai rămăsese din creierul lui Alex Lonsdale, ele redeveneau prietene vechi, ființe pe care le cunoștea de o viață și pe care le jelea.

Aceasta fusese greșeala lui Torres.

Pentru ca creația sa să fie perfectă, nu ar fi trebuit să rămînă nimic din Alex Lonsdale.

În fața lui, în lumina farurilor apăru parcul de la marginea orașului. Alex trase în parcare și opri motorul.

Tatăl său îi spusese că în copilărie se juca aici adesea, dar nu-și amintea nimic. Singura lui amintire era de fapt amintirea lui Raymond Torres: stătea în stradă și se ruga de mama lui să-l ducă la leagăne și să-i facă vînt, așa cum le făceau alte mame copiilor lor.

– Nu, murmura María Torres. Parcul nu e pentru noi. E pentru los gringos. Mira!

Și îi arăta placa pe care scria că parcul era dedicat primilor coloniști americani veniți în La Paloma, după semnarea Tratatului de la Guadelupe Hidalgo. Pe urmă îl lua pe Ramón de mînă și îl tîra de-acolo.

Alex coborî din mașină și porni de-a curmezișul pajiștii, spre leagăne. Se așeză timid într-unul din ele și își făcu vînt, ușor.

Mişcarea avea un iz familiar, iar Alex începu să se balanseze tot mai tare. Simţind aerul care îi mîngîia faţa şi uşorul gol din stomac la capătul fiecărui arc de cerc, realiză că făcuse asta şi în copilărie şi că acesta era lucrul care îi plăcea atît de mult.

Se opri din avînt şi lăsă leagănul să îşi încetinească balansul, pînă cînd rămase din nou neclintit.

Apoi, pentru că mai avea încă atîtea de făcut înainte de a se întoarce pe Hacienda Drive, unde locuiau cei care credeau că îi sînt părinţi, se dădu jos din leagăn şi se întoarse la maşină.

Intră în La Paloma şi coti la stînga înainte de a pătrunde în Piaţă. La două străzi mai încolo era piaţeta. În lumina mişcătoare a lămpilor cu gaz, amintirile lui Alejandro începură să-l cuprindă din nou, dar Alex şi le goni din minte, obligîndu-le să rămînă în prezent. Le lăsă să se întoarcă abia după ce trecu de primărie şi ajunse în dreptul cimitirului misiunii.

Or să-l îngroape aici sau or să-l ducă sus, pe deal, în spatele haciendei, alături de mama şi surorile lui?

Nu.

Or să-l îngroape aici, pentru că or să-l îngroape pe Alex, nu pe Alejandro. Coborî încă o dată din maşină şi se strecură în micul cimitir. Ascuns într-un colţ, găsi mormîntul pe care îl căuta.

Era, într-un fel, propriul său mormînt, vechi deja de şaizeci de ani. Dar pe mormînt erau flori. Alex ştia cine le pusese acolo. Bătrîna María Torres, care continua să cinstească memoria bunicului său. Alex se aplecă şi luă o floare pe care o mirosi. Apoi, cu ea în mînă, se întoarse la automobil.

Ajuns în Piaţă, păşi dincolo de lanţul care înconjura

copacul și rămase multă vreme sub ramurile bogate. Amintirile lui Alejandro reveneau din nou, iar Alex se lăsă cuprins de ele.

Văzu iar trupul tatălui său legănîndu-se inert în frînghia înnodată de gîtul lui și trăi senzația nefamiliară a lacrimilor umezindu-i obrajii. Luă floarea de pe mormîntul lui Alejandro și o așeză blînd pe pămînt, deasupra mormîntului tatălui său. Apoi se întoarse pe călcîie, știind că era pentru ultima oară cînd vedea bătrînul stejar.

Lisa și Carol Cochran erau încă în bucătăria bine luminată cînd auziră mașina oprind în stradă și o portieră trîntindu-se. Carol așteptă o clipă, apoi trase transperantul atîta cît să poată vedea afară. Lîngă bordură era parcată o mașină pe care nu o cunoștea, dar era prea întuneric pentru ca să poată vedea cine coborîse din ea. Dădu drumul transperantului și se apropie de aragaz, unde își mai turnă, cu mîini tremurînde, încă o cană de cafea. După plecarea lui Jim renunțase să spere că va mai dormi în noaptea aceea.

– Cine e, mamă? șopti Lisa.

Carol zîmbi forțat, cu mai multă liniște decît simțea în realitate.

– Nimeni. N-am mai văzut mașina pînă acum și cred că nu e nimeni în ea. Cine a fost probabil că a traversat strada.

Dar, chiar în timp ce rostea cuvintele, o făcea cu sentimentul că nu erau adevărate și că cel care sosise cu mașina se găsea acolo, afară.

În clipa aceea sună soneria. Clinchetul ei, de obicei atît de prietenos, era acum sinistru.

– Ce facem? întrebă Lisa abia auzit.

– Nimic, îi răspunse Carol la fel. Stăm aici și, indiferent cine e, o să plece.

Soneria se auzi din nou. Lisa păru că se chircește și mai tare.

– O să plece, repetă Carol. Dacă nu-i deschidem, o să plece.

În clipa aceea, în timp ce clopoțelul suna a treia oară, pe scări se auzi un zgomot de pași și, prin sufrageria deschisă, Carol o văzu pe Kim, care sărise probabil de pe a treia treaptă de jos, recăpătîndu-și echilibrul în ultima clipă, înainte de a se izbi cu capul de ușă. Înțelegînd ce se întîmpla, se ridică în picioare.

– Kim!

Era prea tîrziu. Peste propriul ei glas, o auzi pe Kim întrebînd vesel cine era, înainte de a deschise ușa.

– Nu deschide, Kim! strigă ea, dar fetița se întoarse, aruncîndu-i o privire exasperată.

– Nu fi fraieră, mami, e doar Alex.

Întinse mîna, descuie și deschise ușa larg.

Cu pușca în mîna dreaptă, Alex păși în vestibulul familiei Cochran.

– Cît mai stăm aici? întrebă Jackson.

Băgă mîna în buzunar și scoase o țigară. Își făcu palma căuș deasupra brichetei și flacăra mică lumină scurt interiorul mașinii parcate pe stradă, la douăzeci de metri de casa familiei Lonsdale.

– Cît trebuie, mîrîi Finnerty, schimbîndu-și poziția, în speranța deșartă că va scăpa de crampele de la picioare.

Erau aici de prea multă vreme, iar oboseala începea să-și spună cuvîntul.

– Ce te face să crezi că puștiul se mai întoarce aici?

Finnerty dădu înțepenit din umeri.

– Instinctul. Nu are unde să se ducă. Și-apoi, de ce să nu revină?

Jackson îi aruncă o privire colegului său şi trase adînc din ţigară, sperînd că fumul va alunga somnul care ameninţa să-l doboare.

– Pentru mine, unul, dacă aş fi în locul lui, ăsta ar fi ultimul loc unde m-aş gîndi să vin. Cred că aş fi deja în drum spre Mexic.

– Uiţi un lucru, mormăi Finnerty. După părerea tatălui lui, puştiul nu e vinovat.

– Şi tu crezi toate tîmpeniile astea?

– Îţi aduci aminte că l-am văzut pe Alex Lonsdale în noaptea accidentului? În mod normal, copilul ăsta ar fi trebuit să fie mort. Tom, jumătate din cap îi era storcită complet. Şi totuşi, nu e mort. Şi oricum, cine sînt eu să-mi dau cu părerea despre felul în care l-au salvat? Poate că au făcut exact aşa cum susţine doctorul Lonsdale că au făcut.

– Bine, răspunse Jackson.

Chiar dacă nu credea o iotă din povestea stranie pe care o auzise, era gata să continue discuţia ca să mai treacă timpul.

– Şi tu ce crezi?

– Cred că e posibil ca puştiul să fi fost într-adevăr programat să omoare şi să uite ce a făcut după fiecare crimă.

– Mergi prea departe.

– Da, dar aşa se explică de ce notiţele noastre nu corespund. Ţii minte că tu ai scris că Alex a declarat că a parcat vizavi de barul lui Jake aseară, iar eu am notat că a tras în parcarea de lîngă bar?

– Ei şi? Unul din noi a înţeles greşit.

– Şi dacă nu? Dacă amîndoi am înţeles şi am notat bine? Dacă ne-a spus ambele lucruri?

Jackson se încruntă în întuneric.

– Atunci a mintit.

– Sau poate că nu, spuse Finnerty gînditor. Dacă s-a dus

la Jake's, a parcat vizavi, pe urmă s-a răzgîndit şi s-a dus la doamna Benson? A omorît-o, după care s-a întors la Jake's şi a oprit în parcare. Dar a uitat ce a făcut între aceste două momente, pentru că aşa a fost programat. Iar cînd ne-a povestit nouă ce-şi amintea despre seara dinainte, şi-a amintit ambele parcări şi ni le-a descris. Ceea ce înseamnă că noi n-am făcut nici o greşeală, iar el nu a mințit. Doar că nu-şi aminteşte ce a făcut.

– E o nebunie...

– Tot ce se întîmplă în oraşul ăsta e o nebunie, îl repezi Finnerty. Dar teoria asta măcar se potriveşte cu faptele. Sau cu ce credem noi că ar fi faptele.

– Deci are să se întoarcă acasă pentru că nu-şi aminteşte ce a făcut?

– Exact. De ce să nu se întoarcă? Din cîte ştie el, nu s-a întîmplat nimic.

– Şi dacă îşi aminteşte? Dacă ştie exact ce face, dar nu-i pasă?

– Atunci, spuse Finnerty sumbru, s-ar putea să trebuiască să facem exact aşa cum spunea tatăl lui. S-ar putea să fim nevoiți să-l ucidem.

Jackson mai trase două fumuri din ţigară, apoi o stinse în scrumieră.

– Roscoe, eu nu cred că pot s-o fac, spuse el în cele din urmă. Dacă ajungem pînă acolo, eu nu cred că pot împuşca pe cineva.

– Atunci să sperăm că nu ajungem pînă acolo, spuse Roscoe Finnerty.

Şi, cedînd pînă la urmă oboselii, se lăsă mai jos în scaun şi închise ochii.

– Trezeşte-mă dacă se întîmplă ceva.

– Kim!

Carol Cochran încercase să îşi facă glasul să sune cît mai

imperativ, dar spaima din el se auzea limpede. Totuşi, Kim se întoarse şi o privi, curioasă.

– Vino aici, Kim, o rugă ea.

Fetiţa continua să şovăie. Privi în sus la Alex şi chipul i se strînse într-o grimasă de îngrijorare.

– Te-ai lovit, Alex? întrebă ea, fixînd cu privirea rana de deasupra ochiului lui.

Alex dădu din cap.

– Cum?

– Nu... nu ştiu, recunoscu băiatul, apoi se întoarse către bucătărie, unde Lisa şi Carol păreau îngheţate. E-n regulă, le spuse. Nu vă fac nici un rău.

Carol făcu un pas înainte, în timp ce spunea:

– Kim, ţi-am spus să vii aici!

Fetiţa privi nesigură de la ea la Alex, pe urmă iar la ea. Încet, dădu înapoi cu spatele, intră în sufragerie şi de acolo se întoarse şi o zbughi în bucătărie. Cu ea în braţe, Carol păru să mai capete puteri.

– Pleacă, Alex, spuse ea pe un ton a cărui siguranţă o surprinse pînă şi pe ea însăşi. Pleacă şi lasă-ne în pace.

Alex încuviinţă din cap, dar înaintă încet, trecînd prin sufragerie, pînă ajunse în uşa bucătăriei, cu puşca încă ţinută strîns în mîna dreaptă.

De pe scaunul pe care stătea, Lisa îi urmări ochii şi teama ei, în loc să se risipească, crescu. În ochii lui era un gol pe care nu-l mai zărise. Era ceva mult mai rău decît pustiul straniu cu care aproape că se obişnuise în ultimele cîteva luni. Acum, ochii aceştia arătau ca cei ai unui mort.

– Pleacă, şopti ea. Te rog, Alex, du-te.

– Mă duc, răspunse el. Am... am vrut doar să vă spun că îmi pare rău pentru tot ce s-a întîmplat.

– Îţi pare rău, repetă Lisa. Cum se poate...

Se întrerupse, cu ochii la puşcă. Alex îi urmări privirile

şi expresia de pe chipul lui se transformă într-una de uimire.

– Eu n-am ucis pe nimeni. Adică... Alex n-a ucis pe nimeni. Celălalt a făcut-o.

Lisa şi Carol se priviră neliniştite, iar Carol clătină din cap aproape imperceptibil.

– Eu nu sînt Alex, continuă băiatul. De asta am venit. Să vă spun că Alex e mort.

– Mort? îl îngînă Lisa. Alex, ce tot spui?

– E mort, repetă el. A murit în accident. Am venit să vă spun, ca să nu credeţi că el a făcut ceva.

Ochii îi erau aţintiţi asupra Lisei. Începu din nou, cu vocea sugrumată, ca şi cum simplul act al vorbirii i-ar fi provocat dureri.

– Te-a iubit, şopti el. Alex te-a iubit foarte mult. Eu... eu nu înţeleg ce înseamnă asta, dar ştiu că e adevărat. Să nu-l învinuieşti pe Alex pentru ce am făcut eu. El nu m-a putut opri.

Brusc, ochii i se umplură din nou de lacrimi.

– Ar fi vrut să mă oprească. Dacă n-ar fi murit atît de mult din el... dacă ar fi trăit o parte mai mare a lui... ştiu că m-ar fi oprit.

Carol Cochran se ridică în picioare, clătinîndu-se.

– Ce, Alex? Ce ai fi oprit?

– Nu eu, şopti Alex. El. Alex ar fi împiedicat ce a făcut doctorul Torres. Dar eu n-am ştiut. Nu m-a lăsat să îmi amintesc şi n-am ştiut. Alex a aflat. Ceea ce a rămas din el a aflat şi încearcă să oprească totul. Încearcă, dar s-ar putea să nu reuşească, pentru că e mort.

Ochii începură să-i lucească şi se fixară din nou asupra Lisei.

– Nu înţelegi? se rugă el. Alex e mort, Lisa!

Se întoarse pe călcîie şi ieşi prin sufragerie în noapte. O clipă mai tîrziu, Carol auzi o portieră trîntindu-se şi un

motor ambalat. Apoi o auzi pe Kim şi o simţi trăgînd-o de mînă.

– Ce are? întrebă fetiţa. Ce are Alex?

Carol înghiţi în sec şi o strînse în braţe.

– E bolnav, iubita mea. E foarte bolnav la cap, atîta tot.

Îi dădu drumul lui Kim şi se îndreptă spre telefon.

– Ar trebui să chemăm poliţia, spuse ea.

– Nu!

Carol se răsuci şi o văzu pe Lisa, de pe faţa căreia se ştersese neliniştea. Fata spuse încet:

– Lasă-l să se ducă, mamă. N-o să mai facă rău nimănui acum. Nu pricepi? Asta a încercat să ne spună. Acum nu mai vrea decît să moară, iar noi trebuie să-l lăsăm.

Se lăsă în genunchi şi o trase pe Kim mai aproape.

– Cel care a fost acum aici nu era Alex, Kim. Era altcineva. Alex e mort. Asta voia să spună. Că e mort şi că trebuie să ne amintim de el aşa cum era înainte. Cum era în seara în care a venit să mă ia la bal.

Şovăi, cu ochii plini de lacrimi.

– Îţi aminteşti seara aceea, Kim?

Kim dădu din cap fără o vorbă.

– Atunci aşa trebuie să ţi-l aminteşti. Să ne amintim cum arăta îmbrăcat în haina de seară şi cît de bun era. Da?

După o scurtă pauză, Kim dădu iar din cap. Lisa îşi mută privirile către mama ei.

– Mamă, lasă-l să se ducă. Te rog. N-o să mai facă rău nimănui. Ştiu.

Timp de cîteva secunde lungi, Carol rămase în picioare, privindu-şi fiica. În cele din urmă, se apropie şi o îmbrăţişă.

– Bine, spuse ea blînd. Îmi pare rău.

– Şi mie, zise Lisa. Şi lui Alex îi pare rău.

– Eşti sigur că nu vă pot ajuta în nici un fel? întrebă Jim Cochran.

Marsh deschise uşa şi măsură întunericul, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă pe Alex, dar afară nu era nimeni.

– Nu, oftă el. Du-te înapoi la Carol şi la fete. Spune-le că înţeleg de ce nu au venit.

Jim îşi privi atent prietenul.

– Nu-mi amintesc să-ţi fi spus de ce n-au venit.

– Mi-ai spus, răspunse Marsh, zîmbind chinuit. Poate nu ai pus-o în cuvinte, dar am înţeles.

Se uită peste umăr în sufragerie, unde Ellen şedea în continuare neclintită pe sofa.

– Trebuie să mă întorc înăuntru. Nu cred că poate sta singură prea multă vreme.

În ceasul pe care îl petrecuse Jim Cochran acolo, Ellen începuse în sfîrşit să vorbească, dar era confuză, ca şi cum nu ar fi ştiut exact ce se întîmplase.

– Unde e Carol? întrebase ea cu o jumătate de oră în urmă, privind nesigură în jur.

– A plecat acasă, cu fetele, îi spusese Jim. Kim nu se simte prea bine.

– Ah, şoptise Ellen, apoi tăcuse, pentru a repeta aceeaşi întrebare cinci minute mai tîrziu.

– O să-şi revină, îl asigurase Marsh. Acum e în stare de şoc, dar o să iasă din ea.

Dar, rămas în prag, Jim nu era deloc sigur că făcea bine plecînd. Nici Marsh nu arăta mult mai bine decît Ellen.

– Poate că ar trebui să mai stau...

– Nu. Nu ştiu ce se poate întîmpla dacă se întoarce Alex. Dar prefer să nu fie nimeni aici. Cu excepţia lor.

Făcu un gest spre zidul grădinii şi în sus pe stradă, în direcţia în care Jim ştia că se afla parcată maşina poliţiei, în aşteptare.

– Bine. Dar dacă ai nevoie de mine, sună-mă. Da?

– Da.

Şi, fără vreo altă vorbă, Marsh închise uşa.

Jim Cochran traversă terasa şi ieşi pe poartă. Urcînd în maşină le făcu semn cu mîna celor doi poliţişti, iar unul din ei îi răspunse. În fine, porni motorul, băgă în viteză şi scoase maşina cu spatele din alee.

Treizeci de secunde mai tîrziu, ajuns la poalele dealului, trecu pe lîngă un alt automobil, dar era prea întuneric ca să-l vadă pe Alex Lonsdale aşezat la volan.

Alex trase în afara drumului, chiar înainte de intrarea în ultima curbă. Era sigur că de-acum îl căutau şi că supravegheau casa. Verifică piedica puştii.

Îi mai rămăsese un cartuş.

Nici nu-i trebuia mai mult.

Coborî din maşină, închise portiera fără zgomot, apoi ieşi de pe şosea şi urcă coasta dealului, făcînd un ocol pentru a se apropia de casa din spate. În lumina slabă a lunii, vechea casă arăta aşa cum arătase cu mulţi ani în urmă şi, în adîncul minţii sale, vocile – vocile lui Alejandro – începură din nou să-i şoptească.

Se tîrî în jos pe pantă pînă în umbra casei. În clipa următoare escaladă zidul şi se lăsă să cadă pe terasă.

Stătea în faţa uşii principale.

Ezită, apoi răsuci clanţa şi deschise uşa. La opt metri de el, în living, îşi văzu tatăl.

Nu al lui.

Al lui Alex Lonsdale.

Dar Ellen Lonsdale era încă în viaţă.

Venganza... venganza...

Alejandro de Meléndez y Ruiz era mort, la fel de mort ca şi Raymond Torres.

Şi totuşi, nu. Ei trăiau în trupul lui Alex Lonsdale şi în ce mai rămăsese din creierul său.

Tatăl lui Alex îl privea.

– Alex?

Auzi numele, aşa cum îl auzise şi la familia Cochran, cu puţină vreme în urmă. Dar numele nu-i aparţinea.

– Nu. Nu Alex, şopti el. Altcineva.

Ridică puşca şi intră cu paşi rari în living, acolo unde ultima dintre cele patru femei – mama lui Alex – şedea pe sofa şi îl privea îngrozită.

Roscoe Finnerty se trezi şi deschise brusc ochii. Timp de o fracţiune de secundă se simţi dezorientat, apoi se răsuci către colegul său.

– Ce se mai întîmplă?

– Nimic, îi răspunse Jackson. Acum cîteva minute a plecat Cochran; de-atunci, nimic.

– Hm, mîrîi Finnerty. M-a trezit ceva.

Jackson ridică imperceptibil o sprînceană, dar se îndreptă în scaun, îşi mai aprinse o ţigară şi scrută Hacienda Drive. Din cîte putea să vadă, nu se schimbase nimic.

Şi totuşi, învăţase demult că Finnerty dispunea de un al şaselea simţ. Îşi aminti.

Cu cîteva minute în urmă văzuse un halo de lumină, ca de la o maşină care urca dealul, dar care se oprise înainte de a intra în curbă.

Presupusese că vreunul din vecini se întorcea acasă.

– La dracu'! spuse el cu voce tare.

Îi explică lui Finnerty ce se întîmplase şi acesta blestemă în şoaptă, apoi deschise poarta.

– Hai să aruncăm o privire.

Cei doi ofiţeri coborîră din maşină şi porniră pe stradă.

Încet, cu greu, Ellen îşi concentră privirea asupra lui Alex. Era ca într-un vis din care nu vedea decît fragmente.

Sîngele de pe frunte, închegat peste o tăietură care îi ajungea pînă aproape de ochi.

Ochii înșiși, ațintiți fără să clipească asupra ei, goi de orice emoție, cu excepția uneia.

Adînc în ei, i se păru că vede o scînteie de ură.

Pușca. Cele două guri enorme – găuri negre, la fel de goale ca și ochii lui Alex – care păreau să o ațintească, emanînd aceeași ură ca și el.

Brusc, Ellen înțelese că cel pe care îl privea nu era fiul ei.

Cel pe care îl privea era un altul, cineva care avea să o ucidă.

– De ce? șopti ea. De ce?

Apoi, ca și cum simțurile i-ar fi revenit unul cîte unul, auzi vocea lui Marsh.

– Ce este, Alex? Ce s-a întîmplat?

– Venganza..., îl auzi șoptind pe Alex.

– Răzbunare? întrebă Marsh. Răzbunare pentru ce?

– Ladrones... asesinos...

– Nu, Alex, spuse Marsh cu blîndețe. Ai înțeles greșit.

Căuta cu disperare ceva de spus, ceva care să ajungă la sufletul lui Alex.

Doar că acesta nu era Alex. Indiferent cine era, nu era Alex.

Unde naiba erau polițiștii?

În clipa aceea ușa se dădu de perete și Finnerty și Jackson intrară în vestibul.

Alex întoarse capul, iar Marsh profită de moment. Aruncîndu-se înainte, apucă pușca de țeavă și se lăsă pe-o parte, răsucind arma în mîinile lui Alex. Forța izbiturii îl dezechilibrase pe băiatul care se împletici în direcția șemineului, unde se sprijini în marginea lui. În clipa aceea, privirea lui o întîlni pe cea a lui Marsh.

– Fă-o, şopti el. Dacă ţi-ai iubit fiul, fă-o.

Marsh şovăi.

– Cine eşti? întrebă el cu un glas gîtuit. Eşti Alex?

– Nu. Eu sînt altcineva. Sînt acela care am fost programat să fiu şi voi face ce am fost programat să fac. Alex a încercat să mă oprească, dar nu poate. Fă-o... tată. Te rog, fă-o pentru mine.

Marsh ridică arma şi, sub ochii lui Ellen şi ai celor doi ofiţeri de poliţie, apăsă pe trăgaci.

Puşca bubui o dată şi trupul lui Alex, sfîşiat şi sîngerînd, se prăbuşi cu încetinitorul în faţa căminului.

Timpul încremeni.

Ellen stătea cu privirea aţintită asupra trupului din faţa căminului, care nu era al fiului ei. Era altcineva, cineva pe care nu-l cunoscuse niciodată, cineva care locuise o vreme în casa lor, pe care încercase să-l iubească, la care încercase să ajungă. Indiferent însă cine era, fusese prea departe de ea şi nu-l putuse ajunge.

Şi nu fusese Alex.

Se întoarse cu faţa spre Marsh.

– Îţi mulţumesc, spuse ea încet.

Apoi se ridică şi se duse să îl îmbrăţişeze.

Cu o mînă încă ţinînd puşca şi cu celălalt braţ pe după umerii ei, Marsh îşi smulse în fine privirea de la trupul fiului său. Se întoarse către cei doi poliţişti, încremeniţi în cadrul uşii.

– Îmi pare... îmi pare rău, şopti el înecat. A trebuit...

Păru că vrea să mai spună ceva, dar se răzgîndi. Dădu drumul puştii să cadă pe jos şi o strînse în braţe pe Ellen.

– A trebuit să o fac.

Jackson şi Finnerty se priviră o secundă şi Finnerty spuse pe un ton egal:

– Am văzut cu toții, domnule doctor. L-am văzut pe băiat atacîndu-vă, pe dumneavoastră și pe soția dumneavoastră...

– Nu, începu Marsh, nu ne-a atacat...

Dar Finnerty se făcu că nu-l aude.

– V-a atacat, v-ați luptat să-i smulgeți pușca și aceasta s-a descărcat.

Marsh încercă să-l întrerupă din nou, dar el ridică o mînă.

– Vă rog, domnule doctor. Jackson și cu mine am văzut perfect ce s-a întîmplat. Nu-i așa? mai întrebă el, întorcîndu-se spre colegul său.

Tom Jackson șovăi numai o fracțiune de secundă înainte de a încuviința din cap.

– Exact cum spune Roscoe, zise el în cele din urmă. A fost un accident pe care l-am văzut amîndoi. Duceți-o pe soția dumneavoastră sus, domnule doctor Lonsdale.

Fără să se mai uite la cadavrul de pe podea, Ellen și Marsh se întoarseră și ieșiră din încăpere.

EPILOG

María Torres îşi înfăşură umerii cu şalul, pentru a goni răcoarea dimineţii de decembrie, apoi încuie uşa căsuţei şi traversă strada, către cimitirul din spatele vechii misiuni.

Cimitirul era plin de flori, căci nimeni în La Paloma nu uitase întîmplările petrecute cu trei luni în urmă. Toţi erau îngropaţi aici. Valerie Benson la numai cîţiva metri de Marty Lewis, iar Cynthia şi Carolyn Evans alături, un pic mai la nord. În fiecare zi, mormintele lor se acopereau cu flori proaspete.

În colţul dinspre sud-est, la o parte de toţi ceilalţi, era mormîntul lui Alex Lonsdale. Pe el nu era decît o singură floare: trandafirul alb trimis în fiecare zi de la florărie. María se opri lîngă mormînt şi se întrebă cîtă vreme vor continua să mai sosească trandafirii, cît le va trebui celor doi Lonsdale care plecaseră de trei luni din La Paloma, pentru a-şi uita fiul. María era sigură că vor avea şi alţi copii şi că, o dată cu sosirea lor, trandafirii vor dispărea.

Atunci va fi rîndul ei. Multă vreme după ce părinţii îi vor fi abandonat amintirea, ea va continua să aducă flori la mormîntul lui Alejandro.

Trecu în partea cea mai veche a cimitirului, unde erau îngropaţi părinţii şi bunicii ei şi unde, întors în sfîrşit în sînul familiei, îşi dormea somnul de veci fiul ei. Rămase preţ de cîteva minute la picioarele gropii lui Ramón şi, ca de obicei, încercă să înţeleagă care fusese rolul lui în ceea ce pentru ea era acum ziua răzbunării. Dar, ca de obicei, acesta îi rămase învăluit în mister. Într-un fel sau altul, îngerii îşi întinseseră aripa asupra lui, iar el îşi împlinise destinul. María îi cinstea memoria aşa cum o cinstea şi pe cea a lui Alejandro de Meléndez y Ruiz. Şopti o rugăciune pentru fiul său, apoi ieşi din cimitir. Mai avea atîta treabă de făcut.

Traversă încet şi greoi satul, simţind la fiecare pas povara anilor. Se opri înă o dată în Piaţă, în parte pentru a se odihni, în parte pentru a mai spune o rugăciune, pentru Don Roberto. Apoi, ceva mai odihnită, o porni mai departe.

Coti pe Hacienda Drive, bucurîndu-se că astăzi n-o să mai trebuiască să urce pînă în capăt. Hacienda era din nou goală; nu se mai ducea acolo decît o dată pe săptămînă, ca să şteargă praful de pe podelele de stejar lustruit şi de pe ornamentele de fier forjat. Mobila dispăruse, dar nu-i simţea lipsa. Cu ochii minţii o vedea tot aşa cum fusese. Nălucile ei erau încă aici. Ştia că li se va alătura în curînd şi că, deşi trupul îi va zăcea în cimitir, spiritul ei se va întoarce la hacienda, acolo unde fusese dintotdeauna casa ei.

Astăzi însă nu mergea la hacienda. Astăzi se va duce la una din celelalte case – aceea unde murise Alejandro – ca să discute cu noii proprietari.

Sosiseră în La Paloma abia cu o săptămînă în urmă şi auzise că aveau nevoie de menajeră.

Ajunse la ultima curbă înainte de a putea vedea casa şi se opri să-şi tragă răsuflarea. Apoi îşi continuă drumul şi, o clipă mai tîrziu, casa îi apăru în faţa ochilor.

Era aşa cum trebuia să fie. De-a lungul zidului, aşezate frumos între plăcile decorative, erau tulpini mici de iederă,

agățate pe spaliere. Cel puțin pe-afară, casa arăta așa cum arătase în urmă cu o sută de ani.

María intră pe poartă, traversă mica terasă și bătu la ușă. Așteptă. Pe cînd se pregătea să bată din nou, ușa se deschise și în prag apăru o femeie. Blondă, cu ochi albaștri, strălucitori, și cu un chip zîmbitor.

O femeie gringo.

– Doamna Torres? întrebă ea, iar María dădu din cap. Mă bucur să vă cunosc. Eu sînt Donna Ruiz.

María simți cum i se înmoaie genunchii și inima i se oprește. Întinse o mînă și se ținu de tocul ușii.

– Ruiz... șopti ea. No es posible...

Zîmbetul femeii se lărgi.

– Da, spuse ea. Știu că nu arăt ca o Ruiz. Și nici nu sînt. Pînă să mă mărit cu Paul eram o Riley.

O luă pe María de braț și o conduse în casă, închizînd ușa în urma ei. O clipă mai tîrziu erau în living.

– Nu-i așa că e minunat? Paul zice că e exact casa pe care și-a dorit-o dintotdeauna și că e autentică. El zice că trebuie să aibă o sută de ani.

– Mai mult, răspunse María încet, cu ochii la căminul în fața căruia murise Alejandro, nu cu mult timp în urmă. A fost construită pentru unul dintre vechili.

Donna Ruiz se arătă mirată.

– Vechili?

– De la hacienda, înainte... înainte să vină los americanos.

– Ce interesant, răspunse Donna. Se vede că știți bine casa.

– Sí, am lucrat pentru Señora Lonsdale.

Zîmbetul pieri de pe fața Donnei.

– Ah, n-am știut... Poate ați prefera să nu mai lucrați aici.

María neagă din cap.

– Nu-i nimic. Am lucrat aici înainte. Voi mai lucra aici în viitor. Și, într-o zi, mă voi întoarce la hacienda.

Zîmbetul de pe chipul Donnei dispăru cu totul. Dădu trist din cap.

– Trebuie să fi fost groaznic. Bietul băiat. Parcă era mai bine dacă murea în accident, nu? Să treci prin tot ce a trecut el şi să sfîrşeşti...

Vocea i se stinse. Inspiră adînc şi se ridică.

– Ei. Haideţi să mergem să vă arăt ce vreau să faceţi.

María se ridică în picioare şi o urmă în linişte pe Donna Ruiz prin încăperile de la parter, întrebîndu-se de ce întotdeauna femeile gringo presupuneau că ea nu vedea şi singură ce era de făcut într-o casă. Aveau impresia că ea nu făcea curăţenie la ea acasă? Sau că era pur şi simplu proastă?

Camerele erau toate aşa cum fuseseră ultima dată cînd fusese aici, iar Señora Ruiz voia aceleaşi lucruri ca şi Señora Lonsdale.

Cele trebuincioase curăţeniei erau acolo unde fuseseră dintotdeauna, ca şi aspiratorul, cîrpele de praf şi măturile.

Bineînţeles, totul i se explică din nou, amănunţit, ca şi cum nu ar fi auzit toate detaliile de o sută de ori pînă acum, ca şi cum nu ar fi ştiut totul cu mult înainte ca femeile acestea să se fi născut măcar.

În fine, urcară la etaj şi Donna Ruiz îi arătă toate camerele pe care María le cunoştea deja. Ajunseră şi la cea din capătul culoarului, camera lui Alejandro. Se opriră şi Donna Ruiz bătu la uşă.

– Da, strigă o voce dinăuntru, intră, mamă.

Donna Ruiz deschise uşa şi María aruncă o privire înăuntru. Mobila era încă acolo: patul şi biroul lui Alejandro, rafturile de cărţi şi covorul, toate aşa cum fuseseră la plecarea familiei Lonsdale.

Aşezat la birou, aplecat asupra unei machete de avion, era un băieţel de vreo treisprezece ani. Îi zîmbi mamei, apoi, văzînd că nu era singură, se ridică în picioare.

– Dumneavoastră sînteţi menajera? întrebă el.

María dădu din cap, studiindu-l cu ochii ei bătrîni. Avea

ochi de culoare închisă, iar părul aproape negru îi era des și cîrlionțat.

– Cómo se llama? îl întrebă ea.

– Roberto, răspunse copilul. Dar toată lumea îmi spune Bobby.

– Roberto, spuse María, a cărei inimă începuse din nou să bată foarte repede. E un nume frumos.

– Și e mort după istorie, adăugă Donna Ruiz.

Se întoarse către fiul ei.

– María pare să știe totul despre casă și despre oraș. Pun pariu că, dacă o rogi, o să-ți spună tot ce s-a întîmplat vreodată aici.

Bobby Ruiz își întoarse nerăbdător ochii spre María.

– Serios? Chiar știți totul despre oraș?

După ce șovăi puțin, femeia spuse:

– Sí, știu toate poveștile și o să ți le spun într-o bună zi.

Îi zîmbi blînd.

– O să ți le spun, iar tu o să le înțelegi. Pe toate. Și, într-o bună zi, o să locuiești la hacienda. Ți-ar plăcea?

Ochii copilului sclipiră.

– Da, mi-ar plăcea foarte mult.

– Atunci o să te duc acolo îi spuse María. O să te duc acolo și, într-o zi, o să fie a ta.

În clipa următoare, María dispăru, iar Bobby Ruiz rămase singur în încăpere. Se așeză pe pat și se întinse cu fața în sus și cu ochii în tavan, dar fără să vadă nimic. Ascultă, în schimb, sunetele pe care le auzea în minte, șoaptele în spaniolă pe care le tot percepea încă de cînd intrase pentru prima oară în camera aceasta. Acum, după ce vorbise cu María Torres, le înțelegea.

Știa că, în curînd, crimele aveau să înceapă din nou...